SĂ NU-ŢI PIERZI SPERANŢA
JUDE DEVERAUX

PARTEA ÎNTÂI
CAPITOLUL 1

Leslie Headrick se uita pe geamul bucătăriei la vechea casă de vară din spate.

Acum, la începutul toamnei, glicina şi tulpinile răsucite ale trandafirilor bătrâni aproape că acopereau clădirea, dar iarna puteai să vezi veranda închisă cu geam.

Şi vopseaua cojită şi geamul crăpat al ferestruicii rotunde de deasupra uşii din faţă. Una dintre uşile laterale se mai ţinea doar într-o balama, şi Alan credea că era un pericol pentru oricine trecea pe lângă casă. De fapt, Alan spunea că întreaga structură reprezenta un pericol şi trebuia dărâmată. La gândul ăsta, Leslie îşi luă privirea de la fereastră şi se uită la frumoasă, perfecta ei bucătărie. Anul trecut, Alan îi înlocuise vechiul mobilier de bucătărie. *„E tot ce se poate cumpăra mai bun”*, spusese el despre bufetele de arţar şi hiaturile solide. Iar Leslie era sigură că nu există ceva mai bun, dar îi lipseau vechiul ei bufet galez prăpădit şi aranjamentul pentru micul dejun din colţ. *„Masa şi scaunele*

alea arătau de parcă erau făcute de copii la ora de atelier”, argumentase Alan şi Leslie fusese de acord, dar ideea lor despre frumos diferea. Ca întotdeauna, Leslie cedase în faţa soţului ei şi îl lăsase să achiziţioneze bucătăria asta de expoziţie, iar acum avea sentimentul că distrugea o operă de artă când făcea prăjituri şi murdărea suprafeţele perfecte care se zgâriau atât de uşor.

Îşi turnase din ceainic încă o ceaşcă de ceai englezesc, negru şi tare pliculeţele obişnuite nu erau pentru ea, apoi se întoarse să se uite din nou la casa de vară.

Ziua asta era numai bună pentru meditare, pentru că peste trei zile împlinea patruzeci de ani şi avea să îşi sărbătorească ziua de naştere cu două femei pe care nu le văzuse şi de la care nici nu primise veşti de nouăsprezece ani.

În spatele ei, în hol, aşteptau cele două geamantane pregătite. Îşi luă multă îmbrăcăminte pentru că nu ştia ce aveau să poarte celelalte, iar scrisoarea lui Ellie fusese evazivă. „*Pentru o scriitoare renumită, nu e prea clară*”, comentase Alan pe un ton urâcios. Fusese foarte supărat când aflase că soţia lui era prietenă cu o autoare de succes.

— Dar nu ştiam că Ellie este Alexandria Farrell, spusese Leslie, uitându-se uimită la scrisoare. Ultima dată când am văzut-o pe Ellie voia să fie pictoriţă. Era…

Dar Alan nu asculta.

— Ai fi putut s-o rogi să vorbească la Masons, spunea el. Chiar anul trecut, un client de-al meu mi-a spus că soţia lui e nebună după Jordan Neale.

Toată lumea din America ştia că Jordan Neale era personajul principal creat de Ellie sub pseudonimul Alexandria Farrell-pe care femeile voiau să-l imite şi bărbaţii

voiau să… în fine, seriile de mistere romantice fuseseră foarte bine primite. Leslie le citise pe toate, fără să ştie că scriitoarea era tânăra drăguţă pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă. Aşa că acum, în liniştea dimineţii, inamic ca Alan şi copiii să coboare, Leslie se gândea la ce i se întâmplase în ultimii nouăsprezece ani. Nu mare lucru, hotărî ea. Se măritase cu bărbatul de alături, literalmente, şi făcuseră doi copii, Joe şi Rebecca, acum în vârstă de paisprezece şi cincisprezece ani. Crescuseră, îşi spuse sorbindu-şi ceaiul şi continuând să se uite pe fereastră, la casa de vară. Poate că scrisoarea şi invitaţia de la Ellie, o femeie pe care nu o văzuse de atâţia ani, o făceau pe Leslie să se întoarcă atât de mult spre trecut. După cum îi scria Ellie, singura lor întâlnire fusese importantă pentru ea şi voia să le revadă atât pe Leslie, cât şi pe Madison.

Da, îşi spuse Leslie, întâlnirea aceea îi influenţase şi ei viaţa. Din acea după-amiază de acum nouăsprezece ani, se gândise adesea la Ellie şi Madison, iar acum avea să facă atâta drum cu avionul din Columbus, Ohio, până într-un orăşel din Maine ca să petreacă un weekend cu ele. Dar ce avea casa de vară de îi reţinea atenţia în dimineaţa asta? Fusese atât de agitată încât nu prea putuse să doarmă noaptea trecută, aşa că la 4 se dăduse jos din pat, se îmbrăcase, apoi coborâse, în vârful picioarelor, la parter să pregătească aluatul pentru clătitele cu mere. Nu că cineva avea să mănânce vreuna, se gândi ea, oftând. Rebecca avea să fie îngrozită de calorii, Joe urma să coboare cu doar câteva secunde înainte de a veni autobuzul şcolii, iar Alan sigur dorea cereale, ceva bogat în fibre, dar fără calorii, fără colesterol, fără… În fine, fără gust, se gândi Leslie. Încercările de gastronomie rafinată erau pierdere de timp în cazul

familiei ei. Oftând din nou, Leslie luă o clătită caldă, o împături şi o mâncă, savurând-o. Săptămâna trecută când primise scrisoarea lui Ellie îşi dorise s-o fi primit cu şase luni mai devreme ca să fi avut timp să scape de cele şapte kilograme în plus. Toată lumea de la Garden Club o invidia pentru silueta ei şi pentru felul în care şi-o păstrase în toţi aceşti ani, dar ea ştia ce ştia. În urmă cu nouăsprezece era dansatoare şi avea un corp suplu, musculos şi ferm. Acum, se gândi ea, era moale, nu chiar gras, dar avea muşchii slăbiţi. De mulţi ani nu îşi mai urcase piciorul pe o bară de balet. Auzi, deasupra capului, pasul iute al Rebeccăi.

Ea avea să coboare prima şi va întreba de ce pregătise mama ei ceva care în mod garantat le astupa toate arterele de la prima înghiţitură. Leslie oftă. Rebecca semăna tare mult cu tatăl ei. Joe o moştenea mai mult pe ea, iar dacă reuşea să-l ia suficient de mult de lângă prietenii lui, stăteau amândoi şi vorbeau şi „miroseau trandafirii", cum obişnuia ea să-i spună. „Ca tapetul tău", îi zisese el când avea numai nouă ani. Leslie avusese nevoie de un moment ca să-şi dea seama despre ce vorbea, apoi zâmbise cu căldură. Casa de vară. Pusese tapet cu trandafiri în casa de vară.

Îşi aminti acea zi, cum stăteau faţă în faţă lângă soba din bucătăria însorită şi ea se uita la fiul ei, observându-i faţa pistruiată. Joe fusese un copil comod, care încă de la câteva săptămâni dormea toată noaptea, spre deosebire de Rebecca; ea părea să producă haos şi derută oriunde se afla. Leslie nu era sigură că fata dormise în viaţa ei o noapte întreagă. Chiar şi acum, când avea cincisprezece ani, considera că e normal să dea buzna în dormitorul părinţilor ei la trei dimineaţa ca să anunţe că auzise un „zgomot ciudat" pe acoperiş. Leslie îi spunea să se întoarcă în pat şi să

doarmă, dar Alan lua în serios „zgomotele ciudate”. Vecinii se obişnuiseră să-i vadă afară, cu lanternele. Leslie se uită iar la casa de vară. Încă mai vedea pe ea nişte vopsea roz. Trecuseră cincisprezece ani şi tot mai erau urme de vopsea.

Zâmbind, îşi aminti de expresia lui Alan când cumpărase vopseaua. „*Pot să înţeleg că vrei să zugrăveşti casa în roz, dar, iubito, ai cumpărat cinci nuanţe diferite. Bărbaţii ăia de la magazin nu te-au ajutat?*”

Soţul ei era un partizan înfocat al ideii că bărbaţii trebuie să aibă grijă de femei oriunde acasă sau într-un magazin de vopsele.

La vremea aceea Leslie era însărcinată în cinci luni cu Rebecca şi deja atrăgea atenţia asupra sa. Pe atunci nu ştia, dar Rebecca avea să fie precoce în toate, de la a-i da mamei sale de ştire că era acolo până la în fine, a da lumii de ştire că exista. Râzând, Leslie îi spusese lui Alan că avea de gând să folosească toate cele cinci nuanţe de roz la zugrăvitul casei de vară. Acum, după cincisprezece ani şi jumătate, încă îi mai ţinea minte expresia feţei. Mama ei spusese că Alan nu are pic de imaginaţie şi, în timp, Leslie descoperise că era adevărat. Însă, atunci, când erau amândoi atât de tineri şi atât de fericiţi că trăiau pe cont propriu, culorile în care ea voia să vopsească dărăpănata clădire fuseseră un motiv de râs.

Leslie îl convinsese pe Alan să cumpere marea casă victoriană situată într-un cartier vechi, lipsit de eleganţă. Alan îşi dorise ceva nou, alb pe dinafară şi pe dinăuntru, dar ea nu putuse suporta niciuna dintre casele care îi plăcuseră lui Alan: cutii perfect pătrate aşezate într-o cutie perfect pătrată, doar mai mare. „*Dar tocmai asta îmi place la ele*”, spusese Alan, neînţelegându-i nemulţumirea.

Mama lui Leslie fusese cea care o îndemnase să nu se dea bătută în faţa proaspătului ei soţ. „*Casa aparţine femeii*”, spusese mama ei. „*E locul în care îţi petreci majoritatea timpului şi în care îţi creşti copiii. Merită să lupţi*. „În familia ei, mama fusese luptătoarea. Leslie semăna cu tatăl ei, îi plăcea să lase lucrurile să se rezolve de la sine. Mai târziu, Leslie afirmase că spiritul aprig al Rebeccăi din ea îi dăduse curajul. Şi-a jucat atuul: „*Dragă Alan, cumpărăm casa cu banii pe care mi i-a lăsat tata*”. Acesta nu spusese nimic, dar expresia feţei lui o făcuse ca niciodată, dar absolut niciodată să nu mai zică aşa ceva. Oricum, niciodată nu-şi dorise ceva atât de mult ca acea casă mare, veche şi dărăpănată care necesita atâta muncă. Întrucât tatăl ei fusese antreprenor de construcţii, ştia ce şi cum trebuia făcut.

— Asta trebuie să dispară, hotărâse Alan când văzuse vechea casă de vară, ascunsă sub copaci de cincizeci de ani, aproape de nedesluşit sub lujerii de glicină.

— Dar asta e cea mai frumoasă parte a proprietăţii, protestase Leslie.

Alan deschisese gura să continue discuţia, însă Rebecca alesese acel moment ca să dea prima dată din picioare, şi contrazicerea cu privire la soarta casei de vară rămase fără final. Mai târziu, ori de câte ori Alan comenta ceva despre casă, Leslie îl liniştea prin câteva cuvinte: „*Ai încredere în mine*”, aşa că el o lăsase în seama ei. La urma urmelor, Alan tocmai începuse să vândă poliţe de asigurare şi era ambiţios, chiar foarte ambiţios. Lucra din zori şi până seara. Se înscrisese în cluburi, participa la întruniri. Fusese foarte fericit când a aflat că cea mai la modă biserică din oraş era la mică distanţă de oribila casă veche pe care Leslie îl convinsese să o cumpere. Tot la biserică a aflat că oamenii

erau încântaţi că fusese prevăzător şi cumpărase *„vechea casă Belville”* şi o restaurase. *„Investiţie sigură”*, spusese un bătrân, bătându-l pe Alan pe umăr. „E ceva neobişnuit ca un om atât de tânăr ca dumneata să aibă atâta înţelepciune. Mai târziu, bătrânul cumpărase o poliţă mare de la Alan, iar de atunci acesta îi acordă casei tot atâta interes cât îi acorda Leslie. Când ea fusese ocupată până peste cap cu doi copii sub trei ani, Alan preluase supravegherea restaurării casei.

La început existaseră certuri. *„Nu-i-un muzeu*!” strigase Leslie, exasperată. *„E o casă şi trebuie să arate a casă. Joe o să distrugă masa aia scumpă cu camioanele lui, iar Rebecca o să deseneze pe tapetul ăla de mătase”.*

„Atunci, va trebui să-i ţii în frâu”, se răstise Alan.

Leslie dăduse înapoi, cum făcea mereu într-o confruntare. Ca şi tatăl ei, prefera să se retragă decât să lupte. De asta mama condusese gospodăria în copilăria ei, iar Alan o coordona pe a lor. Aşa că soţul îi umpluse minunata casă veche cu prea multe antichităţi pe care nimeni nu putea să le folosească sau să le atingă măcar.

În casă erau trei camere care tot anul erau încuiate, fiind deschise doar pentru curăţenie şi pentru uriaşa petrecere de Crăciun dată de Alan pentru toţi clienţii lui. Bucătăria fusese ultima redută, dar, anul trecut, el făcuse ce voia şi cu camera aceea. Leslie termină ceaiul, spală ceaşca, apoi se uită iar la casa de vară. Ar fi trebuit să fie a ei, să fie ascunzătoarea ei, un loc în care să poată dansa sau să se ghemuiască şi să citească în după-amiezile ploioase.

Acum, uitându-se la clădire, zâmbi. Înainte să aibă copii, o femeie se gândeşte la ce vrea să facă în după-amiezile ploioase, dar după aceea, orele ei sunt pline de trebuie în loc de vreau. Trebuie să spele rufe, trebuie să

meargă la piaţă, trebuie s-o tragă pe Rebecca de lângă radiator. Cumva, Leslie pierduse casa de vară.

Cumva, de la a ei, aceasta devenise a noastră. Ştia exact când. Atunci era însărcinată în opt luni şi atât de voluminoasă încât trebuia să meargă cu mâna sub burtă ca să contracareze constantele lovituri din mâini şi din picioare ale Rebeccăi. Tocmai împărţiseră în două camera din zi din casă şi în tavan era un loc pe unde se scurgea apa. Alan îşi invitase fratele şi trei colegi la bere şi să vadă meciul de fotbal, dar era o zi ploioasă aşa că nu aveau unde să stea ca să se uite la televizor. Când Alan propusese să instaleze televizorul în casa de vară *„doar în după-amiaza asta”,* ea fusese prea mulţumită să aibă tihnă şi linişte ca să protesteze. Îi era groază de o casă plină de bărbaţi şi fum şi miros de bere, aşa că se bucurase când el spusese că se vor duce în altă parte.

În săptămâna următoare, Alan folosise casa de vară ca să discute cu doi clienţi despre noile poliţe de asigurare de viaţă. Era logic, întrucât camera de zi nu era terminată. *„Ne trebuie un loc unde să stăm de vorbă”*, spusese el, uitându-se la Leslie de parcă era vina ei că materialele pentru repararea acoperişului nu sosiseră încă. La două săptămâni după asta se născuse Rebecca şi, un an, Leslie nu putuse nici să respire. Micuţa nu contenea să-i pretindă atenţie obositei sale mame. Abia după trei luni Leslie reuşise să se adune suficient ca să-şi poată dezbrăca de pijama agitatul prunc. Când, la zece luni, Rebecca a început să meargă, Leslie era însărcinată din nou.

Când era gravidă în trei luni cu Joe, făcuse un drum până la casa de vară. În lunile care trecuseră de când Alan instalase acolo televizorul. Leslie aproape uitase că locul ei

de evadare mai asista însă chiar din prima zi, sarcina cu Joe a fost mai uşoară decât cealaltă, iar mama lui Leslie începuse să-şi scoată nepoata la scurte plimbări prin oraş. *„Nimic nu e mai neinteresant decât să ai grijă de un prunc"*, spusese în obişnuitul stil direct. *„Când o să înceapă să meargă şi să se uite şi la altceva în afară de sânul mamei ei, o să-mi trezească interesul".*

Aşa că, în prima ei după-amiază de libertate, căci aşa o simţea, Leslie reuşise să ajungă la casa de vară. Spera că, de data asta, putea să se întindă pe şezlongul din răchită pe care îl găsise într-un magazin de antichităţi şi să citească o carte.

Însă când împinse uşa, simţi că i se taie respiraţia. Se întrebase uneori de ce Alan folosise doar de câteva ori căsuţa şi apoi nu mai pomenise de ea.

Cineva lăsase uşile deschise, iar ploaia căzuse pe mobila ei. Înainte de prima sarcină făcuse huse pentru canapeaua mică şi pentru cele două fotolii. Făcuse draperii asortate şi le agăţase cu mâna ei. Dar acum, în canapea mişunau şoarecii, iar braţele fotoliilor arătau de parcă ar fi fost sfâşiate de ghearele unei pisici din vecini. Întorcându-se, îşi simţise ochii năpădiţi de lacrimi. Nici nu s-a mai deranjat să închidă uşa când a luat-o la fugă spre casă. Mai târziu, încercase să aibă o discuţie aprinsă cu Alan, dar el se arătase atât de îngrijorat că supărarea ei i-ar fi putut dăuna copilului, încât Leslie se liniştise. *„O vom repara după ce naşti",* spusese el. *„Promit. Pe cuvânt de cercetaş.* „Apoi o sărutase şi o ajutase să aibă grijă de Rebecca şi, mai târziu, făcuse dragoste cu ea. Dar nu a reparat casa de vară. După aceea, Leslie fusese atât de ocupată cu copiii şi să-l ajute pe Alan să se integreze în comunitate, încât oricum n-ar fi avut timp să plece nici dacă ar fi avut unde. Şi, pe măsură ce anii

au trecut, casa de vară s-a transformat în magazie.

— Şi ce mai face baba mea în dimineaţa asta? întrebă Alan din spatele ei. Era mai tânăr cu două luni decât Leslie şi întotdeauna considerase că glumele despre diferenţa de vârstă dintre ei erau amuzante. Bineînţeles că Leslie nu le gusta.

— Fac clătite, spuse ea, ferindu-şi faţa pentru a-şi ascunde încruntarea. Încă nu se obişnuise cu ideea că făcea patruzeci de ani. Nu doar cu o săptămână în urmă urcase în autobuz, îndreptându-se spre marele şi imoralul New York City, unde avea să cucerească oraşul cu dansul ei?

— Mmm, spuse Alan. Aş vrea să fi avut timp, dar azi am o zi plină.

Când ea se întoarse, el se uita în ziar, absorbit de rubrica financiară. În cei şaptesprezece ani de când erau căsătoriţi, Alan nu se schimbase mult. În tot cazul, nu fizic. Acum avea părul cărunt, dar îi stătea bine. Spunea mereu că un agent de asigurări e considerat mai demn de încredere dacă arată mai în vârstă, dar se menţinea în formă mergând în mod regulat la sala de gimnastică.

Se schimbase totuşi, pentru că nu mai părea să-i vadă cu adevărat pe vreunul dintre cinici pe soţia lui, nici pe cei doi copii. Oh, Rebecca reuşea să se agite şi să-i capteze atenţia, dar Joe şi Leslie, cu felul lor indolent de-a fi, erau, de cele mai multe ori, ignoraţi.

— Ar trebui să-l laşi, spunea mama lui Leslie, acum şi mai directă decât era când trăia soţul ei. Văduvia îi pria. Dacă l-ai părăsi, şi-ar da seama câtă nevoie are de tine. Trebuie să-i zdruncini mica lume perfectă. Să-i arăţi ce contează.

Însă Leslie văzuse ce păţeau femeile de vârsta ei care îşi părăseau soţii chipeşi şi plini de succes, şi nu dorea să

trăiască în vreun apartament mic, groaznic şi să lucreze la magazinul cu reduceri din localitate.

— Eu nu mă pricep la nimic ca să-mi croiesc drumul în lume. Ce să fac? Să mă întorc la dans? Încă o mai obseda faptul că eşuase în unica ei tentativă de a reuşi.

— Unde am greşit cu tine? suspina mama ei. Dacă l-ai părăsi, s-ar prăbuşi. Tu eşti întreaga lui viaţă. Faci toiul pentru el. Dacă l-ai lăsa, ar…

— Fugi cu Bambi, completase Leslie repede.

— Ai fost proastă că l-ai lăsat s-o angajeze pe stricata aia mică, se răstise mama ei.

Leslie îşi feri privirea. Nu voia ca mama ei să ştie că încercase să se lupte cu soţul ei pentru că angajase o fată frumoasă şi tânără.

— Ai angajat o fată pe care o cheamă Bambi? întrebase Leslie la cină, râzând neîncrezătoare, în prima seară când el îi spusese. Are peste doisprezece ani?

Pentru Leslie asta fusese o glumă, dar când se uitase la faţa lui Alan înţelesese că nu considera că noua lui secretară era un subiect amuzant.

— E foarte competentă în munca ei, se răstise el, sfredelindu-şi soţia cu privirea.

Ca întotdeauna, Joe presimţise cearta şi îşi împinsese farfuria în lături.

— Trebuie să-mi fac temele, mormăise el, şi apoi plecase de la masă. Rebecca părea să nu vadă niciodată ceva care se petrecea în afara propriului său regat.

— Ţi-am povestit ce mi-a zis azi îngrozitoarea aia de Margaret? Eram la ora de chimie şi… în cele din urmă Leslie îşi luase privirea de la soţul ei şi, de atunci, nu mai făcuse nicio remarcă vrednică de dispreţ la adresa lui Bambi. Însă

era curioasă, aşa că îi dăduse telefon unei foste colege de liceu care lucra în biroul lui Alan şi o invitase la masă. După această întâlnire, Leslie se dusese acasă şi îşi preparase un gin tare cu apă tonică, pe care îl luase cu ea în cadă. I se spusese că Alan o angajase pe Bambi cu şase luni în urmă şi că era mai mult decât o simplă secretară, era „*asistenta lui personală*".

— Îţi spun, dacă ar fi soţul meu, aş pune capăt poveştii, rostise apăsat Paula. Fata aia merge peste tot cu Alan. Tot e bine că nu avem o baie unisex, astfel ar…

— Vrei desert? întrebase Leslie cam tare. Acum Bambi lucra pentru, sau sub, dacă era să se ia după bârfe, Alan de peste un an. Şi, foarte sincer, Leslie nu ştia ce să facă. Fiecare prietenă avea o părere şi i-o oferea gratuit.

Într-o zi Rebecca auzise fără să vrea nişte femei dându-i sfaturi lui Leslie privitor la această tânără care lucra atât de strâns cu Alan şi, mai târziu, spusese:

— Mamă, ar trebui să le zici să se ducă dracului.

— Rebecca! exclamase cu severitate Leslie. Nu-mi place limbajul ăsta.

— E posibil ca soţul tău să aibă o relaţie cu această secretară supradotată şi pe tine te îngrijorează limbajul meu?

Leslie rămăsese înmărmurită, clipind nedumerită spre fiica ei, cine era adultul? De unde ştia fata ei…?

— La biserică şi la club toţi vorbesc despre asta, îi explicase Rebecca de parcă ar fi avut treizeci şi cinci de ani şi nu doar cincisprezece. Ascultă, mamă. Bărbaţii o iau razna. Intră-n călduri. Ar trebui să-i faci un nod în… Leslie icni.

— Perfect, dă-i înainte şi trăieşte în secolul al nouăsprezecelea. Dar Bambi asta e o jigodie şi îl vânează pe

tata şi cred că ar trebui *să lupţi.*

Spunând asta Rebecca ieşise din cameră şi Leslie nu putuse decât să se uite lung după ea. Nu avea nici cea mai mică idee cum să se poarte cu un copil care tocmai spusese ce spusese fiica ei, aşa că se prefăcuse că discuţia nu avusese loc.

De fapt, asta făcea Leslie în ultimul timp: se prefăcea că totul e bine, că nu se întâmplase nimic. Nu putea merge până-ntr-acolo încât, să zicem, să sune la biroul lui Alan şi să-i spună asistentei lui să-i reamintească de cutare petrecere.

Nu, Leslie rezolvase situaţia cu Bambi prefăcându-se că tânăra nu există. Iar când femeile de la biserică sau de la club încercau să o avertizeze, Leslie zâmbea asigurându-le că era deasupra unor astfel de bănuieli josnice. Acum însă, uitându-se la Alan cum stătea aplecat asupra ziarului, se întrebă dacă nu cumva refuza clătitele ei de frică să nu se îngraşe, ceea ce nu i-ar fi plăcut lui Bambi.

Rebecca intră în cameră, spunând:

— Ia zi, mamă, ce puneţi la cale, voi, doamnele bătrâne, weekend-ul ăsta? Poate să vă faceţi de cap cu o mulţime de tineri bronzaţi?

O parte din Leslie vru să-şi dojenească fiica obraznică, însă altă parte, cea care nu era mama cuiva, vru să glumească.

— Ellie îi aduce pe Harrison Ford şi Mel Gibson, răspunse aruncându-i o privire soţului ei. Însă Alan părea să nu audă. În schimb, se uită la ceas. Deşi era numai şapte, se ridică:

— Trebuie să plec.

— Sigur nu vrei o clătită sau două? întrebă Leslie,

ştiind că vorbele ei sunau plângăreţ. De fapt, voia să spună: *„Poţi al naibii de bine să petreci o oră cu familia ta înainte să dai fuga la paraşuta aia”.*

Dar nu rosti niciun cuvânt. În schimb, încercă să zâmbească ademenitor.

— Sună bine, dar după-amiază mă întâlnesc cu nişte clienţi şi trebuie să verificăm o groază de hârtii înainte de marea întrunire. Cu toate că numele abia dacă era rostit vreodată, cu toţii ştiau că „noi” însemna Alan şi Bambi. Se duse lângă Leslie şi o sărută pe obraz.

— Sper să te distrezi, spuse. Şi, privitor la ziua ta… îi aruncă o privire de băieţel, pe care, cu ani în urmă, ea o găsea irezistibilă.

— Ştiu, mormăi ea, străduindu-se să zâmbească. Ai să-mi iei ceva mai târziu. E în regulă. Oricum aniversarea mea este peste trei zile.

— Mulţam, iubire, spuse el, sărutând-o iar pe obraz. Eşti o dulceaţă. Înhăţându-şi haina de pe speteaza scaunului, ieşi din casă.

— Eşti o dulceaţă, îl maimuţări Rebecca în timp ce lua o lingură de cereale care arătau ca talaşul. Eşti un fraier.

— Nu-ţi permit să vorbeşti aşa despre tatăl tău, i-o reteză Leslie fulgerându-şi fiica din priviri. Sau despre mine.

— Frumos! spuse Rebecca, ridicându-se. Era la fel de înaltă ca mama ei, aşa că ochii lor erau la acelaşi nivel. Nu-ţi pasă decât de frumos! Cuvinte frumoase, maniere frumoase, gânduri frumoase. Dar lumea nu e frumoasă, şi ce face tata cu lipitoarea aia nu e frumos. Dintr-odată în ochii Rebeccăi apărură lacrimi. Nu ştii ce-o să se întâmple? Femeia aia o să ne despartă. Ea vrea ce avem noi, nu familia, ci banii. Vrea serviciul de ceai din argint şi… şi bucătăria de cincizeci de

mii de dolari pe care nu poţi s-o suferi, însă ai fost prea laşă ca să spui că nu o vrei. O să pierdem totul doar pentru că tu eşti atât de cumsecade!

Cu asta, Rebecca ieşi în fugă din bucătărie şi se duse sus. În următoarea clipă, un claxon răsună strident afară şi Leslie ştiu că microbuzul care avea s-o ducă la aeroport sosise. O clipă, ezită. Trebuia să se ducă la fiica ei. Era supărată şi avea nevoie de ea, iar o mamă întotdeauna cedează, nu-i aşa? O mamă bună este mereu alături de copiii ei, nu-i aşa? O mamă bună… Şi o soţie bună, se gândi Leslie. Asta era ea: mamă şi soţie. Brusc, nu mai vru să fie mama sau soţia cuiva. Vru să se urce în avion şi să se întâlnească cu cele două femei pe care nu le văzuse din tinereţe, înainte de a fi mama sau soţia cuiva.

Leslie fugi practic din bucătărie, îşi înşfăcă geanta de pe masa din hol şi cele două geamantane de pe podea, apoi deschise uşa din faţă. Le strigă copiilor *„La revedere. Ne vedem marţi”,* dar nu aşteptă niciun răspuns. După un minut era în microbuz, şoferul pornea şi abia atunci îşi dădu seama că nu se spălase pe dinţi.

Se îndoia că, de la trei ani, uitase vreodată să se spele pe dinţi după masă, şi mai să-i spună şoferului să oprească şi să întoarcă.

Dar apoi se lăsă pe speteaza banchetei şi zâmbi. Faptul că nu se spălase pe dinţi părea un semn că pleca într-o aventură. Avea trei zile întregi în faţă, care erau ale ei şi numai ale ei. Libertate. Nu mai fusese singură într-o excursie de nouăsprezece ani, de când plecase la New York. Cum era să nu te întrebe nimeni *„Unde îmi e cravata?”, „Unde îmi e celălalt pantof?”, „Iubito, ai putea să dai telefon şi să-mi comanzi ceva de mâncare?”, „Mamă! La ce te-ai gândit de nu*

mi-ai adus şortul roşu? Cum să mă distrez fără şortul ăla?”

O clipă, Leslie închise ochii şi visă la cele trei zile de libertate, apoi izbucni în râs. Tresărind, deschise ochii şi îl văzu pe şofer uitându-se la ea în oglindă, zâmbind.

— Vă bucuraţi că evadaţi? întrebă el. Erau singuri în microbuz.

— Nici nu-ţi poţi închipui ce mult, spuse Leslie din tot sufletul.

— Ar fi bine ca cel care are grijă de dumneavoastră să nu vă lase singură prea mult, comentă bărbatul, cu ochii tot la ea, ochi care flirtau. Leslie ştia că ar fi trebuit să-l privească în felul ei de „doamnă bisericoasă”, cum îi spunea Rebecca, numai că acum nu avea chef. Şoferul era un tânăr arătos şi tocmai îi făcuse un compliment. Îi zâmbi, apoi îşi rezemă din nou capul pe speteaza banchetei şi închise ochii, simţindu-se bine-un sentiment neîncercat de foarte mult timp.

CAPITOLUL 2

Ellie Abbott se aşeză comod în scaunul avionului, închise ochii şi-şi spuse *„Ce dracu’ am făcut?”* Aplecându-se iar în faţă, luă paharul din plastic cu apă minerală de pe măsuţa rabatabilă şi văzu că îi tremură mâna.

Punându-l jos, încercă să se liniştească uitându-se pe hublou.

Era într-un avion cu elice, care ajungea la Bangor, şi îi părea bine că nu era împărţit pe clase pentru că ea nu mai călătorea la clasa întâi. În mintea ei, nu merita astfel de privilegii deoarece nu mai era Alexandria Farrell, scriitoarea care stârnise o adevărată furtună când îi apăruseră primele cărţi, cinci una după alta.

Bum. Bum. Bum.

Nu, trecuseră deja trei ani de când nu mai scrisese un cuvânt. Trei ani de când poveştile din capul ei ce terminaseră. Trei ani de la divorţ şi de la ceea ce îi făcuseră tribunalele, sistemul american de „justiţie".

Ellie încercă din nou să bea din pahar, dar mâna îi tremura prea tare ca să nu-l verse. Nervoasă, îşi aruncă privirea spre bărbatul care stătea vizavi de ea, dar el părea să nu observe nimic. Şi, slavă Domnului, nu dăduse vreun semn că ştia cine era. Sau cine fusese, se gândi Ellie. Ca vedetele alea din filmele vechi care erau oprite pe stradă şi întrebate: *„N-aţi fost cândva… aşa şi pe dincolo?"*

Ei bine, Ellie era tot Ellie, Abbott, pentru că revenise la numele de fată, renunţând la cel de căsătorie, dar nu mai considera că este scriitoarea Alexandria Farrell.

— Nu poţi trece singură prin aniversarea asta, îi spusese terapeuta ei. Jeanne era acum singura persoană pe care Ellie o vedea în mod regulat. De trei ani, se izolase de lume, spunând tuturor că are nevoie de timp să-şi revină. Însă în urmă cu vreo opt luni, după ce şi a doua tentativă de a obţine dreptate eşuase, Ellie apelase la ajutor specializat.

— Nu vreau să văd pe nimeni, spusese Ellie. Toată lumea mă ştie cum eram cândva.

Jeanne oftase. Indiferent ce îi spunea, nimic nu părea să străpungă zidul cu care se înconjurase.

— Eşti aceeaşi persoană dintotdeauna. E timpul să treci peste asta şi să-ţi continui viaţa.

— Dar cine m-ar recunoaşte aşa cum sunt acum? întrebă Ellie cu năduf.

Jeanne se uită la ea cu ochii îngustaţi.

— Poţi să slăbeşti. Trebuie să mergi la o sală de

gimnastică. Cine ştie, s-ar putea să cunoşti pe cineva acolo şi…

— Nu! explodase Ellie. N-am să mai trec niciodată prin asta! Şi cine m-ar dori aşa? Sunt grasă şi sunt bogată! Jeanne clipise de câteva ori, înainte ca amândouă să înceapă să râdă de absurditatea celor spuse de Ellie. Nu multă lume considera că a avea bani e ceva rău.

— Ştii ce am vrut să zic, reluă Ellie. După tot ce-am păţit, mi-e teamă că oamenii mă vor doar pentru ceea ce pot obţine de la mine.

— Da, ştiu, spuse Jeanne, uitându-se pe furiş la ceasul din spatele lui Ellie.

În lunile acestea nu progresaseră prea mult şi Ellie nu reuşise să lase în urmă ceea ce i se întâmplase, iar trauma o ţinea în loc, fără să poată merge mai departe.

Cu trei ani în urmă, cucerise lumea ca scriitoare, având un mare succes, dar acum rareori ieşea din apartament. Şi, pentru a înrăutăţi lucrurile, renunţase aproape la toate formele de activitate fizică, aşa că se îngrăşase optsprezece kilograme, ceea ce era foarte mult pentru cineva care avea numai un metru cincizeci.

Dar, oricât ar fi încercat, Jeanne nu o putea face pe Ellie să se mişte, să meargă undeva, să încerce să iasă din ceea ce devenea o depresie gravă.

— În regulă, trebuie să existe cineva cu care să-ţi poţi petrece a patruzecea aniversare a zilei de naştere. Dacă nu vrei să fii cu prietenii tăi de la editură, ce zici de o persoană din oraşul tău natal?

— Richmond? Vrei să spui că ar trebui să sun vreo amică din liceu şi s-o rog să împartă cu mine un tort roz? Crezi că pot găsi pe cineva care să dea semnalul la aclamaţii

ca pe vremuri? Jeanne cunoştea prea bine capcana sarcasmului lui Ellie.

— Trebuie să existe cineva, afirmase cu convingere. Cineva, undeva!

— De fapt… Începuse Ellie, privindu-şi unghiile care nu mai erau chiar perfect îngrijite.

— Da, o încurajase Jeanne.

— În ziua în care am împlinit douăzeci şi unu de ani am cunoscut două femei aici, la Direcţia Circulaţie din New York. Şi ele împlineau douăzeci şi unu de ani în aceeaşi zi şi am…

— Da? Văzând că tace, Jeanne forţă. Era prima dată când pomenea de aceste femei şi, dacă exista vreo posibilitate ca Ellie să-şi petreacă timpul cu ele şi să iasă din apartament, Jeanne era gata să scrie invitaţiile cu mâna ei. Cine sunt femeile astea? insistă ea. Cum poţi lua legătura cu ele? Vă puteţi petrece ziua împreună?

— De fapt, nu ştiu unde sunt acum. Ne-am întâlnit doar în acea zi şi am petrecut câteva ore împreună. Ştii, a fost pur şi simplu o întâmplare neobişnuită. Eram de ore întregi la Direcţia Circulaţie pentru că… Ellie tăcuse brusc, zâmbind amintirii, iar zâmbetul acela o făcu pe Jeanne să treacă la atac.

— Sună-le. Găseşte-le. Ştii cum le cheamă şi data naşterii. Caută-le pe internet. Nu, şi mai bine, dă-mi numele lor şi am să le caut eu. Puteţi da o petrecere împreună, toate trei. Discutaţi despre vremurile de demult. Ellie se uită cu dezgust spre terapeuta ei.

— Una era dansatoare, avea cel mai frumos corp care s-a văzut vreodată, iar cealaltă era model. Ellie nu spusese că nu şi le putea imagina arătând la fel ca ea acum.

Jeanne o privi cu asprime, luă din raftul din spatele său un album foto şi îl deschisese, apoi i-l întinse. Ellie se uita la fotografii, dar nu înţelegea nimic. Era fotografia unei balerine, înaltă, subţire, graţioasă. Frumoasă. A avut nevoie de un minut ca să îşi dea seama. Ridică privirea spre terapeuta.

— Tu?

— Eu, confirmă Jeanne. Ellie zâmbi slab. Jeanne avea acum şaizeci de ani şi un corp ca un cartof.

— O persoană este mai mult decât corpul ei, zisese Jeanne. Dacă le-ai plăcut atunci, le vei plăcea şi acum. Şi, în plus, au trecut nouăsprezece ani. Ai văzut pe afişe faţa sau numele vreuneia dintre ele?

— Nu… răspunsese moale Ellie.

— Atunci este clar că nu şi-au făcut carieră din dans sau modeling. Aşa că cine poate să spună cum arată acum? Poate că s-au îngrăşat cu patruzeci de kilograme şi…

— Şi s-au măritat cu beţivul oraşului, completase Ellie, vizibil înveselită.

— Da, zisese Jeanne, zâmbind. Gândeşte-te la partea bună. Poate că lor li s-au întâmplat lucruri mai rele decât ţie. Ellie se gândise o clipă la asta.

— Poate… Jeanne se uitase un moment la Ellie; apoi apăsase pe butonul de la telefon.

— Sarah, anulează-mi întâlnirea de la prânz. Apoi se întorsese spre laptopul de pe birou şi îl deschisese. Ellie, draga mea, o să intrăm pe internet să vedem ce putem afla despre femeile astea; apoi ai să le inviţi la ziua ta.

— Terapeutul trebuie să fie atât de autoritar?

— Este când îi pasă de clienţii săi atât cât îmi pasă mie de tine. Şi, în plus, vreau să mai citesc despre Jordan Neale.

Hei, uite cum facem, poţi să stai în casa mea din Maine weekend-ul ăsta. Are numai două dormitoare, dar în camera de zi e o canapea, pe care o puteţi folosi. Ei bine, cum le chema?

Aşa ajunsese Ellie într-un avion care zbura spre Bangor, Maine, urmând să întâlnească două femei pe care nu le văzuse de nouăsprezece ani, ca să-şi petreacă împreună ziua de naştere comună. Dar acum că se afla în avion şi, până la urmă, avea să aterizeze… dar, dat fiind norocul ei din ultimii trei ani, poate că nu mai aterizau. Nu! Jeanne o pusese pe Ellie să jure că tot weekend-ul o să-şi dea silinţa să nu mai fie atât de negativistă. Oricum, dat fiind că acum se îndrepta cu adevărat spre întâlnire, nu-i venea să creadă că o lăsase pe Jeanne s-o determine să facă asta. Era convinsă că celelalte femei erau divin de fericite şi că ea era singura cu o viaţă foarte patetică.

Trebuie să încetez. Trebuie să încetez, îşi repetă rar Fllie. Trebuie să mă străduiesc să văd partea bună, nu pe cea rea. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i împiedic pe alţii să-mi mai spună povestea aia tâmpită cu paharul de apă pe jumătate plin şi pe jumătate gol, se gândi ea, apoi se hotărî să termine cu sarcasmul.

Gândeşte-te la ceva bun, frumos, dictă ea. Gândeşte-te la lucruri vesele. Gândeşte-te… Rezemându-se iar în scaun, închise ochii. Picioare şi Faţă, se gândi ea, apoi surâse, aducându-şi aminte. „Iar eu eram…”, şopti cu glas tare, zâmbind larg.

Motorul avionului o învăluia în sunetul său, aşa că Ellie nu auzea nimic altceva în afară de huruit. În fundal, parcă distingea un glas monoton de bărbat care vorbea fără încetare. *„Mă bucur că nu sunt măritată cu el!”* se gândi Ellie

în timp ce-şi amintea prima întâlnire cu cele două femei.

Totul începuse cu jigodia aia de omuleţ de la Departamentul de Circulaţie din New York, încă mai ştia cum îl cheamă: Ira Girvin. Numele era înscris pe-o insignă mică fiind chiar la nivelul ochilor lui Ellie şi, ţinând cont de faptul că ea era scundă, asta însemna că el nu putea să aibă mai mult de un metru şaizeci.

— Ia loc acolo şi aşteaptă, îi spusese şi ea putuse să-şi dea seama că îi plăcea la nebunie să-i facă pe oameni să aştepte. Cu un zâmbet fals, luă formularele de sub geamul ghişeului şi se răsuci. Între ea şi banca de lângă perete erau nişte oameni, dar când se mişcară, le remarcă. În capetele opuse ale unei bănci scurte, verzi, privind în direcţii opuse, stăteau două dintre cele mai formidabile femei pe care le văzuse ea vreodată. Cea din stânga era îmbrăcată într-o bluză neagră, strânsă pe corp, şi o fustă Lungă de mătase verde închis care i se mula pe picioare. Având părul de un castaniu-auriu închis, strâns sever la spate într-un coc, arăta ca o dansatoare care tocmai părăsise sala de antrenament; orice femeie cu judecată din lume ar fi ucis să aibă corpul ei. Era o ilustrare acum poate arăta corpul uman. Avea o faţă drăguţă, gâtul ei lung se curba graţios până la umerii largi, puternici, iar sânii mici se evidenţiau deasupra unui stomac ce părea că putea face monedele să ricoşeze. Şoldurile zvelte veneau în prelungirea picioarelor pe care trebuia să le vezi ca să crezi că există: lungi, musculoase, graţioase. Până şi felul în care stătea părea studiat, cu vârful piciorului arcuit elegant, mâinile în repaus fluid. Uluitoare femeie! se gândi Ellie; apoi îşi luă cu greu privirea de la ea pentru a se uita la cealaltă. Dacă prima era graţioasă, asta era frumoasă, de fapt, atât de frumoasă încât Ellie trebui să clipească de

câteva ori pentru a fi sigură că vede bine. Femeia avea cel puţin un metru optzeci şi era foarte subţire, dar într-un fel care te făcea să vrei să arăţi ca ea. Iar frumuseţea ei… Nu, trebuia să existe alt termen, care să nu sune atât de comun. Erau multe femeie frumoase, dar ea era… Ei bine, era perfecţiunea întruchipată.

Purta o rochiţă simplă de vară, cu volane în faţă, probabil cumpărată în vreun oraş micuţ din Vestul Mijlociu şi care, de obicei, ar fi fost considerată nepotrivită în sofisticatul New York, însă femeia asta făcea ca rochia să arate ca una de colecţie. Avea ceva special care făcea ca vestimentaţia simplă, banală să pară recunoscătoare că era purtată de făptura asta divină.

Femeia avea părul lung, blond închis, care îi cădea mătăsos pe spate în onduleuri mari. Faţa ei… era de zeiţă, se gândi Ellie în timp ce se uita la ea cu gura căscată.

Avea pomeţi înalţi, nas perfect, buze pline. Ochii migdalaţi, cu gene dese şi negre, Erau aşezaţi sub sprâncenele perfect arcuite. Piele tară cusur, mâini şi unghii perfecte, iar picioarele încălţate în săndăluţe păreau desprinse dintr-o statuie de marmură. Preţ de câteva clipe Ellie rămase pur şi simplu în loc, uitându-se de la o femeie la cealaltă. Apoi, încet, se întoarse către domnul Nerod, Ira, cu sprâncenele ridicate întrebător, ca pentru a spune: „*Sunt adevărate*?"

Ira ridică din umeri şi zâmbi, apoi îi făcut semn din cap, indicându-i că trebuie să ia loc între ele.

Încet, Ellie porni către bancă. Cele două tinere erau cu spatele la ea şi nu-i dădură nicio atenţie când se aşeză. Ellie încercă să îşi pună formularul pe genunchi fără să le atingă, dar nu era uşor. Se suci şi se răsuci, dar părea imposibil să

găsească un mod de a sta şi a scrie în acelaşi timp. Când reuşi totuşi să se strecoare înghesuit şi ridică genunchiul pe post de pupitru, stiloul ieftin pe care-l avea nu vru să scrie. O clipă, Ellie ridică ochii spre cer. De ce, oh, de ce nu îşi reînnoise permisul de conducere înainte de a fi plecat de acasă? Oricum, azi împlinea douăzeci şi unu de ani şi, dacă nu rezolva problema azi, acesta expira. Nu că i-ar fi trebuit permisul în New York, dar dacă reuşea să ajungă vreodată cea mai mare pictoriţă din lume, s-ar fi putut să aibă nevoie să conducă, şi cine voia să dea din nou testul ăla?

Se uită spre ghişeu, unde Ira înregistra cererile altora. Dacă se ducea la el, era sigură că i-ar fi spus că Direcţia Circulaţie nu era o instituţie de împrumutat gratis stilouri.

— Scuzaţi-mă, se adresă Ellie slab celor două spinări care o încadrau, aş putea să împrumut de la vreuna dintre voi un stilou?

De la niciuna nu primi vreun răspuns.

— Grozav, spuse Ellie în surdină. Ce speram, minte şi frumuseţe?

Nu se aşteptase ca cineva să o audă. Crescuse într-o casă micuţă alături de patru fraţi mai mari, toţi părând să fie permanent în întrecere pentru a vedea cine putea să facă cel mai mult zgomot. Singura modalitate de apărare a lui Ellie împotriva lor era să facă, în surdină, remarce răutăcioase. Era un joc palpitant pentru că, dacă vreunul dintre ei o auzea întâmplător, se-alegea cu o castană în cap, un braţ răsucit sau orice putea să le treacă prin minte fraţilor ei zănateci. Însă femeile de lângă ea chiar o auziră, şi lui Ellie îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că râdeau. Vedea muşchii de pe spatele dansatoarei contractându-se uşor şi volanele de la gâtul celeilalte unduindu-se ca într-o adiere

inexistentă.

Cu capul plecat, Ellie zâmbi.

— Ştie vreuna dintre voi să citească? întrebă ea subţire. Simţi că dansatoarea se întorsese încet şi, când ridică ochii, aceasta zâmbea strengăreşte.

— Eu ştiu să citesc puţintel, spuse ea privind-o amuzată. Ellie îi întoarse zâmbetul. Îi stătea pe limbă s-o întrebe:

„De unde ai luat corpul ăsta ca să-mi cumpăr şi eu unul?", dar se abţinu. Înainte să plece la New York, mama ei avusese o mică discuţie cu ea despre faptul că trebuia să-şi ţină gimra şi să gândească înainte de a vorbi. Până să apuce Ellie să scoată o vorbă, se întoarse şi Superba din cealaltă parte. Dansatoarea înălţă capul, uitându-se la făptura blondă, iar când Ellie o privi, chiar i se tăie răsuflarea.

Era cu putinţă ca femeia să fie şi mai frumoasă de aproape decât din cealaltă parte a camerei? Nu era fardată, totuşi pielea ei era esenţa machiajului. Unii plăteau milioane pentru a încerca să dea pielii lor acea textură perfectă, catifelată, acea îmbujorare delicată, acea… Brusc, fata zâmbi-un zâmbet uriaş, radios şi Ellie făcu ochii mari, şocată. Îi lipsea un dinte din faţă! În locul în care ar fi trebuit să fie se căsca o mare gaură neagră. Faptul că această femeie perfectă avea un aşa cusur era…

— Nu ştiu să citesc. Nu ştiu să scriu, spuse faimoasa cu un accent provincial, apoi rânji larg. Ellie tăcea încă, uimită, apoi auzi râsul dansatoarei.

— Madison Appleby, se prezentă frumoasa; apoi întinse braţul pe după Ellie ca să dea mâna cu dansatoarea. Ellie ştia că se petrece ceva la care ea nu lua parte, pentru că nu se prinsese încă. Frumoasa se uită la Ellie, apoi întinse

mâna.

— Madison Appleby, repetă ea, dar Ellie nu se clinti. Apoi, aplecându-se, scoase ceva din gură, şi îi zâmbi lui Ellie.

În acel moment, îşi dădu seama că femeia înaltă avusese pe dintele din faţă un fel de teacă din cauciuc negru, pentru a lăsa impresia că îi lipsea. Iar Ellie, veşnic uşor de păcălit, nu înţelesese atât de repede ca dansatoarea. Însă când şi-a dat seama a izbucnit în râs şi a îndrăgit-o pe loc. Faptul că o persoană ca femeia asta putea să facă băşcălie de propria-i frumuseţe o făcea să fie pe gustul lui Ellie.

Dădu mâna cu ea.

— Îmi pare rău pentru treaba cu dintele, spuse Ellie zâmbind. Dar cred că toată lumea ar trebui să aibă un defect.

— Să fii fără minte nu-i un defect? întrebă Madison, cu ochii amuzaţi.

— Eu credeam că suntem doar fără stilou, spuse dansatoarea.

— Fără Stilou şi Fără Minte, continuă Madison. Poate că ar trebui să facem trotuarul. Ellie şedea între ele clipind mărunt. De obicei ea era cea care făcea glume, dar ele o întreceau.

— Ce ziceţi de Picioare şi Faţă? intră Ellie în joc.

— Şi tu ce-oi fi, mă rog? i-o întoarse Madison, privind-o de sus.

— Talent, răspunse pe loc Ellie; apoi râseră toate trei. Într-adevăr asta era părerea noastră despre noi înşine, se gândi Ellie în timp ce se cuibărea mai bine în scaunul avionului. Trăsese storul şi proptise o pernă de hublou, astfel încât să poată închide ochii şi să se lase în voia amintirii acelei zile în care le cunoscuse pe Madison şi Leslie. După ce dansatoarea îi împrumutase un stilou, Ellie îşi

completase formularul şi i-l dusese lui Ira.

— Şi ce vă aduce la New York? întrebă Ellie când se întoarse la bancă. Curăţenia oraşului? Leslie zâmbi.

— Luminile de pe Broadway, răspunse ea visătoare. Mi-am lăsat prietenul acasă, în faţa altarului. După ce spuse asta, ochii i se măriră de şoc. Adică nu l-am lăsat chiar în faţa altarului, dar… dar a fost destul de aproape ca să ştiu că am făcut un lucru cumplit. Vorbea de parcă rostea un discurs memorat.

— Şi se vede că îţi pare rău, comentă solemn Madison, şi apoi izbucniră iar în râs toate trei. Oraş mic?

— O suburbie în Columbus, Ohio, spuse Leslie. Şi tu?

— Erskine, Montana. Aţi auzit vreodată de el? Ellie şi Leslie clătinară din cap.

Ellie se uită la Madison, apoi o întrebă:

— Să presupunem că îţi vom vedea chipul pe coperta revistelor?

— Abia ieri am ajuns aici, aşa că n-am avut timp de nimic. Azi mă duc să-mi prezint fotografiile şi…

— Le ai la tine? Putem să le vedem? o interogă nerăbdătoare Ellie.

— Cred că da, admise Madison fără prea mult entuziasm, apoi se aplecă şi ridică o mapă mare, neagră şi plată din plastic, închisă de jur-Împrejur cu fermoar, pe care i-o întinse lui Ellie. Curioasă, aceasta trase fermoarul şi o deschise, cu Leslie uitându-se peste umărul ei. Erau înjur de douăsprezece fotografii ale lui Madison, machiată cu gust, cu părul aranjat cu grijă. Fotografiile erau regizate şi luminate perfect. Pe marginea fiecăreia era numele unui fotograf din Erskine, Montana.

— Eşti mai drăguţă în realitate, zise Ellie,

încruntându-se în I imp ce închidea mapa. Nu avea de gând să o spună, dar setul era cumplit de plicticos.

Madison se mulţumi să ridice din umeri şi se uită în faţă spre locul în care Ira tot mai ştampila actele oamenilor. În timp ce stăteau acolo, Ellie realiză că oamenii se uitau la ele. Intrau pe uşă, le măsurau de sus până jos şi de jos până sus, îşi mutau privirea, apoi se uitau iar sau, pur şi simplu, se opreau şi se holbau până când cineva îi înghiontea şi îi făcea să-şi revină din stupoare şi să se mişte din loc.

— Încep să cred că ar trebui să taxez lumea pentru că se uită la voi două.

— Două? întrebă Leslie uitându-se uimită la Ellie. Cred că ai vrut să spui noi trei.

— Cum să nu, rosti sarcastic Ellie. Cred că între voi par pitică. Acum, că începea să se mai obişnuiască puţin cu frumuseţea lui Madison, îşi dădea seama că tânăra era atât de calmă încât o făcea să se simtă bine.

— Vă daţi seama ce a făcut omuleţul? întrebă Madison.

— Care? dori să ştie Leslie.

— Te referi la Ira? întrebă Ellie.

— Da, el. Ira ridică ochii tocmai când Madison se uita la el şi, preţ de o clipă, rămase cu mâna în care ţinea ştampila în aer. Ne-a instalat aici ca să se poată uita la noi. Ellie râse uşurel.

— La voi două sigur, dar nu şi la mine. Se aşteptă ca cele două să fie de acord cu remarca ei, dar o contraziseră. Madison se uită la Ellie în felul acela detaşat cu care deja începea să se obişnuiască.

— Dar eşti fermecătoare. Cam ca Goldie Hawn, ai acelaşi gen de drăgălăşenie adorabilă. Ellie clipi des. Crescând cu patru fraţi mai mari, nu avusese parte de multe

complimente în viaţa ei. De obicei îi spuneau că e o pacoste şi dacă nu-şi ia tălpăşiţa avea să-i pară rău.

— Eu? întrebă ea în cele din urmă. Madison doar se uită la ea, aşa că Ellie se întoarse spre Leslie.

— Cred că se zice *„drăgălaşă ca un căţeluş cu pete”*, confirmă Leslie zâmbind.

— Hmmm, îngână Ellie gândindu-se la asta. Dar drăgălăşenia nu durează. Vă închipuiţi cum va arăta Goldie Hawn la cincizeci de ani?

Madison se uită iar la Ira.

— Bănuiesc că o să ne ţină ceva timp aici. Şi pun pariu că zilnic garează femei aici.

Ellie dădu să spună ceva, dar în clipa aceea Ira îi făcu semn să vină la ghişeu.

Avea în mână trei permise de conducere.

Într-un fel, se bucură că Madison se înşelase, dar regreta că nu putea să mai stea cu femeile astea. Nu cunoştea pe nimeni în New York şi începea să se simtă apropiată de ele, întrucât toate trei porneau spre o viaţă nouă.

Şi, în plus, chiar ar fi vrut să audă cum îşi părăsise Leslie logodnicul în faţa altarului. Dacă îi plăcea ceva pe lume, era o poveste bună. Ellie simţea că povestea lui Madison era scrisă pe faţa ei, însă Leslie trudise mult ca să obţină acel corp. Ellie se ridică prima.

— Le aduc eu, se oferi ea, apoi se duse la ghişeu, luă de la Ira cele trei permise şi se întoarse la bancă. Leslie avea pe braţ un jerseu şi o geantă neagră, uriaşă de haine, fiind pregătită să plece. Însă Madison nu se clintise un milimetru, stătea şi se uita la Ellie.

— Gata, spuse Ellie, uitându-se la permise. Cel de deasupra era al lui Madison. Până şi în fotografia de acolo

era superbă. Însă când i-l întinse, Madison o îndemnă:

— Verifică-l.

— Poftim?

— Verifică permisul. Asigură-te că scrie ce trebuie.

— Bine, rosti încet Ellie, uitându-se la Madison de parcă era uşor dusă cu sorcova.

Madison Aimes, născută pe nouă octombrie 1960. Avem aceeaşi zi de naştere.

— Şi eu am aceeaşi zi de naştere, dar nu şi acelaşi nume, spuse Leslie. Pe mine mă cheamă *Aimes.* La asta, Ellie se uită la permise şi văzut că numele erau amestecate. Pe al ei scria Ellie Appleby, iar pe celălalt Leslie Abbott.

Ellie se uită la Madison cu ochii mari.

— De unde ai ştiut? Madison ridică din umeri.

— Tot timpul mi se întâmplă. Folosesc orice întârziere, orice pretext ca să te reţină, îi explică ea, apoi îşi mută privirea. Ellie îşi aruncă ochii spre Leslie, apoi luă permisele şi se întoarse la Ira. Cel puţin nu se prefăcu că îi pare rău pentru greşeala comisă.

— Cred că va trebui să mai aşteptaţi puţin toate trei, spuse el zâmbind. Acolo, pe banca aia. Şi ar fi bine să nu părăsiţi clădirea, în caz că trebuie să-i pun vreo întrebare uneia dintre voi. Ellie deschise gura să-i zică ce credea despre el, poate chiar să ceară să vorbească cu şeful lui, însă vanitatea o înfrânse. Să fii aleasă să stai cu două femei ca Leslie şi Madison, să fii un fel de fotografie vie, ei bine…

Asta n-o făcea să se simtă chiar rău. De fapt, când se înapoie la bancă, mergea puţin mai dreaptă ca înainte. Îşi reluă locul, apoi se întoarse spre Leslie.

— Povesteşte-ne despre băiatul căruia i-ai dat papucii. Leslie râse.

— Toţi newyorkezii sunt atât de direcţi ca tine?

— Habar n-am. Eu sunt din Richmond, Virginia.

— Atunci toate suntem nou-venite, spuse Leslie. Şi toate încercăm să facem avere?

— Nu încercăm, o contrazise Ellie. O să reuşim, aşa-i?

— Da! aprobă Leslie cu hotărâre, dar Madison tăcu. Ellie se întoarse spre ea.

— Cu tine cum e? Tu câţi tineri distruşi ai lăsat în urmă?

— Niciunul. De fapt, eu am fost părăsită de iubitul meu. Madison nu mai rosti niciun cuvânt, aşa că Ellie se holbă la ea în tăcere. Era prea şocată ca să vorbească.

După o clipă, se uită la Leslie şi văzu că şi ea era uimită.

— Fără supărare, Leslie, dar trebuie să aud mai întâi povestea asta, spuse ea.

Madison începu să vorbească după un moment:

— Ce dracu'? toată lumea din Erskine ştie ce s-a întâmplat, aşa că nu e chiar un secret. Ellie îşi muşcă limba să nu remarce că, probabil, tuturor din Erskine putea să li se spună şi secretul vieţii, că avea să rămână, totuşi, un mister pentru restul omenirii.

— A fost o iubire de liceu, continuă Madison. Roger mergea la un liceu aflat la vreo cincizeci de mile de al meu, dar eu eram majoretă şi…

— Şi eu! sări Leslie; apoi se uitară amândouă întrebător la Ellie.

— Nu chiar. Grupul de oratorie. Clubul de latină.

— Mmmm, făcu Madison. În tot cazul, eu şi Roger ne-am cunoscut şi am fost împreună până am terminat liceul. N-am ieşit niciodată cu altcineva în afară de el. Planul nostru era ca după absolvire să mergem împreună la colegiu,

apoi să ne căsătorim şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi. Aleseserăm chiar şi numele copiilor noştri. O clipă, Madison se uită în altă parte; când întoarse din nou capul, faţa îi era calmă ca înainte, însă avea ochii plini de durere. E obişnuită să-şi ascundă emoţiile, se gândi Ellie şi, preţ de o clipă, putu să vadă persoana care se afla dincolo de chipul frumos.

— Ar fi trebuit să ştiu că or să fie probleme. Vedeţi voi, familia lui Roger e bogată, iar eu şi mama nu eram.

— Dar tatăl tău? întrebă Ellie, fără să mai ţină cont de maniere şi de constantele poveţe ale mamei să nu-şi mai bage nasul în problemele personale ale celorlalţi.

Madison dădu din umeri, dar într-un fel graţios. Ar fi trebuit să joace în filme, se gândi Ellie.

— E om însurat acum, spuse Madison. A plecat-mă rog, a fugit, de fapt în momentul în care mama i-a spus că e gravidă. Tot ce ştiu despre el e numele de familie-Madison. Prenumele meu e răzbunarea mamei. Ea n-a putut să poarte numele lui, aşa că mi l-a dat mie. Considera că nu-i putea refuza acea părticică din el.

O clipă, aerul părea încărcat de mânia din glasul tinerei.

— E mai tare ca „Ellie", spuse voioasă Ellie. Mama era sătulă de huidume de băieţi şi voia o fetiţă, aşa că mi-a dat nume scurt, de fetişcană.

— Numele tău adevărat nu e Eleanor? întrebă Leslie.

— Nu. Ellie simplu. Cred că am să-l schimb în Anastasia. Şi ce s-a întâmplat cu Roger? Madison expiră, slobozind tot aerul pe care îl ţinea. Remarca amuzantă a lui Ellie destrămase încordarea.

— Cu două săptămâni înainte de absolvirea liceului,

mama a fost diagnosticată cu cancer la sân.

— Aoleu! exclamă Ellie. Leslie întinse braţul pe speteaza băncii, strângând-o de umăr pe Madison.

— Roger şi mama erau viaţa mea, continuă Madison. Ea şi cu mine formam o echipă. M-a crescut singură, având două slujbe ca să facă faţă cheltuielilor. Seara verifica încasările la o băcănie şi, cum nu-şi putea permite o dădacă, mergeam cu ea şi mă ascundeam în depozitul din spate. Pot să vă spun o mulţime de lucruri despre cum se administrează o băcănie. Deşi glumă, nici Ellie, nici Leslie nu zâmbiseră. În tot cazul, continuă ea, după ce mama s-a îmbolnăvit, colegiul a trebuit să fie amânat. Pentru o clipă, Madison îşi feri din nou privirea. Ca să scurtez povestea, mama a murit, dar după patru ani. La vremea aceea banii de colegiu se duseseră pe doctori şi spitale. Ellie nu ştia ce să spună şi, judecând după tăcerea lui Leslie, şi ea se găsea în aceeaşi situaţie.

— Şi Roger? întrebă Ellie uşurel.

— Bunul Roger, iubirea vieţii mele, s-a întors de la colegiu-unde fusese admis cu o bursă de fotbal întreagă, aş putea adăuga. Părinţii lui sunt bogaţi, dar probabil că sunt cei mai zgârciţi oameni de pe planetă-oricum dragul de Roger s-a întors la braţ cu o logodnică.

— O ce?! exclamă Ellie

— De ce s-ar însura un bărbat cu o alta când te are pe tine? Nu îşi dădu seama că întrebase asta pe un ton ridicat până când un întreg şir de oameni se întoarse, uitându-se cu interes la ele.

— Frumuseţea nu e totul, spuse Madison cu un zâmbet firav.

— Nu vorbesc de frumuseţe. Ai renunţat la studii ca să

stai acasă şi să-ţi îngrijeşti mama. Asta e frumuseţea lăuntrică! Madison se uită surprinsă la Ellie, apoi zâmbi până i se lumină toată fata.

— Cred că îmi placi, declară ea, iar Ellie îi zâmbi şi ea.

— Continuă, o îmboldi Leslie. Ce ai făcut? Şi sunt de acord cu Ellie: cum de a vrut pe altcineva? Madison trase adânc aer în piept.

— A spus că după absolvirea colegiului avea nevoie de cineva cu care să poată discuta. Cineva cu studii, educat. Auzind asta, Ellie se întoarse pentru a se uita la Leslie, apoi iarăşi la Madison.

— Castrarea ar fi fost prea blândă pentru el, spuse ea încetişor. Madison schiţă o mică strâmbătură în semn de aprobare.

— Şi eu am gândit aşa la vremea respectivă. Mai ales ţinând cont de faptul că în timpul liceului eu i-am făcut majoritatea temelor. Venea acasă la mine de trei ori pe săptămână şi întotdeauna avea o cutie plină cu lucrări la care trebuia să îl ajut. Adevărul e că el se uita la televizor şi eu munceam. Deseori întâlnirile noastre se desfăşurau aşa: eu îi făceam temele, în timp ce el bătea mingea cu cineva. Iar la colegiu, dacă avea de scris un referat, de obicei îmi trimitea mie subiectul şi îl redactam eu.

— Şi a absolvit aşa? întrebă Leslie. Cum de n-a fost prins la examene? Nu puteai să le dai tu şi pe alea în locul lui.

— Nu? întrebă Madison, arcuind o sprânceană. În liceu, Roger era considerat cel mai bun jucător de fotbal din istoria liceului. Directorul le-a spus profesorilor că dacă nu lua note suficient de bune pentru a fi admis la colegiu, profesorul respectiv trebuia să se aştepte să-şi piardă postul, titular sau nu. Eu n-am fost acolo, însă cred că atitudinea din colegiu nu

a fost prea diferită.

— Mă rog, asta-i corect, spuse Ellie, întorcându-se spre Leslie. Nu eşti de acord?

Leslie râse.

— Deci prin tine a fost admis la colegiu, apoi l-ai ajutat să rămână acolo, şi, în tot acest timp, ai fost o sfântă. La asta, Madison râse.

— Sfântă pentru că mi-am îngrijit mama? Să ştii ceva, mi-a făcut plăcere. Când celelalte două dădură să vorbească, Madison ridică mâna. Nu, nu mi-a făcut plăcere că mama suferea. Dar mă interesa latura medicală a bolii ei. Ba chiar mi-am luat o slujbă cu jumătate de normă la spital. Trebuia să conduc şaptezeci şi cinci de mile ca să ajung acolo, dar…

— Zilnic? întrebă Ellie.

— Numai de trei ori pe săptămână. Oricum, Montana nu e ca Virginia, spuse Madison, zâmbind. Poţi să-ţi laşi piciorul pe acceleraţie şi să tragi un pui de somn. Mă rog, mai mult sau mai puţin. În cei patru ani cât Roger a fost plecat, am învăţat o mulţime de lucruri. De fapt, unul dintre doctori mi-a sugerat să-mi fac carieră din îngrijirea bolnavilor, însă mai târziu…

— Lasă-mă să ghicesc, o întrerupse Ellie, strâmbându-se. Te-a alergat pe după birou.

Madison îşi privi mâinile.

— Pe după patul unui pacient în comă. Însă ar fi trebuit să observe că aveam în mâini o ploscă plină. Din greşeală am vărsat-o pe el. La asta, Ellie izbucni în hohote de râs, făcându-i pe oameni să se întoarcă din nou şi să se uite la ele.

Leslie îşi puse mâna la gură, dar râdea şi ea.

— Dacă îţi plăcea să fii infirmieră, de ce n-ai continuat? întrebă Leslie.

— Pentru că… Glasul lui Madison se stinse. Cum putea să le povestească ce viaţă dusese? O fi fost vanitate din partea ei să creadă că era frumoasă, dar de când se ştia oamenilor le făcuse o plăcere nebună să o privească. Mama ei îi spunea că încă din faşă fusese extraordinară şi că lumea o remarca. La şcoală, era întotdeauna aleasă să joace prinţesa din piesă. În clasa a cincea, se rugase să i se dea voie să fie vrăjitoarea, şi fusese încântată la culme când profesoara acceptase să joace ea vrăjitoarea, să poarte pălărie ascuţită şi să râdă pe înfundate. Lui Madison îi plăcuse întotdeauna la nebunie să chicotească, însă apoi profesoara se dusese acasă şi rescrisese piesa astfel încât, la final, vrăjitoarea se dovedea a fi o prinţesă frumoasă în travesti. Pentru că protestase, i se replicase că faţa ei avea să ajute la vânzarea biletelor, aşa că trebuia să înceteze să se plângă.

Crescând, rămăsese tot frumoasă, o femeie înaltă superbă.

„N-am un metru optzeci!” spunea ea adesea. Mama ei considerase că jumătate din atracţia pe care o exercita Roger asupra fetei sale se datora faptului că era mai înalt decât ea. Cum le putea explica Madison acestor două femei ce însemna să fii o atracţie turistică într-un orăşel ca al ei? Pentru că, în adolescenţă, asta fusese-sau cel puţin aşa o numeau fetele care absolviseră liceul odată cu ea.

În Erskine nu prea aveai multe de văzut, doar câteva magazine înşirate pe strada principală. Întâmplător, aceasta se afla şi pe ruta spre o zonă turistică importantă în care iarna se practica schiul, iar vara sporturile în aer liber. Vreo şase firme din oraş formaseră un consiliu pentru a găsi un mod prin care să determine maşinile care goneau prin

orașul lor să oprească și să cumpere. Consiliul a venit cu mai multe soluții. Una era să se construiască o închisoare mare și să se dea o mulțime de amenzi pentru exces de viteză. Șoferul era băgat la închisoare, iar familia lui, în timp ce aștepta să fie eliberat, își putea face cumpărăturile în Erskine. Jdeea asta a fost respinsă pe motiv că turiștii ar fi fost, probabil, prea furioși ca să mai cumpere ceva. „Ca să nu mai spunem că e și ilegal, probabil", adăugase un membru al consiliului. Au fost propuse și alte soluții, de pildă două carnavaluri și un festival al filmului.

— Spielberg nu apare doar pentru că îl inviți, spusese cineva. Cine vrea să vină în Erskine?

— Nu vrem să vină; vrem doar să oprească. La asta cineva mormăise:

— Păcat că n-o putem pune pe Madison să stea în mijlocul străzii. Asta i-ar opri.

Ideea prinsese rădăcini, iar lui Madison i se oferise slujba de a împărți broșuri publicitare automobiliștilor în trecere.

— Trebuie doar să distribui broșuri? întrebase ea.

— Atât, fusese răspunsul. Totul părea destul de simplu și trebuia să muncească numai în weekend, când traficul era foarte intens, așa că acceptase slujba. Însă treaba se dovedise cu două tăișuri, căci atâtea mașini opreau în Erskine și atâția bărbați, în drum spre un weekend de destrăbălare, se luau de Madison încât șeriful local fusese nevoit să numească doi oameni de-ai să-i să stea lângă ea. În cele din urmă, Erskine decisese că era mai sigur să instaleze un panou cu fotografia lui Madison. Purta jeanși tăiați scurt, o cămașă roșie legată în talie și invita lumea să oprească în oraș și să se uite în jur. Pentru Madison, ocupația asta fusese

foarte jenantă, dar avea nevoie de bani pentru facturile medicale ale mamei ei și, pentru că Roger era la colegiu, se simțea singură, astfel încât era plăcut să stea de vorbă cu oamenii în trecere pe acolo.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Ellie. Ce te-a făcut să vii aici, la New York?

— Consiliul orașului a considerat că îmi este dator. Madison dădu din mâna când Ellie încercă să vorbească. Acum nu mai contează pentru ce, dar după ce Roger m-a părăsit, s-au hotărât să mă trimită aici, la New York, ca să pot deveni model.

Madison nu le spuse ce îi scuipase în față, într-o zi, fiica pastorului, într-o criză de nervi. Fata fusese întotdeauna invidioasă pe Madison din cauză că nu era doar frumoasă, ci și deșteaptă, iar când oamenii puteau trece dincolo de înfățișarea ei, o îndrăgeau mult. Era mai mult decât putea suporta fata dispreţuitoare, așa că îi spuse lui Madison un secret pe care se presupunea că nimeni nu-l știe. Era adevărat, consiliul orașului strânsese bani să o trimită pe Madison la New York.

„Dacă devine renumită, vom ajunge pe hartă”, raționaseră ei. Însă tatăl fetei, pastorul bisericii la care mergeau întotdeauna Madison și mama ei, a spus că banii adunați nu ajungeau. Într-o zi, fata ridicase întâmplător receptorul tocmai când tatăl ei forma un număr de la celălalt aparat, și auzise un glas de copil spunând „Reședința Madison”. Tatăl ei, pastorul, spusese *„Aș vrea să vorbesc cu tatăl tău”.* O clipă mai târziu interveni vocea unui bărbat: „Da?” *„Fiica dumitale are nevoie de zece mii de dolari. Acum. Trimite-mi-i aici, la biserică. Mai ții minte numele meu și adresa?”* Urmă un moment de pauză, apoi *„Da, te țin minte”*.

După aceea se auzi un clic şi legătura se întrerupse.

Însă Madison nu povesti partea asta cu trimisul banilor de către tatăl ei. Asta era ceva particular şi nu era de spus. În schimb, aminti că fusese trimisă la New York de consiliul oraşului pentru a deveni model şi lăsă lucrurile aşa. Ellie sesizase că Madison ascundea ceva, aşa că o bombardase cu întrebări. Dar tânăra zâmbise à la Mona Lisa şi nu răspunsese.

— Dar tu, Leslie? o întrebă Madison într-un fel care îi dădu de înţeles lui Ellie că, oricât ar fi încercat, nu avea s-o facă să spună mai multe. Cum e cu bărbatul pe care l-ai lăsat în urmă?

— Alan, preciza Leslie, şi încercă să arate tristă, însă avea în ochi o aşa licărire de fericire şi speranţă încât Ellie se gândi că nimic n-ar fi putut s-o întristeze. Eram pe cale să ne căsătorim, dar eu am contramandat totul de frică. Ştiu că am deja douăzeci şi unu de ani şi că sunt destul de bătrână ca să mă aşez la casa mea şi să încep să fac copii, dar…

— Vrei să încerci viaţa, spuse cu entuziasm Ellie.

— Oh, da!

— Aşa că te-ai descotorosit de băiat şi ai venit la New York, continuă Ellie, zâmbind.

— Mai mult sau mai puţin. În tot cazul, Alan s-a supărat destul de rău. A spus că ar fi putut să facă nişte lucruri în colegiu, dacă ar fi bănuit că eu aveam să mă dovedesc a fi o… Leslie îşi privi mâinile. N-a fost o scenă prea plăcută.

O clipă, toate trei rămaseră tăcute, apoi Madison sugeră:

— Ai adresa lui? Poate că Alan şi cu mine ne-am putea cupla.

Era tocmai ce trebuia ca să le însenineze starea de spirit, şi toate râseră cu poftă.

— Dar cu tine cum e? întrebă Leslie, uitându-se la Ellie. Până acum avem una care a dat papucii şi una care a rămas cu buza umflată. Tu în ce categorie te încadrezi?

— În niciuna, răspunse ea, apoi adăugă repede: vreau să spun, niciuna care s-ar asocia cu vreo idilă. Am vrut să fiu pictoriţă de când eram mică. De Crăciun sau de ziua mea nu-mi doream decât acuarele şi vopsele şi creioane colorate, orice să pot desena. În liceu cred că am fost la trei întâlniri. Aveam patru fraţi mai mari, toţi cu tărâţe în cap, adică, îi iubesc şi sunt tipi de treabă, dar…

— Proşti, concluziona Madison.

— Da, admise Ellie oftând. Masivi, arătoşi, grozavi la orice fel de sport, dar mama trebuia să pună biciul pe ei ca să-i facă să deschidă o carte. Ca şi Roger al tău, ei…

— Te rog, o întrerupse Madison, nu Roger al meu.

— Corect. Scuze. Oricum, la fel ca tine, prietenele lor le făceau temele. Prietenele, nu iubitele. Sunt două noţiuni distincte. Aveau iubite cu care ieşeau, fete drăguţe care dădeau bine într-o rochie fără breteluţe, dar aveau şi câte o fătucă să le facă temele. De asta când te-am văzut prima dată… Ellie lăsă fraza neterminată şi îşi luă privirea de la Madison.

— Ai presupus că sunt tâmpită ca fetele cu care ieşeau fraţii săi. Nu-ţi face griji, mi se întâmplă tot timpul.

— Şi n-ai avut niciun iubit? o întrebă Leslie. Dar eşti…

— Ştiu, foarte drăguţă, spuse Ellie cu un oftat. Cred că acasă aveam parte de mai mult testosteron decât puteam suporta, aşa că nu mai voiam în plus. Îmi doream doar să desenez, aşa că asta am făcut la colegiu. În mai, mi-am luat

licenţa în arte frumoase şi în vara asta am locuit acasă şi am lucrat într-o galerie de artă din Richmond. În spatele casei noastre este un şopron vechi pe care mama îl considera „casa ei de vară" pentru că avea de gând să-l cicălească pe tata destul cât să-l determine să-i pună nişte uşi şi ferestre, astfel încât să-l transforme într-un loc în care să poată sta şi citi. Dar, deocamdată îl bate la cap de aproape treizeci de ani şi el n-a făcut nimic. Ellie spusese asta zâmbind, întrucât era o glumă grozavă pentru familia ei, exceptând-o pe mama sa.

— Trebuia să-l refacă singură, spuse cu fermitate Leslie. Tata e antreprenor de construcţii şi uneori mă lua cu el la lucru. Ştiu să folosesc ciocanul şi şurubelniţa la fel de bine ca orice bărbat. Ellie şi Madison zâmbiră, pentru că felul în care vorbise era foarte sfidător.

— Sunt femeeeie, auzi-mă strigând, cântă Ellie în surdină, şi toate trei râseră.

— În tot cazul, reluă Ellie, în vara asta am folosit vechiul şopron ca atelier şi am lucrat în fiecare minut în care nu eram la galerie. Şi în cele din urmă… Glasul i se stinse şi îşi privi mâinile.

— Cineva de aici din New York ţi-a văzut opera, spuse uşurel Madison.

— Da! confirmă Ellie şi ochii îi scânteiau când ridică privirea spre Madison.

Da, da, şi iarăşi da! Miranda, patroana galeriei, a trimis fotografiile lucrărilor mele unei prietene de-a ei de aici, şi, ei bine, din una în alta, mi s-a oferit să subînchiriez pentru un an un atelier la mansardă în Village. E urât, umed şi are un ascensor ca dintr-un film de groază, dar lumina este bună şi e foarte spaţios, şi… Ellie se întrerupse ca să poată să-şi tragă suflarea. E o ocazie, continuă ea revenindu-şi din

entuziasm. Părinţii mei au scos toţi banii din buzunar. Numai unul din fraţii mei a urmat colegiul, aşa că au considerat că pot să iau eu banii de colegiu ai celorlalţi trei, însă eu cred că… iarăşi tăcu şi îşi privi mâinile.

— Te ajută pentru că te iubesc, spuse cu blândeţe Leslie, apoi strânse uşor umărul lui Ellie. Zâmbind, Ellie se uită la Leslie şi se gândi: *„E o romantică. E romantică din cap până-n picioare”.*

— Mai mult sau mai puţin, preciza Ellie, zâmbind. Mama şi cu mine trebuie să facem front comun împotriva băieţilor. Madison o privi cu atenţie pe Ellie.

— Şi nu te-a interesat niciun băiat în tot liceul şi colegiul?

— Nu sunt ştii tu ce, dacă la asta te referi, spuse Ellie. Am avut şi eu întâlnin, dar bărbaţii care mă atrăgeau din punct de vedere fizic nu puteau distinge un Renoir de un Van Gogh. Credeau că Rubens a jucat la Dallas Cowboy. Iar tipii de la secţia de artă… îşi ridică mâinile, cu palmele în sus, şi se strâmbă. Jumătate din ei se plăceau unul pe altul, iar ceilalţi arătau de parcă n-ar fi făcut baie în viaţa lor.

Madison se rezemă de spetеaza băncii.

— Nu-mi închipui cum e să nu fii cu un bărbat, spuse ea încetişor. Poate pentru că am văzut cât de grea a fost viaţa pentru mama, l-am înhăţat pe Roger şi nu i-am mai dat drumul. Chiar şi când a rupt-o cu mine, l-am… Tăcu, apoi se uită la cele două. L-am rugat să n-o facă, iar Ellie văzu din nou acea durere în ochii ei şi simţi dorinţa s-o ajute pe Madison să nu se mai gândească la trecut.

— Dar acum suntem aici şi toate astea au rămas în urmă. Se întoarse dinspre Leslie la Madison. Tu l-ai lăsat în plata Domnului pe Alan, tu pe Roger. Şi călătorie

sprâncenată amândurora.

— Dintre noi, prima ea o să se îndrăgostească de un bărbat şi o să-şi abandoneze arta, spuse Madison cu solemnitate. Peste trei ani va trăi într-o căsuţă pe undeva şi va avea o jumătate de duzină de copii.

— Dacă nu mai mult, accentua Leslie.

— Ha! exclamă Ellie. Singurul bărbat care m-ar putea cuceri ar trebui să aibă de o mie de ori mai mult talent decât mine. Aşadar… atâta timp cât nu întâlnesc reîncarnarea lui Michelangelo, sunt în siguranţă.

— N-a fost Michelangelo homosexual? o întrebă Madison pe Leslie.

— Ba nu, era nebunul ăla care şi-a tăiat urechea! replică aceasta.

— Gata, gata, în regulă. Puteţi să mă luaţi peste picior cât vreţi, dar acum suntem toate la egalitate.

— Ia staţi aşa! le întrerupse Leslie. Apropo de egalitate, nu e azi ziua noastră de naştere? Ştiu că a mea e şi…

— Şi a mea, spuseră Ellie şi Madison la unison.

— Ne trebuie un tort, hotărî Leslie.

— O să fie o mamă grozavă, o asigură Ellie pe Madison, pe un ton serios, dar inexpresiv. Leslie nu le băgă în seamă.

— Am să-l întreb pe jigodia de Ira unde e cea mai apropiată cofetărie şi am să cumpăr un tort pentru ziua noastră. Spunând asta se ridică, iar cuvintele pe care Ellie şi Madison erau pe cale să le rostească li se opriră pe buze, pentru că privind-o pe Leslie mergând vedeai frumuseţea în mişcare. Se mişca de parcă plutea, fusta mătăsoasă lipindu-i-se pe picioarele lungi.

— Uau! rosti Ellie în surdină când Leslie ajunse la ghişeul lui Ira. Uau!

— Chiar aşa, aprobă Madison, cu ochii mari. Leslie le făcu cu mâna în timp ce ieşea pe uşă. Ellie şi Madison rămaseră singure şi descoperiră că nu prea aveau ce să-şi spună. Cu toate că Leslie era cea mai tăcută, avea ceva care le făcea pe toate trei să vorbească. Avea ceva primitor, o anume tihnă ce crea atmosfera potrivită pentru dezvăluirea secretelor. Tăcerea o făcu pe Ellie să n-aibă stare, în timp ce Madison doar se rezemă de speteaza băncii şi închise ochii. Ellie era toată energie cinetică, pe când Madison părea să aibă răbdarea secolelor. Când, peste câteva minute Ellie ridică privirea şi o văzu pe Leslie venind înspre ele cu o cutie albă, fii mirată. Cu certitudine, nu-i luase mult timp.

— N-o să vă vină să credeţi ce am aici, începu Leslie aşezându-se lângă Ellie şi deschizând ambalajul. Înăuntru era un tort mic cu glazură albă, pufoasă, pe care, cu şerbet roz, erau scrise numele lor.

— Ai fost rapidă, spuse Ellie, ridicând privirea. Ochii lui Leslie râdeau.

— Alături e o cofetărie şi zilnic fac câte un tort pentru „Fetele lui Ira".

Ellie clipi mărunt.

— Te referi la noi? Acum suntem „Fetele lui Ira"? Leslie râdea.

— Ai avut dreptate, Madison; secătura alege zilnic două sau trei tinere şi le pune să stea aici, pe banca asta, în timp ce el face mii de greşeli pe permisele lor, astfel încât sunt nevoite să aştepte. Cum foarte multe persoane vin la Direcţia de Circulaţie chiar de ziua lor de naştere, se pare că multora le vine ideea să împartă un tort.

— Cofetăria îi dă comision? întrebă Ellie. Şi de ce îl lasă primăria New York-ului să scape basma curată? Leslie se

aplecă în faţă şi coborî glasul.

— Asta i-am întrebat şi eu. Nu de comision, ci de ce i se dă voie să facă asta. Vedeţi ferestruica aia de acolo, de sus? spuse ea, întorcând capul şi uitându-se la peretele din spatele lui Ira. Chiar deasupra ghişeului lui Ira, era o fereastră mică şi atât de murdară încât era de mirare că cineva putea să vadă prin ea.

— Şeful lui Ira lucrează acolo sus, le informă Leslie. Din ce spuneau femeile de la cofetărie, lui Ira i se permite să procedeze aşa pentru că şefului său îi place priveliştea la fel de mult.

— Ar trebui să mă înfurii, zise Ellie, pe de altă parte însă, azi v-am cunoscut pe voi şi… ridică din umeri. Şi ce fel de tort e ăsta?

— Cu nucă de cocos. Angajata de la cofetărie mi-a spus că ciocolata face prea multă mizerie. Şi, priviţi, mi-a dat farfurii, şerveţele şi furculiţe. Aşa că, Fetele lui Ira, să ne-nfruptăm! Şi chiar asta au făcut.

CAPITOLUL 3

Vă rugăm să vă legaţi centurile. Ne pregătim de aterizare. Glasul de la difuzor o readuse pe Ellie la realitate. Ce se întâmplase cu fata aceea frumoasă, frumoasă? se întrebă Ellie. În cei nouăsprezece ani care trecuseră de atunci, Ellie se îndoia că se întâmplase vreodată să se uite printr-o revistă de modă fără să se gândească la ea. *„Nu-i tot atât de fermecătoare ca Madison”*, afirmase de atâtea ori încât fostul ei soţ spusese la un moment dat: *„Lasă-mă să ghicesc: Indiferent despre cine sau ce e vorba, nu-i tot atât de fermecătoare ca Madison*”. După acea remarcă, Ellie nu-i mai pomenise numele, dar asta nu o oprise să se gândească la ea.

Se întorsese oare în orăşelul ei natal din Montana şi urmaşe şcoala sanitară? Poate că se măritase cu un doctor şi avea o mulţime de copii. Cu gândul la copii, Ellie ridică storul şi se uită prin hublou. Mai bine să nu se gândească la asta.

Copiii erau motivul care pusese capăt căsniciei ei. A doua zi după Crăciun, la o zi după ce fostul ei soţ îi aruncase încă una dintre răutăţile lui isterice pentru că ea nu-i dădea niciodată destul, nu făcea destul pentru el, Ellie se uitase la el şi se gândise: „*Pentru bărbatul ăsta egoist am renunţat eu la copii*". Atunci n-o ştia, dar acela a fost momentul în care l-a părăsit. L-a părăsit în mintea ei, adică. Despărţirea efectivă şi tribunalele aveau să-i ia aproape un an din viaţă, dar mintea ei l-a abandonat în acea clipă.

În timp ce avionul ateriza, starea de nervozitate a lui Ellie se reinstala. Chiar era o prostie să-şi dea întâlnire cu nişte femei pe care nu le văzuse de atâţia ani. Era ca întrunirile acelea oribile de liceu. Te duceai având în minte imaginea oamenilor din trecut, astfel încât ridurile şi straturile de şunci de pe corpurile lor erau şocante. Apoi te duceai la toaletă şi te vedeai în oglindă şi îţi dădeai seama că ai aceleaşi riduri şi aceleaşi surplusuri de grăsime.

Când avionul se opri, îşi luă geanta şi se ridică. În timp ce aştepta să iasă, mintea i se întoarse la ziua petrecută la Direcţia de Circulaţie. Atunci, Madison ascundea ceva, se gândi ea. Ellie era foarte plină de ea, foarte sigură că avea să pună lumea pe jar cu arta ei şi foarte convinsă că şi Leslie şi Madison aveau să reuşească.

Uitându-te la Madison, puteai presupune că ştii totul despre ea. Fusese regina balului de absolvire şi cea mai populară fată din şcoală. Bineînţeles că avea să se mărite cu căpitanul echipei de fotbal. Madison se conformase parţial

acestui scenariu, dar pentru ea lucrurile se schimbaseră. De ce nu reuşise în lumea modelingului? se întreba Ellie. De ce în ultimii nouăsprezece ani nu văzuse fotografii de-ale ei? Avea impresia că Madison n-ar fi trebuit decât să meargă pe străzile New York-ului pentru ca un fotograf s-o implore să-i fie model. Nu se întâmplau tot timpul lucruri de genul ăsta? Nu erau descoperite modele în restaurante, farmacii şi cine mai ştie pe unde?

Persoanele de vizavi de Ellie ieşiră pe interval şi Ellie le urmă. În timp ce aştepta ca şirul să înainteze, se gândea la Leslie. Era mult mai greu să urmăreşti cariera unei dansatoare, mai ales că Ellie nu reuşise să vadă prea multe spectacole de pe Broad-way. Oare dansase Leslie pe Broadway, iar apoi cunoscuse vreun bărbat fabulos de bogat şi se măritase cu el? Sau văzuse ea prea multe filme vechi alb-negru? Când cei din faţa ei avansară, Ellie trase adânc aer în piept. Asta e, se gândi ea. În invitaţia trimisă celorlalte două, le rugase ca, dacă acceptau, să-i trimită informaţii cu privire la avionul cu care soseau. Asta fusese ideea lui Jeanne. Pe baza informaţiilor de zbor, Ellie aranjase ca femeile să fie aşteptate la aeroport de maşini care să le ducă la casa lui Jeanne de pe Coastă, la nord-vest de

Bangor. Poate că fusese laşitate din partea ei, dar Ellie aranjase să ajungă ultima.

Asta însemna, probabil, că va rămâne ea cu canapeaua în loc de dormitor, dar era dispusă să plătească preţul. Când avea să sosească la casa lui Jeanne, Leslie şi Madison trebuia să fie deja acolo. Când intră în aeroport, văzu un bărbat în uniformă neagră, care ţinea o bucată de carton pe care scria Abbott. Îi dădu bagajul de mână şi etichetele pentru ridicarea geamantanelor, apoi îl urmă la banda pentru

bagaje. Când în sfârşit se aflau în maşină şi el ieşi din aeroport, lui Ellie îi veni să-i spună să întoarcă şi s-o ducă înapoi. Cum ar fi putut să le povestească viaţa ei? Fusese un succes, dar acum totul se terminase. Lăsase un bărbat s-o înfrângă, lăsase un sistem juridic s-o înfrângă. Toată viaţa ei lumea o considerase un mic buldog, care nu lăsa niciodată de la ea, iar atunci când voia ceva mergea până-n pânzele albe. *„Şi Dumnezeu să-l păzească pe cel care îi stă în cale”*, obişnuia să spună mama ei. Însă Ellie se dăduse bătută. Ellie nu rămăsese pe poziţie şi, în cele din urmă, eşuase.

Însă nu-i spuse şoferului să întoarcă. În ultimii trei ani trăise cu o teamă constantă, nesfârşită, dar venise vremea să înceapă să riposteze.

Ce mai ripostă, se gândi ea, întorcându-se să se uite pe geam la superbul Maine.

Frunzele copacilor păreau în flăcări de atâta roşu şi auriu. Oare pentru toată lumea luna naşterii era şi lună favorită a anului? Octombrie era, în mod cert, preferata lui Ellie, când aerul era răcoros şi frunzele îşi schimbau culoarea în nuanţe strălucitoare. După letargia verii, toamna părea să trezească lumea din amorţeală.

O să fie bine, îşi spuse ea. Am cu nouăsprezece ani mai mult, dar şi ele au. Până şi Madison trebuie să fi îmbătrânit. Poate că dacă nu le spun ce mi s-a întâmplat, n-o să le fie milă de mine. Poate că dacă…

— Aţi mai fost în Maine? o întrebă şoferul, smulgând-o din gânduri.

— Nu. Locuieşti aici?

— De-o viaţă.

— Atunci povesteşte-mi totul, îi ceru ea, dorind să-i fie distrasă atenţia de la apropiata întâlnire, iar un şofer

vorbăreţ era la fel de bun ca orice altceva.

Ellie le văzu prima şi parcă i se luă de pe suflet o tonă de griji. Oftă uşurată şi făcu un pas înainte, dar apoi se opri, vrând să-şi ofere timp să se uite şi să se gândească. Şoferul o dusese la adresa dată de ea, apoi îi scosese genţile din portbagaj în timp ce ea studia casa. Era destul de veche, după cum îi spusese Jeanne, fiind construită pe la 1800 de un dulgher de corăbii, dar Jeanne nu menţionase că era şi fermecătoare. Era mică, cu două niveluri şi o verandă adâncă în faţă.

Clădirea se evidenţia prin brâul de ornamente rococo ce o împrejmuia la exterior. Sub o astfel de imagine, într-un ghid turistic, ar fi apărut cuvintele *„Cea mai fotografiată casă din Maine”.* Uitându-se la casă, Ellie zâmbi: Jeanne îi spusese că îngrijitoarea avea să o lase descuiată, astfel încât toate trei puteau să sosească atunci când voiau, fără să-şi facă griji că vor sta pe afară. Faptul că putea fi lăsată descuiată spunea totul despre orăşelul de coastă.

După ce îi dădu un bacşiş şoferului, îşi luă geamantanul şi deschise încet uşa din faţă. În micuţa cameră de zi erau, pe podea, trei valize nedesfăcute, deci nimeni nu alesese încă un dormitor.

Încăperea era fermecătoare, cu antichităţi coloniale presărate printre numeroase obiecte de artizanat local şi două piese de artă autentică. Deasupra uşii de la intrare era un model mare de corabie, iar unul dintre pereţii camerei era ocupat de un enorm şemineu de piatră. Restul mobilierului avea un vag aspect colonial dar, şi mai important, părea confortabil. Verdele închis şi ruginiul, ici şi colo cu urme de galben, se asortau perfect cu splendoarea toamnei de afară.

— Nu-i de mirare că mi-ai împrumutat-o, şopti Ellie, gândindu-se că terapeuta ei voia să se dea mare. Chiar în faţă era o uşă lată prin care Ellie putu vedea bucătăria cu dulapuri de un galben vesel şi, dincolo de ea, grădina. Acolo, sub un copac cu frunze de un magnific roşu închis, stăteau două femei. Erau aşezate cu faţa spre casă, având între ele, pe o măsuţă de lemn, ceva ce semăna cu o carafă cu limonada, şi discutau liniştite. Ellie străbătu camera de zi, intră în bucătărie şi se opri lângă chiuvetă să se uite pe fereastră. Se aşteptă să fie observată imediat, dar, pentru că soarele se reflecta în geam, ele nu o văzură. Când îşi dădu seama că le putea studia fără a fi remarcată, Ellie nu rezistă tentaţiei.

Leslie nu mai era extraordinară. Arăta ca o gospodină între două vârste, din clasa de mijloc. Era tot subţire, dar pierduse toate caracteristicile acelui corp pentru care meritase cândva să-ţi dai viaţa. Părul ei părea să-şi fi pierdut strălucirea arămie, având acum doar o nuanţă de castaniu şi, judecând după multele şuviţe cărunte, nu şi-l vopsea. Pielea era frumoasă, dar i se vedeau ridurile de la ochi, iar de la nas la gură coborau două şanţuri adânci.

E foarte nefericită dintr-un anumit motiv, se gândi Ellie.

Se tot uita la Leslie şi îşi amintea de fata care fusese odată. Acum, singurul lucru care rămăsese din tânăra pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă era ţinuta.

Leslie stătea la fel de dreapta, cu spatele ca o riglă etalon. *N-aş fi recunoscut-o,* se gândi Ellie, încruntându-se. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, trebuia să întoarcă capul şi să se uite la Madison. Dar nu voia s-o facă. Deja văzuse mai mult decât dorise.

O clipă, Ellie închise ochii şi rosti o mică rugăciune ca

să aibă puterea de a o privi pe Madison. Madison acum era ca un Monet pe care cineva l-a lăsat nouăsprezece ani în ploaie şi ninsoare. Era ceva incredibil de frumos care fusese distrus de timp şi neglijenţă. Era tot înaltă, dar acum şira spinării îi era uşor curbată, de parcă stătuse mult timp aplecată peste un birou. Şi fuma. În cele câteva minute de când stătea Ellie acolo, Madison terminase o ţigară şi îşi aprinsese alta. În faţa ei era o scrumieră mare din sticlă, plină cu mucuri, iar alături avea un pachet de ţigări şi o brichetă nereâncărcabilă.

Dacă se uita bine, mai vedea frumuseţea de odinioară a lui Madison. Însă acum avea cearcăne sub ochi. Pielea ei, care odată strălucea de sănătate, devenise aproape cenuşie. Avea părul tot lung, dar, deşi îl strânsese cu severitate la spate, Ellie văzu că nu mai avea luciu.

În tinereţe fusese suplă, iar acum rămăsese numai piele şi os. Purta o bluză din tricot subţire, cu mâneci lungi, care i se mulau pe braţele prea subţiri, lipsite de muşchi. Picioarele lungi nu-i umpleau pantalonii stil burlan.

În ochii lui Ellie, Leslie arăta nefericită, însă Madison arăta de parcă viaţa era un camion de tonaj greu şi o călcase. În minte îi veniră cuvintele lui Jeanne că poate celelalte două trecuseră prin încercări mai grele decât ea. Şi, la gândul ăsta, se simţi uşurată. Nu avea să fie judecată de femeile astea. Nu avea să fie condamnată că pusese pe ea optsprezece kilograme. Şi nu avea să fie ridiculizată că nu mai avea succes şi pierduse direcţia în viaţă. Nu se mai gândi că avea să fie compătimită şi asta era o adevărată binecuvântare.

O clipă, îşi luă privirea de la cele două femei care stăteau sub copac şi o aşteptau.

Cum să se poarte? Să-şi ia o mină veselă şi să le spună

că nu se schimbaseră niciun pic? Să mintă şi să spună că era bine, fericită şi că lucra la o nouă carte care, la fel ca celelalte, va avea succes?

O secundă, Ellie îşi aminti ziua petrecută la Direcţia de Circulaţie. Atunci fusese sarcastică şi arogantă. Oh, da, aroganţa de a crede în sine, de a fi convinsă că avea să cucerească lumea. Cu alte cuvinte, fusese ea însăşi, iar ele o plăcuseră. Aşa că acum avea să se comporte la fel. După ce inspiră adânc, puse mâna pe clanţa uşii din spate şi o deschise. Când păşi afară, celelalte două se opriră din vorbit şi se uitară la ea. Ellie văzu şocul de pe chipurile lor, din cauza mărimii ei. Era mult mai corpolentă decât ultima dată când o văzuseră. Leslie se strădui din greu să se adune ca să poată vorbi, dar Ellie i-o luă înainte:

— Păcat că n-am oferit un premiu pentru cea care arată cel mai rău, spuse Ellie cu mare voioşie.

— Aş fi câştigat eu, hotărî Madison. Stătea pe scaun, ţinând ţigara între degete, picioarele lungi întinse în faţă, şi îi zâmbea lui Ellie. Iar când zâmbea, Ellie vedea acea parte a adevăratei Madison, cea care putea întrece în strălucire soarele.

— Nu ştiu dacă e aşa, zise Ellie aşezându-se pe scaunul de lângă Madison. Pe masă era un al treilea pahar pe care şi-l umplu cu limonada. Cred că grăsimea e destul de şocantă. Dovedeşte lipsa de disciplină.

— Cel puţin, tu ai avut succes în viaţă, spuse Madison. Eşti o mare scriitoare. Lumea întreagă îţi cumpără cărţile, dar eu lucrez într-un cabinet veterinar. Dacă vomită un câine, curăţ după el. N-am bărbat, n-am copii. Nimic.

Cuvintele erau îngrozitoare, însă erau rostite cu o aşa veselie încât o făcură pe Ellie să zâmbească. Îi făcea bine să

audă că şi altcineva are probleme. Se părea că, în ultimii ani, lumea din jurul ei avea o viaţă minunată, fără griji. Probabil că toţi minţeau, dar nici gândul ăsta nu îi alinase nefericirea.

Însă acum putea zâmbi.

— Crezi că asta e rău? Eu sunt o fostă. Sunt secătuită. N-am mai scris un cuvânt de trei ani. Aproape tot ce am câştigat în zece ani ca scriitoare mi-a fost luat în procesul de divorţ de fostul soţ care nu făcea nimic toată ziua.

— Cel puţin a avut ce să-ţi ia, comentă voioasă Madison. Eu n-am făcut nimic ca să câştig o grămadă de bani. N-am avut nimic care să mi se poată lua.

— Şi nu-i mai bine? Pe tine nu te întreabă lumea ce-ai fost odată.

— Oh, nu, spuse cu seriozitate Madison. E mai bine să fi fost decât să nu fi fost deloc, niciodată. Cred că Nietzsche a spus asta.

— Platon, le anunţă Ellie. Platon a spus asta, dar eu sunt de acord cu Socrate. El a spus că… în timp ce încerca să inventeze ceva, se gândea*: „Îmi place la nebunie asta. Îmi place acest dialog tăios, provocator. I-am dus dorul*”. Şi era atât, oh, atât de bine să nu mai fie privită cu milă. În ochii lui Madison nu era nimic care să spună că-i părea rău pentru acea Ellie pe care o cunoscuse cândva-suplă, a cărei privire nu era plină de durere. De fapt, văzându-se reflectată în ochii lui Madison, Ellie aproape că putea să creadă că era încă fata care avea viaţa înainte.

— Scuzaţi-mă, interveni Leslie. Ellie şi Madison îşi întrerupseră dialogul despre a cui viaţă era mai rea şi se întoarseră spre Leslie. Aceasta le zâmbi foarte dulce amândurora.

— Eu m-am măritat cu băiatul de alături şi am făcut

doi copii. Acum cei mai mulţi oameni din oraş îmi spun că el are o aventură cu noua lui asistentă, pe care o cheamă Bambi. Trăiesc într-o casă victoriană uriaşă, pe care soţul meu o umple cu antichităţi de neatins. Anul trecut mi-a înlocuit mobilierul de bucătărie cu o operă de artă. Mama vrea să divorţez de el. Fiica mea vrea să „ripostez", ce-o mai fi însemnând şi asta, iar fiul meu fuge şi se ascunde la cel mai mic semn de conflict-ceea ce înseamnă că îl văd rar. Asta este tot ce fac acum, îmi dedic viaţa celor trei, şi, dacă aş pleca, n-aş avea nici cea mai mică idee cum să obţin o slujbă, cu atât mai puţin cum s-o păstrez. Şi… se opri, de parcă ar fi aşteptat să audă tobele sunt în trei comitete pentru colectare de fonduri.

O clipă, Ellie şi Madison tăcură, clipind mărunt spre Leslie.

— Tu ai câştigat, spuse Madison.

— Sau ai pierdut. Depinde cum priveşti, preciza Ellie.

— Ce ziceţi de cină? întrebă Madison. Sunt lihnită de foame. Ellie se uită la ea cu ochi îngustaţi.

— Dacă îmi spui că poţi mânca orice şi oricât şi nu te îngraşi deloc, te omor.

— Scoate pistolul, scumpete, confirmă Madison, zâmbindu-i larg.

Înainte să se mai rostească o vorbă, Leslie se ridică.

— Haideţi, dragelor, şi încetaţi cu întrecerea. Clubul meu de la ţară dă un bal de caritate luna viitoare şi îmi trebuie o temă. Mă puteţi ajuta cu nişte idei.

Ellie se ridică, uitându-se iar la Madison.

— Categoric a ajuns cel mai rău, spuse ea.

— Da, indiscutabil. Madison o privi pe Leslie. Un club la ţară? Spune-mi, rogu-te, că măcar dai lecţii de dans

copiilor. Ceva acolo! Leslie zâmbi.

— Când am achiziţionat marea casă victoriană, am cumpărat-o cu o casă de vară frumoasă şi romantică. Era dărăpănată, dar am reparat-o cu ani în urmă. Când eram gravidă. Însă soţul meu a dus acolo un televizor. Apoi a…

— Gata! Gata! strigă Ellie, ducându-şi mâinile la faţă ca pentru a se apăra de săgeţi. Nu mai suport. Ce ziceţi să ieşim şi să ne îmbătăm? Doar dacă una dintre voi n-a devenit alcoolică. Madison arătă ţigara.

— Ăsta e singurul meu viciu. Ellie îşi puse mâna pe şold.

— Ciocolată. Amândouă se întoarseră spre Leslie.

— Fără vicii. Niciunul, întări ea, zâmbind. Madison şi Ellie mârâiră.

— Întotdeauna trebuie să câştige ea, nu-i aşa? întrebă retoric Ellie.

Leslie îşi ridică braţele, îndoindu-le de la cot, parcă invitându-le.

— Mergem în oraş s-o facem lată? Madison şi Ellie îşi înlănţuiră braţele cu ale lui Leslie; apoi se îndreptară spre portiţa de lângă casă şi ieşiră în stradă.

CAPITOLUL 4

Mâncaseră, homar fireşte, la un restaurant care avea în nume cuvântul „principal”. După cină se plimbaseră prin orăşel şi se uitaseră la debarcader, la bărcile din port, şi citiseră însemnele de pe clădiri, care declarau că erau proprietatea cutărui sau cutărui căpitan.

— Pe toţi îi chema Josiah? se miră Ellie. După ce se simţiseră atât de apropiate înainte de cină, o dată aflate în compania altora păreau să-şi fi pierdut acel sentiment că se

cunoşteau bine. Asta începuse când intraseră în restaurant şi o femeie se chiorâse la Ellie şi rostise:

— Nu sunteţi…? Ellie i-o retezase scurt.

— Nu, apoi o luase înaintea lui Leslie şi Madison, urmând chelneriţa spre o masă.

Însă curioasa se aşezase în apropierea lor şi continuase să se holbeze atât de insistent, încât lui Ellie nu-i prii nici mâncarea, nici compania celorlalte.

Prezenţa oamenilor în restaurant şi insistenţa cu care le privea femeia respectivă păreau să înlăture sentimentul că erau prietene vechi. Adevărul era că una dintre ele era o celebritate.

— Povesteşte-ne despre copiii tăi, o invită Madison pe Leslie cu un ton formal.

Camaraderia firească dispăruse. Acum erau străine una pentru alta, fiecare având o viaţă diferită. Leslie, cu viaţa împărţită între biserică şi şcoli şi întruniri de comitete, era foarte diferită de Madison, ce avea un trai plin de întâlniri, în căutarea bărbatului ideal. Iar viaţa lui Ellie era şi mai îndepărtată de a lor. Nici uneia dintre ele nu i se ceruse vreodată autograful.

— Plecăm de aici? propuse Ellie după puţin timp. Întrucât niciuna nu voia să i se reamintească de megasuccesul lui Ellie, fură imediat de acord. Cum te puteai relaxa în preajma celei despre care prima doamnă spusese că e scriitoarea ei preferată?

O dată ajunse afară, încordarea se menţinu şi, în timp ce rătăceau pe străzi, uitându-se la vitrine, atât Ellie cât şi Madison fură tăcute.

Conciliatoarea fu Leslie, singura care aplana conflictul latent.

— Parcă era vorba să ne îmbătăm, spuse Leslie. Nici Madison, nici Ellie nu-i răspunseră, doar îi zâmbiră şters, apoi se reîntoarseră spre vitrină. Ambele păreau fascinante de o prăvălie în care se găseau păsări din lemn.

— Ellie, tu eşti celebritatea, aşa că tu plăteşti pileala, hotărî Leslie, şi asta o făcu pe Ellie să zâmbească.

— Poate că o s-o poată plăti cu un autograf, insinua Madison, dar glasul ei sugera ceva nu prea plăcut.

— Numai dacă e pe-o carte de credit, i-o întoarse Ellie, apoi se uită la ea, uşor sfidător.

— Dacă vă apucaţi să vă scoateţi ochii, pe cine credeţi că ar trebui să pariez? întrebă Leslie, şi asta destramă încordarea din aer.

— Mi-e foame, se plânse Ellie. Femeia aia m-a enervat atât de tare că n-am putut să mănânc. Zâmbind, Leslie le arătă o mică băcănie care era încă deschisă şi un magazin de băuturi, chiar peste drum. Treizeci de minute mai târziu, cele trei, cu braţele încărcate de mâncare şi o plasă de sticle, râdeau în timp ce se întorceau la căsuţa lor de turtă dulce. O dată ajunse acasă, buna dispoziţie le reveni. Afară erau conştiente că nu se cunoşteau, că duseseră vieţi foarte diferite, ajungând în puncte diferite. În casă însă, erau iarăşi acele trei fete Fetele lui Ira-şi erau egale. Aveau încă viitorul în faţă. Ellie desfăcu trei pungi de chipsuri şi două cutii cu maioneză, în timp ce Leslie scotoci prin bucătărie după un tirbuşon. Madison aruncă nişte perne pe podea, în faţa canapelei, scoase două pachete de ţigări, apoi se aşeză confortabil. Ellie aruncă o privire spre ţigări şi deschise o fereastră de lângă Madison. Leslie se întoarse din bucătărie cu pahare şi o sticlă de vin alb destupată.

— Bun, cine-i prima? întrebă Leslie şi trânti nişte

perne pe jos, ca să stea pe ele. Ellie se întinse pe canapea, în spatele lui Madison.

— Cine-i prima la ce? vru să ştie Ellie. Ochii lui Leslie licăriră.

— De parcă n-ai muri de curiozitate să auzi tot despre toate. Ellie zâmbi şi înmuie un chips în maioneză.

— De ce ai renunţat la dans?

Înainte ca Leslie să apuce să răspundă, Madison le privi printr-un nor de fum şi spuse:

— De ce să nu atacăm problema direct şi să vorbim despre bărbaţi?

— Eu una n-am ce să povestesc, zise Ellie şi mai luă un chips cu maioneză.

— Nici eu, spuse Leslie. M-am măritat cu Alan şi gata. În toţi aceşti ani i-am fost absolut credincioasă. Cu asta, conversaţia păru să intre în impas. Ellie se lăsă pe spate şi se uită în tavan.

— V-aţi gândit vreodată la cel pe care l-aţi scăpat? La bărbatul pe care l-aţi fi putut prinde în lăţ şi nu l-aţi prins?

Când niciuna nu vorbi, Ellie se întoarse pe-o parte şi se uită la ele. Leslie şi Madison îşi studiau cu atenţie mâinile, evitând să întâlnească ochii celorlalte.

— Sunt bună sau nu? se lăudă Ellie zâmbind în timp ce ridica paharul. Am găsit deja un subiect şi sunt aici doar de câteva ore. Aşadar, cine e prima?

— Ce-ar fi să începi tu? întrebă Madison, privind-o cu ochi îngustaţi.

Ellie deschise gura să vorbească, dar apoi se răzgândi şi se întoarse spre Leslie.

— Cu tine cum e? Ai o mulţime de regrete? Leslie zâmbi calm.

— Nu chiar. Sunt mulţumită de viaţa mea. Sigur, soţul şi copiii mei nu mă bagă în seamă şi uneori mă întreb dacă n-ar călca pe cadavrul meu dacă aş cădea moartă în bucătărie, dar… Se opri şi râse de privirile îngrozite ale celorlalte două. În regulă, sunt un fel de preş de picioare. Recunosc asta, însă chiar îi iubesc.

— Şi n-ai vrea să schimbi nimic? întrebă Ellie neîncrezătoare.

— Nu, nu să schimb… murmură Leslie.

— Dar ce?

— Alan este singurul bărbat cu care m-am culcat.

— Eu nici măcar n-am să comentez asta, spuse Madison stingându-şi ţigara.

— A fost un băiat în colegiu, pe care îl interesam, dar… Ei bine, era bogat.

— Treaba asta are şi-o latură negativă? întrebă Madison.

— Nu putred de bogat, dar dintr-o familie veche. Bogat ca Kennedy. Credeţi-mă, familia lui mă înspăimânta atât de mult încât i-am refuzat invitaţia de a petrece vacanţa de primăvară acasă la el.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Acum e senator. Unii spun că va ajunge preşedinte.

— Dumnezeule! Ei bine, doamnă preşedinte… spuse Madison aprinzându-şi altă ţigară. Ellie se uita cu atenţie la Leslie.

— Altceva? insistă ea. Leslie luă o gură de vin.

— Asta-i tot. Nu s-a mai întâmplat nimic. După ce i-am refuzat invitaţia, şi-a pierdut interesul faţă de mine, iar eu nu m-am mai gândit la asta. Exceptând… ultimul an, de fiecare dată când Alan pomeneşte de Bambi, mă întreb ce s-ar fi

întâmplat dacă acceptam invitaţia tânărului ăla. Dacă nu pentru altceva, lui Alan i-ar fi prins bine să aibă oarece concurenţă.

— N-a avut? Niciodată? întrebă Madison.

— Nu, răspunse Leslie; apoi ochii ei nu mai priviră pierduţi în depărtare, şi zâmbi iar. Dar voi câţi bărbaţi aţi avut?

— Mii, răspunse pe loc Ellie. Oh, da. Cel puţin mii. Celebrităţile au succes, să ştii.

Râzând, Leslie se întoarse spre Madison.

— Şi tu?

— Tot aşa. Mii.

— Înţeleg. Ştiţi, nu vă prea pricepeţi să minţiţi. Ellie şi Madison râseră.

— În regulă, poate că de fapt au fost doi, recunoscu Ellie. Fostul meu soţ şi un tip în liceu.

— Trei, mărturisi Madison. Am fost măritată câţiva ani, şi au mai fost doi.

— Nu reprezentăm chiar reclame pentru revoluţia sexuală, nu-i aşa? comentă Leslie.

— Dar tu? o întrebă Madison pe Ellie. Cum e cu bărbatul care a plecat din viaţa ta?

— N-a existat niciunul. La asta cele două râseră batjocoritor.

— Cum să nu, sigur. Nu vrei să povesteşti, o provocă Madison.

— Ba nu, zău, încă îl mai aştept pe Jessie al meu, spuse Ellie.

— Şi cine e?

— Deocamdată, nimeni. În filmul Romancing the Stone, personajul jucat de Kathleen Turner scrie poveşti de

dragoste, iar pe erou îl cheamă Jessie. Ea spune că aşteaptă să apară. La fel şi eu.

— N-a existat niciun bărbat în trecutul tău, altul decât cel cu care te-ai măritat, care…? Madison se uită la Ellie cu sprâncenele arcuite.

— Nu, răspunse Ellie cu un glas sincer. Toţi bărbaţii din viaţa mea sunt în imaginaţia mea. Iar eu scriu despre ei şi îi vând. Îmi împart fanteziile cu întreaga Americă. Cu toată planeta, dacă am noroc.

— De ce oi fi având eu sentimentul că ascunzi ceva? întrebă Leslie, uitându-se lung la Ellie, în acelaşi fel în care fusese şi ea privită. Ellie îşi luă paharul de vin şi, când vorbi, gura ei căpătase o expresie dură.

— De fapt, a existat cândva un bărbat care mă interesa. Îmi plăcea, îl admiram foarte mult. Era însurat şi avea două fetiţe, iar când i-a cerut soţiei sale să divorţeze toată lumea l-a denigrat. Nimănui nu-i venea să creadă că putea să-i facă aşa o mârşăvie iubitei lui soţii. Dar eu l-am protejat. I-am spus că îl înţeleg. Şi i-am luat apărarea în faţa oamenilor care îi întorseseră spatele. Cred că în mintea mea îmi făceam iluzii că avea să-mi spună ce persoană grozavă sunt eu, iar apoi avea să mă smulgă din căsnicia mea nefericită şi… Ellie lăsă paharul jos şi se cutremură. Nu s-a întâmplat. S-a însurat cu altcineva şi s-a mutat în alt stat.

Leslie se uită la Madison.

— Tu probabil că ai respins un milion de bărbaţi.

— Aş vrea eu, spuse Madison, considerând că glumeau. Dar Ellie şi Leslie nu râseră.

În schimb, se uitară lung la ea.

— În regulă, am avut o mulţime de oferte, majoritatea indecente, dar niciuna care să mă atragă. Madison se uită la

ţigară, apoi iar la ele. Expresia de pe chipurile lor îi indica clar că nu o credeau deloc. Bine, a existat un bărbat, recunoscu Madison şi îşi aprinse altă ţigară, dar asta a fost cu mult, mult timp în urmă, şi cred că mai importante au fost circumstanţele decât evenimentele reale. Nu cred că el ar fi băgat în seamă pe cineva ca mine dacă soarta n-ar fi vrut să ne întâlnim în vara aia. La vorbele astea, Ellie sări.

— Cum adică „*cineva ca mine*”? Vrei să spui, cineva destul de frumos pentru a face stelele geloase? Madison râse.

— Acum înţeleg de ce ai atâta succes. Nu, n-am vrut să spun asta, ci că nu aveam studii. El tocmai terminase anul trei de medicină, iar eu eram… În fine, e o poveste plicticoasă.

— Mie nu mi se pare, o contrazise Ellie în timp ce lua un pumn de chipsuri de porumb. Ţie, Leslie?

— Câtuşi de puţin. De fapt, comparativ cu cele două alternative, un pat gol sau televizorul, cred că povestea asta este de-a dreptul fascinantă. Madison râse iarăşi.

— Sunt măgulită. Ei bine, asta s-a întâmplat chiar după ce am avortat şi…

— Poftim?! ţipară într-un glas celelalte două. Madison trase lung din ţigară.

Amândouă observară că mâna îi tremura puţin când duse ţigara la buze, dar niciuna nu spuse nimic. Madison inspiră fumul, apoi îşi dădu capul pe spate şi îl slobozi încet.

— N-am fost niciodată la terapeut-nu că n-aş fi avut nevoie, reţineţi, ci pentru că nu mi-am permis –, dar poate că întâlnirea asta e ca o şedinţă de terapie în grup.

— Povesteşte-ne tot, o îndemnă Ellie nerăbdătoare.

— Bine, aprobă Madison aţintindu-şi ţigara spre Ellie, dar dacă citesc vreo vorbă din confesiunea mea în una dintre

cărţile tale, te dau în judecată. Ellie se uită în zare, de parcă s-ar fi gândit la asta, iar când îşi întoarse privirea la ele, şi Leslie şi Madison abia se abţineau sănurâdă.

— În regulă, de acord, le promise Ellie, mimând reţinerea, dar îi plăcea să audă o poveste tot atât cât îi plăcea să şi spună.

— În realitate, avortul nu are nicio legătură cu istorisirea, dar… Madison ridică mâna când atât Ellie, cât şi Leslie deschiseră gura să protesteze.

Madison inspiră adânc, apoi trase încă un flim din ţigară.

— A fost un accident, doar un lucru din alea care se întâmplă. Roger era încă în scaunul cu rotile, şi…

— Stai aşa! o întrerupse Ellie. Scaun cu rotile? Roger? Roger ăsta e acelaşi tip căruia îi tăceai temele şi care te-a lăsat pentru o studentă? Madison zâmbi prin fum.

— Mă faceţi să uit că au trecut nouăsprezece ani. Parcă aş sta pe banca aia de la Direcţia de Circulaţie. Da, e acelaşi bărbat. Nu mult după ce am plecat la New York, Roger a avut un accident. A fost lovit de o maşină în timp ce mergea pe bicicletă. Maşina a trecut peste pelvisul lui şi i-a zdrobit toate oasele.

— Phiuu! exclamă Ellie.

— Iar tu ai lăsat New York-ul şi modelingul ca să te întorci la el? întrebă încetişor Leslie. Madison stinse ţigara.

— Da. Dar înainte să începeţi să vă gândiţi la ce am renunţat, amintiţi-vă că modelingul n-a fost ideea mea. A fost propunerea celor din oraş.

— Tu voiai să te faci soră medicală, completă Leslie.

— Da. Madison le zâmbi. Îi făcea plăcere să constate că nu fusese uitată. Roger m-a sunat din spital şi m-a anunţat că

nu o să mai meargă niciodată. Apoi mi-a spus că încă mă iubeşte, că-i făcuse vânt logodnicei lui, aşa că m-am întors acasă într-o fugă. Pentru mine nu a fost un mare sacrificiu să renunţ la modeling. Nu puteam să sufăr… Oprindu-se, îşi aprinse altă ţigară. Nu-mi plăcea modelingul, mărturisi ea după o clipă, aşa că m-am bucurat de orice pretext care îmi îngăduia să mă întorc acasă. Iar Roger spunea exact ce voiam să aud. Dădea vina pe tatăl lui pentru că mă părăsise, afirmând că îl ameninţase că, dacă se însura cu o fată fără studii, ca mine, avea să-l dezmoştenească.

— Nu-i de mirare că eşti complexată că n-ai absolvit un colegiu, comentă Ellie în surdină. Madison se prefăcu că nu o auzise.

— Aşa că m-am dus acasă şi m-am măritat cu un bărbat care zăcea pe un pat de spital într-un mulaj de ghips. Apoi, să văd… Cum să mă exprim? apoi a început iadul. Da, cred că m-am exprimat bine. Madison se uită la Ellie şi la Leslie, aşteptându-se ca să râdă, dar asta nu se întâmplă. Roger era un pacient îngrozitor.

Întotdeauna fusese foarte activ fizic, aşa că nu suporta gândul că era ţintuit la pat. Iar părinţii lui… Madison se opri o clipă pentru a lua o înghiţitură de vin; apoi ridică ochii spre cele două. Părinţii lui Roger erau foarte bogaţi, dar şi extrem de zgârciţi. N-au vrut să cheltuiască bani pentru refacerea lui Roger. N-am să ştiu niciodată sigur, dar cred că fostul meu socru l-a pus să se însoare cu mine ca să aibă o infirmieră gratis. La urma urmelor, aveam ani de experienţă cu mama, ba lucrasem şi în spital. Ellie şi Leslie îşi dădeau seama că Madison încerca să trateze cu uşurinţă ceea ce, evident, fusese o situaţie îngrozitoare, dar nu zâmbiră nu puteau. Nu era drept că Madison trebuise să renunţe la

colegiu pentru a-şi îngriji mama, şi apoi la şansa de a fi model pentru a-şi îngriji soţul.

— Şi cum e cu celălalt? întrebă Leslie în timp ce umplea din nou paharul lui Madison.

— Oh, da, spuse Madison, cu un zâmbet specific ei pe faţă. Thomas.

În timp ce îşi ridica paharul, Leslie se uită la Ellie şi ridică o sprânceană. Era ceva în felul în care Madison rostise numele… Thomas.

— Roger era rănit, dar tot mai putea să… ştiţi voi, reluă Madison lăsând paharul jos, aşa că eram gravidă în şase luni, şi în weekend-ul ăla părinţii lui erau plecaţi, aşa că…

— Locuiai cu socrii tăi? întrebă Ellie îngrozită.

— Oh, da. Roger nu avea niciun ban, şi nici eu. Adică, aveam banii pe care mi-i dăduse oraşul pentru modeling, dar ăia s-au dus curând. Ellie deschise gura să protesteze, dar Leslie îi puse o mână pe braţ şi o opri. Madison îşi cheltuise banii de colegiu pentru mama sa; apoi se părea că îşi dăduse banii pentru modeling unui bogătaş plângăreţ şi nerecunoscător…

— În weekend-ul ăla, părinţii lui Roger erau plecaţi, aşa că eram singuri şi, cum spuneam, eram gravidă în şase luni. Ce s-a întâmplat a fost foarte simplu. Îl duceam pe Roger la baie când o roată a scaunului s-a prins în unul din covoarele alea scumpe pe care părinţii lui le aveau peste tot. Mi-a fost frică să nu se deplaseze covorul şi astfel să le dărâm o vază. Buzele încă frumoase ale lui Madison se strânseră într-o linie aspră. Părinţii lui m-au făcut să le cerşesc bani pentru balustradele din baie, dar ei s-au dus la New York şi au dat zece mii de dolari pentru o veche vază chinezească. Şi-a aprins altă ţigară înainte să mai poată

vorbi, iar celelalte două femei o urmăriră în tăcere.

Aerul era deja plin de durerea lui Madison şi, oricât ar fi încercat să pretindă că nu mai era furioasă, era, evident că era.

— Picioarele lui Roger se vindecau şi aveau spasme, lovind necontrolat. Aveam mai multe vânătăi pe coaste din cauză că fusesem în locul nepotrivit în astfel de momente. Nici în ziua de azi nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta când m-am aplecat şi am tras covorul de sub roată. Se uită la celelalte două. Vedeţi voi, mă oprisem în capul scării şi, când piciorul lui Roger a lovit, m-am dezechilibrat şi am alunecat pe scări cu capul înainte. Se opri o clipă şi se concentra asupra ţigării. Celelalte se uitau tăcute la ea. Nu era nimic de spus, întrucât „îmi pare rău" era total nepotrivit.

— Mi-am pierdut cunoştinţa, aşa că Roger a trebuit să ajungă la singurul telefon de la etajul al doilea, în dormitorul părinţilor lui. N-a putut să intre cu scaunul pe uşă, aşa că a fost nevoit să se târască prin cameră. Partea de sus a corpului său era puternică, totuşi i-a luat ceva timp. Iar eu… sângeram. Madison trase din nou din ţigară, apoi slobozi fumul încet. Cel mai apropiat spital era-şi este-la peste optzeci de kilometri. Şi în Montana era iarnă. Roger a reuşit să dea de nişte vecini şi ei au venit, dar n-au putut face nimic. Doar au şters sângele, adică. Madison se uită la scrumiera plină. Când a ajuns ambulanţa, eram în travaliu. N-a trăit prea mult. Era atât de micuţ! Se uită o clipă pe fereastră. Deşi am ajuns la spital, singurul mod în care doctorii au putut să oprească hemoragia a fost să-mi scoată uterul.

La asta, Ellie se întinse şi o prinse de încheietura mâinii pe Leslie. Pe Madison nu îndrăznea s-o atingă, întrucât bănuia că această femeie mândră n-ar fi vrut să ştie că

stârnea mila cuiva. După un lung moment, Madison le privi din nou pe cele două şi zâmbi forţat.

— Aşa că acum ştiţi de ce nu am copii. Dar nu vorbeam despre altceva?

— Despre vara în care ai cunoscut un bărbat, îi aminti încetişor Leslie, în timp ce Ellie îşi retrase mâna.

— A, da. Era vara de după avort şi eram încă destul de slăbită. Pierdusem multe kilograme şi recunosc că arătam destul de rău. Şi mă certasem mai mult decât de obicei cu părinţii lui Roger. Se simţeau jenaţi de handicapul fiului lor. Nu se mai potrivea cu ideea lor de fiu perfect, aşa că îl ţineau încuiat, şi pe mine cu el, la etajul al doilea. Nu exista rampă pentru scaun cu rotile, şi asta nu pentru că n-am încercat să fac rost de una, dar ei au spus că le-ar fi stricat „linia casei".

— Aşa că tu şi Roger eraţi ţinuţi prizonieri, sublinie Leslie.

— Mai mult sau mai puţin. Şi pot să vă asigur că eram sătui unul de celălalt. Dar, ca să fiu cinstită, cred că era mai mult vina mea decât a lui. Eram destul de… tristă din cauza copilului.

— Deprimată, cu gânduri de sinucidere? întrebă Ellie.

— Exact! răspunse Madison, şi schiţă un zâmbet adevărat. Drept să spun, simţeam că înnebunesc de durere şi singurătate. Şi eram atât de obosită încât începuse să-mi cadă părul.

— Asta da oboseală, spuse Ellie şi se bucură văzând că Madison zâmbeşte din nou la gluma ei.

— Da, repetă Madison, şi glasul îi era mai uşor. În tot cazul, când a sunat un prieten din colegiu al lui Roger şi ne-a invitat să petrecem două săptămâni cu el şi familia lui la casa lor de vară, atât eu, cât şi Roger am fost entuziasmaţi. Tipul

fusese chiar coleg de cameră cu Roger şi, de curând, se împiedicase de un vas mare în timp ce juca fotbal şi îşi fracturase piciorul. Îl avea pus în ghips, şi la vremea aceea Roger mergea în cârje, aşa că aveau de gând să-şi plângă de milă unul altuia.

— În timp ce tu îi serveai pe amândoi, interveni Leslie cu un glas care indica faptul că ştia totul despre servitul altora.

— Chiar asta am crezut că avea să se întâmple. De fapt, eram atât de sigură că în asta avea să constea excursia încât l-am implorat pe Roger să se ducă fără mine.

— Vrei să spui că i-ai cerut să se hrănească, să se îmbrace, să se aşeze şi să se ridice de pe closet, şi toate astea singur-singurel? întrebă cu sarcasm Ellie.

Madison râse.

— Îmi citeşti gândurile. Eram aşa deprimată şi atât de obosită încât nu mă gândeam decât la somn. I-am spus lui Roger că am să fac cea mai mare criză de nervi pe care a văzut-o pământul ca să-i fac pe părinţii lui să angajeze o infirmieră să meargă cu el, clar pe mine să mă lase să rămân acolo şi să mă odihnesc. Madison stinse ţigara, apoi îşi ridică genunchii la piept. Dar Roger ştia să fie convingător când voia. Mi-a spus că nu putea să meargă fără mine, că eu eram toată viaţa lui, şi că nu ştia dacă mai voia să trăiască dacă nu ne duceam acolo împreună.

— Bine lucrat, comentă cu amărăciune Ellie. Aşa că te-ai dus cu el.

— Da, spuse încetişor Madison. M-am dus şi n-a fost deloc cum credeam. Vedeţi voi, adevărul e că îmi era frică să merg. Băiatul ăsta tăcuse colegiul cu Roger, părinţii lui erau amândoi licenţiaţi şi avea un frate mai mare la medicină.

Când am auzit toate astea mi-a venit să-mi iau coada între picioare şi să fug.

Zâmbi, uitându-se la podea. Amintirea tristă a avortului se estompa, fiind înlocuită de minunata perioadă petrecută la casa de vară a părinţilor lui Scotty. Şi Thomas, frumoasa amintire a lui Thomas. Ridicând iar privirea, Madison continuă:

— Când avionul a aterizat în partea de nord a statului New York, eram o epavă din pricina emoţiilor. Eram sigură că oamenii ăştia aveau să-mi arunce o privire, vor constata că nu am studii şi, prin urmare, vor crede că nu valorez nimic. O clipă închise ochii, pierdută în amintire. Însă nu erau deloc aşa. Mama lui Scotty era ce voise mama mereu să fie, numai că mama nu avea soţ, ci doar o fiică de întreţinut. Doamna Randall adora să hrănească lumea, să aibă grijă de fiecare. Eu nu aveam absolut nimic de făcut.

— Decât să fii continuu la ordinele lui Roger.

— Oh, nu, spuse Madison, rânjind. Roger nu mă putea suporta. O dată ajunşi acolo, n-a mai vrut să aibă de-a face cu mine. Îi aminteam de lunile în care „cineva", adică cu, trebuia să-i schimbe scutecele.

— Vai, nerecunoscătorul ăla… Începu Ellie, dar Madison o întrerupse:

— Nu, nu, la vremea aceea a fost o uşurare. N-am avut niciodată curajul să fiu absolut sinceră, dar adevărul e că nu mai ţineam la Roger, mă săturasem să am grijă de el zi de zi, lună de lună, tară altă companie în afară de el. Cu el era mai rău decât să îngrijeşti tripleţi, cu văitatul lui şi cu… Madison râse. În fine, acum asta s-a terminat. Când nu mai spuse nimic, femeile se uitară lung la ea.

— Şi? întrebă Ellie. Ce s-a întâmplat? Madison zâmbi.

— Cât am stat acolo, mi-am petrecut majoritatea timpului cu Thomas, fratele mai mare al lui Scotty. Ellie dădu să spună ceva, dar Leslie îi puse o mână pe braţ.

— Ce făceaţi? întrebă încetişor Leslie.

— Ne plimbam cu pluta, făceam drumeţii, ne petreceam noaptea în cort, împreună.

Zâmbind, Ellie spuse:

— Vreau să aud fiecare cuvinţel. În ordine cronologică. Madison îşi strânse mai bine genunchii la piept.

— Bine, zise ea încet, apoi închise ochii o clipă. Erau bogaţi, şi casa lor de vară era uriaşă, fusese construită pe la 1840 şi mărită de generaţiile următoare până a ajuns să aibă vreo opt dormitoare. Numai două băi, reţineţi, şi asta genera uneori probleme, ca atunci când domnul Randall… Nu, în ordine cronologică ai spus, nu-i aşa? în regulă, ia să vedem. Cu ce să încep? Tatăl lui Scotty ne-a aşteptat la aeroport cu o camionetă, o vechitură aproape mâncată de rugină. Am crezut că era grădinarul, dar Roger mi-a tras un ghiont în coaste şi mi-a spus că omul era profesor de istorie medievală la Yale. Ba chiar şeful catedrei. Însă domnul Randall nu se potrivea cu imaginea creată de mine pentru un profesor şi ne-am înţeles pe loc. De fapt, l-a pus pe Roger în spatele maşinii, iar eu şi cu el am stat în faţă. Pot să vă spun că lui Roger nu i-a plăcut asta. Nu, nu i-a plăcut niciun pic.

CAPITOLUL 5

Ascultă, omul e profesor plin, insistă Roger, de parcă Madison era prea proastă ca să priceapă importanţa acestui fapt. La Yale. Înţelegi ce înseamnă asta Maddy?

— Nu prea am cum să uit, nu? se răsti Madison. Îmi aminteşti din zece în zece minute.

— Ştiam eu că e o greşeală să te aduc, bombăni Roger în surdină.

Madison deschise gura să protesteze, dar atunci Frank Randall coborî din camionetă şi se apropie de ei. Nu arată a profesor de colegiu, se gândi Madison, categoric nu a unui care avea după nume o listă lungă de abrevieri, cum avea omul ăsta. În cămaşa ecosez din flanelă şi blugi uzaţi arăta ca un simplu tată. La ochi avea riduri pe care, Madison era sigură, le dobândise de la atâta zâmbit.

Îl plăcu pe loc, şi îi transmise asta zâmbindu-i.

— Bună ziua, îl salută ea călduros. Aţi mers mult ca să ajungeţi aici? Am fi putut închiria o maşină şi…

— Nici să n-aud, o întrerupse Frank, dar se uita la Roger, la cârjele lui, apoi la Madison, de parcă ceva nu era în regulă. Pe Roger îl cunoştea din alte vizite, dar pe Madison nu o întâlnise. Frank zâmbi iarăşi, apoi întinse mâna a bun venit.

— Nu ştiam că Roger îşi aduce iubita. După un moment de uimire în care îşi dădu seama că Roger nu le spusese gazdelor lor că venea şi ea, Madison preciza scurt „Soţia”, apoi dădu mâna cu Frank. Nu îndrăzni să se uite la soţul ei, altfel l-ar fi omorât.

— Felicitări, spuse Frank, în timp ce se întorcea să se uite la Roger. Trebuia să ne fi spus. Proaspeţii căsătoriţi sunt întotdeauna bineveniţi.

— Suntem căsătoriţi de peste doi ani, îl informă Madison, tot fără să se uite la bărbatul ei.

— Înţeleg, zise Frank bine dispus, apoi se întoarse pentru a-şi ascunde râsul, căci vedea că Madison e furioasă şi că Roger avea să primească o săpuneală. Am să vă pun bagajele în spatele camionetei. În timp ce el ducea două

geamantane la camionetă, Madison se întoarse spre soţul ei.

— Nu le-ai spus că vin şi eu? şuieră ea.

— Am putea vorbi mai târziu despre asta? o rugă Roger, făcând semn din cap în direcţia lui Frank, care era cu spatele. Madison nu avea de gând să înceteze.

— Nu le-ai spus nici măcar că eşti însurat. Trebui să se calmeze ca să nu explodeze de mânie. Dacă n-ai vrut să recunoşti că ai nevastă, de ce ai regizat un aşa spectacol ca să mă faci să vin cu tine? Eu voiam să rămân în Montana.

— Ascultă, e complicat, am să-ţi explic mai târziu.

— Fii convins că ai să-mi explici, replică Madison în timp ce Frank se îndrepta spre ei.

— Scuze pentru încurcătură, îi spuse Roger lui Frank, dar nu prea puteam să-mi las acasă lanţul şi ghiuleaua de la picioare, nu-i aşa?

Tentativa lui de a glumi nu avu niciun succes la Madison. Când îşi fulgeră soţul cu privirea, toată mânia pe care o simţea i se concentrase în ochi.

Ridicând un alt geamantan, Frank o măsură pe Madison din cap până-n picioare.

— Probabil că îmbătrâneşti, Roger, dacă ai putut să uiţi să pomeneşti de femeia asta extraordinar de frumoasă. La asta, Madison îi zâmbi recunoscătoare lui Frank.

Trecuse mult de când n-o mai numise cineva „frumoasă”. Şi nu era sigură că cineva adăugase vreodată „extraordinar”. Ţinând cont de faptul că se considera prea slabă, cu părul în dezordine şi tristeţea zugrăvită pe faţă, complimentul o încântă în mod deoseit.

— Madison, draga mea, vrei să stai în faţă, cu mine? întrebă Frank. Roger poate să urce în spate, cu bagajele.

— Cu mare plăcere, se învoi Madison bucuroasă, însă

Roger înainta în cârje, băgându-se între cei doi.

— Cred că, în alte circumstanţe, ar fi o idee grozavă, dar… oftă, având o expresie plină de tristeţe. Dar cred că după ce mi s-a întâmplat aş sta mai confortabil în camionetă decât pe platforma tare de metal. Şi cum bagajul nu e legat, s-ar putea să mă rănească din nou. Madison, care era mai mult decât obişnuită cu astfel de scene, înălţă scurt ochii spre cer, apoi puse mâna pe partea din spate a camionetei, gata să sară şi să se aşeze lângă bagaje. Însă râsul lui Frank o opri.

— Băiete, nu încetezi îţi plângi de milă, nu-i aşa? Ei bine, noi nu suntem miloşi sub nicio formă. Urcă în spatele camionetei, iar doamna asta superbă o să stea în faţă cu mine. O clipă, Madison nu putu decât să se uite, clipind mărunt, la el. De când se măritase, imediat după accident, fusese izolată în casa socrilor ei, avându-i drept companie doar pe Roger şi pe părinţii lui. Aceştia erau preocupaţi numai de Roger şi deloc de ea. Dacă fiul lor o ţinea trează toată noaptea, lor le păsa numai de durerea lui, fără să se gândească şi că ea alergase pe scări, în sus şi în jos, opt ore. După avort, spuseseră: *„Poate că a fost mai bine”.* Atunci ea aproape că îşi pierduse firea. *„Mai bine?”* urlase. *„Mai bine pentru cine? Pentru voi? Dacă aveam un copil de îngrijit, ar fi trebuit să plătiţi o infirmieră pentru fiul vostru. Dacă aveam un copil, putea să vă coste tot atât cât una din vazele voastre, nu-i aşa?”* La asta, părinţii lui ieşiseră din încăpere şi Roger se postase în uşă ca s-o împiedice să se ducă după ei. Madison se încuiase într-o cameră şi plânsese ore întregi. Dar acum iată că unui om, pe care nu-l cunoscuse, nu-i era milă de Roger. Ba, mai mult, îşi trecu braţul pe după al lui Madison, o conduse la scaunul din dreapta al camionetei şi,

deschizând portiera, o ajută să urce. Pe Roger îl lăsă să se descurce singur-singurel. O dată ce Frank se aşezase la volan şi pornise motorul, Madison începu să se scuze:

— Îmi pare rău de încurcătură, spuse ea. N-am ştiut că nu eram aşteptată şi ştiu că un oaspete în plus poate fi o povară, aşa că… Frank îi auzea vorbele, dar era mai atent la tonul ei, şi i-o reteză înainte să termine cu scuzele, înainte să se ofere să plece:

— Familia noastră îl cunoaşte de ani de zile pe Roger, aşa că ştiu că el şi fiul meu cel mic sunt tot o apă şi-un pământ. Vor să fie consideraţi grozavi, deci nu le place ca cineva să creadă că s-au lăsat „prinşi" de o femeie. Trece-o pe seama lipsei de maturitate. Madison întoarse capul ca să-şi ascundă lacrimile. E un om foarte bun, se gândi ea, şi reduce la nimic ceva stânjenitor şi jenant. Chiar îi luase partea în detrimentul lui Roger!

— Fiul meu cel mare, Thomas, e student la medicină, şi ne-a explicat cum e cu accidentul lui Roger şi ce fel de reabilitare s-a abordat. Sunt sigur că îi eşti de mare ajutor. Spunând asta, Frank îşi aruncă ochii spre Madison ca să-i vadă expresia feţei. Dar ea se feri. Nu încăpea îndoială că acest om de treabă credea că Roger avea infirmiere permanente şi o soţie care juca tenis la club, întorcându-se ocazional să verifice progresele soţului infirm. Toată viaţa numai de asta avusese parte: lumea presupunea că frumuseţea îţi oferă o viaţă uşoară.

— Ia zi, Madison, cât de rezistentă eşti? întrebă Frank în timp ce ieşeau pe autostradă şi o luau spre nord.

— Rezistentă? Adică, dacă pot să joc rugbi cu băieţii? Ceva în genul ăsta?

Frank râse.

— Deloc. Cred că dacă ai juca rugbi cu băieţii ar fi un placaj uriaş, colectiv şi asta ar pune capăt jocului.

— Mă măguliţi. Încercaţi să aveţi o aventură cu mine? La asta Frank slobozi un hohot de râs ce îl făcu pe Roger, care stătea bosumflat în spate împingând geamantanele cu cârjele, să se întoarcă şi să-i fulgere cu privirea prin geamul din spate.

— Mi-ar plăcea la nebunie, dar nu cred că mi-ar rezista inima, răspunse Frank.

— Sau soţia, preciză ea zâmbind, savurând schimbul de replici. Trecuse foarte mult timp de când nu mai vorbise şi despre altceva în afara problemelor fizice ale lui Roger.

— Ea probabil că ar fi bucuroasă să scape de mine o zi sau o săptămână, mă rog, cât aş rezista.

— De ce oare am îndoieli? întrebă Madison lăsându-se pe spate şi măsurându-l de sus în jos. Frank se uita în faţă, prin parbriz, dar zâmbea, şi faţa lui era luminată de plăcerea de a flirta cu o fată drăguţă.

— Nu, când am spus „rezistentă", m-am referit la cât de geloasă eşti.

— Geloasă?

— Cred că e mai bine să te pun în gardă. La colegiu, fiul meu şi Roger au avut destul de multe iubite. Se uită la ea cu coada ochiului să vadă cum reacţionează.

— Îl cunosc de mulţi ani pe Roger. N-o să-mi spuneţi nimic nou. Eu am fost cea care îi făcea temele.

— Am o fiică mai mică decât Roger şi Scotty cu un an, şi a venit însoţită de o verişoară îndepărtată şi o prietenă. Toate trei vor sta cu noi la cabană.

Madison aşteptă să continue dar cum el tăcu, se uită pe geam şi se gândi la ce auzise. După un timp zâmbi, apoi se

întoarse spre el.

— Ele nu ştiu că Roger are o iubită, darămite nevastă, şi în mod sigur nu ştiu că vine cu el, aşa că s-ar putea să se lase cu o mică… Cum se spune? Scărmăneală?

— Te vei descurca foarte bine, hotărî el, uitându-se iar pe geam, cu mâinile pe volan.

— Cât mai e până ajungem acolo? întrebă Madison.

— Vreo cincisprezece minute, răspunse el.

— N-ar putea să fie douăzeci? întrebă ea, luându-şi geanta de jos şi începând să cotrobăie prin ea. Când scoase un ruj de buze, Frank îi propuse:

— E un popas în drum. Ai vrea să ne oprim?

— Mulţumesc, zise ea şi, cinci minute mai târziu, Frank ieşi de pe autostradă şi trase în parcarea cu pietriş a unui popas de modă veche. Aşteptă afară, stând în picioare lângă Roger şi ascultându-i absent văicărelile, în timp ce Madison intră.

Înăuntrul popasului, întrebă unde era toaleta. Femeia de la tejghea se încruntă.

Nu-i plăcea ca turiştii să oprească şi să folosească toaleta tară a comanda ceva.

Bombănind, făcu semn din cap spre o uşă mică din stânga.

Intrând în camera micuţă, Madison îşi puse geanta de voiaj pe scaunul de toaletă şi îi desfăcu fermoarul. O fi fost flirtul cu Frank de vină sau poate gândul că avea să se confrunte cu trei tinere cărora le sfârâiau călcâiele după soţul ei, cert era că voia să facă tot posibilul să arate bine când dădea ochii cu ele.

În timp ce se uita în oglinda cu un singur bec deasupra, realiză că nu-şi mai amintea cum să se fardeze. De mulţi ani

singura ei preocupare era Roger şi recuperarea lui; nu avusese timp să se mai gândească şi la ea.

Dar când apropie dermatografiil de pleoapă, îşi reveni. Nu prea mult, decise ea, doar atât cât să accentueze şi să intensifice. Repede, îşi contura ochii, îşi dădu cu rimel, cu puţin fond de ten, trasă conturul buzelor, apoi se rujă. Se aplecă, lucru care, dată fiind înălţimea ei, părea imposibil în acea cămăruţă. Reuşi să-şi coboare capul suficient de mult ca părul ei, eliberat din banda elastică, aproape să atingă podeaua. Îşi dădu cu fixativ la rădăcini, apoi îşi flutură părul dintr-o parte în alta ca să se usuce, îşi ridică brusc capul şi voilă-coama leului.

Îşi descheie bluza cât să i se vadă fundiţa de la sutien, apoi îşi ridică gulerul la spate. Lăsă jacheta din denim să-i alunece puţin de pe umeri, îşi îndreptă umerii şi şira spinării şi ieşi din toaletă. Trecând prin restaurantul popasului, îşi ţinea ochii aţintiţi drept înainte, dar ştia că atenţia tuturor era îndreptată asupra ei.

Când deschise uşa să iasă, Frank şi Roger ridicară privirea. Frank rămase cu gura căscată, iar Roger se încruntă. Ca şi cum soţul ei n-ar fi fost acolo, Madison se duse la Frank.

— Sunt pregătită să le cunosc? întrebă ea încetişor.

O clipă, Frank se holbă la ea, apoi îşi azvârli capul pe spate şi începu să râdă.

— Soţia mea o să se distreze enorm. Şi când te gândeşti că săptămâna trecută propunea ca vara asta să mergem la Paris în loc să venim la cabană. Spunea că s-a plictisit, an de an, de locul ăsta. Ca răspuns, Madison îi zâmbi, apoi dădu să deschidă portiera din dreapta, dar Frank i-o luă înainte. După ce închise portiera, ocoli camioneta prin faţă. Roger,

care rămăsese la locul lui întrucât era prea complicat să coboare şi să urce, se aplecă spre geamul deschis dinspre partea lui Madison.

— Ce-i în capul tău? Nu mergi la vreo porcărie de bar, să ştii. Oamenii ăştia sunt…

Amuzată, ea se uită la soţul ei.

— Ştii ceva, Roger? Chiar şi oamenilor educaţi le plac fetele drăguţe. Cu asta, ridică geamul, apoi se întoarse şi îi zâmbi lui Frank.

CAPITOLUL 6

Cabana era exact cum şi-o imaginase Madison. Părea demnă de a fi deţinută şi de familia Roosevelt. Avea un singur nivel şi era construită din bârne care, cu vremea, căpătaseră o culoare maro închis. În faţă avea o verandă lată de vreo şase metri şi lungă de cel puţin optsprezece. Pe acolo erau împrăştiate o mulţime de scaune şi bănci acoperite cu perne groase cu feţe de creton decolorat.

— Nici măcar tapiseria nu pare nouă, spuse Madison încetişor. Roger o fulgeră cu privirea pentru a-i aminti să nu-şi trădeze originea. O clipă, Madison se opri din mers şi se gândi să-l roage pe Frank s-o ducă înapoi la aeroport ca să se întoarcă acasă. Dar apoi se gândi: „Care casă?" Cum mama ei era moartă, singura ei casă era la Roger. Frank îşi petrecu braţul pe după al ei, făcând-o să revină la prezent.

— Frumoasă casă, şopti ea cu un zâmbet slab, apoi îl urmă pe Roger pe scări. Dădu să-l ajute, dar el se smuci, aşa că urcă alături de Frank.

Oprindu-se pe verandă, se uită spre lacul care se întindea în spatele casei, cu o apă albastră şi limpede ca cristalul, din câte putea ea să vadă. Copaci măreţi şi bolovani

punctau malul. În zare, nu se vedeau alţi oameni sau cabane. Nici pe lac nu erau bărci, şi Madison era sigură că familia lui Frank stăpânea tot ce se putea observa în depărtare.

— Merge, rosti Frank uşor dispreţuitor. E de la familia soţiei mele, nu a mea, adăugă el în surdină. Tata a fost instalator. Era ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi, în semn de mulţumire, Madison îi dărui un zâmbet ameţitor. O clipă, Frank clipi uimit.

— Iar mama spăla rufe pe la alţii, continuă el, făcând-o pe Madison să râdă, pentru că ştia că ultima lui afirmaţie era o minciună şi că spunea asta doar ca s-o facă să zâmbească din nou. Şi am avut un unchi care era şofer de taxi.

Madison încă mai râdea când ajunse la uşă şi se bucură că se întâmpla aşa. Din casă ieşiră în fugă două fete drăguţe, cu atenţia concentrată sută la sută asupra lui Roger, iar aspectul lor striga „Bani!” Erau îmbrăcate în haine care arată la fel ca în magazin şi după ani de purtare, dar Madison ştia că vestimentaţia aia anostă costase cât câştigase mama ei într-un an, având trei slujbe.

Fetele erau frumuşele, dar nu ieşite din comun. Dacă erau fardate, machiajul era atât de uşor încât nu se observa. Ele trăiau după reguli precum „Îmbracă-te, apoi scoate o bijuterie”. Firește că bijuteriile lor erau adevărate, moştenite de la bunici.

Rămânând în urmă şi privindu-le, Madison se simţi dintr-odată prea înaltă, prea fardată, prea diferită. Îi veni din nou să fugă departe. Locul ei nu era aici.

Apoi din cabană ieşi altă fată, mignonă şi cochetă, cu părul negru, scurt, ochi mari, căprui şi, în timp ce ea înainta, celelalte două se dădură la o parte.

— Roger, iubitule, spuse ea liniştită; apoi, cu un gest

care în mod sigur era exersat, se ridică pe vârfuri, îşi petrecu un braţ pe după gâtul lui, îi trase capul în jos şi îl sărută pe buze. Madison îl simţi pe Frank înţepenind lângă ea, dar ciudat era că ea nu simţea nimic. Doar o părticică din ea observa impasibilă gestul, făcând remarce pe marginea lui. *„O femeie îl sărută pe soţul meu. Ar trebui să fiu nebună de gelozie. Ar trebui s-o dau la o parte*. „Însă, în loc de asta, Madison rămase pe loc, uitându-se. Când Roger se întorsese de la colegiu cu o logodnică la braţ, aproape că înnebuise de gelozie. Simplul fapt că vedea o femeie stând lângă bărbatul de care era îndrăgostită până peste cap mai că o adusese în pragul nebuniei. Însă acum, îşi spunea doar: *„Poate că altcineva va avea grijă de el şi o să am şi eu puţină pace şi liniște".* Frank întrerupse momentul de tandreţe:

— Terry! rosti el cu glas puternic. E aici o persoană pe care ar trebui s-o cunoşti. Soţia lui Roger. Auzind asta, cele trei tinere se întoarseră şi se uitară la Madison. Terry mai avea încă mâna pe umărul lui Roger şi părea că nu intenţionează să o ia de acolo.

— Soţie? şopti una dintre ele, uitându-se la Roger, care se mulţumi să dea din umeri de parcă aspectul ăsta nu-l privea. Cât mai diplomat cu putinţă, Frank îi prezentă cele trei tinere. Fiica lui, Nina, verişoara ei Terry, şi prietena Ninei, Robbie.

Când acestea se uitară în sus la Madison-la urma-urmelor, ea era cu centimetri buni mai înaltă decât ele-ea oftă, căci în ochii lor citea ostilitatea. Păcat, pentru că i-ar fi plăcut să se împrietenească cu ele.

N-am nevoie de-o scenă, se hotărî Madison. Fusese o zi prea lungă ca să mai suporte şi asta. Întorcându-se, îi zâmbi lui Frank.

— Cred că zborul m-a epuizat. Aţi putea să-mi arătaţi… camera noastră? Mândria ei nu se putuse abţine de la acea mică accentuare.

— Bineînţeles, spuse Frank, apoi îşi croi drum printre fete, cu Madison pe urmele lui. Interiorul casei era în ton cu exteriorul, cu canapele şi scaune mari, confortabile, şi covoare americane indigene care, probabil, valorau acum o avere, împrăştiate pe podelele de pin. Trecură pe lângă o cameră de zi de mărimea unei staţii de autobuz. Într-un capăt era un şemineu făcut din pietre, care probabil că fusese instalat cu o macara. Pe hol, Frank deschise o uşă şi o pofti să intre.

Înăuntru erau un pat, un dulap mic de haine, două măsuţe şi un scaun.

— Va trebui să schimbăm camerele, întrucât n-am ştiut că…

— E în regulă, spuse ea, lăsându-i braţul.

— Nu le permite să te supere. Se cunosc de mult timp cu Roger, iar el este… mă rog…

— O partidă, continuă Madison, zâmbind. E bogat şi arătos. Ce şi-ar mai putea dori?

Frank se încruntă puţin, dar în clipa următoare zâmbi slab.

— Dacă ai nevoie de ceva, dă-ne de ştire, mai zise el în timp ce lăsa pe podea geamantanul ei, apoi ieşi din cameră şi închise uşa. După câteva clipe, intră Roger. Madison îl privi în timp ce despacheta şi văzu că avea chef de ceartă.

— Nu înţeleg de ce n-ai putut să fii politicoasă.

Oamenii ăştia sunt obişnuiţi să fie trataţi respectuos. N-oi fi auzit tu de maniere ca ale lor, dar… Ea nu era dispusă să înghită momeala. Învăţase de mult că, atunci când Roger

se ştia vinovat, compensa acest lucru atacând. Când vorbi, glasul ei era liniştit, calm:

— Nu înţeleg de ce nu le-ai spus că te-ai însurat şi că vii cu nevasta.

Îl auzise pe Roger mergând pe hol, ţeapăn şi sigur în cârje, dar acum că erau singuri în cameră, şchiopăta. Ca şi când ar fi fost chinuit de o mare suferinţă, se lăsă pe marginea patului.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai începe iar o ceartă. Ea trebui să înghită de două ori înainte să răspundă. Însă nu avea de gând să se lase dominată de el. Roger nu era o persoană impulsivă; tot ce făcea avea un motiv.

— Vreau doar să ştiu. Am venit crezând că am fost invitată, dar aici am constatat că nu se ştie nimic despre mine.

— În regulă, linişteşte-te, spuse Roger de parcă ea era în pragul isteriei! Nu i-am spus lui Scotty sau familiei lui despre tine pentru că, mă rog, e o treabă de băieţi. Noi…

— Faptul că nu erai însurat te făcea mai mascul? întrebă ea blând. Ciudat, nu era supărată pe el. De fapt, era doar curioasă.

— Da! răspunse Roger. Şi ce-i rău în asta? în ultimii ani nu prea m-am simţit bărbat, aşa că ce dacă l-am lăsat pe cel mai bun prieten al meu să creadă că sunt încă un om liber?

— Om liber? repetă ea încet, amintindu-şi la câte renunţase pentru el. Dacă vrei libertate, nu trebuie decât să-mi spui.

— Maddy, iubito, ştii că n-am vrut să te fac să suferi. Întinse mâna spre ea, dar ea se dădu la o parte.

— Nu, Roger, nu ştiu că n-ai vrut să mă faci să sufăr. De fapt, în ultimul timp am constatat că, de cele mai multe ori,

durerea pe care mi-o provoci este intenţionată.

Roger îşi trecu mâna peste faţă, ca şi cum era exasperat.

— Nu s-ar putea ca măcar câteva zile să nu mă cicăleşti? Nu poţi şi tu să te distrezi? Ştiu că eşti supărată din cauza copilului, dar…

— Nu doar un copil, Roger, toţi copiii. Pentru totdeauna.

— Şi asta e vina mea? Asta vrei să spui? Mi-am dat toată silinţa să ajung la telefon. Am… Madison se întoarse în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Avea să scape vreodată de sentimentul ăsta că viaţa ei era terminată? Era adevărat, nu mai avea uter, dar avea alte lucruri. Oamenii nu erau obligaţi să aibă copii ca să aibă o viaţă plină. Se întoarse din nou spre Roger.

— Bine, spuse ea. Nu-şi putea călca pe inimă ca să-i ceară scuze, dar poate că avea posibilitatea de a îndulci situaţia. Oricum, era sătulă de ceartă. În regulă, facem un armistiţiu. Fără certuri cât timp suntem aici. Cum ţi se pare?

Roger arăta uşurat. Dintr-odată, Madison nu mai putu suporta să se afle în aceeaşi cameră cu el. Dacă mai stătea mult acolo, ar fi început să ţipe. Porni spre uşă, dar se opri, cu mâna pe clanţă. Trebuia să afle ceva.

— Dacă ştiai că nu le-ai spus că eşti însurat, de ce ai insistat să vin cu tine? Eu voiam să rămân în Montana. Roger nu zise nimic, însă ea îl cunoştea foarte bine.

— Dă-i drumul, insistă ea.

— Mama şi tata au hotărât că au nevoie de o pauză.

— Înţeleg, spuse Madison. Nu era dispusă să insiste asupra nedreptăţii acestei declaraţii. Ea lăsase New York-ul pentru a se întoarce în Montana ca să-l îngrijească pe fiul lor.

Îşi petrecuse zilele şi nopţile slugărindu-l. Singurul „liber” şi-l lua ca să citească manualele împrumutate de prietena ei, dr. Dorothy Oliver, încercând să înveţe cum să-l ajute pe fiul lor. Şi totuşi părinţii lui declaraseră că „au nevoie de o pauză” în care să n-o mai vadă.

— Maddy? o strigă Roger, şi ea se întoarse să-l privească, dar el nu mai spuse nimic.

— Ce mai e? întrebă ea, pentru că ştia că voia ceva important.

— Lasă-mă să mă distrez, o rugă el încetişor. Doar cât suntem aici.

Ei îi trebui un moment ca să înţeleagă la ce se referea. Distracţie însemna pentru Roger să bea şi să râdă şi să fie iar eroul echipei de fotbal ca în liceu. Şi mai însemna fete, o mulţime, toate privindu-l cu adoraţie. Toate imaginându-şi ce amant grozav era. Însă Madison ştia că cea mai mare parte din Roger era doar un spectacol. Îi plăcea să facă sex când şi când, dar să se termine repede. Ceea ce îi plăcea cel mai mult era adoraţia-ceva ce Madison nu-i mai oferea.

— Sigur, spuse ea. Distrează-te. Eu am… Nu ştia cum avea să-şi omoare timpul, dar dacă putea să stea pe o piatră şi să se uite la apă o oră întreagă, i-ar fi fost mai mult decât suficient. Am să te las în pace, îi confirmă ea după o clipă. Mai e ceva?

— Nu, spuse el, apoi îi zâmbi cum nu o mai făcuse de ani de zile. O clipă, ea era şefa galeriei şi el căpitanul echipei de fotbal-totul era perfect. Madison îi întoarse zâmbetul. Mulţumesc, adăugă el.

— Cu plăcere, răspunse ea, şi chiar vorbea serios; apoi deschise uşa şi ieşi din cameră. Poate era laşitate din partea ei şi, în mod sigur nu aşa proceda un oaspete bun, dar

Madison găsi p uşă laterală şi se strecură afară tară să-şi caute gazdele pentru a le mulţumi. Descoperi o potecă şi porni pe ea. Asta fusese una din problemele ei în New York. Fiind o fată de la ţară, nu era obişnuită cu locurile fără sălbăticie.

Ei îi plăcea să se plimbe singură ore întregi prin pădure, să rătăcească fără ţintă, uitându-se la copaci şi la urmele animalelor. Se plimbă aproape o oră, apoi hotărî că era mai bine să se întoarcă la cabană. Probabil că luau cina la o anumită oră şi acum discutau deja despre ea, spunând că nu era un oaspete bun pentru că nu dădea o mână de ajutor, dar plimbarea îi făcuse bine. Avusese un şoc să constate că a sosit neinvitată, nedorită, iar motivul pentru care o implorase Roger să meargă cu el fusese alt şoc. Acum însă, în timp ce stătea sub un copac care, probabil, avea două sute de ani şi se uita la apa scânteietoare, se gândi „Ce dracu'!". Nu voise să meargă cu Roger pentru că nu mai avea chef să-l dădăcească. Dorise o pauză, voise să scape pentru un timp de grijile zilnice, şi acum era hotărâtă s-o obţină. Când se întoarse la cabană se simţea mult, mult mai bine.

— Tu trebuie să fii Madison, i se adresă femeia care o întâmpină în clipa când intră pe uşă. Madison ştiu pe loc că era doamna Randall, soţia lui Frank, femeia de familie veche şi bogată. Era mărunţică şi bine menţinută.

Bisturiul chirurgului nu-i atinsese vreodată faţa, dar pielea ei dovedea clar o viaţă de îngrijire. Avea doar puţine riduri pe la ochi şi tenul era catifelat, impecabil. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni uşori din lână, care trebuie că aveau zece ani, dar Madison era sigură că, noi, costaseră înjur de o mie de dolari. Probabil fuseseră făcuţi anume pentru femeia asta. La pantaloni asortase un compleu de

caşmir de un roz pal. Mai târziu lui Madison nu-i venea să creadă că rostise cu adevărat acele vorbe, dar poate că aerul proaspăt, adăugat la atenţionările dispreţuitoare ale lui Roger să nu-l facă de râs, fusese devină:

— Cum, fără perle?

În clipa în care a scăpat asta, Madison îşi puse mâna la gură cu groază, dar doamna Randall râse, apoi o luă prietenește de braţ.

— Mi-a spus Frank că eşti un deliciu, şi acum înţeleg de ce. Intră, te rog, şi însufleţeşte casa asta. Toate fetele îl vânează pe soţul tău.

— Oare pentru ce? auzind întrebarea, doamna Randall se opri şi se uită la Madison, cu o mină serioasă.

— Oh, Dumnezeule! Hmmm, spuse ea gânditoare.

— N-am vrut… începu Madison. Adică…

— Nu-i nevoie să te scuzi, dragă, o întrerupse doamna Randall. Ţi-e foame? Spune-mi, te rog, că nu ţii regim ca să rămâi suplă.

— Nu ştiu, răspunse zâmbind Madison. Consum caloriile pe care am timp să le înghit urcându-l pe Roger în pat şi coborându-l.

— Înţeleg, spuse cu seriozitate doamna Randall.

Nu ştiam, cu toate că pe părinţii lui Roger îi cunosc oarecum. Nu ne vizităm, dar i-am întâlnit. Şi mai auzi ba una, ba alta. Cred că le place să-şi cheltuiască banii pe ceva care să se vadă.

— Da, confirmă Madison, şi se gândi că, dacă mai scotea un singur cuvânt nu s-ar mai fi putut opri.

— Ei bine, draga mea, stai la noi şi odihneşte-te în voie. Fetele ţi-l vor lua pe Roger de pe cap.

— Ar fi amabil din partea lor, spuse Madison,

simţindu-se bine pe moment. Femeia asta, toată numai bune maniere, cu aerul ci de viţă nobilă, o făcea să se simtă mult mai bine decât în ultimul timp. Doamna Randall o privi din nou scurt şi pătrunzător.

— Vino la masă. Şi pregăteşte-te să te aperi.

— Am să-mi dau toată silinţa, o asigură Madison în timp ce intrau în sufragerie.

Toţi erau pe cale să se aşeze, dar când ridicară privirea şi o văzură pe Madison fu ca şi când peste odaie s-ar fi abătut crivăţul. Cele trei tinere, strânse ciorchine în jurul lui Roger şi al unui bărbat blond în cârje, se împrăştiară, cu o expresie vinovată pe faţă.

„Nu vă opriţi din cauza mea", îi veni lui Madison să le spună, dar se abţinu. Se aşeză pe scaunul indicat de doamna Randall. Când toată lumea îşi ocupă locul, cu domnul şi doamna Randall la câte un capăt al mesei, Madison descoperi că stătea chiar lângă stăpâna casei, vizavi de Terry, fata care îl sărutase atât de senzual pe soţul ei. Tânărul blond, care se prezentă Scotty, stătea lângă Terry, iar Roger în capătul celălalt, lângă Frank. Uriaşa masă de pin era încărcată cu castroane mari din porţelan alb cu albastru, simplu, care arătau de parcă fuseseră cumpărate din târg şi conţineau mâncare fierbinte, aburindă. Şi farfuriile făceau parte din acelaşi set, iar în partea de sus a fiecăreia era un Weare, ghici Madison, era iniţială numelui de fată al doamnei Randall. După ce toată lumea se servi cu mâncare, doamna Randall spuse voioasă:

— Mâine soseşte Thomas. Anunţul păru să şocheze întregul grup, făcându-l să înţepenească. Madison ridică ochii din farfurie.

— Cine e Thomas? întrebă Madison.

— Fiul meu cel mare, răspunse doamna Randall pe un ton vesel.

Madison se uită curioasă la ceilalţi. Ochii domnului Randall erau plini de amuzament, dar Roger, Scotty şi cele trei tinere mai să intre cu nasul în farfurie.

Priveliştea o înveseli considerabil pe Madison.

— Povestiţi-mi totul despre el, ceru ea voioasă, zâmbindu-i doamnei Randall.

— Cum l-aş putea caracteriza pe fiul meu cel mare?

se întrebă doamna Randall, cu furculiţa ridicată.

— E o reflectare a unei generaţii anterioare a familiei soţiei mele, o ajută Frank.

— Da, confirmă doamna Randall. Se pare că familia Wentworth era împărţită în două grupuri-cei care câştigau bani şi cei care îi cheltuiau.

— Parcă la masă nu se vorbeşte de bani, interveni Nina, despre care Madison aflase că era al treilea copil, cel mai mic, al soţilor Randall. Neîndurătoare, Madison se gândi că era bine că avea bani pentru că, privită de aproape, fata nu era tocmai atrăgătoare. Părea drăguţă, impresie creată de vârstă şi bani, dar… ei bine, se gândi Madison, peste zece ani avea să semene mai mult cu tatăl decât cu mama ei.

— Asta în public, dragă, preciza doamna Randall. În particular putem să vorbim despre ce vrem. Se întoarse iar spre Madison. Soţul meu vrea să spună că pe Thomas îl preocupă probleme mai serioase decât pe ceilalţi. El face parte din grupul celor care câştigă bani. Fiul meu a terminat anul trei de medicină. Se specializează în medicina recuperatorie.

— Şi probabil că va face un lucru măreţ şi nobil, adăugă Scotty în surdină; apoi ceilalţi, inclusiv Roger,

chicotiră. Faptul că Roger era suficient de apropiat de familia Randall pentru a le cunoaşte glumele obişnuite o înfurie pe Madison. În ultimii doi ani încercase să-l facă să vorbească şi despre altceva în afară de ce îl durea şi cât de nefericit era. De ce nu voise să-i povestească despre familia Randall?

— Pare un om de treabă, spuse Madison uitându-se la doamna Randall.

— Aşa cred şi eu, dar eu sunt subiectivă. De treabă sau nu, cert e că Thomas e unic.

Ştii cum spun mamele, *„Johnny nu a zâmbit până la patru luni şi jumătate. Eram gata să renunţ”.* Eu tot mai aştept primul zâmbet al fiului meu cel mare.

La asta toată lumea de la masă râse politicos şi Madison îşi dădu seama că era o frază des repetată, totuşi o intriga acest personaj. Ba chiar, în momentul de faţă, simţea o afinitate pentru el.

— Thomas te va urî! Întorcându-se spre cea care vorbise, Madison spuse:

— Poftim? Toţi se uitau la Robbie, consternaţi de grosolănia ei.

— Nu a fost ceva personal. Am vrut să spun doar că pe Thomas nu-l interesează fetele drăguţe.

— Vorbeşti din experienţă? întrebă Scotty, apoi, ca un puşti de liceu, se uită la Roger ca să-l facă părtaş la glumă.

— De ce m-ar interesa Thomas? se răsti Robbie. Nu sunt masochistă.

Scotty se uită la Madison.

— Robbie are draci din cauză că anul trecut i-a făcut avansuri fratelui meu, dar el a refuzat-o. Nu e suficient de deşteaptă pentru gustul lui.

— Să ştii că… începu Robbie, dar Scotty i-o reteză.

— Thomas are cap, dar eu aspect, spuse el, apoi îl înghionti în coaste pe Roger. Şi aspectul nostru ne ajută mereu, nu-i aşa? Amândoi am terminat cu chiu cu vai colegiul. Dacă n-ar fi fost fata pe care Roger… întâlnind privirea mamei lui, Scotty tăcu brusc. În tot cazul, continuă el, ea ne făcea toate temele.

Întorcându-se spre Scotty, Madison îi zâmbi cu atâta căldură încât aproape că îl simţi topindu-se. Trecuseră ani de când nu mai fusese privită aşa cum o priveau acum Frank şi fiul său.

— Povesteşte-mi tot ce făceaţi voi doi în colegiu, îl încuraja Madison cu un glas mai profund decât de obicei, apoi îşi coborî ochii seducător. Când ridică iar privirea, Scotty se holba la ea cu gura căscată, Roger scrâşnea din dinţi de furie, cele trei fete arătau de parcă i-ar fi scos bucuroase ochii, domnul Randall se uita la ea cu adoraţie… iar doamna Randall părea pe cale să izbucnească în râs.

Cât despre Madison, se simţea frumoasă, şi nu se mai simţise aşa de… Ei bine, din ziua aceea, de la care trecuseră peste doi ani, când stătuse pe o bancă la Departamentul de Circulaţie din New York City lângă două tinere.

Până s-a terminat cina Madison îi ascultă pe ceilalţi vorbind, însă era în lumea ei. Începea, în sfârşit, să devină conştientă de faptul că se afla cu adevărat în acest loc superb şi că nu mai trebuia să aibă grijă de Roger. Evident, familia Randall avea servitori şi la casa de vară, aşa că lui Madison nu avea să i se ceară să ajute la curăţat de cartofi aşa cum se întâmplase deseori în casa lui Roger. Pe de altă parte, statul în bucătărie la taifas cu bucătăreasa o mai salvase din infirmerie.

Vag, auzi vorbindu-se iarăşi de acest frate mai mare,

Thomas. Se părea că era bun la tot ce încerca.

— Fireşte că Thomas n-ar încerca ceva la care să nu fie cel mai bun, spuse sora lui, Nina, cu dispreţ în glas, făcând-o pe Madison să ridice ochii spre ea.

— Mai bine decât să schimbe semestrial materiile principale, i-o întoarse Scotty.

— De ce trebuie să vorbim de Thomas? întrebă Robbie, aproape scâncind. Şi ce dacă a fost căpitanul echipei de fotbal de la Yale? Şi ce dacă e primul întotdeauna? Asta îl face mai plăcut? La asta o privi pe doamna Randall, îngrozită de ceea ce scăpase. Vreau să spun… Se făcu roşie la faţă. Scotty se uită la Madison.

— Ai văzut că prietena surorii mele nu face decât să dea cu băţu-n baltă. Vara trecută s-a tăcut de râs din pricina fratelui meu, şi el nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Ba nu! se apără Robbie cu lacrimi în glas. Mi s-a părut singur, aşa că am vorbit cu el, atâta tot.

— Da, cum să nu, spuse Scotty. De asta ţi-ai adus patru… Cum se cheamă?

— Cred că bikini tanga, completă zâmbind doamna Randall.

— N-am de gând să mai ascult! izbucni Robbie şi, împingându-şi scaunul în spate, fugi de la masă. Doamna Randall luă coşul de pâine i-l întinse lui Madison.

— Ei, draga mea, acum înţelegi de ce nu port perle. S-ar fi putut să fiu tentată să strangulez pe cineva cu ele. Madison râse cu toată inima la gluma pe care numai ea şi doamna Randall o înţelegeau.

„Îmi place casa asta şi îmi plac oamenii ăştia", se gândi ea. Nu fetele, ci părinţii. În timp ce se uita prin cameră la gravurile vechi cu scene de vânătoare şi la draperiile în

carouri albe şi albastre de la fereastra mare, îşi repetă: *„Da, într-adevăr, îmi place locul ăsta”.*

În acea clipă îşi jură că avea să se distreze. Avea să ignore ce făcea Roger ca să se simtă bine. Când se uită la el, văzu că flirta cu Nina. Cum Terry era în celălalt capăt al mesei, atenţia lui era acum absorbită de Nina.

„Ce soţie poate să stea şi să se uite la soţul ei ce cochetează cu altă femeie fără să simtă nimic?” se întrebă Madison. Şi, pe loc, ştiu răspunsul: *„Una care vrea să se elibereze”.* Realizând asta, se simţi uşurată. Făcuse o greşeală întorcându-se la Roger. Renunţase la o posibilă carieră de succes în modeling pentru a fi alături de un bărbat care spunea că o iubea, dar fusese o greşeală. Una plătită scump. În aceşti ani renunţase la tot ce avea pentru Roger. Îşi pierduse chiar şi capacitatea de a avea copii, se gândi ea, dar nu zăbovi asupra acestui lucru. Rana era prea adâncă. Însă acum, observându-şi soţul flirtând, încerca o senzaţie de uşurare. Era încă tânără şi drăguţă, nu tot atât de drăguţă cum fusese înainte de a-şi închina ani din viaţă îngrijirii mamei ei bolnave şi apoi unui soţ infirm, dar nu era prea târziu. În tot cazul, mai avea speranţe.

— Madison, draga mea, te simţi bine? întrebă doamna Randall, punându-şi mâna subţire pe braţul lui Madison.

— De fapt, mă simt foarte bine. V-aţi supăra dacă mâine m-aş duce la pescuit?

— La pescuit? repetă surprinsă doamna Randall. Nu mi-aş fi închipuit că tu…

— Că-mi place să fac şi altceva în afară de a-mi îngriji pielea? Ochii doamnei Randall scânteiară.

— Avem multe de învăţat una despre cealaltă, spuse ea încetişor, astfel încât să nu o audă ceilalţi. Dar, da, firește, fa

ce-ţi place. Ai vrea să meargă cineva cu tine?

— Nu. Mă duc singură. Numai dacă nu e nicio problemă.

Doamna Randall a înţeles imediat ce voia să afle Madison. Trebuia să ia parte la activităţi de grup? Se adunau toţi şi hotărau-doi fac asta, patru fac aia etc.?

— Nu e absolut nicio problemă, o asigură doamna Randall. Şi mâine vreau să-ţi fac cunoştinţă cu fiul meu Thomas. Şi lui îi place să pescuiască. Madison aruncă o privire spre Roger. Acum povestea ceva, iar Nina şi Terry erau aplecate peste masă, spre el. Probabil le relatează vreo escapadă din liceu, se gândi şi se întoarse iar spre doamna Randall.

— Mulţumesc, dar cred că mi-ar plăcea să fac o pauză la capitolul bărbaţi.

— Înţeleg foarte bine, spuse doamna Randall zâmbind. Casa mea e şi a ta. Cu o condiţie, adică.

— Ce condiţie? întrebă Madison circumspectă.

— Să-mi spui Brooke. Toţi prietenii mă strigă aşa.

O clipă, Madison o privi clipind nedumerită. Simţise ceva deosebit pentru această femeie şi soţul ei, dar nu-şi dăduse seama că sentimentul era reciproc. De asemenea, ştia că Robbie, deşi era cam de aceeaşi vârstă cu ea şi venise de multe ori în vizită la familia Randall, continua să i se adreseze cu doamna Randall. Însă ea îi ceruse lui Madison să-i spună Brooke, incluzând-o între prietenii ei.

— Aş fi onorată, rosti încetişor Madison, apoi schimbă un zâmbet cu gazda ei.

— Ce-ai zice să luăm ceaiul pe verandă? îmbracă un pulover gros cât aduc eu coniacul.

— Perfect! spuse Madison. Madison şi doamna Randall

se ridicară, lăsându-i pe ceilalţi la masă. În timp ce Madison se întorcea în camera ei, se întreba: „De *ce nu pot fi şi socrii mei ca oamenii ăştia?”*

CAPITOLUL 7

Madison îl văzu pe Thomas înainte ca el s-o observe. Pe loc, realiză că niciodată în viaţa ei nu fusese atât de atrasă de cineva. Mamei ei îi displăcuse întotdeauna Roger. Spusese că stătea cu el pentru că nu pretindea prea mult de la ea. *„Nu-i o provocare pentru tine în nicio privinţă. Şi te face să te simţi apărată”.* Considera că, din cauză că îşi petrecuse majoritatea vieţii singură sau în semiinternate, Madison voia să aibă senzaţia că aparţine cuiva, undeva. Aşa că Roger reprezenta siguranţa. Faptul de a fi cu el îi asigurase accesul la toate petrecerile „corespunzătoare” din liceu. Intuise că, altfel, înălţimea şi aspectul ei ar fi făcut-o să fie ostracizată de fete şi ţinta micilor jocuri libidinoase ale băieţilor. Da, Roger reprezentase siguranţa. Dar trebuia să fie sinceră cu sine, Roger nu-i făcuse niciodată inima să-i sară aşa cum se întâmplase când îl văzuse pe Thomas.

Era ciudat că se simţea atrasă de el pentru că nu avea înfăţişarea unui bărbat care să inspire unei femei pasiune. Nu semăna cu eroul dintr-un roman sentimental.

În primul rând, era în permanenţă încruntat. Or fi fost ochii lui rotunzi şi de culoarea safirelor, dar nimeni nu îşi dădea seama de asta din cauza acelor şanţuri adânci dintre ei, care-i făceau să pară două crăpături. Totuşi, ochii lui erau mărginiţi de gene atât de dese încât semănau cu cele false ale păpuşilor. Avea un nas scurt şi nişte buze probabil pline şi moi, dar pe care Thomas le transformase doar într-o linie. Era înalt, în jur de un metru optzeci, bine proporţionat şi

solid şi, din spate, chiar grozav. Avea umeri largi, spate musculos, talie subţire şi picioare puternice de la anii de fotbal. Şi, din câte auzise Madison, trupul lui ispitise multe femei să-l abordeze, însă până acum niciuna nu fusese în stare să înfrunte ceea ce vedea când Thomas se întorcea. Veşnica lui privire încruntată speria pe toată lumea. Pe Madison nu privirea o făcu să dea fuga în ascunzătoare, ci felul în care se simţea atrasă de el. Tocmai fusese pe cale să intre în bucătăria care, la cinci dimineaţa, forfotea deja de activitate. La urma urmelor, era nevoie de timp să acoperi bufetul cu ouă proaspete pregătite în trei moduri, clătite, vafe, două feluri de cartofi, peşte prins în acea dimineaţă şi patru tipuri de pâine.

— Conaşul Thomas! exclamă femeia uriaşă, adică bucătăreasa familiei Randall, pe care Madison o văzuse doar fugitiv cu o zi în urmă. Când îl întrebase pe Roger, aflase că femeia lucrase „o veşnicie" la familia mamei lui Scotty.

— Adelia, spuse Thomas, încruntându-se. E ceva de mâncare? auzind, lui Madison îi veni să plângă de frustrare. Voise să plece la pescuit fără s-o vadă cineva.

Roger mai dormea încă, întrucât stătuse cu Scotty şi „fetele" până la trei dimineaţa, bând bere şi depănând amintiri despre oameni pe care ea nu-i cunoscuse. Întrucât n-avea chef să-şi petreacă seara cu ei, se scuzase şi se dusese la culcare. În dimineaţa asta sperase să se strecoare din casă înainte ca cineva să se fi trezit, aşa că umblase în vârful picioarelor, luase câteva undiţe din locul în care îi arătase Brooke că erau depozitate şi pornise la drum. Din păcate, hotărâse să treacă prin bucătărie, nebănuind că avea să dea de cineva acolo la o asemenea oră. Era sigură că Adelia era una dintre femeile alea care leşinau la gândul că cineva pleca

fără să mănânce aşa că, pentru a nu fi văzută şi a nu pierde timpul, se strecurase în spaţiul dintre frigider şi cămară. Ar fi pariat că bucătăria nu mai fusese renovată de prin 1910 şi, după huruitul pe care îl scotea motorul frigiderului, era sigură că funcţiona tot din acea perioadă.

Madison tocmai scosese capul de după frigider ca să verifice dacă putea ieşi în siguranţă de acolo, când văzu uşa deschizându-se şi în bucătărie intră bărbatul care, fără doar şi poate, era Thomas Randall. Iar după ce îl privise, nu se mai clintise.

— Vai, sigur, scumpete, mereu am câte ceva de mâncare, spuse Adelia pe tonul specific al femeii care vorbeşte cu un adult pe care îl cunoştea din faşă. Ia loc aici şi eu am să-ţi umplu farfuria.

— Fără costiţă, îi ceru Thomas.

— Crezi că nu ţin minte asta? întrebă Adelia, părând jignită. Şi unde e sărutarea mea? Când ea rosti aceste cuvinte, Madison văzu faţa lui Thomas îmblânzindu-se. Şi atunci descoperi omul care putea fi. Sau era, se gândi ea. Sub încruntătura aceea era alt bărbat şi la vederea lui pe Madison o lăsară genunchii. Ochii lui erau într-adevăr rotunzi, şi gura la fel de blândă ca a unui copil.

— Mă bucur să te văd, declară Thomas, apoi o îmbrăţişa pe Adelia din toată inima şi o sărută afectuos pe obraz. Eşti sănătoasă? Adelia îl împinse la o parte.

— N-ai să-ţi practici medicina pe mine. Stai jos şi mănâncă, iar eu am să-ţi spun totul despre toţi. Spre groaza lui Madison, Thomas se aşeză la o masă veche din pin exact în faţa ei. Ce să facă acum? Să iasă şi să spună: *„Scuzaţi-mă, mă ascundeam doar pentru că nu…”.* Nu ce? Nu voia să mănânce? Farfuria cu mâncare pe care Adelia i-o punea în

faţă lui Thomas arăta şi mirosea fantastic de bine. Însă Madison era prinsă în capcană. Dacă apărea acum şi ei îşi dădeau seama că se ascunsese ca un copil de şase ani, nu avea să-şi mai revină vreodată din jenă. În plus, adevărul era că nu voia să plece. Voia să-l vadă şi să-l audă pe acest bărbat care îi stârnea senzaţii ciudate în stomac.

— Cine-i aici? întrebă Thomas luând cu furculiţa din omleta prăjită în unt.

Madison îi urmări cu atenţie gestul şi, cum era iar încruntat, gura lui redevenise o linie dură.

— Mama şi tatăl dumitale, Scotty şi Nina, fireşte, verişoara voastră Terry şi, de asemenea, Robbie. Amintind-o pe cea din urmă, Adelia se opri şi îi zâmbi lui Thomas. Stătea în picioare, în celălalt capăt al mesei, vizavi de el, zâmbindu-i cu afecţiune.

— Hmm! mormăi Thomas, fără să ridice privirea. Şi-a adus şi nişte haine de data asta? Adelia râse.

— Aşa sper. Cu dumneata prin preajmă ar muri de frig. Nu ştiu de ce nu-ţi place. E vremea să te aşezi la casa dumitale.

— Robbie e o obrăznicătură dispreţuitoare cu prea mulţi bani pe mână şi prea mult timp de pierdut. Ce face mama?

— Mama dumitale e bine. Şi arată cu adevărat bine. O place mult pe fata înaltă.

La asta, Madison îşi ţinu răsuflarea. Ăsta era ultimul moment în care putea să iasă din ascunzătoare într-un mod onorabil. Însă ştia că nici muşcată de şarpe n-ar fi putut să se mişte.

— Fata înaltă?

— Îl ştii pe băiatul ăla, Roger, care a fost aici acum

câţiva ani?

— Clona lui Scotty? întrebă Thomas batjocoritor. Eroul echipei de fotbal?

— Chiar el. Acum merge în cârje. Mama dumitale spunea că a fost foarte grav rănit, dar acum e mai bine, şi cum Scotty are şi el piciorul fracturat…

— Pot să-şi plângă de milă împreună, continuă Thomas şi Madison trebui să-şi muşte limba ca să nu râdă tare.

— Deci e şi Roger aici? întrebă Thomas.

— El şi soţia lui, îi răspunse Adelia apăsat, bucuroasă să-i ofere această bârfa savuroasă. De data asta, Madison trebui să-şi încleşteze maxilarele. Acum înţeleg, se gândi ea. Câte femei fuseseră atrase de el, ca apoi să fie jignite de cinismul lui? Una era să simtă că se săturase de Roger şi alta să-l audă pe omul ăsta vorbind de el. Ce drept avea el să-l judece pe Roger, sau pe ea?

— E arătoasă, zise Adelia. Frumoasă e puţin spus. Mă întreb ce se mănâncă acolo unde trăieşte băiatul ăsta, pentru că ea are cel puţin şapte centimetri peste un metru optzeci. Thomas râse în timp ce lua o clătită.

— Roger nu e aşa înalt, nu-i aşa? Mai înalt decât tine, scârnăvie, îi veni lui Madison să-i spună. Pe dracu' un metru optzeci şi şapte! Avea doar unu şaptezeci şi nouă.

— Aşadar, Roger s-a însurat cu o fată înaltă din Montana, iar acum e aici şi se dă bine pe lângă frăţiorul meu. Ce vrea? Adelia păru să reflecteze o clipă la asta.

— Nu pe înalta lui nevastă, asta-i sigur. Abia dacă se uită la ea. Bănuiala mea e că o vrea fie pe sora dumitale, fie pe Terry. Îl ştii pe Roger. Şi-a petrecut o vară întreagă urmărind-o pe Lucy, dar ea nu l-a acceptat.

— Nu. E prea tâmpit pentru Lucy, dar Terry s-ar putea

să zică da. Ei i-ar plăcea un bărbat care a ignorat-o. Însă dacă vrea să scape de ţărăncuţa lui, de ce a mai adus-o cu el? De ce n-a lăsat-o acasă cu mămica şi tăticu'? Locuieşte tot cu părinţii lui, nu-i aşa? Nu-mi închipui că Roger i-ar părăsi vreodată pe ei şi banii lor. Nu mi-a făcut niciodată impresia unui tip care să-şi ia o slujbă.

— Din câte ştiu, locuieşte tot acolo şi a suferit un accident prea grav ca să aibă o slujbă. Dar nu îmi dau seama de ce şi-a dus nevasta asta înaltă şi superbă. Între ei nu e dragoste. Ea se uită la Roger de sus, cam aşa. Spre uimirea lui Madison, Adelia îşi dăduse capul pe spate şi se uita dispreţuitor la Thomas. Gestul acela spunea multe şi, văzându-l, Madison simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

Normal că Roger era supărat pe ea dacă proceda aşa!

— Şi Roger cum se uită la nevastă-sa? întrebă Thomas.

— Ca şi cum nici n-ar fi acolo, răspunse Adelia. Dacă eram în locul ei şi un bărbat m-ar fi privit ca el pe făptura aia frumoasă, l-aş fi azvârlit într-un ceaun cu ulei clocotit. Sau poate i-aş fi luat cârjele şi l-aş fi bătut măr cu ele. Sau poate…

— Tata ce face? întrebă Thomas.

— Se distrează. Cred că e pe jumătate îndrăgostit de fata asta. Spunea că mama dumitale nu voia să mai petreacă o vară aici, dar acum le pare bine că au venit.

Aseară, Robbie a avut o ieşire necontrolată şi a plecat în fugă din sufragerie. Mai târziu, după ce soţia s-a dus la culcare, Terry era grămadă pe Roger. Şi pot să-ţi spun că el nu a dat-o la o parte.

— Şi cea înaltă cu cine era? auzind o asemenea întrebare, Madison era gata să iasă de după cămară ca să-i spună ce credea despre el.

— Cu nimeni. S-a dus la culcare.

— Singură?

— Singură-singurică, sublinie Adelia. Te interesează să iei locul soţului ei? Mie mi se pare că-i flămândă.

— Ţie toată lumea ţi se pare flămândă, comentă Thomas împingând deoparte farfuria goală.

— Chiar e. Flămândă de hrană, de un fel sau altul. Şi cât ai de gând să stai aici de data asta?

— Nu mult. Am de învăţat pentru examene.

— Un geniu ca dumneata?

— Spre deosebire de fratele meu, eu nu plătesc pe nimeni să dea examenele în locul meu. Acum mă duc la culcare. Am învăţat şi în noaptea asta, apoi am condus până aici. Spune-le mamei şi tatii că am sosit, dar nu lăsa pe nimeni să mă scoale.

— Nici pe domnişoara Robbie?

— Mai ales pe drăcoaica aia. Ridicându-se, Thomas se întinse, apoi o întrebă pe Adelia dacă îi spusese lui Charlie să-i aducă geamantanul din maşină.

— Acum doarme, dar o să-l aducă imediat ce se trezeşte. Terminând de vorbit, Adelia se întoarse şi ieşi din bucătărie. Madison, înghesuită în spaţiul mic, era conştientă că acum era doar cu Thomas în bucătărie. Bineînţeles că el nu ştia de prezenţa ei acolo, dar ea da. Îşi ţinea răsuflarea de teamă să n-o audă; nici măcar nu clipea. După ce a stat un moment în picioare lângă masă, cu spatele la ea, el porni către uşă, şi Madison fu cât pe ce să răsufle uşurată. Brusc, se opri în prag, fără să se întoarcă.

— Data viitoare când vrei să spionezi, ascunde-te într-un loc unde nu-ţi cade umbra pe podea, spuse el, apoi ieşi din încăpere. O clipă, Madison rămase paralizată.

Apoi, încet, se întoarse şi se uită în jos. Deasupra ei era

o ferestruică şi prin ea soarele de dimineaţă îi proiecta forma capului pe podea. Pentru cineva neobişnuit cu bucătăria, forma aceea ar fi trecut neobservată, dar Thomas Randall îşi petrecuse o mare parte din viaţă acolo şi ştia toate umbrele.

Simţindu-se prost şi dorindu-şi să moară de jenă, Madison ieşi dintre cămară şi frigider. O clipă nu ştiu ce să facă. Să-l caute şi să-şi ceară scuze? Să-i explice că, de fapt, nu spiona?

Sau să se ducă pur şi simplu la Frank şi să-i spună că trebuia neapărat să se întoarcă în Montana acum? Se uită la undiţa pe care încă o mai strângea în mână. Pe de altă parte, putea să iasă din casă şi să petreacă o zi singură lângă un pârâu, undeva, fără să se gândească la Thomas Randall, la soţul ei sau la oricare alt bărbat din lume.

În cele din urmă, pescuitul învinse. Luă în grabă vreo şase biscuiţi dintr-o tavă care tocmai fusese scoasă din cuptor şi, surâzând sfidător, mai luă şase felii de costiţă şi două şerveţele, apoi ieşi din bucătărie. În drum, le văzu pe Adelia şi pe femeia micuţă şi slabă căreia, parcă, i se spunea Pretty, şi le salută în timp ce o lua în direcţia arătată cu o seară în urmă de Brooke.

Thomas ieşi dintre copaci şi se opri ca trăsnit. În faţa lui, chiar în locul lui preferat, loc care era al lui de când avea şase ani, stând în picioare era…

era… Venus a lui Botticelli fu primul lucru care îi veni în minte.

Deşi cu spatele la el, semăna cu ceva care, într-o revistă de pescuit ar fi fost intitulat *„Momeală pentru fantezii senzuale”.* Era înaltă, suplă, cu forme unduitoare. Purta blugi

uzaţi şi mulaţi şi cizme înalte de cauciuc, de culoare verde. Deasupra cizmelor se contura fundul rotund şi tare care se curba într-o talie micuţă, încinsă cu o curea lată, din piele. Purta cămaşă şi vestă din denim, iar vesta probabil că fusese a lui Scotty cu ani în urmă, căci ei îi era mică. Îi ajungea doar până la mijlocul spatelui. Avea un păr lung, blond ca mierea, care îi atârna pe spate în valuri impresionante, iar când arunca undiţa, plutea în jurul ei ca un nor erotic. Thomas rămase blocat, holbându-se la ea. Nu putea să facă un pas, nici înainte, nici înapoi şi, ce era mai rău, nu putea să gândească. În loc de gânduri, mintea lui era plină de viziuni. În una din ele se îndrepta către ea, o lua în braţe, o dezbrăca, apoi făceau dragoste pe malul cu pietre al pârâului. Îşi mai imagină că tăceau dragoste în poiana aflată la vreo jumătate de milă de cabană. Şi mai era şi masa mare de pin. Şi… îşi puse mâna la ochi ca să n-o mai vadă.

„*Controlează-te, omule*”, îşi spuse. Toată viaţa lui urmărise controlul, şi nu putea să şi-l piardă acum. Nu avea de gând să ajungă ca fratele şi sora lui, sau ca bunicul care fusese cât pe ce să falimenteze familia din cauza slăbiciunilor sale.

Inspiră adânc de două ori, apoi se uită iar la ea. Era atât de absorbită de aruncatul undiţei încât nu era conştientă că mai era cineva în apropiere. „*Cărei femei îi place pescuitul?* „se întrebă el supărat. Când era mai tânăr, mai multe fete îi spuseseră că adorau să meargă la pescuit, dar descoperise curând că doreau doar o invitaţie la casa de vară a familiei Wentworth. Oare auzise şi ea de această pasiune a lui, şi apoi o trăsese de limbă pe mama lui ca să-i dezvăluie locul preferat? În timp ce o urmărea, încercând să facă abstracţie de trupul ei, văzu că se pricepea. Bineînţeles că undiţa pe

care o avea ea era veche şi n-ar fi prins în veci ceva, dar era evident că mai făcuse asta de câteva ori.

Întorcându-se, Thomas făcu doi paşi pe potecă. Nu era în toane bune. Stătuse treaz toată noaptea şi voise să doarmă, dar vorbele Adeliei despre ce se petrecea acolo îl tulburaseră prea mult. Nu-i plăcea Roger pentru că îl încuraja pe Scotty să fie tot ce ura el: vanitos, leneş, egocentric.

Aşadar, Roger se întorsese, şi de data asta avea şi mai multe în comun cu Scotty, amândoi având probleme la mers. Dar ce urmărea acum? Ultima dată ţinta lui fusese verişoara Lucy, care râsese de nătângul ăsta şi îl trimisese la plimbare.

Însă cu Terry era altă poveste. Anul trecut fusese părăsită de un tip arătos care se pregătea pentru Olimpiadă, iar acum părea hotărâtă să-şi facă rost de un bărbat.

Oricum, Roger era însurat. Oare Thomas era singurul care considera o ciudăţenie faptul că Roger venise cu nevasta când el făcea curte altor femei? întorcându-se iar, Thomas se uită la femeia înaltă care stătea în pârâu până la glezne. Acum intra mai adânc, aruncând undiţa mai departe. Lui Thomas i se spusese toată viaţa că este prea bănuitor, însă descoperise că niciodată nu era suficient de suspicios.

Văzuse umbra ei pe podeaua bucătăriei şi îşi dăduse seama că se ascundea şi asculta. De ce îi spionase? Oare ea şi Roger erau înţeleşi? Poate el umbla după Terry, o verişoară Wentworth, sau chiar după sora lui. Dar femeia asta de cine era interesată? De Scotty?

„*Sau de mine*", se gândi Thomas, apoi un zâmbet leneş i se întinse pe faţă. Însă tot încruntat o privea. „*Dacă ea crede că o să pună mâna pe mine, o aşteaptă o surpriză*", spuse cu glas tare Thomas şi, recăpătându-şi expresia obişnuită, porni

către ea.

— Ai prins ceva? se auzi o voce în spatele lui Madison, făcând-o să tresară.

— M-ai speriat! strigă ea întorcându-se şi dând cu ochii de bărbatul acela. De obicei, ea nu era atrasă de bărbaţi. De obicei, îşi petrecea timpul încercând să se ascundă de ei, dar, exact ca de dimineaţă, când se uită la Thomas simţi acea mică pâlpâire în zona inimii. Pentru a nu se da de gol, se uită la undiţă.

— Câţiva, răspunse ea. Dar tu?

— Mi-ai ocupat locul, spuse Thomas.

— Oh, scuze. N-am văzut niciun indicator, comentă Madison, dându-şi seama că spunea o prostie. Se uita la ea atât de intens încât începea să devină nervoasă.

Inspirând adânc, îl privi. Între ei erau înjur de şase metri, iar pârâul curgea zgomotos, însoţit de ciripitul vesel al păsărilor.

— Uite ce e, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat dimineaţă. Nu aveam de gând să spionez. Voiam doar să plec din casă fără să fiu observată, aşa că atunci când am văzut-o pe bucătăreasă intrând, m-am strecurat în…

— Adelia. O cheamă Adelia.

— Oh. Scuze. Când a intrat Adelia, m-am ascuns. Apoi ai apărut tu şi…

— Ai rămas să auzi tot ce se putea. Ea clipi rapid de câteva ori. Spusese asta de parcă se ascunsese în mod intenţionat ca să tragă cu urechea.

— N-am avut de gând să fac aşa ceva, pur şi simplu s-a întâmplat. El o fulgera cu privirea, iar cutele dintre ochii lui erau foarte adânci. Madison încercă să destindă atmosfera.

Oricum, am auzit doar că toată lumea crede că am un metru optzeci şi nouă, aşa că mi-a fost învăţătură de minte, spuse ea zâmbind.

Dar Thomas nu-i întoarse zâmbetul.

— Şapte. Un metru optzeci şi şapte. Ai mai auzit şi că soţul tău e înamorat de verişoara mea Terry. O clipă, Madison rămase blocată, deschizând şi închizând gura ca peştii pe care îi prinsese.

— Înţeleg, articula ea în cele din urmă. Şi ce crezi că am să fac cu informaţia asta?

— Poţi s-o citezi pe Terry într-un proces de divorţ. Sau poate să-i sugerezi să-ţi facă un dar ca să nu-i apară numele în ziare. Lui Madison îi trebui un minut întreg ca să înţeleagă ce insinua.

— Şantaj?

— Dacă vrei tu să-i spui aşa… Ideea i se păru atât de absurdă încât izbucni în râs.

Stătea acolo şi râdea; apoi se întoarse şi începu să înfăşoare firul undiţei.

— Ştii, pe vremuri îmi plângeam de milă pentru că eu şi mama nu eram bogate.

Tânjeam după hainele frumoase pe care le aveau celelalte fete şi salivam după casa impresionantă a lui Roger. Are în ea o mulţime de obiecte decorative scumpe, dar nu are dragoste. Niciun pic. Îşi luă undiţa într-o mâna, apoi cu cealaltă scoase din apă un şir de peşti graşi. Erau mai mulţi decât prinsese vreodată Thomas în trei zile, iar ea reuşise asta în doar două ore.

— Aşa că acum sunt în vacanţă cu o mână de bogătaşi şi de ce sunt acuzată? De şantaj. Se uită la peşte, apoi la el. Ştii ceva, domnule Randall? Păstrează-ţi banii şi locul de

pescuit. Spunând asta, îi azvârli peştele în faţă, apoi se întoarse şi plecă.

— Thomas, rosti încet mama lui, dar glasul îi era de oţel. Acum ai mers prea departe. Nu ştiu ce i-ai spus lui Madison, dar ai făcut-o să-l roage pe tatăl tău să o ducă la aeroport ca să se întoarcă în Montana. Imediat.

— Poate, replică pe un ton calm Thomas, dar era posibil să am dreptate în ceea ce am presupus.

Domnul Randall stătea deoparte. Cei trei erau singuri în micuţa cameră de zi.

— Ai presupus prost, comentă în surdină Frank. Brooke Wentworth Randall se calmă. Era singura persoană din lume care putea s-o scoată la capăt cu Thomas.

Era atât de încăpăţânat!

— Ştii cine m-a sunat aseară? Thomas îi aruncă o privire, indicându-i că nu avea de gând să se joace de-a ghicitul.

— M-a sunat sora mea să mă întrebe cum mă înţeleg cu draga ei prietenă Madison.

Auzind, ochii lui Thomas se măriră de mirare.

— Da, sora mea, continuă Brooke. Doctor Dorothy Oliver. O mai ţii minte, nu-i aşa?

Thomas rămase nemişcat, ignorând sarcasmul mamei sale. Frank înainta şi se băgă între fiu şi soţie. El era împăciuitorul familiei.

— Pentru noi, vizita asta era un lucru normal. Consideram firesc ca Scotty să-şi invite bunul prieten din colegiu, dar se pare că nu ştiam multe. Acum mai bine de doi ani când Roger a fost rănit, l-a sunat pe Scotty, deoarece ştia că are o mătuşă care se ocupă de terapia fizică. Roger i-a

spus lui Scotty că are nevoie de „cel mai bun” terapeut.

— Şi ştii că sora mea este cea mai bună, interveni mândră Brooke.

— Da, dar… Frank ezită şi se uită la soţia sa. Părinţii lui Roger sunt…

— Zgârie-brânză, preciza Brooke. Îmi pare rău s-o spun, dar sunt. Ce au făcut ei este… Ei bine, este abominabil. Povesteşte tu, Frank, altfel mă apucă furia.

— Se pare că părinţii lui Roger au consultat-o pe mătuşa ta, Dot, privitor la starea fiului lor. Ba chiar au dus-o în Montana cu avionul, dar după ce ea le-a spus de ce era nevoie pentru recuperarea fiului lor şi că, oricum, ar fi existat posibilitatea ca el să nu mai meargă vreodată, şi…

— Şi cât avea să coste, adăugă Brooke. Ei au spus: „Mulţumim, dar nu”. Dot spunea că i-au plătit consultaţia abia după şase săptămâni. Thomas ştia că părinţii lui intenţionau să ajungă undeva cu povestea asta, însă nu bănuia unde.

În momente ca acesta, când Brooke era atât de supărată, se putea vedea de unde moştenise fiul ei expresia încruntată.

— Dot crede că părinţii l-au încurajat pe Roger să-şi sune vechea iubită o fată la care renunţase ca un tâmpit, apropo-şi s-o implore să se întoarcă în Montana, doar ca să-i fie infirmieră fără plată. Ea avea experienţă în domeniu, aşa că ei ştiau că se poate achita de sarcină. O clipă, părinţii lui rămaseră tăcuţi, şi Thomas ştiu că ar fi trebuit să înţeleagă ceva.

— Şi? întrebă el.

— Şi ea s-a achitat. Sărmana fata s-a întors la Roger, s-a măritat cu el, şi ultimii doi ani şi i-a petrecut ocupându-se în

exclusivitate de recuperarea lui. Thomas nu absolvise încă medicina, dar, la vremea respectivă, îl interesaseră leziunile prietenului fratelui său şi se documentase. Ştia că fusese nevoie de o muncă titanică pentru a-l face pe Roger să meargă în cârje în doar doi ani şi jumătate.

Thomas fluieră încetişor. Era impresionat.

— Corect, spuse Frank. În timpul recuperării, se pare că tânăra şi mătuşa ta s-au împrietenit. Dot şi familia ei au fost de trei ori în vacanţă în Montana, şi de fiecare dată şi-a petrecut cât mai mult timp cu putinţă cu Madison.

— Isteaţă treabă, zise Thomas. În felul ăsta ea a putut să deconteze cea mai mare parte a excursiei. Frank îşi îngustă ochii în semn de avertizare, apoi continuă:

— Mătuşa ta a considerat că nu e etic să ne vorbească despre pacienţii ei, aşa că noi n-am ştiut nimic. Totuşi, Dot şi-a dat seama ce-i trebuia-şi ce merita prietena ei. O vacanţă. Aşa că i-a băgat lui Scotty în cap ideea să-şi invite vechiul prieten aici, la cabană. Bineînţeles că mătuşii tale nu i-a trecut o clipă prin minte că Roger nu o să spună nimic despre faptul că s-a însurat. Important era ca Madison să aibă parte de puţină odihnă.

— Înţeleg, spuse încetişor Thomas. Dar acum eu am schimbat situaţia.

— Şi ce propui pentru a o îndrepta? îşi întrebă Brooke fiul, cu ochii îngustaţi la fel că ai lui.

— Am să-i cer scuze, fireşte, promise Thomas. De fapt, a fost o neînţelegere.

Ea… Acum că se gândea mai bine, explicaţia ei că se furişase după cămară pentru a nu fi văzută, astfel încât să poată pleca devreme la pescuit, părea verosimilă.

Adevărul era că el însuşi sărise deseori pe fereastra

dormitorului pentru a evita oamenii pe care, invariabil, părinţii lui îi aveau ca invitaţi la cabană, doar ca să poată ajunge cât mai devreme la locul lui preferat. Vor fi scuze sincere.

— Şi ce crezi că va face ea? întrebă Brooke. Thomas păru mirat.

— Habar n-am. Nu o cunosc pe femeia asta. Presupun că va despacheta… şi va face ce le place femeilor să facă. Brooke clătină din cap. Cum era posibil ca, la vârsta asta, fiul ei să ştie atât de puţine despre femei?

— Ia să vedem. A sosit aici crezând că fusese invitată, însă a descoperit că soţul ei nu spusese nimănui că vine şi ea. De fapt, nu spusese nimănui nici măcar că e însurat. Sora ta, verişoara ta şi prietena lor, Robbie, n-au făcut decât să se uite de sus la ea de când au văzut-o pentru că, aşa cum probabil ai remarcat, Madison e suficient de frumoasă ca să facă geloasă o zeiţă. Apoi…

— Venus. Când mama sa se uită cu dezaprobare la el din cauza întreruperii, Thomas adăugă: Venus a lui Botticelli.

— Mă bucur că ai observat, comentă ironic Brooke. Pe lângă modul abominabil în care a fost tratată de ceilalţi oaspeţi, precum şi de craiul ăla de soţ al ei, aflu că fiul meu cel mare a reuşit s-o facă să plece. Dacă nu-ţi cer prea mult, ai putea, te rog, să-mi reproduci ce i-ai spus? Thomas se uită în jos. Trebuia să-şi lustruiască pantofii. Ridică ochii spre mama sa. Când era mic, era singura fiinţă de pe pământ care era în stare să-l înspăimânte, iar în acel moment se simţea ca la patru ani când tocmai făcuse o prostie.

— Şantaj, spuse el încetişor.

— Poftim? întrebă Brooke, cu un glas plin de neîncredere. „Trebuia să fi studiat Dreptul”, se gândi

Thomas. Poate dacă ar fi făcut-o, ar fi fost în stare să găsească un mod inteligent de a se apăra, însă medicina nu te pregătea pentru așa ceva. Își îndreptă umerii.

— A fost o greșeală firească. M-am gândit că, probabil, ea… Brooke ridică mâna pentru a-l întrerupe.

— Nu suport să aud asta. Fata asta e adorabilă… iar tu… tu… Dându-se înapoi, se așeză pe un taburet cu tapiserie groasă și, când se uită la fiul ei, arăta de parcă era gata să plângă. Acum douăzeci și patru de ore aș fi jurat că sigur i-am învățat pe copiii mei bunele maniere. Știu că voi ați crescut într-o altă epocă decât mine, însă noi…

— Stăteam băț și dansam swing, rosti Frank tare, uitându-se la soția lui. Cred că ar trebui să scurtăm melodrama, interveni el, apoi se întoarse spre fiul său. Uite ce e, problema e că iarăși ai dat cu bățu-n baltă, și acum fata asta frumoasă pleacă.

Dacă se întâmplă asta, va fi foarte plicticos pe aici, dar, mult mai grav, mama ta o s-o încurce cu sora ei. Dacă fata asta pleacă val-vârtej de aici și mătușa ta, Dot, află, atunci o să se pornească o dihonie supărătoare de familie, și s-ar putea să treacă ani până să se stingă. Fiecare Crăciun și Zi a Recunoștinței din anii următori vor fi pline de „ce ai făcut”. Și îți spun din experiență că astfel de întruniri sunt extrem de neplăcute. Încruntarea lui Thomas se adânci.

— V-am spus că am să-i cer scuze. Nu știu ce altceva pot să mai fac. Dacă îi cer scuze și totuși ea hotărăște să plece, asta nu mai este vina mea, nu-i așa?

Brooke deschise gura să vorbească, dar soțul ei i-o luă înainte:

— Fiule, există logica și există femeile. N-au nicio legătură una cu alta.

— Zău aşa, Frank! spuse Brooke. Ce lucru îngrozitor îl înveţi pe fiul tău!

— Cineva trebuie să-l înveţe ceva! se răsti Frank. Ei hai, Thomas, eşti deştept; ce poţi să faci ca să vrea să rămână?

O clipă, Thomas îşi pierduse expresia îndărătnică. Mama lui se gândi că era plăcut să-l vadă tară veşnicul aer încruntat, dar îşi dori să nu fi fost atât de prost.

Din nefericire, Frank avea dreptate-sora ei mai mică avea să fie furioasă când va afla că protejata ei plecase după mai puţin de o zi petrecută la ei.

— Să-i cumpăr o undiţă nouă? întrebă Thomas. O clipă, nici Brooke, nici soţul ei nu vorbiră; apoi se uitară unul la altul şi începură să râdă. Brooke îşi reveni prima Soţul ei se întoarse şi se uită pe fereastră, clătinând din cap de uimire şi exasperare.

— Thomas, iubitule, începu Brooke, pentru că toată supărarea de mai înainte dispăruse. Cum să mă exprim? Tu ai făcut boacăna, tu trebuie s-o dregi. Când Madison pleacă de aici, vreau să-i spună surorii mele că s-a distrat grozav. De fapt, că s-a distrat cum n-a mai făcut-o niciodată. Lui Thomas nu-i plăcea să fie luat peste picior. Nu le mai explică că o văzuse pe Madison pescuind şi că era sigur că i-ar fi plăcut, într-adevăr, un set complet de unelte pentru pescuit, îşi afundă mâinile în buzunare şi cutele dintre ochi se adânciră.

— Înţeleg. Vreţi să plec eu. Frank se întoarse cu faţa la el.

— Exact pe dos. După ce am văzut ieri, sunt sigur că Madison oricum intenţiona s-o şteargă într-o zi sau două, şi fără contribuţia ta. Soţul ei pare hotărât s-o ignore şi, îl ştii

pe fratele tău, el ar sta toate nopţile şi ar petrece. Dacă Madison stă cu ei… Se uită la soţia sa.

— Înţeleg, spuse Thomas. Vreţi să se distreze, dar nu vreţi să petreacă cu şleahta nebună cu care arde gazul fratele meu când e aici. Nu vreţi ca o fată atât de drăguţă, ca această Madison, să aibă acces nelimitat la alcool şi… Se uită aspru la mama sa. Şi la orice altceva fac Scotty şi gaşca lui. Nu ştiu prea multe despre ea, dar mă îndoiesc că o fată crescută într-o văgăună din Montana este pregătită pentru un astfel de grup. Nici lui Frank, nici lui Brooke nu le plăcea să recunoască deschis adevărul despre fiul lor cel mic, dar nici nu puteau să îl nege.

— Exact, confirmă Frank în cele din urmă.

— Aşadar, continuă Thomas înţepat, întrucât mai era încă supărat din cauză că râseseră de el, vreţi ca eu s-o distrez şi s-o ţin la distanţă de şleahta lui Scotty.

Şi, totodată, s-o feresc de scrântitele alea invidioase care, bârfind-o şi făcând comentarii dezgustătoare, îi transformă vizita într-un iad. Şi mai ce? Cum ea şi soţul ei par să se dispreţuiască reciproc, presupun că trebuie s-o îndepărtez temporar şi de el. Despre asta e vorba? Brooke îi zâmbi puţin fiului său.

— Cred că ai înţeles perfect.

— Pot să vă întreb ce aţi fi făcut dacă n-aş fi insultat-o eu?

— Ne-am fi milogit să rămână, spuse cu voioşie Frank. Thomas, tu eşti singurul care poate face asta. E tânără. Nu i-ar plăcea să-şi petreacă timpul cu babalâci ca noi, iar prietenii lui Scotty ar mânca-o de vie. Aveam de gând să vorbim cu tine despre asta de dimineaţă. Însă tu…

— Am dat de ea mai întâi. Thomas se întoarse cu

spatele la amândoi.

O iubea pe mătuşa lui. Ea era singura care îl încurajase să urmeze medicina. Tatăl lui spunea că deşteptăciunea o moştenise din familia mamei lui. Sora mai mică a lui Brooke, Dot, avea o licenţă de medic şi două doctorate. Era un nume de frunte al acestei specialităţi şi scrisese manuale după care se învăţa în toate facultăţile de medicină din ţară. Aşadar, ce i-ar fi putut spune Thomas mătuşii sale care tăcuse atâtea pentru el dacă aceasta ar fi auzit că fata pe care o proteja plecase de acolo doar după câteva ore? „*Mi-am imaginat că lucra mână în mână cu soţul ei într-o schemă de şantaj şi i-am spus-o la două minute după ce am întâlnit*-o" Nu, asta nu l-ar fi ajutat să scape cu faţa curată. Se întoarse spre părinţii săi.

— În regulă. Am s-o dreg. Lăsaţi-o în seama mea, promise el, apoi părăsi încăperea.

Se săturase să se mai simtă ca la patru ani.

CAPITOLUL 8

— Ce ţi s-a…? întrebă Madison, uitându-se lung la Thomas Randall. El bătuse la uşa dormitorului, iar ea crezuse că era Frank ca s-o ajute la bagaje. În loc de asta, un Thomas solemn şi încruntat deschisese uşa, intrase în cameră, apoi închisese uşa în urma lui. Madison îl ocolise şi deschisese din nou uşa. Acum, cu mâna pe clanţă, îl fulgera cu privirea.

— Ce ţi s-a? întrebă ea din nou, de data asta pe un ton mai coborât.

— Mi s-a ordonat să fiu sclavul tău cât timp eşti aici, repetă el fără cea mai mică urmă de umor în glas. Ea nu îl cunoştea, însă felul în care ochii lui fugeau într-o parte părea suspect.

— De ce oare nu te cred? întrebă ea. Auzind-o, Thomas oftă şi înainta.

— Ascultă, dacă îţi promit că nu te molestez, putem închide uşa? Situaţia asta ar putea deveni jenantă.

— Pentru tine sau pentru mine?

— Pentru mine, recunoscu el.

— Bun, răspunse tânăra, apoi închise uşa, dar nu se îndepărtă de ea. Spune-mi repede ce ai de zis. Mă aşteaptă tatăl tău.

— Te aşteaptă şi nu te aşteaptă, spuse Thomas. Avea sentimentul că bărbatul ăsta pe care îl avea în faţă acum nu prea era văzut de mulţi. Presupunea că adevăratul Thomas era sigur pe el majoritatea timpului, dacă nu întotdeauna, dar acum se purta de parcă ar fi preferat să se afle în faţa plutonului de execuţie, decât în camera asta, singur cu ea. *„Exact de ce avea nevoie orgoliul meu”,* se gândi ea.

— În primul rând, îţi datorez scuze, spuse el. Pentru că ea nu reacţiona, ci doar stătea acolo cu braţele încrucişate, îşi ridică mâinile în sus şi se aşeză pe scaunul de lângă fereastră. În regulă, ţi-ar plăcea să afli adevărul?

— Ar fi o schimbare pe aici. La asta, Thomas schiţă o umbră de zâmbet.

— O cunoşti pe doctoriţa Dorothy Oliver?

— Da, confirmă Madison şovăitor. Dar ce legătură are ea cu faptul că vreau s-o şantajez pe verişoara ta în cazul unui proces de divorţ?

Thomas scoase un geamăt, de parcă l-ar fi lovit.

— E mătuşa mea, sora mamei, şi se pare că tu şi soţul tău aţi fost invitaţi aici pentru ca tu să te poţi relaxa. În faţa acestei declaraţii uluitoare, Madison renunţă la ostilitate şi se aşeză pe colţul patului.

— Eu? Nu mai înţelegea nimic. De când sosise, se simţise ca o intrusă, ca şi cum locul ei nu era aici, dar tot timpul ea fusese de fapt oaspetele, nu Roger. De ce nu o iei de la început? îi ceru ea, apoi ascultă explicaţiile lui. Când termină, comentă: Aşadar, ai da serios de bucluc dacă aş pleca?

— Mă rog, nu e ca şi cum m-ar verifica fiscul sau aş pica la examene, sau…

— Când o mai vezi pe mătuşa ta? întrebă Madison zâmbind. Thomas se strâmbă.

— Probabil de Ziua Recunoştinţei. Se uită la ea. Iar dacă tu pleci acum, eu voi fi curcanul care se va servi la masă. Madison râse.

— Înţeleg. Şi ce ţi-a ordonat familia ta să faci?

— Ei vor ca atunci când chiar pleci de aici să-i poţi spune sincer mătuşii mele că te-ai distrat mai bine ca niciodată. O clipă, Madison se holbă la el, apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră gânditoare. Oprindu-se, se uită la el.

— Şi, mai exact, ce înseamnă asta?

— Mama n-a precizat, dar cred că trebuie să-ţi ofer tot ce doreşti.

— *Carte blanche* la Bergdorf să

— Dacă asta vrei, spuse el înţepat.

— Sau înseamnă că tu trebuie „să mă distrezi”. Să mă inviţi la masă, să bem un vin, ceva de genul ăsta?

— Orice vrei. Putem pleca la New York la cumpărături. Am putea merge la un club acolo, apoi ne-am întoarce aici şi te-aş scoate într-un loc unde să poţi purta ce ai cumpărat în metropolă. Întorcându-se cu spatele, ea se prefăcu a reflecta asupra ofertei. Îşi dădea seama că exact la asta se aştepta de

la ea sau, mai degrabă, de la „cineva ca ea”, cum probabil s-ar fi exprimat el.

— În regulă, zise în sfârşit, revenind cu faţa spre el. Am să-ţi spun ce vreau.

El înălţă o sprânceană.

— Ce anume?

— Nimic. Nu vreau nimic special. Vreau doar puţin timp liber, în care să fiu scutită de orice responsabilitate. Vreau să zac într-un hamac cât e ziua de lungă. Vreau să citesc romane proaste. Vreau să dezleg integrame. Vreau să mănânc mult, dar să nu fac nimic, doar să stau cu burta la soare. Cel mai mare efort pe care intenţionez să-l fac este să ridic un pahar de limonadă. După expresia feţei lui, îşi dădu seama că îl şocase. Evident, nu la asta se aştepta. Într-un fel, era ca şi cum o zână s-ar oferi să-ţi îndeplinească trei dorinţe, dar tu ai refuza.

— Eşti sigură? întrebă el încetişor. Fratele meu va merge la petreceri şi sunt sigur că asta va face şi Roger. O să ai nevoie de ceva de îmbrăcat, aşa că pot…

— Nu, nu-mi va trebui nimic deosebit de îmbrăcat, pentru că nu voi merge la nicio petrecere. Uite ce e, ştiu că toţi din casa asta au remarcat că între mine şi Roger nu prea mai e nimic. Nu cred că cineva poate suporta perioada prin care am trecut noi şi să mai fie încă „îndrăgostit”, aşa că ar fi bine să afli că am căzut de acord să ne scutim, o perioadă, unul de prezenţa celuilalt. El poate să meargă la orice petrecere, dar mie nu mi-a plăcut niciodată aglomeraţia şi nu mă interesează. Îşi dădu seama că nu o crede. Exasperată, exclamă:

— Din clipa în care m-ai văzut ai gândit tot ce-i mai rău despre mine! Ce naiba ţi-am făcut de ţi-ai format aşa o

părere proastă?

Glasul lui era foarte liniştit când vorbi:

— De regulă, fetele care arată ca tine se gândesc numai la diamante şi locuri în care să le poarte. Asta o făcu pe Madison să râdă.

— Asta o fi adevărat în lumea în care trăieşti tu, nu în a mea. Mă crezi sau nu, domnule Randall, aici înăuntru există o persoană. O privea într-un fel care o făcu să se întrebe dacă nu cumva uitase să se îmbrace.

— Ştii, cred că s-ar putea să existe, spuse el, apoi, încet, se ridică şi porni spre uşă.

Voi avea grijă să ai tot ce vrei. După plecarea lui, Madison păru să se dezumfle.

Avea ceva special-atunci când era aproape de el se simţea plină de energie. Dacă se supăra, era extrem de supărată. Iar dacă o făcea să râdă, râdea din tot sufletul.

Iar când îi făcea un compliment, cu siguranţă era cel mai frumos pe care îl primise în viaţa ei. Cizmele lui Roger ieşeau de sub pat şi Madison dădu cu piciorul în ele.

— Potoleşte-te, fată! îşi spuse ea. Eşti măritată şi… şi… Nu-i venea în minte nimic altceva în afară de faptul că un bărbat ca Thomas Randall, dintr-o astfel de familie, nu era pentru ea.

Trecură douăzeci şi patru de ore până să se plictisească. În ultimii doi ani nu citise decât manuale de medicină şi îşi dorise cu disperare să parcurgă ceva uşor şi vesel, fără amănunte privind lucrurile cumplite care i se puteau întâmpla corpului omenesc. Însă de îndată ce lua în mână ceva descris ca o „carte de plajă”, se plictisea. Cum să creadă ea în romantism? Cum să creadă ea într-un final

„*fericit, până la adânci bătrâneţi*”? După căsătorie nu mai era decât muncă.

După căsătorie, oamenii nici măcar nu mai comunicau.

Îi promisese lui Roger libertate, că nu se va băga în viaţa lui cât timp erau aici şi, la vremea respectivă, păruse o idee minunată, însă în timp ce stătea întinsă în hamacul suspendat deasupra piscinei încălzite îşi dori să poată fi alături de ceilalţi, care râdeau zgomotos şi se bălăceau. În apă, Roger nu mai era încurcat de cârje, aşa că înota şi se juca precum un copil. Toate astea cu „fetele”, fireşte.

Ieri după-amiază Madison încercase să li se alăture. Era singură în dormitor, încercând să citească un roman siropos, dar auzea ţipetele şi râsetele de afară. Aşa că îşi pusese costumul de baie alb, simplu, dintr-o bucată, îşi trăsese peste el o cămaşă de-a lui Roger şi ieşise, îndreptându-se spre piscină. Însă apariţia ei curmase brusc râsetele. Madison în blugi atrăgea toate privirile, dar Madison în costum alb de baie îţi tăia respiraţia. La zece minute după sosirea ei, Roger ieşise din piscină.

— De ce a trebuit să strici totul? o întrebase, iar Madison făcuse stânga împrejur şi se întorsese în dormitor. Nu-l văzuse pe Thomas stând deoparte, cu un manual deschis în faţă.

În dimineaţa următoare, foarte devreme, Madison coborî cu grijă din pat, nu ca să nu-l trezească pe Roger care sforăia zgomotos fusese din nou plecat toată noaptea, ci pentru că voia să se strecoare neobservată din casă. Îşi puse blugii, un tricou, o scurtă veche de catifea, şi bocancii de drumeţie destul de uzaţi. Însă tot efortul ei fu cât pe ce să fie zadarnic când deschise uşa şi mai să fie lovită în cap de un

sac lung din pânză de cort pe care cineva, un idiot probabil, îl rezemase de uşă. Madison îl prinse chiar înainte să cadă şi să trezească toată casa. În clipa în care îl atinse, realiză că era o undiţă nouă. Chiar şi prin pânză, îşi dădu seama că era o sculă din acelea divin de uşoare care puteau trage un marlin fără să se rupă.

Şi ştiu exact cine o pusese acolo. De mâner era prins, cu panglica roz, un pliculeţ. Îl deschise. Acesta este un dar ce ţine loc de scuze. *Te rog să îl accepţi. Te aştept la locul de pescuit. Am o propunere pentru tine.*

Biletul nu era semnat, dar nici nu era nevoie. Într-o clipă, Madison se învioră. Nu o mai aştepta o zi monotonă, fără nimic de tăcut. Aproape că o luă la fugă prin casă pentru a ajunge la debaraua în care ţinea Brooke restul echipamentului de pescuit, iar când deschise uşa icni. Înăuntru era o pereche de cizme de cauciuc noi şi, fără să verifice, ştiu că era mărimea ei. Cele pe care le folosise înainte erau prea mari, abia putuse merge cu ele. Mai găsi şi o vestă nouă, cu o mulţime de buzunăraşe de pus momeala şi cârligele, iar pe podea se afla unul dintre coşurile alea de peşte, de modă veche, care arătau foarte bine, dar costau de douăzeci de ori mai mult decât o găleată de plastic. Ca şi la undiţă, de toarta coşului era legată o panglică roz.

— N-ar trebui să fac asta, şopti ea chiar în timp ce proba vesta şi lua coşul. N-ar trebui să accept daruri de la străini. N-ar trebui… Oh, la dracu', spuse ea, şi, înşfăcând cizmele înalte, ieşi pe uşa laterală, evitând bucătăria unde, aflase deja asta, oamenii începeau să dea buzna.

În câteva minute era aproape de locul de pescuit, sau de „gaură", cum îi spunea Thomas şi, înaintând, începu să ezite. La ce s-a referit prin „propunere"?

În timp ce trecea printre tufe, văzu că nu era acolo şi, imediat, buna dispoziţie îi pieri.

— Bună dimineaţa, rosti din spatele ei, făcând-o să tresară.

— Întotdeauna faci asta? se răsti ea, supărată pe sine pentru că se simţea atât de fericită doar că el chiar era acolo.

— Îmi place să domin situaţia. Vrei ceva de mâncare? Sau ai trecut pe la bucătărie înainte să vii?

— Foarte amuzant. Când el o luă din loc ea îl urmă ţinând în mâini darurile. La marginea pârâului, el se opri şi îşi luă undita, iar ea spuse: în legătură cu lucrurile astea. Nu pot să le păstrez. Ce zici dacă le folosesc doar cât timp stau aici?

El nu-şi luă privirea de la micuţul fluture artificial pe care îl prindea la capătul firului.

— Cum vrei. Mâncarea e acolo. Am adus ciocolată caldă, aşa că sper că nu ţii vreo cură de slăbire.

— N-am ţinut niciodată, mărturisi cu sinceritate Madison, apoi puse jos undiţa şi cizmele şi se duse la geanta frigorifică, de care era rezemat un termos mare. Îşi turnă puţină ciocolată aburindă, apoi luă din geantă o brioşă şi câteva căpşune.

Thomas nu se mişcase de la marginea pârâului, iar acum era cu spatele la ea şi arunca undiţa în apă. Cu mâncarea în mină, Madison se aşeză pe un bolovan din apropierea lui.

— Şi care e propunerea? întrebă ea, încercând să pară degajată, dar auzindu-şi încordarea din glas.

— Nu e ceea ce crezi tu, răspunse el, concentrându-se asupra pescuitului fără să se uite la ea. Bănuiesc că ţi s-au făcut multe propuneri deocheate, aşa că te-ai obişnuit să te

gândeşti imediat la asta.

— Da, spuse ea simplu.

Firul undiţei se încurcă în ceva, şi se străduí câteva minute să-l desprindă, apoi îşi puse băţul jos şi se duse la geanta care era chiar în spatele ei. După ce îi dădu un corn şi luă unul şi pentru el, se aşeză pe malul cu pietre.

— Cred că tu şi cu mine suntem doi inadaptaţi. Madison dădu să-l'contrazică, dar nu putu, aşa că tăcu.

— Cel puţin aici. Locul ăsta e dominat de surioara mea, fratele meu şi prietenii lor. N-a fost întotdeauna aşa. Când eram copil, îmi plăcea la nebunie să-mi petrec verile aici. Am bătut cu piciorul fiecare centimetru din acest loc, pe o rază de douăzeci de mile. Am pescuit în majoritatea pâraielor. Dar când au crescut fraţii mei… Ridică din umeri şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate. Madison îl privi. Nu-i putea vedea ochii pentru că avea pe cap o pălărie veche, din pânză tare şi cu bor lat, dar ar fi putut jura că se uita la apă, pentru că şanţurile dintre ochii lui nu mai erau atât de adânci.

— Oricum, ei preferă petrecerile frumuseţilor naturii. De fapt, au plănuit una pentru diseară. Madison oftă. Pentru ea, petrecerile însemnau bărbaţi beţi care încercau s-o pipăie.

— Da, şi eu la fel, spuse Thomas. Nu pot să le sufăr. Ascultă, mă întrebam dacă, poate… adică, mi-ai spus că tot ce-ţi doreşti este să stai întinsă şi să citeşti, dar mă gândeam că poate ţi-ar plăcea să mergi în excursie cu mine.

Unei părţi din Madison îi veni să strige. Da' tu, însă alta o opri. De câte ori turiştii în trecere prin Montana nu o invitaseră să meargă „în excursie" cu ei?

— Cu o condiţie, completă Thomas. Nimic romantic.

— Poftim? sări Madison, revenindu-şi din reveria

legată de orăşelul ei natal.

Întorcând capul, se uită la ea.

— Femeile tot vor să se mărite cu mine.

— Serios? pufni Madison. Ce cumplit trebuie să fie! El se strâmbă şi se uită iar la apă.

— Mă gândeam că poate tu ai să înţelegi. Cum spunea Jane Austin, „*Un bărbat cu avere trebuie să aibă nevoie de o soţie*”? Ceva în genul ăsta. Ei bine, eu sunt bogat şi, în clipa în care femeile descoperă asta, încep să plănuiască nunta. Iar în privinţa ta, ori de câte ori te vede un bărbat, începe să plănuiască…

— Luna de miere? întrebă Madison.

— Exact. Şi ea se uită la apă.

— Nu mă gândisem la asta, dar cred că ai dreptate, suntem inadaptaţi. Aşadar, ce propui?

— Libertate pentru amândoi. În viaţa mea nu m-am distrat bine cu o femeie alături. Totul era foarte calculat. Nici nu-ţi imaginezi câte mi-au spus că adoră să pescuiască, dar, mai târziu, aflam că mă „cercetaseră” şi descoperiseră că asta îmi place, aşa că… glasul i se stinse, apoi ridică din umeri. Una chiar luase lecţii.

— Aşadar, libertate înseamnă ca noi…? începu Madison, uitându-se la el.

— Să ne distrăm. Fără condiţii. Se pare că ne displac aceleaşi lucruri, aşa că m-am gândit că, poate, ne şi plac aceleaşi lucruri. Mi-am propus să ne plimbăm şi să pescuim şi, ei bine, să fim doi oameni oarecare. Tu uiţi că sunt bogat, iar eu n-am să ţin seama deloc că eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Vorbele lui o făcură să se înfioare de plăcere. Îi veni să spună: „Serios? Cea mai frumoasă? Sau doar una dintre cele mai frumoase?” însă

tăcu.

— Ce părere ai? întrebă el. Cum sună? Madison îşi drese glasul de teamă să nu vorbească piţigăiat.

— Sună grozav, spuse ea.

— Doar dacă nu preferi să stai la cabană, să citeşti şi să mergi la petreceri cu soţul tău. Sau să ieşi seara pe verandă cu mama şi cu tata şi…

— Nu, îl întrerupse repede Madison. Prefer să-mi petrec timpul… Se opri la timp şi nu mai rosti „cu tine". Nu avea de gând să-i lase impresia că era una dintre femeile care îl vânau. În aer liber, încheie ea în cele din urmă. Şi ce anume vrei să facem?

— Să mergem în drumeţie, dacă nu-ţi este teamă de sălbăticie. Madison râse.

— Sunt din Montana. Cum ar putea dealurile astea din New York să rivalizeze cu munţii din statul meu natal? Thomas îi zâmbi, şi faţa lui deveni mai blândă.

— Bun. Am nevoie de o pauză. Nu mai pot studia atât pentru şcoală. Am putea face o mică plimbare cu pluta. Nimic periculos, astfel că nu o să avem nevoie de ghid, o să fim doar noi doi. O luăm pe râu în jos şi ne oprim undeva ca să ne instalăm tabăra… Mă rog, dacă nu ţi-e frică să fii singură cu mine. Şi dacă te lasă soţul tău. *„După tot ce-am făcut pentru Roger!"* fu primul gând al lui Madison, dar nu-i dădu glas.

— Sunt sigură că nu va fi nicio problemă. Eu şi Roger avem o relaţie deschisă.

Madison mai că se înecă spunând minciuna asta.

— Minunat! exclamă Thomas, apoi se ridică şi se întoarse. Continuând să stea pe bolovan, Madison se uită la el. Soarele de dimineaţă bătea din spatele lui, conturându-i

trupul masiv şi puternic, scoţând în evidenţă mişcarea muşchilor sub haine. Cât trecuse de când nu mai atinsese un trup care să nu aibă nevoie de doftoriceală? Cât… Când el o privi, Madison îşi duse ceaşca goală la buze şi îşi coborî ochii în pământ. Era mai bine să îşi ascundă gândurile şi sentimentele din acel moment.

— Încă puţină ciocolată, o îmbie el vesel, luându-i ceaşca şi turnând din termosul mare. Cred că o să fie o vacanţă grozavă pentru amândoi. Fără obligaţii. Fără griji că ar interveni vreo relaţie fizică. Ştiu că între tine şi soţul tău lucrurile nu stau grozav, dar cred că eşti genul de femeie care îşi respectă jurămintele făcute la căsătorie. Când tăcu, Madison ridică privirea şi îşi dădu seama că aştepta un răspuns.

— Oh, da, rosti repede. Le respect. În timp ce bea ciocolată, se întrebă dacă şi Roger îşi amintea jurămintele de la nuntă când era vorba de micuţa Terry.

— Perfect. Nici nu se putea mai bine. Ce ţi-ar plăcea să facem mai întâi? Ai vreo propunere?

— Tu ştii ce ar trebui să facem, spuse ea, uitându-se în sus, spre el.

— Ştiu că e o îndrăzneală din partea mea, dar m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă ideea, aşa că am făcut deja nişte aranjamente. Peste vreo două ore ne vom întâlni cu Pretty de cealaltă parte a muntelui ăla-sau, pentru tine, este doar un deal. Ne aşteaptă cu o camionetă plină de provizii şi o plută din cauciuc. De acolo vom pleca într-o mică excursie. Nu prea lungă. Trei sau patru zile. Crezi că poţi să lipseşti atât? Ce zici?

Madison se uită la el, clipind des. Trei sau patru zile singură, în sânul naturii, cu un bărbat pe care îl considera

deosebit de atrăgător? Departe de cel pe care trebuia să îl încurajeze în mod constant să-şi facă exerciţiile? „Nu pot”, scâncea Roger, iar ea trebuia să-l convingă că putea. Iar după ce el le făcea, trebuia să îl laude. Să îl laude mereu.

— Cine găteşte? întrebă ea, uitându-se la el cu ochi îngustaţi din cauza soarelui.

— Amândoi, pe rând. Dar de treaba asta s-a ocupat în mare parte Adelia. A uscat fructe, a afumat carne, şi a pus totul în punguliţe. O parte din Madison ştia că ar fi trebuit să refuze. O altă parte, mai importantă, ştia că ar fi trebuit să se întoarcă la cabană şi să discute cu Roger. La urma urmelor, era încă soţul ei. Nu se purta el ca atare, şi dăduse clar de înţeles că…

— Da, hotărî Madison. Mi-ar plăcea foarte, foarte mult.

CAPITOLUL 9

Ce s-a mai întâmplat? întrebă curioasă Ellie în timp ce îi întindea paharul lui Leslie ca să i-l umple din nou. Madison îşi aprinse altă ţigară, trase din ea şi expiră înainte de a vorbi.

— A fost o perioadă minunată din viaţa mea. M-am distrat ca niciodată.

Pentru că tăcuse, Ellie se uită la ea de parcă îi venea s-o strângă de gât.

— Amănunte! Vreau amănunte. Erai acolo cu bărbatul tău leneş, bun de nimic; apoi ai plecat zile întregi în mijlocul naturii cu un bărbat care voia o relaţie platonică şi… Se opri când Madison începu să râdă. Ce e?!

— Thomas minţea. Fiecare cuvânt din „propunerea” lui era fals. Mai târziu mi-a spus că era atât de nebun după mine, atât de topit încât îi asudau palmele.

Observând însă că toţi bărbaţii reacţionau aşa faţă de mine, a înţeles că n-ar fi avut nicio şansă dacă şi-ar fi pus în funcţiune artileria grea ca să mă cucerească.

— Înţeleg, aprobă Ellie. E logic. Din punctul de vedere al unui scriitor, adică.

Aşadar, el voia să-ţi dea timp să-l placi.

— Da, confirmă încet Madison. Exact. Voia să ajung să-l cunosc, departe de familia lui, departe de orice influenţă exterioară. Şi el voia să mă cunoască, să cunoască omul din mine, şi nu doar la suprafaţă.

— Da, şi eu am avut problema asta, spuse Ellie. Tu nu, Leslie?

Cum Leslie rămase tăcută, Ellie se întoarse şi se uită la ea.

— Mă credeţi sau nu, am avut-o cândva. Nu era vorba atât de faţa mea, cât de corpul meu. Dar a trecut atâta timp de atunci încât mi-e greu să-mi aduc aminte.

Madison îşi îngustă ochii şi se uită prin fum la Ellie.

— Să nu zici că tu nu eşti destul de drăguţă ca să pui bărbaţii pe jar.

— Poate că nu-s chiar urâtă. Însă niciodată nu le-am inspirat o dorinţă arzătoare, ca voi. Ştiţi ce le place bărbaţilor să facă cu mine? Madison înălţă sprâncenele.

— Sigur vrei să dezvăluieşti asta?

— Poate că poveştile voastre sunt secrete, însă ale mele au fost toate tipărite şi publicate. Oricum, bărbaţilor le-a plăcut întotdeauna să stea de vorbă cu mine.

Serios, aşa e. Lăsaţi-mă zece minute cu un tip şi îmi va povesti lucruri pe care nu le-ar spune nici unui psihiatru.

— Cu mine, bărbaţii voiau sex acrobatic, mărturisi Leslie, oftând. Nici nu vă imaginaţi ce îmi propuneau băieţii

în colegiu. Când Madison şi Ellie se uitară la ea întrebător, Leslie zâmbi. Şi-o fi aşternut Ellie pe hârtie toate secretele, însă eu le păstrez pentru mine. Aşa că poţi să continui povestea. Madison nu se grăbi, iar după un timp, spuse:

— Dacă bărbaţii ar înţelege un singur lucru, ar cuceri orice femeie din lume.

Bărbatul cel mai urât ar putea avea cea mai frumoasă femeie.

— Mi-a scăpat ceva? întrebă Ellie. Care e „singurul luciu" pe care trebuie să-l ştie?

— Să-i dea femeii ce vrea ea, nu ce cred ei că vrea, replică Madison cu glas distant, apoi se uită la cele două şi zâmbi. Thomas şi-a dat seama că toată viaţa mea bărbaţii au dorit să mă cucerească pentru aspectul meu. Aşa că era firesc să îmi doresc din toată inima pe cineva care să stea de vorbă cu mine. Nu o dată mi-am imaginat că mă îndrăgostesc de un orb, un om care nu mă putea vedea, aşa că mă trata ca pe oricare altă femeie. Ellie pufni dispreţuitor.

— La mine a fost exact pe dos. Tot liceul am studiat printr-un program pentru elevii înzestraţi, astfel că toată lumea mă considera o „inteligentă", iar eu voiam partea fizică. Şi acum îmi petrec viaţa gândind. Dacă aş avea o relaţie amoroasă nu că voi avea, dar dacă ar fi să am-aş vrea doar trăire, emoţie. O poveste de dragoste furtunoasă, cu tunete. Felul în care rosti ultimele cuvinte le făcu pe celelalte să râdă.

— Eu nu, spuse Leslie. Eu aş vrea inimioare şi flori. Şampanie. Ceai în ceşti de porţelan. Picnicuri la care să fiu îmbrăcată în dantelă. Sărutat de mâini. Şi fără pipăială. Şi fără absolut nimic furtunos. De data asta, toate trei izbucniră în râs.

— Tu măcar ai găsit ce ai vrut, îi zise Ellie lui Madison. Un bărbat care să stea de vorbă cu tine, însă cu încă îmi aştept tunetul.

— Iar eu pot să vă spun că Alan nu e genul romantic, completă Leslie. La a zecea noastră aniversare mi-a făcut cadou o rentă. Când celelalte două se uitară întrebătoare la ea, ridică din umeri. Îi un lucru bine gândit. Am să beneficiez de ea mult timp după ce florile pe care mi le-aş fi dorit vor fi murit.

— Pe de altă parte, comentă Madison, diamantele sunt mai rezistente decât companiile care emit astfel de rente. Se amuzară împreună, apoi Leslie deveni brusc serioasă şi se uită la Madison.

— Scuză-mă că te întreb ceva atât de personal, dar de ce n-ai divorţat de Roger ca să te măriţi cu Thomas? Madison întoarse capul într-o parte, pentru a-şi ascunde ochii înlăcrimaţi.

— În regulă, spuse Ellie, lăsându-se iar pe spate. Să revenim. Povesteşte-ne totul aşa cum s-a întâmplat. Nu uita niciun detaliu. Mergi până la capăt. Dacă nu te-ai măritat cu el, sunt convinsă că ai avut un motiv serios.

— Da, admise încet Madison. Am avut un motiv serios. El…

— Nu, o întrerupse Ellie. Acum eşti pe tărâmul meu. Povestea se relatează în ordinea corespunzătoare. Nu se spune poanta înaintea bancului. Întoarce-te la ţinuturile alea sălbatice şi frumoase din partea de nord a statului New York şi povesteşte-ne despre… Ellie se ridică brusc în şezut. De ce i se zicea femeii ăleia Pretty? Lacrimile dispărură şi Madison zâmbi iarăşi.

— Mai e vin? Credeţi că există o pizzerie în oraşul ăsta

micuţ? Una care livrează la domiciliu?

— Până şi în Egipt există pizzerii care livrează la domiciliu, spuse Ellie şi, când celelalte se uitară întrebătoare la ea, zâmbi. Puteţi citi despre asta în al treilea roman al meu, dar acum hai să căutăm în cartea de telefon şi să comandăm. Şi să mai luăm ceva pe lângă pizza? Iar tu… Arătă spre Madison. Şezi şi vorbeşte. Ia spune-mi, chiar avea Thomas picioare grozave?

— Frumoase, rememora Madison, rezemându-se de piciorul canapelei.

Fiecare părticică din el era frumoasă.

CAPITOLUL 10

— Câţi ani ai? întrebă Thomas foarte încruntat, luând în palmă laba piciorului ei ca să se uite la băşicile cu sânge. Nu mai mult de şase dacă ai făcut o tâmpenie ca asta. Cu toate că vorbele erau aspre, Madison simţi din partea lui doar o îngrijorare afectuoasă. Le luase trei ore să treacă dealul pe care Thomas îl numea munte şi să ajungă la camionetă, unde îi aştepta Pretty.

Cât timp merseseră, Thomas o încurajase să vorbească. Ştia de la mama lui că ea îl ajutase pe Roger să-şi revină, aşa că voia să ştie, în amănunt, ce făcuse.

La început, Madison avu reţineri să povestească despre asta. În primul rând, nu era obişnuită să vorbească cu un bărbat, încercase, însă când domnii se uitau la ea, erau brusc „distraşi”, iar de când se măritase, se străduise să-i stârnească interesul lui Roger pentru ce citea ea, însă el spusese că îi ajungea că trebuia să facă ce citea ea, şi nu voia să o asculte. Însă Thomas, mergând în faţa ei pe potecă, insistase.

— Trebuie să-mi aleg specialitatea în medicină, aşa că poate mă fac fizioterapeut.

— Ai personalitatea necesară? îl tachina Madison, dar Thomas se uită la ea cu obişnuita lui încruntătură.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ar fi s-o definesc printr: un singur cuvânt, acela ar fi „încurajare".

Recuperarea este încurajare continuă. Pacientul nu e doar o marionetă. Trebuie să ţii cont de personalitatea lui şi să-l faci să vrea să execute toate exerciţiile necesare. E mai uşor să stai întins în pat şi să te uiţi la fotbal decât să încerci să ridici un picior cinci centimetri, apoi să repeţi de douăzeci de ori.

— Înţeleg, spuse Thomas, revenind pe potecă. Şi ce-ai făcut ca să-ţi încurajezi pacientul? Nu „Roger", se gândi Madison, ci „pacientul". Îi plăcea asta. O făcea să se simtă ca şi cum era un cadru medical, şi nu doar soţia lui Roger, care, de cele mai multe ori, lucra pe dibuite. Pentru că ea tăcea, Thomas o îndemnă:

— Ia-o cu începutul. Madison se strâmbă.

— Începutul e greu. La Roger a fost chiar deosebit de greu din cauză că neurochirurgul i-a comunicat că i se retezase măduva spinării şi n-o să mai meargă niciodată. Când m-am întors în Montana, se gândea la sinucidere.

— Dar tu i-ai dat speranţe, spuse blând Thomas. Şi, ce e mai important, l-ai făcut să meargă din nou. Cum ai reuşit?

Felul în care rostise vorbele astea o făcu să se simtă minunat, însă nu voia s-o creadă vanitoasă, aşa că trecu meritele în seama altcuiva.

— M-a ajutat foarte mult mătuşa ta. Ea le-a spus părinţilor lui Roger că razele X păreau să indice o leziune

totală, dar că umflătura era atât de mare încât nu putea fi absolut sigură. Am sunat-o. Eram foarte emoţionată, nici măcar nu ştiam dacă părinţii lui Roger aveau să-i plătească factura cu onorariul, însă voiam să învăţ cât de mult se putea. A fost foarte drăguţă şi mi-a explicat cum să pun prosoape sub genunchii lui Roger, apoi să-i apăs picioarele în jos. Dacă labele picioarelor veneau în sus, dând semne de mişcare, existau speranţe.

— Şi tu ai tăcut aşa, zise Thomas, încurajând-o să continue.

— Da, spuse ea. Când am realizat că există posibilitatea să poată merge din nou, am început să mă documentez ca să aflu ce să tac mai departe.

Cum Thomas asculta cu atenţie, Madison începu să povestească ce făcuse în ultimii doi ani şi jumătate. La început încercă să se menţină strict în limitele aspectului medical şi vorbi despre medicamente, durere şi exerciţii specifice. Însă după vreo douăzeci de minute, menţiona şi sentimentele personale şi problemele avute cu părinţii lui Roger şi faptul că nu voiau să-i dea bani pentru echipamentul necesar.

— Parcă voiau ca neurochirurgul să aibă dreptate; nu doreau să-l ajute să meargă din nou. Tatăl lui a spus: *„Ce mai contează? Nu o să mai poată practica niciodată sportul, aşa că poate să stea foarte bine şi într-un scaun cu rotile”.*

În timp ce asculta, Thomas nu făcu niciun comentariu, doar se întorcea când şi când privind-o pătrunzător. Madison îi relată şi despre afectarea nervului din şoldul drept al lui Roger.

— N-o să mai poată călca prea bine cu acel picior, spuse ea.

Povesti despre grefele de os, de piele. Povesti despre cum îl întorsese de pe-o parte pe alta când avea şoldul în ghips, îl ridicase şi-l deplasase în lunile când încă nu putea să se prindă de bara triunghiulară de deasupra patului său.

— Şi în privinţa deprimării ce ai făcut?

Madison îşi feri privirea pentru că nu voia să-i povestească lunga discuţie pe care o avusese cu dr. Oliver. Trecuseră trei luni de la accident şi Roger nu coopera; nu se gândea decât la lucrurile pe care nu le mai putea face. Madison o sunase iar pe femeia care îi devenea prietenă şi, spre propria-i groază, izbucnise în lacrimi.

— Pot să-i ridic piciorul, dar moralul nu, aşa că nimic din ce fac nu duce la vreun progres, hohotise ea.

— E o problemă des întâlnită, îi confirmă Dorothy. Nu cu mulţi ani în urmă, spitalele aveau pavilioane pentru bolnavi cu leziuni ale măduvei spinării unde bărbaţii şi femeile fumau iarbă şi făceau sex unii cu alţii şi cu cei din afară.

— Poftim? întrebă Madison.

— Sex, Madison, repetase Dorothy. După leziuni ca aceasta, prima întrebare e *„Am să merg?"*, iar a doua *„Pot să fac sex?"* sau, în cazul femeilor, *„Pot avea copii?"* Eu cred că organele genitale ale lui Roger sunt intacte, aşa că aţi putea face sex.

— Un copil? întrebă Madison, uluită de vorbele doctoriţei. Se aştepta să-i vorbească despre nişte exerciţii noi sau…

— De fapt, mă îndoiesc foarte mult că ai să rămâi gravidă. Din cauza inactivităţii, a medicamentelor şi a întreruperii emisiei hormonale, nu cred că nivelul lui de testosteron este suficient de mare pentru a te lăsa gravidă.

Dar încercaţi să faceţi sex. Asta le stimulează bărbaţilor dorinţa de a trăi.

— Nu… nu m-am gândit niciodată la asta, mărturisi Madison, încurcată.

— Draga mea, nu uita să trăieşti. Iar acum Thomas o întreba cum îi ridicase moralul lui Roger.

— Pe măsură ce progresa, se remonta, mormăi ea în cele din urmă.

Thomas dădu din cap, părând să-i accepte răspunsul.

— Vorbeşte-mi de medicamente, spuse el. Ce lua?

— În principal, pentru subţierea sângelui, răspunse ea, aflându-se din nou pe teren sigur, bucuroasă că nu fusese nevoită să vorbească despre un aspect foarte neplăcut pentru ea şi Roger. Nu era bine să fii infirmiera unui bărbat, dar şi partenera lui de sex. El dorise ca fiecare şedinţă de exerciţii să se transforme în partidă de sex. Voise ca Madison să-i împlinească fanteziile în care era infirmiera lui. „*Dar sunt infirmiera ta*”, spusese ea, exasperată. Îi era imposibil să împace cele două roluri: cuvinte de dragoste într-un moment, iar în următorul, ordine aprige: „*Trebuie să faci asta*!”. De regulă, infirmierele nu făceau injecţii intramusculare şi după aceea sărutau pacientul.

Madison sări peste această parte a recuperării lui Roger şi trecu la medicamentele folosite. Când ajunseseră la camionetă, îşi dădu seama că vorbise fără întrerupere şi se simţi jenată. Nu credea că discutase atât de mult în ultimii doi ani şi jumătate la un loc. Nici Roger, nici părinţii lui nu erau prea comunicativi. În locul stabilit nu era nimeni, doar pluta mare, portocalie, gata de a fi umflată, şi două rucsacuri ce păreau grele.

— Unde e… Pretty, nu-i aşa? întrebă Madison,

uitându-se înjur. Se aflau lângă un râu lat şi învolburat, iar camioneta era parcată pe pietriş. Drumul îngust era năpădit de iarbă, şi copacii înalţi, cu crengile lăsate, aproape că îl ascundeau.

Thomas se aplecă peste laterala maşinii şi verifică proviziile.

— E pe aici, dar s-ar putea să n-o vezi. E timidă. Madison veni mai aproape de el.

— De ce i se spune Pretty? întrebă ea în şoaptă.

El nu îşi ridică privirea de la platforma plină de bagaje, şi răspunsul lui veni atât de prompt încât era evident că îl dăduse de multe ori.

— Pentru că e frumuşică. Şi mai e utilă, şi timidă şi discretă.

Ridică ochii spre ea. Se pare că e totul aici. Poţi să care un rucsac?

Lăsându-şi capul pe-o parte, Madison îi zâmbi.

— Dacă aş spune nu, l-ai duce tu? Glumea, însă Thomas răspunse simplu şi serios:

— Da. O clipă, ochii li se întâlniră şi Madison îşi simţi inima luând-o la galop.

Încolţită, îşi feri privirea.

— Pot să-l duc, zise ea în cele din urmă. Aşa că îşi cărase rucsacul. Thomas îl luase pe al lui, plus ambarcaţiunea mare, iar după aproape o milă, ajunseseră într-un loc unde el pusese pluta jos şi o umflase.

— Altceva? o întrebă în timp ce o ajută să-şi dea jos rucsacul. Ca şi înainte, o chestionase în legătură cu fiecare detaliu al refacerii lui Roger.

— Altceva nu-mi vine în minte, replică ea cu sinceritate; apoi, în timp ce se uita în jur, îşi dădu seama că

se simţea parcă mai uşoară. În stânga ei era un perete de piatră care urca drept aproximativ cincisprezece metri, iar în dreapta era râul, mult mai adânc aici decât lângă camionetă. Între apă şi stâncă, în umbra versantului, era linişte şi intimitate şi Madison fu dintr-odată conştientă de faptul că era singură cu acest bărbat atrăgător.

Îl urmări pe Thomas cum fixa totul pe pluta din cauciuc. Dacă ar fi fost Roger, s-ar fi plâns că Madison nu-şi făcea treaba ei. Dar gândul ăsta era absurd, firește. Roger nu s-ar fi gândit niciodată să ia cu el, într-o excursie în pădure, o femeie. Nu, Roger era „bărbat de bărbat". Lucrurile interesante din viaţa lui le făcea cu alţi bărbaţi. Cu Roger…

— Şi cu frumuseţea ta ce-ai tăcut? întrebă Thomas, întrerupându-i reveria.

— A mea ce? mormăi ea, luată prin surprindere. Thomas nu zâmbi.

— Frumuseţea ta. Ce-ai făcut cu ea?

Madison clipi nedumerită, neştiind ce să răspundă, neînţelegând întrebarea.

El îi făcu semn să treacă pe plută, şi, împingând-o în apă, spuse:

— O frumuseţe ca a ta poate fi considerată un talent, ca atunci când ştii să cânţi la pian sau să pictezi. Aşadar, ce ai făcut cu acest talent?

Ţinându-se de curelele de siguranţă când el sări pe plută, Madison nu putu decât să-l privească lung. Nu se gândise niciodată la aspectul ei ca la un „talent".

Apucând vâslele, Thomas începu să manevreze ambarcaţiunea prin apă. Razele soarelui se filtrau prin frunzişul copacilor şi era linişte în jur. Madison nu mai încercase aşa ceva şi îi plăcea. După puţin timp, se uită la ea

întrebător.

— Ei bine?

— Orăşelul meu natal m-a trimis la New York să devin model, spuse ea dintr-o suflare.

— Şi ce s-a întâmplat? în afară de Roger, adică. Madison îl privi clipind repede, căci vorbele lui dovedeau o mare perspicacitate. De când se măritase cu Roger, trăia departe de oraşul ei natal, dar ori de câte ori se întâlnea cu cineva din Erskine îi povestea că renunţase la modeling pentru a-l îngriji pe bărbatul pe care îl iubea.

— Ce te face să crezi că n-am abandonat o carieră potenţial fabuloasă doar pentru a-l ajuta pe bărbatul iubit să-şi recapete sănătatea?

Manevrând pluta pe după nişte pietre care ieşeau din apă, Thomas spuse:

— Entuziasmul tău pentru ce ai tăcut îmi dovedeşte că adori să fii infirmieră. Dar nu te-am văzut debordând de entuziasm pentru Roger. Bazându-mă pe aceste două aspecte, bănuiesc că îţi place mai mult să fii infirmieră decât model.

Ea nu se putu abţine să râdă; apoi se rezemă de partea din spate a bărcuţei şi îşi lăsă mâna să atârne peste margine.

— Ai perfectă dreptate. Ştiu că multe fetiţe visează la strălucitoarea viaţă de model, însă cu o uram. Nu îmi displăcea doar. Vreau să spun că o uram cu adevărat. Şi, în plus, mă făceau să mă simt urâtă.

Auzind asta, Thomas se opri din vâslit şi se uită la ea, iar expresia feţei lui o făcu pe Madison să se simtă foarte bine. Faţa lui spunea că era imposibil ca ea să nu fie frumoasă.

— Modelingul este o ştiinţă, comentă ea. Mă rog, un fel.

Oricum, destul de metodic ca să nu vreau să am de a face cu aşa ceva.

El continua să o privească de parcă nu credea o vorbă din tot ce auzea.

— Îngrijirea bolnavilor nu-i o ştiinţă? o întrebă.

— În regulă, spuse ea oftând. Mi-a fost făcută zob mândria. Serios. A fost azvârlită la pământ şi călcată în picioare de acei… acei omuleţi cusurgii care… Se întrerupse pentru că începea să se înfurie. După un moment în care se uită lung la apă, se întoarse spre el. Privirea lui specială te făcea să spui adevărul.

— Nu te pot face să crezi că sunt o martiră a cauzei iubirii?

— Nu. Roger e o jigodie şi nu-l iubeşti. Sincer vorbind, mă îndoiesc că l-ai iubit vreodată. Dar când vorbeşti despre recuperarea lui, faţa îţi străluceşte. Te-ai întors la el pentru că ai vrut. Dar e drept că toţi facem doar ce vrem noi, nu-i aşa? Aşa că de ce n-ai vrut să fii model?

— Eşti dur, spuse ea ferindu-şi privirea pentru un moment. În regulă, adevărul e că îmi plăcea că eram cea mai frumoasă fată din orăşelul meu. Îmi plăcea să oamenii îşi opreau maşinile ca să stea de vorbă cu mine, deşi mă prefăceam că nu ştiam de ce procedează aşa. Madison se uită la el să vadă cum primise acesta mărturisire. Nu era obişnuită să vorbească despre înfăţişarea ei. Îşi exersase mult zâmbetul modest pe care să-l afişeze când cineva îi spunea că e frumoasă. Îi plăcea să se poarte ca şi cum nu mai auzise asta. La New York, fete ca mine sunt peste tot. Nu eram deloc deosebită.

— Nu cred, spuse plat Thomas. Eu trăiesc acolo şi nu văd zilnic femei ca tine.

— Poate că nu, dar există. Se scoală devreme şi se culcă târziu. Între timp sunt împinse de colo-colo şi li se spune să se ridice, să se aşeze, să privească şi să… În fine, să facă tot ce le trece altora prin cap. Se strâmbă. Şi mai sunt şi criticate. Asta nu a putut suporta orgoliul meu. Thomas tăcu, continuând să vâslească. După un timp, întrebă:

— Cum au putut să te critice?

— Am un ochi puţin mai mic decât celălalt. Vezi? întrebă ea, aplecându-se spre el. Şi sunt puţin cam greoaie în scaun.

— Ha! exclamă Thomas. Eşti perfectă.

— Da' tu nu eşti fotograf.

— Dacă tu ai defecte, atunci şi celelalte femei pe care le vezi pe copertele revistelor au, spuse el, privind-o intens. Madison zâmbi.

— Adevărat. Au şi învaţă să le ascundă. Lumina ajută foarte mult. Ai văzut-o vreodată pe Jean Shrimpton, un model al anilor şaizeci? Avea pungi mari sub ochi, dar când potrivea bine lumina aşa cum trebuie… Madison lăsă fraza în aer şi se uită la malul pe lângă care treceau. Thomas avea dreptate. Se lăsase de modeling pentru că voise, nu pentru Roger. Se întoarse iarăşi spre el. De ce nu vorbim despre tine? întrebă ea. Ce te-a făcut să alegi medicina?

— Când eram puşti, l-am văzut pe-un văr de-al meu înecându-se. Aveam doar nouă ani, însă în clipa aceea am hotărât că vreau să învăţ cum să menţin oamenii în viaţă.

— Îmi pare rău, spuse ea. Înainte de Roger, a trebuit să îmi văd mama murind. S-a chinuit patru ani lungi. Thomas vâsli un moment în tăcere. Apa era liniştită şi soarele făcea ca totul să strălucească.

— Asta ai făcut în anii de colegiu? Madison clătină din

cap.

— Încep să cred că eşti clarvăzător.

— Nţ, mormăi el cu un rânjet pieziş. Mi se trage de la anii de citit romane poliţiste. Îmi place să mă uit la oameni şi să-i descifrez. Să descopăr indicii şi să văd la ce concluzie mă conduc.

— Serios? Prima dată când m-ai întâlnit ai crezut că urmăream să storc bani de la voi, că aveam de gând să o şantajez pe sora ta. Thomas îşi lăsă capul într-o parte, cu bărbia în piept, şi ea se gândi că poate voia să-şi ascundă îmbujorarea.

— M-a zăpăcit aspectul tău. Înainte ca ea să răspundă, el spuse: Şi ce altceva mai vrei să ştii despre mine? Sunt un tip foarte interesant. Am fost pretutindeni şi am văzut multe. Ea se gândi că o tachina.

— În facultate? La medicină? Nu e ăsta locul în care n-ai voie să dormi ani la rând?

— Am treizeci şi unu de ani, aşa că am mai încercat şi alte lucruri, n-am stat doar într-o sală de cursuri. La douăzeci şi trei de ani ai lui Madison, treizeci şi unul păreau mulţi. Îl considera cu adevărat matur.

— Povesteşte-mi, îi ceru ea, puţin gâtuită. Eu am fost în Montana şi la New York, atât. Dar mi-ar plăcea să merg în… în…

— Numeşte un loc, zise el în timp ce manevra pluta pentru a ocoli un copac prăvălit peste râu.

— Tibet. Petra. Maroc. Nişte insule tropicale de undeva. Insulele Galapagos ca să văd broaştele ţestoase. Thomas nici măcar nu zâmbi.

— Dă-mi-le în ordinea preferinţei şi îţi voi povesti tot ce

— Știu.

— Ai fost în toate locurile astea? întrebă ea, cu o sprânceană arcuită a neîncredere.

— În cele pe care le-ai amintit. Deci, cu ce vrei să încep? Ea se gândi o clipă.

— Cu Australia.

— Partea umedă sau cea uscată? Zonele cu orașe sau regiunile slab populate? Locurile unde cresc orhideele sau cele cu mine de opale?

— Începe cu oricare, spuse ea cu răsuflarea tăiată și ochii mari.

Așa că tot restul zilei îl ascultă povestind despre plimbările lui prin lume și ce văzuse. Și nu se gândi o clipă la picioare. Dar când soarele apuse, Thomas trase pluta la marginea râului, hotărând că puteau înnopta acolo și, când Madison păși pe uscat, durerea o săgeta. Thomas o văzu tresărind, apoi șchiopătând. Îi spuse să se așeze pe o stâncă plată, îi ridică piciorul în poala lui și îi dezlegă șiretul de la bocanc.

— Ar fi trebuit să observ că bocancii tăi sunt foarte uzați, își reproșa el mai încruntat decât de obicei. Uită-te la asta! Ridicându-i piciorul, îi arătă bășicile de la călcâi și de la degete. Știi că s-ar putea infecta?

— Sunt doar bășici, protestă ea.

— Fiul unui fost președinte a murit de pe urma unei bășici cu care s-a ales în timp ce juca tenis, o informă Thomas lăsându-i piciorul jos, după care deschise rucsacul ca să scoată o trusă de prim-ajutor învelită în plastic. Madison nu putu să se abțină să râdă.

— N-am făcut niște progrese pe plan medical în ultimii câțiva ani?

Thomas nu râse. Turnă apă pe un tampon steril, apoi şterse sângele provenit de la băşicile sparte.

— Nu chiar. De fapt, tocmai am aflat că în Anglia se întorc la lipitori.

— Povesteşte-mi, zise curioasă Madison, apoi ascultă cu atenţie în timp ce Thomas descria cum erau folosite lipitorile pentru drenarea sângelui în exces din degetele amputate şi apoi reimplantate. După ce termină expunerea, pe care Madison o găsi fascinantă, Thomas spuse:

— Te-ai gândit vreodată să faci ceva în domeniul ăsta?

— Adică să devin infirmieră sau asistentă?

— Sau, mai degrabă, doctor, răspunse el liniştit în timp ce începu să-i bandajeze laba piciorului.

— Eu? Doctor? întrebă ea, cu un glas care mărturisea că ideea i se părea absurdă.

— Ai doftoricit doi oameni. De ce nu mai mulţi?

— Unul dintre pacienţii mei a murit, iar celălalt… Coborî glasul. Roger mă urăşte pentru ce i-am făcut. Spune că aptitudinile mele de infirmieră sunt tot atât de bune ca o bâtă de base-ball de piatră. Thomas pufni dispreţuitor:

— E invidios pe tine.

— Pe mine? repetă ea, râzând.

— Bineînţeles. Pute de invidie, ca un peşte lăsat la soare o săptămână.

Madison zâmbi.

— Mă faci să mă simt bine. Deşteaptă, adică.

— Nu trebuie să-ţi spun eu asta. Roger ştie că eşti mai deşteaptă decât el, că arăţi mai bine, şi că eşti o persoană mai bună. Cum poate concura cu cineva ca tine?

— Cineva ca mine, rosti ea încetişor. O fată de la coada vacii, din Montana.

Thomas nu răspunse şi nici nu se scuză că o numise aşa înainte s-o fi cunoscut. În schimb, când se uită la creştetul capului lui, la părul negru şi des, se gândi că îi trebuie extraordinar de mult timp să-i bandajeze al doilea picior. Din partea ei putea continua să-i ţină piciorul sau să-i atingă orice parte a corpului, o veşnicie. Cu fiecare minut se întuneca tot mai mult, şi ei erau singuri-singurei, având de-o parte apa, şi de cealaltă stâncile înalte.

Îl privea intens. Cum ar fi reacţionat dacă el făcea o mişcare înspre ea? Dacă, să zicem, şi-ar fi strecurat mâna, în sus, pe sub pantaloni? Nimeni în afară de Roger n-o mai atinsese aşa, dar cu el niciodată nu se simţise ca acum. Fiecare por părea receptiv la atingerea acestui bărbat. Thomas a destrămat vraja. Brusc, i-a lăsat piciorul şi s-a ridicat, uitându-se la ea.

— Nu avem decât un cort. Doi saci de dormit, dar un singur cort pentru amândoi.

Dacă vom fi în aceeaşi „cameră" vei atenta la puritatea mea? izbucni în râs.

— Depinde ce culoare are lenjeria ta, zise ea.

— Roşu, spuse imediat.

— Nu, nu mă incită.

— Oh, scuze. Am uitat. Negru. Madison zâmbi din nou.

— Nu, degeaba.

— Verde? întrebă el plin de speranţă.

— Ia zi, ce-mi serveşti la cină? Mi-e aşa de foame că aş mânca şi un cal.

— Ah, acum îmi amintesc. Lenjeria mea intimă e făcută dintr-un material special.

Ştii tu, albă cu pete mari, cafenii. Mă face să semăn cu un cal. Madison râse din toată inima.

— Las-o moartă. Mai bine hrăneşte-mă. Şi unde pot să… înţelegi tu.

— Te duc eu, spuse el, încruntându-şi sprâncenele.

— Ce s-a întâmplat cu „Fără obligaţii”?

— Asta era înainte să te plac atât de mult, spuse el, zâmbindu-i. Ea îl privi lung câteva clipe.

— Sunt sigură că ai avut câteva întâlniri interesante cu femei în timpul călătoriilor tale. Nu trebuia decât să te uiţi la ele fără să te încrunţi şi… Se întrerupse pentru că Thomas o privea, zâmbindu-i larg. Încruntarea îi dispăruse, aşa că ochii lui erau rotunzi, iar buzele, pline şi moi. În clipa aceea Madison ştiu că dacă-un dacă mare, mare-era să fie ceva între ei în viitor, ea nu trebuia să accepte nimic în această excursie. În ciuda privirilor lui pofticioase şi a tachinărilor, intuiţia îi spunea că trebuia să fie precaută pe tot parcursul drumeţiei.

— Şi eu te plac, zise ea, parcă adresându-se unui băieţel, dar există o problemă stringentă. Spunând asta, se îndreptă spre tufe.

CAPITOLUL 11

— Îmi place tipul, spuse Leslie în timp ce îşi termina pizza. Ellie se uita în tavan şi se gândea.

— Îmi dau seama că v-ar fi fost mult mai uşor după ce aţi fi recunoscut amândoi că sunteţi topiţi unul după altul, spuse ea meditativ.

— Da, admise Madison, aprinzându-şi altă ţigară. Ne-ar fi fost. Însă, tacit, parcă am fi stabilit o regulă, să nu ne lăsăm în voia pornirilor noastre.

— Probabil că v-a fost greu, o încuraja Leslie uitându-se peste paharul cu Cola la Madison. Eu aş zice să

într-o situaţie ca aceea, fiind singuri, v-ar fi fost aproape imposibil să vă ţineţi mâinile acasă.

— Probabil, spuse Madison. De fapt, nu cred că am fi reuşit. Dacă rămâneam singuri, adică. Am petrecut prima noapte în cort, împreună, şi nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi adormit de cum am închis ochii. Sunt sigură că aş fi stat trează toată noaptea râvnind la Thomas.

— Eu aş fi făcut-o, interveni Ellie. Dar tu ai adormit? Ce eroină eşti tu?

— La vremea aceea, una foarte obosită, spuse Madison. Nu vă puteţi imagina ce însemna să îl îngrijeşti pe Roger zi şi noapte.

— Eu am doi copii, spuse Leslie. Iar fiica mea… Se întrerupse. Crede-mă, Roger nu putea fi mai solicitant decât era-şi este-Rebecca.

— Ai spus *„Dacă rămâneam singuri”,* reveni Ellie. N-aţi rămas?

— Nu. În dimineaţa următoare ne-am întâlnit pe râu cu nişte prieteni ai lui Thomas.

Familia lui trăia în zonă de generaţii, aşa că trebuia să mă fi aşteptat ca el să cunoască pe toată lumea. Madison îşi stinse ţigara. Dar, să ştiţi, cred că m-am distrat mai bine având şi pe altcineva în preajmă decât dacă aş fi fost singură cu el.

— Cum să nu, comentă Ellie.

— Nu, vorbesc serios. Ce era să facem eu şi Thomas? După doar câteva ore de stat singuri ne-a fost greu să nu ne atingem, aşa că ne-am dus la culcare, iar mai târziu, dacă între noi s-ar fi întâmplat ceva, nu ne-ar fi atârnat deasupra capetelor adulterul?

— Montana este în Statele Unite, nu-i aşa? Toată ţara

asta se culcă cu altcineva, dar tu aveai un soţ pe care nu-l puteai suporta, erai singură cu un bărbat după care erai înnebunită şi, totuşi, aveai scrupule să faci sex cu el.

Uitându-se la Ellie printr-un nor de fum, Madison spuse:

— Ia mai zi-mi o dată de câte ori i-ai fost necredincioasă soţului tău? Cel pe care nu puteai să-l suporţi? Ellie rânji pieziş.

— În regulă. Dar eu n-am…

— Dacă spui că tu n-ai arătat niciodată ca mine, îţi dau în cap cu scrumiera asta, îi promise Madison serioasă.

— Bine, punct ochit, punct lovit.

— Şi ce s-a întâmplat după ce v-aţi întâlnit cu prietenii lui? Madison nu răspunse imediat. Rămase tăcută un timp, gândindu-se la anii aceia de demult.

— Într-un fel, eu şi Thomas… ei bine, am minţit. Când ceilalţi ne-au văzut, au presupus că eu şi Thomas eram „împreună”, ştiţi voi, un cuplu. Am încercat să le spun că lucrurile nu stăteau aşa, dar Thomas m-a oprit. Mai târziu m-am gândit cum ar fi sunat dacă el le-ar fi spus că era în sălbăticie cu nevasta altuia. Mi s-ar fi pus întrebări despre soţul meu, şi dacă le-aş fi povestit că Roger se refăcea după ce fusese călcat de o maşină… ei bine, eu şi Thomas am fi apărut într-o lumină proastă.

— Iar Roger în una grozavă. Cunosc, comentă Ellie cu amărăciune. Fostul meu soţ era maestru în a atrage simpatia oamenilor. Eu lucram zi şi noapte ca să-l întreţin, iar el lua masa în oraş-pe cheltuiala mea, firește-smiorcăindu-se că îşi dorea doar „o soţie”. După ce Ellie îşi termină mica tiradă, celelalte se uitară la ea în tăcere.

— Scuze. Continuă povestea ta.

— Dar tu urmezi, spuse Madison, arătând spre Ellie cu ţigara.

— Nu, eu o ştiu pe a mea. Leslie e următoarea.

— Vreţi să încetaţi? le ceru Leslie. Ce s-a întâmplat, Madison?

— Într-un fel, cred că două zile Thomas şi cu mine ne-am jucat de-a familia.

Sau, cel puţin, am pretins că ne putem încadra în lumea adevărată. Madison trase aer în piept şi închise ochii, o clipă. Mama îmi spunea mereu că habar n-aveam ce era o relaţie „normală" între un bărbat şi o femeie. Spunea că, întrucât mă creştea singură, acasă n-am învăţat nimic despre asta. Apoi Roger… Ei bine, mama nu l-a plăcut niciodată cu adevărat.

— Eu nu pot să înţeleg asta, tu poţi, Leslie? întrebă sarcastic Ellie. Spune-mi, Madison, dacă aveai o tată şi ea se întâlnea cu un tip ca Roger, cel pe care îl cunoşti acum când ai oarecare experienţă, l-ai fi plăcut?

— De fapt, nu mă pot imagina având o fetiţă, răspunse încetişor Madison.

Ellie dădu să spună ceva, dar Leslie i-o luă înainte:

— Aşadar, ai descoperit cum e o relaţie „normală". Vrei să ne spui şi nouă cum e? Eu sigur nu am văzut niciodată una.

— Eu nu numai că n-am văzut, dar nici măcar n-am scris despre aşa ceva.

Zâmbind, Madison îşi aprinse altă ţigară.

— Prietenii lui Thomas au presupus că noi eram o pereche şi ne-au tratat ca atare.

Pentru mine a fost o… o revelaţie. Vedeţi voi, Roger a fost singurul cu care am ieşit vreodată, iar părinţii lui mă considerau un gunoi. Ei erau bogaţi, iar eu eram…

— Un bastard, completă mânioasă Ellie.

— Exact. Cred că mama lui Roger ştia cine era tatăl meu-cine este, de fapt. Am auzit-o întâmplător spunând la telefon: *„Imaginează-ţi, ranchiunoasa aia de femeie i-a dat copilului numele lui! Ce trebuie să simtă soţia lui adorabilă?"*

— N-ai încercat niciodată să afli mai multe despre tatăl tău? întrebă Ellie. Cel puţin cine e?

— A ştiut mereu unde sunt, dar nu şi-a dat deloc silinţa să mă contacteze, aşa că de ce l-aş fi deranjat? Ellie se încruntă. Nu-i plăcea acel „să-l deranjez"; suna ca şi cum Madison nu merita să-şi găsească propriul tată, un bărbat care abandonase o femeie însărcinată.

— Vreau să aud şi restul poveştii, pretinse nerăbdătoare Leslie. Ellie râânji.

— Ador oamenii cărora le plac poveştile.

— Iar eu îi ador pe cei care ştiu să asculte poveşti, replică tăios Leslie.

— Gata, fără ceartă, interveni Madison, Thomas şi cu mine am petrecut noaptea aia la „cabana", dacă se poate numi aşa, prietenilor lui. Nu era la fel de mare precum cea a familiei Randall, dar nici cât îmi închipuiam eu că e o cabană. Pe prietenul lui Thomas îl chema Alex, iar pe logodnica lui, Carol. Urmau să se căsătorească peste şase săptămâni, şi Carol nu vorbea decât despre nunta care se apropia. Erau acolo şi părinţii lui Alex cu sora lui mai mică, Paulette, căreia toţi îi spuneau Pauli.

CAPITOLUL 12

— Nu semeni cu iubitele obişnuite ale lui Thomas, spuse Pauli în timp ce se aşeza pe iarbă lângă Madison. Avea treisprezece ani şi încă nu se hotărâse dacă voia să rămână

copil sau să crească.

— Pauli! o atenţiona cu severitate mama ei, doamna Barnett. Nu e politicos să spui aşa ceva. Stăteau în faţa casei mari din bârne, sub un stejar sub care, probabil, stătuse şi George Washington, bând limonada.

— Nu face nimic, o linişti Madison pe un ton, spera ea, modest şi reţinut, netrădându-i curiozitatea. Şi cum erau celelalte iubite ale lui?

— Plicticoase, răspunse Carol fără să ridice ochii de pe un număr al revistei

Bride's, vechi de trei ani. Colecţiona revista chiar de când îl cunoscuse pe Alex şi, conform spuselor lui Pauli, o căra cu ea oriunde mergea. „*Dacă fratele meu nu o cerea în căsătorie, Carol s-ar fi sinucis*", îi destăinuise Pauli lui Madison chiar în prima seară în care o cunoscuse. Madison se îndoia de acest lucru, întrucât Carol era drăguţă, deşteaptă şi educată.

— Zău aşa, Carol, ai s-o faci pe Madison să-şi formeze o părere greşită, protestă mama lui Pauli. Celelalte prietene ale lui Thomas nu erau chiar plictisitoare; erau… Se întrerupse şi se uită la cele trei perechi de ochi care o priveau întrebător. Doamna Barnett se uită la paharul cu limonada din mâna ei. Mă rog, poate că erau cam… neinteresante.

— Hm! pufni Carol, apoi îşi reluă activitatea.

— Le ştii pe fetele alea cu ochelari cu lentile groase şi nasuri mari, care nu îşi pot găsi un partener pentru balul de absolvire? Cu ele iese Thomas, spuse Pauli.

— De ce? întrebă Madison fără să gândească, apoi încercă să o dreagă. Adică de ce ar vrea cineva ca Thomas să…?

Glasul i se stinse. Încerca din greu să nu uite că locul ei nu era printre aceşti oameni, însă fără prea mare succes. Atât familia lui Thomas, cât şi aceasta se născuseră pentru bogăţie şi privilegii. Madison văzuse numai în filme oameni ca ei. Şi, la fel ca majoritatea celor ce se zbăteau pentru a-şi plăti facturile, presupusese că erau snobi, că îi interesau doar cei ca ei.

Însă, în mod necugetat, Madison îi spusese ceva în acest sens doamnei Barnett, chiar din prima seară. În ciuda secretelor privitoare la adevărata ei relaţie cu Thomas şi la statutul ei civil, fusese brutal de sinceră în legătură cu originea ei.

Era singură cu doamna Barnett în bucătărie şi curăţau fasole verde, adunată de pe un petic de pământ din spatele cabanei. Spre deosebire de doamna Randall, ea nu avea o bucătăreasă angajată permanent. Doamna Barnett asculta vorbele lui Madison, dar fusese mai atentă la tonul cu care erau rostite.

— Noi nu suntem familia regală britanică, draga mea, îi precizase calm doamna Barnett. Copiii noştri nu trebuie să caute virgine ca să se căsătorească, nici măcar pe cineva considerat „potrivit". Au depozite în bancă, aşa că nu au nevoie să se căsătorească pentru bani. Dacă stai să te gândeşti, asta le dă libertatea de a alege.

Madison rămăsese cu gura căscată, uluită atât de vorbele ei, cât şi de puterea ei de pătrundere.

— Aşadar, ţi-ai îngrijit mama bolnavă? continuase doamna Barnett, văzând că Madison nu mai spunea nimic. Întotdeauna le-am simpatizat pe mamele care îşi cresc singure copiii. Ştiu cum e. Când ai mei erau mici, soţul meu era plecat aşa des, încât mai tot timpul eram singură.

Povesteşte-mi cum l-ai cunoscut pe Thomas. Madison luă încă o mână de fasole. Vorbele doamnei Barnett o liniştiră atât de mult încât îi spuse adevărul despre prima ei întâlnire cu Thomas.

Totuşi, nu pomeni nimic despre soţul ei. Îi povesti despre prietenia ei cu mătuşa lui Thomas, dr. Dorothy Oliver, fără să amintească şi cum o cunoscuse pe renumita doctoriţă. Apoi, cu jumătate de gură, îi relată cum o prinsese Thomas ascunsă în bucătărie şi, mai târziu, o acuzase că intenţiona să-i şantajeze.

Doamna Barnett zâmbi.

— Asta i se potriveşte perfect lui Thomas. E leit străbunicul lui. Se spunea că omul acela nu zâmbea niciodată, decât atunci când încheia afaceri strălucite şi câştiga o avere. Uneori mă gândesc că a dat la medicină pentru că a vrut să fie opusul străbunicului său. Gata, cred că ajunge pentru cină. Găteşti, draga mea?

— Ştiu să dezgheţ orice, răspunse Madison zâmbind.

— Perfect atunci, stai să vorbeşti cu mine în timp ce gătesc.

Băieţii se vor întoarce mai târziu, aşa că avem ocazia să ne cunoaştem mai bine. Doamna Barnett o privi pătrunzător. Cred că Thomas are intenţii serioase cu privire la tine.

— Eu nu cred asta, o contrazise Madison, lăsându-şi capul în piept pentru a-şi ascunde îmbujorarea. Eu şi cu Thomas facem parte din lumi foarte diferite.

— Nu chiar, spuse încet doamna Barnett. Cred că există în tine o latură foarte serioasă, pe care o ascunzi. Faţa asta frumoasă a ta e o mască, nu-i aşa?

Madison nu ştiu ce să răspundă, dar intrarea lui Thomas şi a domnului Barnett le întrerupse discuţia.

Thomas o luă pe Madison pe nepregătite când îşi petrecu braţul pe după talia ei şi o ridică în aer.

— Ce avem la cină, femeie? Aş mânca şi un urs, spuse lăsând-o la loc pe podea şi frecându-şi nasul de gâtul ei. Madison ştia că ar fi trebuit să-l ţină la distanţă pe Thomas, dar stilul lui jucăuş era, pentru ea, ceva nou şi uluitor. Roger se comporta demn când erau şi alţii prin preajmă, iar când erau singuri era preocupat de meciurile de la televizor sau de pe un teren sau…

— Fasole verde, spuse Madison când îşi dădu seama că toţi din bucătărie se uitau la ei. Habar n-avea că ei nu îl văzuseră niciodată pe Thomas comportându-se atât de senin, de natural. El şi în copilărie fusese serios.

— Atât? întrebă Thomas, zâmbindu-i. Doar fasole verde? Sunt sigur că durează mult până se fierbe, aşa că hai afară să prindem licurici până e gata mâncarea, îi propuse Thomas pe un ton ademenitor care îi făcu pe toţi să râdă.

Madison se înălţă în vârful picioarelor şi se uită peste capul lui.

— N-are nimeni de gând să mă salveze de satirul ăsta?

— Suntem prea fascinaţi ca să schiţăm vreun gest, spuse doamna Barnett cu obişnuita ei sinceritate. Hai, Thomas, du-o afară şi vrăjeşte-o sub clar de lună.

— Iarăşi citeşti romane sentimentale, nu-i aşa, iubito? întrebă domnul Barnett zâmbindu-i dolofanei sale soţii. În caz că n-ai observat, e numai ora şase şi e vară, deci afară e multă lumină.

— Pentru îndrăgostiţi, întotdeauna e clar de lună, replică doamna Barnett cu ochii la soţul ei.

— Mergeţi, îl îndemnă domnul Barnett pe Thomas, apoi se duse lângă soţia sa.

Thomas o apucă pe Madison de mână şi o trase pe verandă.

— Nu exagerezi un pic cu jocul ăsta? întrebă ea nervoasă, de îndată ce rămaseră singuri. Trăgându-şi mâna dintr-a lui, se duse lângă balustradă, stând cu spatele la el.

— Ba nu mă joc deloc, spuse el încet. Madison nu îndrăzni să-l privească.

— Nu cred că ar trebui… Nu apucă să termine vorba pentru că Thomas o trase în braţele lui şi o sărută. O sărută cum nu mai fusese sărutată niciodată. Pierdut, şi pe îndelete, şi absolut minunat. Când se opri, primul ei gând fu: *„Ce multe am pierdut în viaţă!”*Fu tentată să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui şi să îl sărute din nou, dar îşi impuse să se îndepărteze de el.

— Pentru ce a fost asta? întrebă ea încercând să pară supărată. Dar supărarea era mai mult îndreptată împotriva ei, nu a lui.

— Doar ca să văd, răspunse Thomas, vârându-şi mâinile în buzunare.

„Dacă începe să fluiere, am să iau un scaun şi-am să i-l rup în cap”, se gândi ea.

— Ce să vezi? întrebă ea răstit, de data asta, supărată într-adevăr.

— Dacă mă placi tot atât cât te plac eu pe tine, răspunse el. Glasul lui avea o sinceritate atât de inocentă încât supărarea ei se evaporă.

— Şi care e concluzia? dori ea să ştie.

— Da, mă placi. Ea nu îl privi în ochi de teamă să nu se trădeze prea mult. Nu avea de gând să se comporte ca o fată de la ţară care o ţinea tot într-un „oh” şi-un „ah” şi îi spunea că niciun bărbat nu mai fusese atât de drăguţ ca el. Nu, asta

ar fi sunat ca şi cum provenea dintr-o clasă socială în care bărbaţii târau femeile de păr. Se întoarse cu spatele, se sprijini cu mâinile de balustradă şi se uită spre pădure. Între ei şi copacii deşi era un gazon tuns, lung de vreo cincisprezece metri, iar apoi pădurea virgină.

— Şi ce facem în privinţa asta? întrebă încet Madison.

— Orice vrem, răspunse el, şi ea îi simţi încordarea din glas.

Madison inspiră adânc.

— Nu mă cunoşti. Tot ce ştii despre mine e că… El nu o lăsă să termine fraza.

— Ştiu despre tine tot ce trebuie. Ai un simţ al umorului foarte dezvoltat. Eşti deşteaptă şi te gândeşti la alţii mai mult decât la tine. Asta este o calitate rar întâlnită. Majoritatea oamenilor… Se opri, trase aer în piept şi coborî glasul. Îţi place să pescuieşti şi să urci pe munte. Am de gând să-ţi cumpăr nişte bocanci ca lumea pentru drumeţie şi… Ea se întoarse şi se uită încruntată la el.

— Şi când ai de gând să faci asta? înainte sau după ce mă întorc la soţul meu?

— După, zise Thomas, câtuşi de puţin tulburat de izbucnirea ei.

— După ce îi spui că vrei să-ţi recapeţi libertatea.

— Presupui prea multe, spuse ea, îndreptându-şi spatele şi dându-şi toată silinţa să aibă un aer intimidant.

— Da, presupun multe, rosti Thomas încetişor, apoi îi luă şi îi sărută palma.

— Oh, la naiba! mormăi Madison; apoi oftă din greu, îşi trase mâna şi o puse la loc pe balustradă. Nu putem face asta. Nu e corect. Tu eşti…

— Dacă intenţionezi să vorbeşti despre faptul că facem

parte lumi diferite, plec chiar acum, o avertiză Thomas, părând el supărat de data asta. Se sprijini şi el de balustradă şi se uită spre pădure. Ascultă, îmi cer scuze dacă te-am luat prea repede, dar aşa sunt eu. Iau decizii rapide. Într-o clipă am hotărât că vreau să mă fac doctor şi în toţi anii care au trecut de atunci am regretat o singură dată.

— Prima ta impresie despre mine a fost că sunt o infractoare, o persoană dintr-o lume total diferită de cea în care trăieşti tu.

— M-a orbit frumuseţea ta, explică Thomas. Nu te-am remarcat din cauza faţadei.

Şi, dacă vrei să ştii, mărimea sumei de bani pe care o moşteneşti sau educaţia nu determină „calitatea" de infractor.

— Să verificăm statisticile privitoare la numărul săracilor închisori comparativ cu cel al bogaţilor?

— Cum am putea s-o facem? De fapt, cum de-am ajuns să vorbim despre asta? întrebă Thomas, întorcându-se spre ea. Sau încerci doar să mă îndepărtezi de subiect? Madison îşi feri privirea, apoi se uită în lungul verandei.

— Se întâmplă prea multe şi prea repede, se justifică ea, tot fără să-l privească.

Acordă-mi puţin timp. Ani de zile n-am avut parte de nimic special, iar apoi, dintr-odată…

— Ai întâlnit bărbatul visurilor tale? întreba Thomas cu speranţă în glas.

Madison râse.

— Am nevoie de timp.

— Ia cât îţi trebuie, spuse el, apoi se uită la ceas. Îţi ajunge o oră? Ce zici de patruzeci şi cinci de minute? Madison deschise gura să vorbească, dar Pauli împinse uşa

cu plasă şi ieşi pe verandă, oprindu-se între ei, apoi oftă teatral.

— Dacă şi voi fugiţi ca să vă culcaţi împreună, am să sar într-o canoe şi am să dispar şi toţi o să vă petreceţi întreaga noapte căutându-mă.

Madison fu şocată de vorbele copilei.

— Cine a mai dispărut ca să… o întrebă degajat Thomas.

— Toţi. Mama şi tata. Carol şi Alex. Şi voi păreţi că aţi vrea s-o faceţi.

Thomas râse, dar Madison simţi că se înroşeşte.

— Cred că subiectul ăsta…

— E nepotrivit pentru mine? o întrerupse Pauli amărâtă. Ştiu. Sunt blestemată să fiu mai înţeleaptă decât ar trebui pentru vârsta mea.

— Blestemată să nu-ţi ajungă nimeni cu prăjina la nas, comentă Thomas imediat, apoi se uită peste capul ei la Madison. I-am schimbat scutecele.

— Asta când eram băiat, preciza Pauli, făcând-o pe Madison să se uite mirată la ea.

Thomas pufni.

— Din câte văd, încă mai eşti, spuse el, uitându-se la pieptul plat al fetei.

Pauli privi şi ea în jos.

— Ştiu. E o tragedie, nu-i aşa? Crezi că îmi vor creşte vreodată? Eşti doctor, ce părere ai?

— Încă nu sunt doctor, dar când am să fiu n-am să mă ocup de aşa ceva.

De ce n-o întrebi pe Madison? Ea are experienţă în domeniul ăsta.

Madison se abţinu cu greu să nu-şi acopere sânii cu

braţele.

— Cred că ar trebui să văd ce se întâmplă cu cina.

— O să mai dureze, spuse Pauli. Când mama şi tata se apucă de treabă, le ia ceva timp. Madison se hotărî să nu mai fie pudică.

— Ce norocoasă e mama ta! Trebuie să-mi spună secretul ei. Întorcându-se, Pauli se uită la ea.

— Cum e Thomas la pat? Însă nu apucă să audă răspunsul pentru că Thomas o apucă de ureche şi, deschizând uşa de plasă, o împinse în bucătărie.

— Intră în casă şi încearcă să te porţi cum se cuvine.

— Cum să învăţ dacă nu întreb? scânci Pauli, când Thomas închise uşa.

— Sunt lucruri pe care le înveţi pe propria-ţi piele, nu din ce îţi spun alţii. Acum du-te şi caut-o pe mama ta şi spune-i că suntem gata de masă.

— Ce doctor ai să mai fi şi tu! bombăni Pauli în timp ce pleca.

— Ce copil neobişnuit! spuse Madison întorcându-se.

— O răsfăţată. Un copil făcut la bătrâneţe şi răzgâiat cât cuprinde. Bietul Alex n-a avut parte decât de disciplină, dar copila asta n-a ştiut niciodată ce-i aia.

— O iubeşti la nebunie, nu-i aşa? întrebă Madison, zâmbind.

— Sunt topit după ea, răspunse Thomas. Şi acum să revenim la noi doi. Spuneam că… Dar, în clipa aceea, uşa cabanei se deschise şi domnul Barnett ieşi pe verandă cu o bere în mână, fiind urmat la scurt timp de Alex. Câteva minute mai târziu intrară cu toţii să mănânce. După aceea, Madison nu mai avu ocazia să fie singură cu Thomas. Nici când spuseră noapte bună şi plecară spre camerele lor

separate nu avură parte de intimitate. La un moment dat în timpul serii, lui Madison i se păru că Thomas încerca să-i dea de înţeles că o aşteaptă afară mai târziu. Însă îşi mută privirea şi se uită pe fereastră, la lună, prefăcându-se că nu observă nimic.

CAPITOLUL 13

— Mă scoţi din sărite, Madison! spuse Ellie, exasperată. Toate astea s-au întâmplat acum cincisprezece, şaisprezece ani şi ştiu că nu te-ai măritat cu el, dar de ce? Când rudele şi prietenii unui bărbat îţi spun *„Tu nu eşti ca celelalte fete cu care se întâlneşte el"*, înseamnă că eşti pe drumul cel bun. Ce s-a întâmplat?

Madison îşi privi ţigara, dar tăcu.

— Copiii, spuse Leslie, rupând tăcerea. Asta a fost, nu-i aşa?

Când Madison ridică privirea spre Leslie, în ochii ei era atâta durere încât Ellie nu o putu suporta. Ca scriitoare, simţea profund lucrurile, iar acum simţea durerea lui Madison, încă vie şi sângerând după atâţia ani.

— Înţeleg, zise după un timp Ellie. Mă gândeam că poate Roger a avut remuşcări şi te-a implorat să rămâi. Sau… Nu mai continuă. Realitatea era mai dureroasă decât îşi imaginase ea.

— Ce i-ai spus lui Thomas? întrebă încet Leslie. Când Madison duse ţigara la buze, mâna îi tremura.

— Pauli a adus în discuţie subiectul copiilor. A spus că nu avea de gând să aibă copii, că voia să fie o fiinţă liberă şi să-şi petreacă viaţa sfâşiind inimile bărbaţilor. Apoi doamna Barnett a… Madison mai trase un fum din ţigară, apoi o strivi în scrumieră, dar îşi aprinse alta.

— Carol şi Alex, doamna şi domnul Barnett, şi… Thomas aveau acelaşi punct de vedere, şi anume că singurii care contează cu adevărat în viaţă sunt copiii.

Thomas a afirmat că un om poate să muncească o viaţă întreagă şi să realizeze tot ce îşi propune, dar dacă nu are copii care să-l moştenească, viaţa lui e fără sens. În timp ce spunea asta, mă privea cu nişte ochi în care citeam că voia să aibă copii cu mine. Nici Leslie, nici Ellie nu ştiau ce să zică. Se uitau la Madison şi se gândeau la ce şi cum pierduse ea. Dacă nu s-ar fi întors la Roger… Dacă ar fi rămas în New York… Dacă…

— V-am făcut să vă fie milă de mine? întrebă Madison, încercând să glumească.

Însă Leslie nici măcar nu zâmbi.

— Ce ai făcut? Adică, cum ai reacţionat după ce ai auzit toate astea?

— Alex şi Carol ne-au dus cu maşina acasă la Thomas. Eu încercam să mă prefac că nu se întâmplase nimic, dar n-am prea reuşit. Şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. I-am spus că îmi era greu să-mi încalc promisiunile şi jurămintele făcute la căsătorie. Însă, când am ajuns la cabană, în jur de nouă seara, Roger şi Terry înotau în piscină goi puşcă. Treaba asta nu m-a ajutat deloc.

— Le-ai mărturisit lui Alex şi Carol că erai măritată cu Roger? întrebă Ellie.

— Le-a spus Thomas. A făcut-o foarte nonşalant. S-a oprit lângă piscină şi l-a prezentat pe Roger ca soţul meu. Alex şi Carol nici măcar n-au clipit. După aceea, în timp ce ne îndreptam spre casă, Carol m-a luat de braţ şi mi-a zis că o să-mi împrumute toate revistele ei pentru mirese ca să-mi pot alege rochia pe care s-o port când mă voi mărita cu

Thomas.

— Nu-mi pot închipui cum trebuie să te fi simţit ştiind ce ai păţit, spuse Ellie. Te-ai gândit vreodată să vorbeşti cu Thomas despre…

— Nu! o întrerupse Madison, aproape strigând. Nici nu mi-a trecut prin cap să discut cu Thomas despre… despre faptul că n-am uter. Nu puteam să-l pun în situaţia să aleagă! Nici nu m-am gândit să-i spun că puteam adopta un copil. El era un bărbat întreg, iar eu, numai pe jumătate femeie. Nu intenţionam să-l pedepsesc pentru ce mi se întâmplase mie. Era un om minunat, şi ştiam că ar fi putut… Madison tăcu brusc şi se calmă. E uimitor cât de vii par toate astea, de parcă n-ar fi trecut atâţia ani. Însă au trecut. Se lăsă tăcerea. Trase din ţigară şi îşi privi mâinile.

— În dimineaţa următoare Thomas a trebuit să plece, iar eu… eu m-am ascuns ca să nu-mi iau la revedere de la el. Restul şederii noastre acolo am umblat. Am parcurs mile întregi pe jos, iar Roger… Trase un fum. Zău că nu ştiu ce-a făcut Roger.

După ce Madison tăcu, Leslie întrebă încetişor:

— Ce s-a întâmplat între tine şi Roger?

— Patru luni mai târziu, a divorţat de mine. Primul pas fără cârje l-a făcut ducându-se direct la un avocat. S-a însurat cu Terry, dar a durat doar vreo trei ani. Cred că se săturase să tot ia bani de la părinţii lui, aşa că s-a gândit să-şi ia o soţie bogată. Însă toţi banii lui Terry erau în depozite administrate prin tutelă, aşa că Roger n-a putut să pună mâna pe un sfanţ. Madison zâmbi puţin.

— Nu ştiu dacă e adevărat, dar am auzit că în clipa în care familia lui Terry i-a cerut să-şi ia o slujbă, a şi completat cererea de divorţ. Se uită o clipă la ţigară, apoi la ele. Dar

până la urmă, tot a ieşit bine pentru el, întrucât doi ani mai târziu părinţii lui s-au înecat într-un accident de navigaţie, şi lui i-a rămas toată averea.

Roger a vândut casă, a trimis colecţia de artă la Sotheby's, unde a fost considerată „importantă", astfel că s-a vândut cu peste un milion de dolari. Roger a încredinţat banii unui amic de-al lui din colegiu, care i-a investit şi, din câte ştiu, acum e multimilionar şi… inspiră adânc. Şi s-a însurat bine şi are trei copii. Cel mai mic are numai cinci ani.

— Nemernicul! spuse Ellie în surdină.

— Bine zis, o aprobă Leslie, şi camera parcă se umplu de gândurile lor nerostite despre nedreptatea îndurată de Madison.

— Şi Thomas? întrebă Ellie. Ce s-a întâmplat cu el? Madison tocmai îşi aprinsese o ţigară, dar acum întoarse pachetul şi luă alta. Acum ardeau ambele ţigări, dar părea să nu fie conştientă de asta.

— Thomas… n-a dus-o la fel de bine, spuse încet Madison. După un an sau doi de la divorţul lui Roger de Terry, am revăzut-o pe doctoriţa Oliver. Nu mai ţinusem legătura cu ea dacă n-am mai fost cu Roger, dar am întâlnit-o când eram la schi cu şeful meu. Primul impuls a fost s-o iau în direcţia opusă, dar ea a insistat să luăm masa împreună, doar noi două, fără soţul sau copiii ei. Madison luă din scrumieră şi a doua ţigară. N-am putut să nu întreb de Thomas. Voiam tare mult să aud ceva despre el. Ea mi-a spus că a terminat facultatea de medicină, dar nu s-a specializat în medicina recuperatorie cum intenţionase.

În schimb, s-a apucat de studiul bolilor tropicale. S-a hotărât să intre în cercetare.

Madison strivi în scrumieră una din ţigări. Nu sunt

sigură dacă cineva din familia lui Thomas ştia de noi doi-nu că ar fi fost mare lucru de ştiut-dar Dorothy mi-a spus că vara aceea de la cabană l-a schimbat pe Thomas. A devenit şi mai retras decât înainte. „Mai ursuz", afirma ea. Câteva clipe Madison se concentra asupra fumatului, fără să se uite la femeile din faţa ei. Însă ele aşteptau, şi ea ştia asta.

— Asta a fost demult, rosti Madison atât de încet încât abia o auziră. Dar timpul, indiferent cât ar trece, nu poate alina durerea. Înălţă capul şi le privi, iar în clipa aceea, Ellie icni. Madison, femeia frumoasă de odinioară, arăta de parcă avea o sută de ani. Părea un cadavru care, printr-o ciudăţenie a naturii, continua să se mişte.

— Thomas era într-un avion mic ce transporta medicamente în pădurea tropicală din Brazilia, iar aparatul s-a prăbuşit. Se crede că a fost lovit de fulger. Toţi cei trei pasageri au murit pe loc. Câteva minute domni o tăcere apăsătoare.

— Ce pierdere! articula Ellie după un timp. Ce pierdere cumplită, trei vieţi curmate! Vieţi valoroase. Iar un parazit ca Roger ajunge sus! Asta mă… Nu găsi un cuvânt potrivit pentru a descrie ceea ce simţea. Madison se ridică brusc.

— Aveţi ceva împotrivă să mergem la culcare? A fost o zi lungă şi aş vrea să dorm puţin. Ellie ar fi vrut să mai discute. După trei ani în care trăise singură, fără niciun subiect de roman în minte, era flămândă să audă poveşti. Hămesită.

Dar cum se ridică şi Leslie, Ellie ştiu că trebuia să renunţe în seara aceea.

— Paturi? spuse Ellie dându-se jos de pe canapea. Cum dormim?

Leslie, împăciuitoare, le organiză astfel încât să

doarmă pe rând în paturi şi pe canapea. Alese ea canapeaua pentru prima noapte şi, cincisprezece minute mai târziu, toate trei adormiseră.

CAPITOLUL 14

Ellie se trezi într-un miros delicios şi preţ de o clipă nu ştiu unde se afla. Sosise mai devreme mâncarea de la restaurantul la care îşi comanda ea prânzul? se întrebă încă nedezmeticită. Dar mâncarea de acolo nu mirosise niciodată atât de bine. Înhăţându-şi hainele de pe speteaza scaunului, ieşi din dormitor şi intră în baie, unde îmbrăcă o pereche de pantaloni mulaţi şi o cămaşă uriaşă, care îi acoperea rotunjimile. Cu fiecare kilogram pe care îl lua hainele ei deveneau mai mari. Ştia că este o iluzie, dar spera că, acoperindu-se complet, nimeni nu vedea cât de mult se îngrăşase. Bucătăria era însorită şi veselă, masa era pregătită-faţă de masă şi şerveţele drăguţe, verde cu galben-iar în mijlocul ei se afla un platou cu multe clătite şi căpşuni.

Leslie era la aragaz, purtând un şorţ alb strălucitor cu cireşe imprimate pe el.

Ellie se uită lung la masă, apoi la Leslie.

— Vrei să te măriţi cu mine? întrebă ea, cu ochii mari.

— Am cerut-o eu deja, spuse Madison intrând în casă. Fusese afară, la fumat, presupuse Ellie. Zâmbind, Leslie puse în faţa lui Ellie o farfurie cu clătite cu coacăze.

— Nici nu pot să vă spun ce bine e să găteşti pentru oameni cărora le place să mănânce, mărturisi ea, tăcând semn spre Madison.

— Lasă-mă să ghicesc, comentă Ellie, mârâind. A mâncat o jumătate de duzină.

— Aproape o duzină, confirmă Leslie, apoi se aplecă şi mai mult spre Ellie. N-o lăsa să te prostească-e piele şi os pentru că nu mănâncă niciodată. Lăcomia din weekend-ul ăsta e ceva neobişnuit.

— Te-am auzit, spuse Madison. Nu mănânc mult pentru că n-am timp şi habar n-am să gătesc. În timp ce vorbea, se aşeză pe un scaun vizavi de Ellie şi, imediat, Leslie îi dădu un castron plin cu căpşune trufandale şi frişca proaspătă.

Ellie gemu din nou. Madison, zâmbind îngâmfat, luă o căpşună roşie şi mare şi linse frişca de pe ea.

— Sper să te îngraşi, bombăni Ellie înfigând furculiţa în clătite.

— Tu de ce te-ai îngrăşat? o întrebă Madison muşcând din căpşună.

— Zău aşa, Madison! protestă Leslie. N-a fost politicos din partea ta!

Madison rămase imperturbabilă în faţa mustrării.

— Aseară eu v-am povestit ce mi s-a întâmplat de m-am urâţit, aşa că acum e rândul ei să spună de ce s-a îngrăşat. Ellie căscă ochii în faţa sincerităţii brutale a lui Madison, dar apoi zâmbi. Vorbind sincer, îi era mai uşor să răspundă la întrebarea asta directă decât la aluziile nu prea subtile ale altor femei cu privire la salate, săli de gimnastică şi instructori personali: *„E cea mai minunată sală, iar el este cel mai bun instructor din lume”,* i se spusese deseori, de parcă Ellie nu ştia că se putea scăpa de kilogramele în plus.

— M-a lefterit sistemul legislativ şi m-a apucat deprimarea, mărturisi Ellie cu gura plină. Acum sunt un eşec lamentabil. O fostă. N-am mai scris un cuvânt de trei ani. Nici măcar nu-mi mai pot imagina poveşti.

— Aseară m-ai ascultat cu atenţie, observă Madison.

— Tot încerc, dar… Ellie ridică privirea. Leslie spăla vasele la chiuvetă, stând cu spatele, dar era atentă. Nu ştiu… Cred că m-am descurajat, şi se pare că nu mai pot să-mi recapăt încrederea în mine. Întorcându-se, Leslie puse în faţa lui Ellie un pahar cu suc proaspăt de portocale.

— Parcă aveai de gând să te faci pictoriţă. Ellie râse.

— Pare că a trecut atât de mult de atunci încât abia dacă mai ţin minte. L-am cunoscut pe bărbatul ăsta care… Auzind-o, Leslie şi Madison gemură zgomotos.

— De ce poveştile tuturor femeilor încep cu *„L-am cunoscut pe bărbatul ăsta”?* se întrebă Leslie. Îşi luă şi ea în sfârşit o farfurie cu clătite şi începu să mănânce.

Abia după ce le servise pe celelalte se aşezase şi ea. Ellie zâmbi.

— Era muzician, de două ori mai talentat decât mine, şi am ştiut de la început că am cunoscut un geniu, spuse ea cu simplitate.

— Înţeleg, zise Madison. Ai renunţat la cariera ta ca să-l ajuţi, dar el nu a reuşit nimic cu extraordinarul lui talent. Şi brusc, te-ai pomenit întreţinându-l, spălându-i rufele, făcându-i mâncare… Râzând, Ellie îşi piti faţa în mâini ca pentru a se apăra.

— Viaţa mea e ca un cântec country şi western. Recunosc. Dar tipul era cu adevărat strălucitor. Genial.

— A fost genial că a găsit pe cineva să-l venereze, comentă Madison privind-o pe Ellie în ochi. Ellie dădu să protesteze că nu fusese atât de proastă cum crede ea, dar nu găsi niciun argument ca să se apere.

— De unde ştii atât de multe despre astfel de lucruri?

— De la una dintre femeile care lucrează cu mine. S-a

măritat cu un bărbat care suda capace de roată. Tipul avea de gând să devină Cineva Renumit. Cu majuscule. Şi, în timp ce îşi croia drum în lume, îi cerea ei „să-l ajute" un pic.

Acum ea are trei copii, iar el nu are slujbă de patru ani. Ea obişnuia să spună că cineva atât de talentat că el nu îşi poate lua o slujbă oarecare.

— Exact, zise Ellie dând la o parte farfuria pe jumătate goală. Tocmai asta s-a întâmplat. În ultimii ani am rememorat totul de mii de ori şi tot nu ştiu cum s-a întâmplat, ci doar câs-a întâmplat. Eram la New York pornită să-mi fac un nume, şi deodată trăiam cu acest bărbat, acceptând orice slujbă reuşeam să găsesc pentru a avea bani ca să-i dau lui o şansă în lumea muzicii.

— Dragostea, oftă Leslie în timp ce ducea farfuriile la chiuvetă.

— Tocmai asta e, interveni Ellie repede. Nu sunt sigură că l-am iubit vreodată. Nu sunt sigură că… Se uită la Madison. Aş părea tâmpită dacă aş afirma că nu sunt sigură că am avut de ales?

— Prietena mea mi-a povestit cum a curtat-o soţul ei, le zise Madison. S-a ţinut zi şi noapte după ea. Luni de zile, pe pragul ei erau trandafiri. Îi scria poezii şi scrisori. Îi dădea telefoane cuceritoare şi vorbeau toată noaptea. Îi făcea cadouri, discuta cu ea la nesfârşit, o asculta, îi păsa de ea. Voia să ştie totul despre ea.

— Ca mai târziu să o poată controla, o completă Ellie, întorcând capul pentru a-şi feri privirea.

— Exact, spuse Madison. Un maestru al controlului. A văzut în prietena mea ceva ce voia, aşa că nu i-a dat pace.

— Aşa e, îi întări vorbele Ellie.

— Eu vreau să aflu cum ai devenit scriitoare, întrebă

Leslie, schimbând cu tact subiectul.

— Am început să scriu pentru că eram nefericită, răspunse Ellie. Cel puţin aşa consideră Jeanne, psihiatra mea. Apropo, asta-i casa ei. Ea m-a ajutat să înţeleg că… Se opri şi inspiră profund. Sunteţi sigure că vreţi să auziţi toate astea?

— Fiecare cuvânt, în ordine cronologică, răspunse Madison zâmbind.

Ellie se uită o clipă pe fereastra de deasupra chiuvetei. Nu, nu era pregătită să le relateze „întreaga" poveste. Nu încă. Le privi.

— Să fac o cafea pentru toată lumea? întrebă Leslie. Sau vrea cineva un ceai tare?

— Eu vreau ceai, spuse Ellie, în timp ce Madison optă pentru cafea.

După ce Leslie le servi, Ellie începu:

— M-ar crede cineva dacă aş spune că lucram atât de mult încât nu observam ce se petrecea în căsnicia mea? Mă sculam la patru dimineaţa şi o luam din loc într-o fugă. Niciuna nu reacţiona şi Ellie se bucură. Aici, în casa asta, alături de aceste femei care îi erau totodată străine şi cele mai bune prietene, nu trebuia să găsească pretexte, să se scuze.

— În tot cazul, Martin, aşa îl chema-adică îl cheamă pe fostul meu soţ, Martin Gilmore, era strălucitor ca muzician. Cânta la chitară de te făcea să plângi. Sau să râzi. Reuşea să stârnească publicului orice emoţie voia. Oricum, credeam că prin mine lumea va avea prilejul să-l audă, iar după succesul lui pe plan internaţional…

— Avea să fie rândul tău, o completă Leslie. Întotdeauna există promisiunea că o să vină şi „rândul" femeii.

— Corect, confirmă Ellie strâmbându-se. Când mi-a cerut să las New York-ul şi să merg să trăiesc într-un orăşel de lângă L.A., am acceptat imediat. Martin considera că numai în L.A. ar fi avut şansa să devină cunoscut. Aşa că… Ellie inspiră adânc. Mi-am vândut ustensilele şi toate lucrările pe care le făcusem şi am plecat cu el. La început a fost grozav. El a obţinut câteva contracte minunate cu nişte formaţii excelente şi totul a decurs extrem de palpitant. Eu lucram ca recepţioneră la o firmă ce vindea maşini uzate şi mă plictiseam de moarte, dar noaptea eram cu Martin care îmi spunea poveşti fascinante despre persoanele pe care le văzuse şi ce făcuse în ziua aceea. Ellie îşi privi mâinile. Dar încet-Încet, lucrurile au început să meargă prost. El renunţa la tot mai multe contracte şi, cu fiecare slujbă de care se lăsa, părea să se închidă tot mai mult în el. La început câştiga bani frumoşi, dar pe măsură ce anii treceau parcă nu mai considera necesar să o facă. Spunea că viaţa nu îi oferă nimic, aşa că nici el nu trebuia să dea ceva înapoi. Zâmbind, Ellie se uită la celelalte femei. Aşa că m-am hotărât să îl ajut. Să-l fac să aibă succes. Am început să-i stabilesc întâlniri cu cele mai mari nume din L.A. Trebuie să mărturisesc că nu aveam deloc mândrie. Imploram şi plângeam. Inventam poveşti cutremurătoare ca să-i fac pe oameni să-l asculte pe Martin, fie pe bandă, fie în persoană. Dar… Ellie îşi aruncă mâinile în sus de frustrare. Nu a vrut să profite de ocaziile pe care i le creasem, spuse ea, apoi trebui să-şi desfacă mâna pentru că unghiile îi intrau în carne. Leslie îi întinse o ceaşcă de ceai şi Ellie bău, încercând să se liniştească.

Puse ceaşca jos.

— Am învăţat că numai talentul nu e suficient pentru a avea succes. Poţi să scrii un roman grozav, dar, dacă nu faci

un efort să-l lansezi pe piaţă, poţi să-l laşi să zacă în sertar. Asta s-a întâmplat cu fostul meu soţ. Nu cred că ar fi rezistat în faţa concurenţei sau a criticii existente în orice domeniu când vrei să ajungi în vârf, aşa că a dat înapoi cu fiecare prilej. Îi aranjam câte o întâlnire cu un DJ ca să-i asculte caseta sau cu cineva care avea puterea să îl lanseze. Martin părea fantastic de entuziasmat şi, în noaptea dinainte, făcea pătimaş dragoste cu mine, spunându-mi cât de recunoscător îmi era şi ce soţie grozavă eram etc.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Madison. Apoi nu venea la întâlnire.

— Exact! aprobă Ellie. Întotdeauna avea nişte scuze perfecte. Nu profita de un prilej pentru că ajuta pe cineva.

— Aşa că nu te puteai supăra, spuse Leslie. Nu pe un sfânt ca el.

— Bineînţeles că nu. Auzeam: *„Ce să fac? Joe avea nevoie de mine. Puteam eu să-i spun: «Scuze, Joe, dar trebuie să te las la necaz pentru că mă duc să-i cânt unui individ bogat căruia nu-i pasă de nimeni»?”*

— Cât a durat până ai renunţat să trăieşti doar pentru el şi ţi-ai redescoperit propriile talente? întrebă Madison luând o gură de cafea tare, fără zahăr. În dimineaţa asta, Ellie nu o văzuse fumând nicio ţigară, dar acum desfăcu un pachet nou şi scoase una. Leslie se ridică să deschidă fereastra de deasupra chiuvetei.

— De fapt, nu am redescoperit nimic, spuse Ellie. Cred că s-a întâmplat pur şi simplu. Nimic planificat. Martin era în vizită la unul din mulţii lui prieteni şi… Ellie se opri.

— Femeie? întrebă Madison.

— Ştiu că am să par naivă, dar atunci nu mi-a trecut niciodată prin minte că desele lui plecărisă „ajute” pe cineva

sau să cânte cu nişte tipi-erau de fapt întâlniri cu aproape o duzină de… amante.

— Aşa că erai singură, spuse Leslie, încurajând-o să continue. Ai început să pictezi din nou?

— Nu, răspunse Ellie. Realizez că e o tâmpenie, dar pentru că ştiam că sunt măritată cu un bărbat mai talentat decât mine am renunţat la artă. După ce l-am cunoscut pe Martin şi l-am auzit cântând, n-am mai pictat nici măcar o acuarelă. Îşi ridică brusc capul. Jeanne, psihiatra mea, crede că am renunţat nu din cauză că aş fi avut mai puţin talent decât Martin, ci pentru că eram profund nefericită şi reprimam acest lucru. De fapt, nu aveam viaţă, fie că Martin era acasă sau nu. Când era, trăiam… Cum să vă explic? Se uită la Madison. Căsnicia ta era un iad, după cum ne-ai povestit, dar a mea era… cred că i s-ar potrivi cuvântul tristeţe. Trăiam în tristeţe pentru că Martin era sclipitor de talentat, dar nimeni nu voia să-i dea o şansă.

— Asta îi includea şi pe cei care îl aşteptau la întâlniri? întrebă Madison trăgând din ţigară.

— Oh, da, răspunse Ellie zâmbind. Pe ei mai ales.

— Aşa că erai singură şi te-ai apucat de scris, spuse Leslie în timp ce termina căpşunile din castron.

— Mai mult sau mai puţin. În timp ce Martin era plecat, am început să aştern pe hârtie poveştile din capul meu. Aveam o întreagă viaţă imaginară, cu un bărbat pe nume Max şi…

— Şi tu erai Jordan Neale, continuă Leslie zâmbind. Ţi-am citit toate cărţile.

— Eu nu, recunoscu Madison. Vorbeşte-mi despre ele. Ellie dădu să răspundă, dar Leslie i-o luă înainte:

— Sunt nişte romane poliţiste complicate, amuzante,

sexy şi romantice, cu acest cuplu căsătorit care… Se întoarse spre Ellie cu ochii mari. În ultima carte ai dat de înţeles că s-ar putea ca iordan să fie gravidă. Este?

— Habar n-am, răspunse Ellie.

— Dar tu eşti scriitoarea, replică neîncrezătoare Leslie.

— Dacă ştiam ce o să se întâmple, de ce m-aş fi deranjat să mai scriu povestea? De fapt, când termin două treimi din carte şi întrevăd sfârşitul, îmi vine să renunţ şi să încep ceva nou. Leslie deschise şi închise gura de câteva ori. La fel ca majoritatea oamenilor, credea că autoarea ştia totul despre personajele ei.

— Aşadar, cărţile reprezentau ce-ţi doreai tu în relaţia cu soţul tău, spuse Madison, apoi se uită prin bucătărie.

— Mai vrei căpşuni? întrebă Leslie, mereu pe fază când cineva avea nevoie de ceva.

— Le aduc eu… Începu Madison, dar Leslie era în picioare înainte ca Madison să se mişte.

— Cred că da, spuse Ellie. Nu m-am gândit la asta când le-am scris. Îmi umpleam pur şi simplu serile cu ceva, pe lângă televizor. Şi weekend-urile. Atunci era cel mai rău. Leslie puse în faţa lui Madison un castron uriaş cu căpşuni, iar alături, o farfurie plină cu clătite.

— Şi cum ai reuşit să le publici? întrebă Leslie. Eu nu mă prea pricep la asta, dar mi-a spus o prietenă că trebuie să ai un agent, şi cu cât acesta e mai priceput, cu atât mai bun e contractul. Auzind-o, Ellie rosti un cuvânt vulgar, însoţit de un sunet şi mai vulgar.

— Agenţii au lansat zvonul ăsta. Nu ai nevoie de un astfel de om ca să ţi se publice o carte. Eu n-am avut şi nici n-o să am un agent. Niciodată. Ellie vorbise cu atâta vehemenţă încât, atunci când se opri, tăcerea din cameră

păru nefirească.

— Scuze. E un lucru care mă scoate din sărite. Unde rămăsesem?

— Păcat că n-ai folosit tonul ăsta cu soţul tău, zise Madison încetişor.

— Nu-i aşa? Când privesc în urmă şi mă gândesc la tot ce aş face altfel… În fine, asta nu se va întâmpla. Oricum…

— Ce părere avea soţul tău despre faptul că scriai? o întrerupse Leslie.

— Nu i-am spus un cuvânt despre asta, spuse Ellie. Trebuie să înţelegeţi că în viaţa noastră nu mai era loc şi pentru altceva în afară de tristeţea lui Martin. Trăiam şi respiram prin suferinţa lui. „Conversaţiile" noastre-dacă se pot numi aşa-aveau ca subiect lumea ticăloasă ce nu le dădea o şansă oamenilor sclipitori ca el. Nu prea puteam să-i spun că în timp ce el se chinuia atât de mult, eu mă distram de minune scriind povestioare poliţiste amuzante.

— Şi tu încă munceai pentru amândoi? întrebă Leslie atât de răstit şi tăios încât celelalte două se uitară uimite la ea. Scuze, însă eu cred că îi suporţi multe unui bărbat, dar el câştigă banii. Iar banii ăia sunt folosiţi pentru întreţinerea familiei.

— Da, dar, conform spuselor lui, el plătea cheltuielile „familiei". Când şi când încheia un contract şi pleca într-un stat de care abia dacă auzisem, unde stătea luni în şir. Singura problemă era că tot ce câştiga dădea pe echipamentul electronic. Aveam în camera de zi patru difuzoare în care puteai să-ţi faci casă. Aveam trei scaune vechi şi prăpădite, fără masă de cafea căci nu era loc, dar aveam difuzoare pe care le-ar fi invidiat până şi Rolling Stones. Martin considera că „investeşte" pentru viitor.

— Nu mai suport! protestă Madison. Ce-o fi cu noi de avem parte de astfel de bărbaţi? Aseară v-am povestit de Roger, iar acum tipul ăsta… Glasul i se stinse, de parcă nu-l putea eticheta suficient de dur pe Martin Gilmore.

Ellie ridică din umeri.

— Când ieşi dintr-o situaţie intolerabilă, nu poţi să faci pe cineva să înţeleagă de ce te-ai complăcut atât de mult timp. Nici eu nu mă înţeleg. Când eram implicată, nici n-o puneam la îndoială. Asta era.

— Dar ştiai că e rea, aşa că ţi-ai imaginat o altă viaţă, spuse Leslie. Ellie îi zâmbi călduros.

— Exact! Asta am făcut, numai că atunci nu realizam. Scriam pur şi simplu de plăcere. Cinci cărţi în total.

— Ce-ai făcut după aia? Ellie surâse.

— Ştiţi cum ţi se poate schimba viaţa într-o clipă?

— Oh, da, exclamă Madison. Roger m-a sunat şi mi-a spus că are nevoie de mine, aşa că am lăsat New York-ul şi m-am dus la el. Un singur telefon.

Ellie râse.

— Eu m-am dus la dentist şi am luat din sala de aşteptare un număr al unei reviste locale. La sfârşit era un anunţ despre o conferinţă a scriitorilor, organizată într-un oraş aflat la vreo şaizeci de mile la sud de noi. Tot acolo era amintit şi faptul că la conferinţă aveau să participe şi editori ca să vorbească despre munca de scriitor.

— Şi te-ai dus, iar ei s-au îndrăgostit de Jordan Neale, completă Leslie zâmbind de parcă ar fi auzit sfârşitul fericit al unui basm. Ellie râse.

— N-a fost chiar aşa. V-am spus că n-am învăţat să bat la maşină decât după ce am început să public?

— Deci ai angajat pe cineva să-ţi dactilografieze cărţile,

presupuse Leslie, nedumerită.

— Şi cum aş fi plătit pentru asta? întrebă Ellie. Dacă afla Martin…

— Te-ar fi criticat până ai fi pus pe foc tot ce-ai scris, completă Madison încet. Dar într-un fel „drăgăstos", fireşte. „Eşti sigură că vrei să citească şi altcineva, iubito?", ar fi zis el.

— Da, confirmă Ellie. Exact. Abuz verbal. Bineînţeles că la vremea aceea nu gândeam aşa. Jeanne spune că femeile în situaţia mea se autosugestionează că bărbatul cu care sunt este bun. Dacă încep să realizeze adevărul despre el…

— Atunci trebuie să facă ceva, dar sunt prea îngrozite. În definitiv, bărbatul şi-a consumat multă energie ca s-o facă să se simtă incompetentă şi neadaptată, termină Madison în locul ei.

— Da, spuse Ellie cu toată convingerea.

— Şi cum ai reuşit să fii publicată? întrebă exasperată Leslie. Ellie râse şi se uită la ceaşca goală din faţa ei.

— În primul rând, m-a ajutat inocenţa. Dacă aş fi ştiut cât de cât ceva nici n-aş fi încercat. Nici măcar n-aş fi stabilit întâlnirea cu editorul. Mai târziu, lumea mi-a spus că nu puteam să procedez aşa, că trebuia să am un agent, că manuscrisul meu trebuia să fie aşa şi pe dincolo. Mi s-a spus că existau reguli şi că eu le încălcasem pe toate. Ellie ridică privirea, zâmbind. Dar ştiţi ce? Lumea lor e la fel de flămândă de subiecte bune cum suntem noi, cititorii.

— Da, dar cum ai convins pe cineva să-ţi citească manuscrisele, în primul rând? întrebă Madison. Eu nu suport să scriu de mână nici formularele de asigurări, aşa că nu-mi pot imagina o carte întreagă scrisă cu cerneală şi stilou.

— Ai perfectă dreptate. Dacă editorul meu ar fi ştiut,

nu mi-ar fi cerut să i le trimit. Vedeţi voi, Daria a întârziat. Daria e editorul meu. Ea nu ajunge nicăieri la timp, de obicei pentru că are o mie de lucruri de făcut în doar zece minute. Ellie zâmbi. I-am spus deseori că începutul carierei mele s-a datorat întârzierii ei. De fapt, o dată i-am făcut cadou un ceas de buzunar. Când Leslie şi Madison se uitară nedumerite la ea, Ellie explică:

— Ştiţi, ca Iepurele Alb din *Alice în Ţara Minunilor. „Întârzii. Întârzii”,* repetă Iepurele Alb. Femeile zâmbiră, dar Ellie realiză că aşteptau cu nerăbdare să le povestească despre cartea ei.

— În regulă, însă cu ştiu cum au decurs lucrurile numai pentru că, mai târziu, eu şi Daria am devenit prietene şi ea mi-a povestit totul.

— Am întârziat, îi spuse Daria asistentei ei, Cheryl, care o însoţise la conferinţa scriitorilor. Trebuie să plec acum!

— Dar mai aşteaptă doar una şi arată promiţător. Strânge la piept o cutie mare şi pare speriată de moarte, de parcă dacă e prinsă o să fie pedepsită.

Exasperată, Daria închise ochii o clipă. Cheryl era nouă, proaspăt ieşită dintr-o universitate de renume, cu o diplomă în literatura engleză.

— Toate arată aşa, îi spuse disperată asistentei sale, apoi se gândi: „Până câştigă bani; pe urmă… Nu, nu voia să îi mai judece aşa. Asta era a treia zi a conferinţei, şi ascultase cel puţin cincizeci de autori ridicându-şi în slăvi opera, dar nimic n-o interesase cât de cât. Îi trimisese unul câte unul la Cheryl ca să ia broşurile standardizate cu sfaturi despre cum se publică un roman ştiinţifico-fantastic sau unul de

dragoste, şi aşa mai departe. Daria se uită iar la ceas. Nu era ca şi cum nu ajungea la coafor. Întârzia la un discurs. Chiar acum, în sala de conferinţă, o aşteptau înjur de trei sute de pretinşi scriitori ca să le spună cum să procedeze să-şi vadă cărţile publicate şi trecute pe listele de best-seller-uri.

Firește, Daria ar fi vrut să se ducă la microfon şi să spună „Scrieţi o carte bună şi se va vinde", atât. Dar nu, nu se făcea. Nu, trebuia să stea în picioare la prezidiu şi să vorbească treizeci de minute despre diferenţe şi despre cât era dispusă să plătească editura ei pentru o carte pe care nu o văzuse, scrisă de un autor de care nu auzise. Daria se uită la tânăra ei asistentă. Era, de fapt, o persoană de treabă sau acest comportament pasiv-agresiv era menit's: o facă pe şefa ei să facă ce voia ea?

„*Ambele ipoteze sunt plauzibile*", se gândi Daria oftând.

— Cinci minute, îi spuse ea lui Cheryl, apoi încercă să arate severă ca un „adevărat" şef. Cu un zâmbet radios, Cheryl scoase capul pe uşă şi zise:

— Puteţi veni acum. În cameră intră o tânără scundă şi subţire care arăta într-adevăr înspăimântată.

— Nu vreau să vă răpesc timpul, începu femeia ezitant.

— Nicio problemă, rosti Daria, impunându-şi cu greu să aibă răbdare. Ai scris o carte?

— Păi… cred că da. Adică, nu sunt chiar scriitoare, dar am avut câteva idei, aşa că le-am aşternut pe hârtie. Sunt sigură că n-au nicio valoare dar, totodată, m-am gândit că s-ar putea să placă cuiva. Sau poate una din ele, nu ştiu.

Daria se strădui să-şi menţină zâmbetul. Încă una, se gândi ea. Nu din categoria celor care vin să-ţi spună că, publicându-le cartea, ai să dai lovitura.

Femeia asta, această… Daria se uită la ecusonul femeii,

dar nu putu să vadă decât numele de familie, Gilmore. Prenumele era ascuns după cutia albastră de hârtie de dactilografiat pe care o ţinea atât de strâns la piept încât i se albiseră degetele.

— Doamnă Gilmore, spuse Daria, pot să fiu sinceră cu dumneata? întârzii la o conferinţă unde am de ţinut un discurs, şi…

Imediat, de parcă se supunea unor ordine, femeia se dădu înapoi şi începu să se scuze.

— Îmi pare foarte rău. N-am ştiut. Nu mi s-a spus. Credeam că am programare pentru ora unu, şi… Daria ştia foarte bine că acum era două şi jumătate, ceea ce însemna că femeia aşteptase pe hol acest moment de… Ei bine, după experienţa proprie, probabil că aştepta de o viaţă să înmâneze manuscrisul unui editor din New York. Daria cedă sentimentului de vinovăţie. În timp ce îşi strângea lucrurile, îi întinse cartea ei de vizită.

— Poftim, trimite-mi la New York ce ai. Menţionează pe pachet să-mi fie înmânat personal şi mă voi ocupa chiar eu de manuscris. Cum ţi se pare?

— Sunteţi foarte generoasă, rosti femeia, uitându-se la cartea de vizită ca la cheia raiului.

Când plecă, pentru a-şi mai uşura un pic conştiinţa, Daria o bătu uşurel pe umăr, apoi ieşi în fugă din cameră.

Cheryl intră râzând în biroul Dariei.

— Nu o să ghiciţi niciodată ce am primit prin poştă.

— Habar n-am, rosti absentă Daria scotocind prin mormanul de hârtii de pe birou în căutarea celor cincizeci de pagini din manuscrisul pe care tocmai îl edita.

Trebuia să le ia acasă. Din păcate, diseară cina cu câţiva

mahări din companie, ceea ce însemna că avea să muncească până la miezul nopţii ca să recupereze timpul pierdut. Avea în lucru trei cărţi care fuseseră incluse în planul editorial, iar autorii, dintr-un motiv sau altul, nu predaseră manuscrisele la timp, aşa că acum era nevoită să recupereze un an în doar câteva săptămâni.

— Mai ţineţi minte că, săptămâna trecută, la conferinţă, aţi stat de vorbă puţin cu o tânără scriitoare? I-aţi spus să vă trimită aici ce scrisese. Ţineţi minte?

— Da. Ce-i cu ea?

— Dacă îmi amintesc eu bine, i-aţi spus: „*Trimite-mi ce ai*".

— Da, repetă nerăbdătoare Daria. Nu avea timp pentru ghicit. Dacă nu se grăbea, avea să întârzie la cină, ori asta nu se făcea.

— S-a conformat întocmai, îi comunică Cheryl, abia stăpânindu-şi râsul. V-a trimis un colet care… Oh, uite-l. L-am rugat pe Bobby de la corespondenţă să îl aducă.

Trebuie să vedeţi asta! Spre marea supărare a Dariei, un băiat aşează pe biroul ei deja supraaglomerat un teanc de hârtie gros de un metru. Încercă să numere până la cinci ca să nu se răstească la ei că nu avea timp pentru aşa ceva!

— Sunt cinci romane, toate scrise de mină! preciza Cheryl de parcă îi spunea cea mai bună glumă din lume. Daria îi zâmbi strâmb asistentei. Pentru Cheryl totul era nou, inclusiv manuscrisele de acest fel. Însă Daria lucra de mult în domeniu, deci văzuse destule.

— Trimite-le pe toate înapoi, hotărî ea. Spune-i că politica noastră privitoare la scrisul de mână… Dar înainte să termine fraza sună telefonul de pe biroul lui Cheryl şi aceasta dădu fuga să răspundă. Evident speriat că trebuia să

împacheteze la loc coletul uriaş, Bobby de la corespondenţă dispăru ca un duh reîntors în lampă.

— Unu. Doi. Trei. Daria număra, încercând să-şi calmeze nervii serios zdruncinaţi.

Hârtiile pe care le căuta cu disperare erau sub această monstruozitate de pe biroul ei. Şi, uitându-se la teancul imens, se temu că dacă îl atingea, avea să se împrăştie în tot biroul. Zece ani de acum înainte avea să tot găsească prin birou pagini scrise de mână.

— Cheryl! strigă Daria prin uşa deschisă, dar nu primi niciun răspuns. Chiar atunci, Daria se uită în jos şi i se păru că vede un colţ al paginii pe care o căuta ieşind de sub masa de hârtii. Poate că, dacă umbla cu grijă… Aplecându-se peste maldăr, Daria observă îndeaproape prima pagină a manuscrisului. De fapt, scrisul era foarte lizibil. Citi:

„Max se întoarse spre mine şi întrebă «Ce e de mâncare?», aşa că am ştiut că era timpul să găsesc altă crimă.

„Daria zâmbi. Gospodina plictisită transformată în detectiv, se gândi ea; apoi citi fraza următoare. După zece minute, Cheryl reveni în birou, încă râzând.

— Am să-i spun lui Bobby să ia asta de aici. Am vrut doar să vă arăt…

— Pleacă! o repezi Daria, citind pagina zece a manuscrisului.

— Dar…

— Pleacă! repetă mai tare Daria, întorcând pagina. Şi închide uşa după tine.

Fără un sunet, Cheryl ieşi din birou în vârful picioarelor.

Treizeci de minute mai târziu, când sună telefonul, fără să ridice privirea, Daria apăsă pe butonul care întrerupea

legătura, iar când aparatul o deranja din nou, dădu la minimum soneria.

În dimineaţa următoare, la ora opt, un editor iritat se năpusti ca o furtună în biroul Dariei.

— Ar fi cazul să ai un motiv al naibii de bun pentru aseară! o preveni el. Mi-am petrecut toată seara scuzându-te… Dar se întrerupse când văzu faţa Dariei. Lucra de mult în domeniu şi cunoştea privirea aceea. Era ceea ce el numea Privirea Sfântului Graal Nu avea legătură cu banii sau cu ultimele pretenţii ale vreunui autor răsfăţat. Nu, privirea acea însemna că tocmai descoperise o carte bună.

Editorul încetă imediat să se răstească la Daria. Asta era cea mai bună scuză, singura cu adevărat acceptabilă.

— Câte? o întrebă încet. Niciodată nu ştiai cum stai cu responsabilii de ediţie.

Uneori se îndrăgosteau de cărţi fără nicio valoare comercială.

— Cel puţin un milion de exemplare, volume cartonate, spuse Daria, apoi vorbi încet, aproape şoptind. Şi am aici cinci cărţi terminate, şi alte trei schiţate.

O clipă, editorul doar clipi, apoi o întrebă:

— Ai nevoie de ceva? Cornuri? Suc? Cafea? Bani să-i trimiţi scriitorului?

— O dactilografă.

— Îţi trimit cinci, promise el şi ieşi. Pe hol, chiui de bucurie.

CAPITOLUL 15

O clipă, Leslie şi Madison rămaseră tăcute. Cu toate că Madison nu citise niciuna dintre cărţile lui Ellie, auzise de ele. Prima apăruse la vreo şase sau şapte ani după ce se

cunoscuseră în New York, prin 1987, şi se răspândise ca fulgerul în toată ţara. Madison ţinea minte că, luni întregi, femeile din biroul ei vorbiseră de acea carte. Îl iubeau, şi pe erou, Max, dar şi mai mult, pe eroină, Jordan Neale, care se pricepea de minune să intre şi să iasă din încurcături.

— Când citesc despre ea, simt că mă identific cu ea, îi spusese una dintre femei lui Madison. Intenţionase mereu să citească una, dar nu avusese niciodată timp. În ciuda faptului că îşi propusese ca, după Roger, să nu mai audă de lumea medicală, îşi petrecea majoritatea serilor ghemuită pe canapea cu manuale şi reviste de specialitate, de data asta despre animale şi nu despre oameni, dar nu o deranja câtuşi de puţin. Oricum, remarcase popularitatea crescândă a aventurilor lui Jordan Neale. Când ieşi a doua carte, femeile o citeau pe sub birou. Într-o zi, un câine de aport înghiţise dispozitivul cu arc al unui capsator de pe un birou pentru că femeia era atât de captivată de carte încât nici nu îl văzuse. „Bine că n-a fost adus că era turbat", spusese dr. Parkhurst, la care femeia replicase strângând cartea la piept: „*Ar fi meritat*".

Acum, după ce auzise cu ce fel de bărbat fusese măritată Ellie, Madison nu îşi putea închipui care fusese reacţia lui la toate astea.

— Ce poveste grozavă! spuse Leslie. Încruntându-se, Madison trase adânc din ţigară.

— Ce părere avea el despre succesul tău? Ce gândea?

— Suferea, povesti Ellie, ridicându-şi mâinile în sus de exasperare. Pretindea că îi pare bine că măcar unuia dintre noi i se „oferise" succesul. Nu pot să vă explic cât de vinovată mă făcea să mă simt. Ani de zile nu vorbiserăm decât despre cum o să pună el lumea pe jar, cum o să obţină el măreţia şi,

de fapt, eu aveam să reuşesc. Mă făcea să mă simt cumplit, absolut cumplit. Nu mă puteam bucura de succes pentru că aveam impresia că orice realizam eu era pe socoteala lui. Inspiră adânc ca să se calmeze. Am făcut tot ce a fost omeneşte posibil ca să simtă că succesul meu era şi al lui. I-am dedicat toate cărţile. La fiecare interviu am declarat că el era inspiraţia mea. Şi, bineînţeles, l-am lăsat să administreze fiecare ban câştigat de mine. Dar el nu asta voia. Eu negociam toate contractele, eu am luat toate deciziile privitoare la investiţii. Eu am înfiinţat corporaţia.

Totul. Singură. Martin doar cheltuia banii. Dar, între noi-şi în faţa altora-ne prefăceam că el era „managerul". Nu admiteam conştient, dar speram că dacă el credea că deţine controlul banilor, avea să simtă şi că erau ai lui tot atât cât ai mei… Glasul i se stinse.

— Pe bărbaţii de genul ăsta nimic nu îi poate mulţumi, interveni Madison. Pentru ei, nimic din ce faci nu-i de ajuns. Roger se simţea ameninţat de orice realizam eu. La procesul de divorţ, mai multe persoane, inclusiv doctoriţa Oliver, au depus mărturie că, dacă n-aş fi fost eu, el n-ar fi mers, însă Roger a declarat că şi-ar fi revenit mai devreme dacă nu l-aş fi tras eu în jos.

— Aşa e, spuse Ellie. Cu cât aveam mai mult succes, cu atât mai mult mă insulta Martin. Mă rănea cum ştia că o să mă doară. Mă învinuia că eu îl împiedicasem să devină muzician, că dacă n-ar fi plecat din New York pentru mine ar fi ajuns „Cineva". El îmi dăduse tot succesul lui mie, iar eu îl forţasem să renunţe la singurul lui vis. Am vorbit zile în şir, încercând să-l fac să-şi aducă aminte că n-a fost aşa. Am irosit ore întregi doar ca să-i dovedesc că fusese exact invers-eu renunţasem la pictură şi părăsisem New York-ul

pentru că el voia să ajungă la L.A. ca să devină muzician. Dar Martin îşi amintea cu totul altceva. De exemplu, că eu mă lăsasem de pictat pentru că nu eram prea bună, şi că abandonase un viitor formidabil la New York şi ne-am mutat în L.A. pentru că eu aveam nevoie de mai mult soare…

Am rezistat cât am putut. Deja nu-mi mai păsa dacă ne aminteam acelaşi lucru. Eram profund scârbită de toţi banii mei pe care îi cheltuia el. Ne-am cumpărat o casă mare, frumoasă şi cu un studio de înregistrări, pe care l-a umplut cu echipament muzical, apoi a înţesat casa cu difuzoare şi o mulţime de cutii negre pentru lumini. Iar când casa trosnea pe la încheieturi, Martin a hotărât că ne trebuia una mai mare, de data asta cu un studio de înregistrări de patru ori mai mare ca cel pe care îl aveam. El cumpăra şi cumpăra şi cumpăra, în acelaşi timp văitându-se în faţa mea că nu câştigam suficient şi destul de repede. Când n-am mai putut suporta, am divorţat. Aici, Ellie făcu o pauză. În sala de judecată din acel orăşel am aflat că judecătorul era de acord cu soţul meu, continuă ea încet. Martin a venit la tribunal cu exemplare ale cărţilor mele şi copii după interviuri ca „dovezi" că se implicase cu adevărat în munca mea. Şi judecătorul l-a crezut, deci i-a spus avocatului meu că exista statutul de proprietate comună, astfel că Martin era şi el stăpân pe cărţile mele, adică putea să le adauge scene pornografice, putea să le retragă de la tipografie, putea să facă de voia. Ellie se opri din nou. În cele din urmă, ca să păstrez controlul asupra romanelor mele, am fost de acord să-i dau toţi banii pe care îi câştigasem, tot ce se cumpărase şi să-l întreţin veşnic. Să-l întreţin regeşte.

— Glumeşti, exclamă Madison.

— Nu. Cu asta nu. El deţine partea leului. Ba chiar am

fost obligată să închei o asigurare pe viaţă, la o valoare uriaşă, astfel că dacă mor-sau rămân falită el încasează banii. Ellie tăcu. Nici Leslie, nici Madison nu ştiau ce să spună. Oare nu cei care câştigau mulţi bani aveau toată puterea într-un proces de divorţ? Nu banii contau întotdeauna? Leslie întrerupse tăcerea apăsătoare care se lăsase:

— Ce-ar fi să uităm câteva ore de necazurile noastre şi să mergem prin oraş? Poate ne cumpărăm una alteia cadouri pentru ziua de naştere. Ştie vreuna ce şi-ar dori la a patruzecea aniversare?

— Un nou început, spuse Madison.

— Hm! Eu aş vrea doar răzbunare, zise Ellie. Nu! Aş vrea să mi se facă dreptate!

— Cred că am văzut aceste două articole la magazinul din colţ. Îl ştiţi? Cel de lângă pescărie. La început, Ellie şi Madison nu înţeleseră; apoi zâmbiră.

— În regulă, spuse Ellie, ştiu când îmi pierd audienţa. De fapt, am remarcat într-o vitrină o veioză mică în formă de aligator. Mi-ar plăcea s-o văd mai bine pentru că editorul meu colecţionează chestii cu crocodili.

— În cazul ăsta, am cunoscut un tip din Fort Lauderdale care s-ar putea să-i placă, comentă Madison ridicându-se şi împingându-şi scaunul în spate.

— Sună ca intriga ultimei cărţi pe care nu mi-a acceptat-o editorul, spuse Ellie, sculându-se în picioare. Apoi, uitându-se pe fereastră, se gândi că se simţea ciudat de uşurată. Poate pentru că povestise, înlăturase o parte din amărăciunea care îi umplea sufletul din cauza nedreptăţii sistemului juridic. Sigur, Jeanne ştia fiecare amănunt, dar parcă era mai satisfăcător să le spui acestor două prietene vechi, decât unui străin pe care îl plăteşti cu o sută cincizeci

de dolari pe oră.

— Merg la cumpărături cu voi, dar cu o condiţie, preciza Leslie, cu mâinile în şolduri şi o privire ameninţătoare.

— Ce condiţie? întrebară într-un glas Ellie şi Madison.

— Ca nici una-serios vorbind nici unasă nu-mi ceară o expunere amănunţită a căsniciei mele. Ellie se uită la Madison.

— Ea întotdeauna trebuie să câştige, nu-i aşa?

— Mmmmm, îngână Madison, apoi îi zâmbi lui Leslie. Cum ai reacţionat când soţul tău şi-a însuşit casa de vară pe care tu o restauraseşi?

Leslie se uită la ele cu ochii îngustaţi.

— Următoarea care vorbeşte despre mine va spăla vasele diseară.

— Aligatori! spuse Ellie. Numai asta o să am în minte.

— E ceva de făcut în orăşelul ăsta? întrebă Madison. Adică, voi aţi ascultat povestea mea, şi acum am auzit-o şi pe a lui Ellie, şi dacă Betty Crocker aici de faţă nu vrea să ne dezvăluie nimic despre viaţa ei, ce o să facem în zilele care ne-au mai rămas? Zâmbind, Leslie le luă de braţ şi le conduse spre uşă.

— Ce ziceţi să găsim trei căpitani de mare pe nume Josiah şi să ne destrăbălăm cu ei?

— Contează pe mine! spuse pe loc Ellie, apoi râse. În trei ani, era prima dată când se gândea cu inima uşoară la sex.

— Sunt alături de voi, zise Madison, şi ieşiră din casă râzând.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 16

În cele din urmă hotărâră să se despartă ca să exploreze oraşul separat şi să se reunească pentru masa de prânz.

— În felul ăsta, poate vom avea despre ce discuta în afară de partea nefericită a vieţilor noastre, spuse Leslie. Toate fură de acord cu ideea asta pentru că fiecare avea nevoie de timp ca să poată cumpăra cadouri pentru celelalte. Hotărâră să se întâlnească la unu la The Wharf.

Leslie se îndreptă spre anticariatul pe care îl remarcase pe o alee mică, şi speră că Ellie nu o văzuse. Ce cadou poţi să cumperi unei persoane ce e renumită pe plan mondial? se întrebă ea oftând.

Încă nu aflase când intră în anticariat. În timp ce închidea uşa după ea, se simţi de parcă pătrunsese în alt timp şi loc. Pereţii erau plini cu rafturi înţesate de cărţi, şi cărţi erau peste tot, pe scaune, pe podea, pe şi sub măsuţe. Storurile fuseseră coborâte pentru a le proteja pe cele din faţa ferestrelor. Lămpile de tavan şi cele două aplice erau antichităţi foarte valoroase.

— Pot să vă fiu de folos cu ceva? se auzi un glas de om bătrân.

Lui Leslie îi trebui un moment ca să-şi acomodeze ochii cu lumina slabă, şi după aceea văzu un bătrânel, extrem de slab, dar cu un păr alb, des şi cu o ţinută dreaptă, încât Leslie fu sigură că, pe vremuri, tăiase răsuflarea femeilor. Avea ceva special, care o făcea să se simtă… ei bine, drăguţă. Şi, comparativ cu el, foarte tânără. Leslie îi zâmbi radios.

— Caut cadouri pentru două prietene. Ambele îşi serbează mâine ziua de naştere.

— Îmi puteţi spune ceva despre ele? Ce le place?

— Nu le cunosc chiar atât… Se întrerupse. Putea să spună că nu le cunoştea bine pe Ellie şi Madison, după tot ce auzise în ultimele douăzeci şi patru de ore? Nu prea. Vindecarea, spuse ea. Pe una o interesează orice e legat de medicină, iar pe cealaltă… Leslie ezită. Ce o atrăgea pe Ellie? Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Leslie ar fi cumpărat o carte de „meditaţii pentru femei", ceva liniştitor, ceva care să-i înlăture supărarea, însă pe ea, Leslie şi-o putea imagina bătându-şi joc de o astfel de lucrare. Îi zâmbi slab bătrânelului.

— Nu aveţi nimic pentru cineva care vrea răzbunare, nu-i aşa? Omul zâmbi la rândul lui, de parcă cererea ei nu era câtuşi de puţin neobişnuită.

— S-ar putea să am, spuse el, apoi se întoarse şi o luă printre stivele de cărţi spre partea din spate a magazinului. Când Leslie îl ajunse din urmă, acesta stătea în faţa unei biblioteci mici, în mod sigur un Chippendale autentic, cu un volum în mână. Leslie o luă şi se uită la titlu: *O viaţă romantică*. Era nedumerită. Ce legătură avea asta cu medicina sau răzbunarea? Dar când ridică ochii, constată că bătrânul plecase şi era singură în colţul din spate al anticariatului.

— *O viaţă romantică*, citi ea cu glas tare. Avea o copertă verde, şi era veche şi prăfuită.

Titlul cărtii o făcu să se gândească la propria-i viaţă şi să se întrebe din nou dacă soţul ei avea sau nu o relaţie amoroasă cu tânăra lui asistentă. Se gândi la ce avea să fie nevoită să facă dacă acea aventură chiar exista. Să-l părăsească? Sau era mai corect să-l dea afară din casa pe care el ajunsese să o iubească la fel de mult ca ea? În minte îi

veniră cuvintele Rebeccăi. Afirmase că familia avea să piardă tot din cauză că ea nu voia să lupte.

În clipa aceea, Leslie îşi dori să fi rămas cu Ellie şi Madison. Măcar, ascultând problemele lor, uita de ale ei. Sau, cel puţin, le mai amina un timp.

Poate era egoism, însă Leslie considera că problemele ei erau mai grave decât ale lor. Ele nu erau legate prin lanţurile iubirii. Erau obsedate de ceea ce le făcuseră cei doi bărbaţi nemernici, totuşi nu mai erau ţinute lângă ei de un cuvânt mult prea folosit, iubirea. Ellie în mod sigur nu îl mai iubea pe fostul ei soţ, şi nici Madison pe Roger. Leslie era îndrăgostită de Alan ca în prima zi. Demult, când era tânără, ştiuse ce o aştepta dacă se mărita cu un bărbat pe care îl iubea atât de mult. Şi tocmai din cauza asta încercase să se smulgă. Dorise chiar să ardă podurile în urma ei, părăsindu-l. Atunci nu plănuise nimic, dar acum, cu înţelepciunea pe care ţi-o dă vârsta, ştia că îl umilise, gândindu-se că nu avea să se întoarcă la el. Dar se întorsese. Plecase şi descoperise că, deşi era considerată un mare talent în Columbus, la New York îi lipsea ceva pentru a fi dansatoare profesionistă. Nu avea nici chemare, nici talent. Aşa că revenise acasă, acasă la Alan, şi se căsătoriseră ca şi cum nu se întâmplase nimic. Şi, trebuia să recunoască, el nu-i reproşase niciodată ceea ce îi făcuse.

Cu toate astea, Leslie fusese roasă de vinovăţie de-a lungul anilor.

— De ce nu iei atitudine în faţa lui? o chestiona adesea mama ei. De ce ţi-e frică?

Ori de câte ori auzea întrebările astea, lui Leslie îi venea să strige: *„Mi-e frică să nu-l pierd! Am văzut cum e viaţa fără Alan, şi nu îmi mai trebuie!”*

Însă acum era sigură că viaţa ei cu Alan se sfârşise. Era doar o chestiune de timp.

Trecuseră câteva minute bune de când stătea în loc, ţinând volumul. Deschise cartea la primul capitol şi citi: *Nu m-am măritat niciodată pentru că știam că iubirea m-ar fi legat în lanţuri, or eu, mai presus de toate, voiam libertate*.

Leslie închise cartea cu un pocnet. Cuvintele pe care le citise erau definitorii pentru propria ei viaţă. Întorcând capul, se uită spre partea din faţă a magazinului. Auzi clinchetul clopoţelului de la uşă şi realiză că în prăvălie intraseră şi alţi clienţi. „*De unde a ştiut bătrânelul*?" se întrebă ea. Nu, îşi spuse, n-ar fi avut cum. Auzea oamenii vorbind încet în capătul îndepărtat al anticariatului. Nu-i prea venea să se ducă şi să-i spună bătrânului: *V-am spus că mă interesează medicina şi răzbunarea. De ce mi-aţi dat... De ce mi-a dat ce îmi trebuie mie?* se gândi Leslie.

Aşteptă câteva clipe să plece ceilalţi. Îi auzea râzând, aşa că probabil nu vor sta foarte mult într-un anticariat vechi şi murdar.

Însă după mai multe minute erau tot acolo, aşa că Leslie se uită în jur. Într-un colţ, sub un teanc de cărţi, înalt de treizeci de centimetri, era un scaun vechi de lemn, cu o perniţă uzată pe el. Dând la o parte cărţile, Leslie se aşeză. Nu ştia de ce nu pleca, dar simţea că nu putea. Nu încă. Deschise cartea şi începu să citească.

— Ce ai cumpărat tu? o întrebă Ellie pe Leslie. Stăteau la o masă lungă de lemn la The Wharf, având în faţă şase cutii cu mâncare. Trei erau pline cu fructe de mare prăjite, iar celelalte cu salată de varză, cartofi şi porumb. După ce au comandat şi până a sosit mâncarea, Ellie şi Madison

arătaseră ce cumpăraseră. Madison adunase trei săculeţi plini cu jucării pentru copiii diverşilor prieteni.

— Sunt naşa Erskine-ului, spuse ea, zâmbind. În oraş s-a impus regula că, dacă ai un copil, Madison trebuie să-i fie naşă.

— Speră, probabil, că o să-i dai copilului darul frumuseţii tale, spuse Leslie, făcând-o pe Madison să râdă şi să roşească de plăcere. Ellie cumpărase veioza aligator şi „alte câteva lucruri pe care nimeni nu le poate vedea până mâine", spuse ea, zâmbind. Numai Leslie nu avea pungi pline de cumpărături. Ar fi trebuit să aleagă daruri pentru ele, pentru copiii ei şi pentru Alan. Şi Bambi? se gândi ea, apoi se uită la celelalte. Aşteptau să le arate ce era în singura ei punguţă.

— Scuze, spuse ea. M-am dus la un anticariat cu cele mai bune intenţii, dar…

— Ai găsit o carte veche, interesantă şi ţi-ai petrecut tot timpul citind-o.

Leslie râse.

— De unde oi fi ştiind? întrebă ea pe ton de glumă.

— Deformaţie profesională. Şi? Ai luat cartea?

— Da, răspunse Leslie. Am cumpărat-o. Când nu mai spuse nimic, Ellie forţă:

— Ai de gând să ne vorbeşti despre ea? Leslie se întinse după pacheţel. Când în cele din urmă se dusese să plătească, bătrânelul nu-i reproşase că stătuse în magazinul lui aproape trei ore. Evident, nu era genul de om care să afişeze inscripţia *„Zăbovitul interzis"*. Îi zâmbise doar, încasase preţul ridicol de mic de trei dolari marcat pe coperta cărţii şi spusese că spera să-i placă.

Leslie deschise punguţa maro şi puse volumul pe masă.

— Este despre o femeie din perioada victoriană, care a călătorit în jurul lumii, începu ea. A avut mai multe legături amoroase, dar o singură iubire de durată, un bărbat cu care fusese logodită la optsprezece ani, dar pe care îl părăsise ca să cutreiere singură prin lume.

— Seamănă cu tine, comentă Ellie, întinzând mâna după carte.

— Nu chiar, interveni repede Leslie, sperând ca tonul ei să sugereze că nici nu-i trecuse prin cap o astfel de idee. Eu am plecat, dar m-am întors.

— Ai face-o din nou? întrebă Madison cu gura plină, într-adevăr, mânca mai mult ca Ellie şi Leslie la un loc.

— Să-l părăsesc pe Alan, adică?

— Nu. Să te întorci la el. Dacă ai putea s-o iei de la capăt, ai lăsa New York-ul ca să te întorci la bărbatul din oraşul tău natal? Leslie zâmbi.

— Să spunem doar că New York-ul nu avea de gând să-şi deschidă larg porţile pentru o dansatoare de calibrul meu. Iar la altceva nu aveam talent.

— Aşa gândeam şi eu când eram la şcoala de artă, spuse Ellie.

Trăiam, respiram, mâncam artă. Ea era totul pentru mine, şi uite-mă acum.

Intenţiona să muşte dintr-o moluscă prăjită, dar îi dădu drumul la loc în cutie.

Poate că n-am ales bine cuvintele. Nu uite-mă acum, ci acum patru ani.

— Vrei să spui, când erai măritată cu un bărbat bolnav de invidie? întrebă Madison luând moluscă lăsată de Ellie. Aceasta se uită la Leslie.

— Are o vină de răutate pură în ea, nu-i aşa? Leslie

evită atât întrebarea personală pusă de Madison, cât şi pe cea retorică a lui Ellie.

— Dar tu? o interogă ea pe Madison. Dacă ar fi s-o iei de la capăt, ce-ai face?

Ellie interveni:

— Ştiind sau neştiind cum au decurs lucrurile?

— Cum adică? întrebă Leslie.

— Dacă ai fi teleportată deodată înapoi în timp şi ar trebui să alegi, aşa cum erai atunci, probabil că ai lua aceeaşi decizie. Madison înălţă sprâncenele.

— Mă întrebi dacă, ştiind cum s-a sfârşit totul, aş răspunde la telefonul lui Roger, l-aş asculta implorându-mă să mă întorc în Montana ca să-l îngrijesc să poată merge din nou, şi apoi s-o fac?

— Exact, spuse Ellie. De fapt, tu eşti cea care întrebi, căci tu ai început.

— Dă-mi voie să mă gândesc, rosti sarcastic Madison. Roger sau viaţa. Ridică braţele lateral, de parcă erau talerele unei balanţe. Roger. Viaţa. Hmmm. Ce să aleg? Leslie râse.

— Pentru voi e uşor. Voi ştiţi ce aţi face. Madison ar rămâne în New York şi ar deveni supermodel înainte de a se fi inventat aşa ceva. Iar tu, Ellie, te-ai apuca de scris pentru că ai şti care e adevăratul tău talent. Dar eu… Ce posibilităţi aş avea eu?

— Să cunoşti şi alţi bărbaţi în afară de Alan, răspunse Ellie imediat. Nici măcar nu ştii ce se află acolo, afară.

— Roger şi Martin, replică scurt Leslie. Ellie râse.

— Ai un punct. Madison înfipse furculiţa în mormanul de salată de varză din farfuria ei.

— Dar nu toţi bărbaţii sunt răi, spuse ea încet. Thomas era acolo, afară.

Felul în care pronunţase „era” le făcu pe celelalte să îşi aducă aminte de moartea lui şi să nu mai poată articula niciun cuvânt. Madison se uită la Leslie.

— Eu l-aş căuta pe Thomas. Pentru că celelalte două părură şocate, se uită cu reproş la ele. Nu, nu în felul ăla. Nu la o şedinţă de spiritism! Parcă vorbeam despre ce am face dacă am avea o a altă şansă. Dacă m-aş întoarce în timp, să zicem, la ziua în care ne-am întâlnit prima dată noi trei, şi aş şti ce ştiu acum, aş încerca să-l găsesc pe Thomas. Atunci nu cred că era la medicină, dar poate… Glasul i se frânse, şi se uită în farfurie. Povestea ei, felul în care îşi dedicase viaţa unui individ infect şi, ca urmare, îl pierduse pe bărbatul iubit, plutea în jurul mesei ca un miros scârbos. Lângă farfuria ei era o broscuţă de lemn care orăcăia când trăgeai de un şiret. Jucăria amintea de copilul pe care Madison nu-l va avea niciodată. Leslie sparse tăcerea. Luându-şi cartea de pe masă, spuse:

— Cred că mi-ar plăcea să investighez şi alte posibilităţi.

— Ţi-ar plăcea să-ţi petreci vacanţa de primăvară cu puştiul bogat, presupuse Ellie. „*Domnul-Posibil-Viitor-Preşedinte*”, nu-i aşa?

— Da, răspunse cu fermitate Leslie. Mi-ar plăcea.

— Ce e aia? întrebă deodată Madison. Leslie se uită la ce le arăta Madison.

Nedumerită, spuse:

— Cartea pe care am cumpărat-o.

— Nu. Ce iese din ea? Întorcând volumul, Leslie se uită la marginea de sus.

Dintre pagini apărea un colţ de hârtie abia vizibil. Trase de el. Era o carte de vizită, de culoare crem, gravată

într-un stil demodat, ca pe vremuri pe plăcile de cupru.

Viitorul, Inc.

„Ați dorit vreodată să vă rescrieți trecutul?" Madame Zoya vă poate ajuta. Everlasting Street 333

Leslie o citi, se încruntă, apoi i-o dădu lui Madison.

— Habar n-am ce e cu asta. N-am observat-o când am citit cartea.

Madison se uită o clipă la cartonaș, apoi îl puse pe masă. Deschizând poșeta, luă altă carte de vizită și o așeză lângă a lui Leslie. Erau identice.

— E ciudat, spuse Leslie, dar bănuiesc că doamna încearcă să-și promoveze afacerea. Trebuie să fie greu să-ți câștigi existența într-un oraș mic ca ăsta. Poate că… Se întrerupse pentru că Ellie scotocise prin pungile ei și pusese pe masă, lângă celelalte două cărți de vizită, o a treia, identică.

CAPITOLUL 17

Cititoare în palmă, presupuse Madison în timp ce mânca din fructele de mare.

— Tarot, interveni Ellie. Sau, de fapt, ar putea fi regresionistă.

— Vieți trecute? întrebă Madison cu sprâncenele înălțate. Doamne, sigur mi-ar plăcea să descopăr că, timp de secole, am făcut lucruri tâmpite!

— Ai fost probabil o mare frumusețe și atunci. Poate ai fost curtezana favorită a vreunui rege, își imaginează Ellie.

— De ce curtezană și nu regină? întrebă Madison. De ce trebuie să fiu și ilegală și imorală?

— În viața reală reginele nu sunt niciodată frumoase. Sunt alese pentru descendență, nu pentru aspect.

— Asta e valabil şi pentru prinţesa Diana? ripostă Madison.

— Ea n-a ajuns regină, nu-i aşa? replică Ellie, ridicând dintr-o sprânceană.

— Dar asta nu înseamnă…

— Să mergem, le întrerupse Leslie şi, fără să aştepte vreun răspuns, începu să-şi strângă lucrurile.

— Înapoi acasă? întrebă Ellie, nedumerită de agitaţia lui Leslie.

Madison se aplecă spre ea.

— Cred că vrea să mergem la madame Zoya.

— Glumeşti, spuse Ellie, în timp ce chelneriţa veni la masa lor.

— Mai doriţi ceva, doamnelor? le întrebă, dar se uita fix la Ellie.

Înainte ca Ellie să apuce să comenteze ceva despre înfăţişarea scheletică a fetei, Leslie interveni:

— Ştiţi unde este Everlasting Street?

Fata începu să strângă caserolele de pe masă.

— Eu nu ies prea des de aici, dar se vând hărţi la librărie. Cele trei se uitară nedumerite la ea.

— De când locuieşti aici? întrebă încet Leslie.

— De când m-am născut, răspunse fata. Sigur nu doriţi desert? Se uită la Elllie.

Avem prăjituri cu ciocolată. Madison întinse braţul ca s-o împiedice pe Ellie s-o agreseze fizic, iar chelneriţa zâmbi doar şi plecă, lăsând nota de plată pe masă.

— Dacă îi lasă cineva un bacşiş mai mare de 5 cenţi, leşină, bombăni Ellie, însă fata o readusese la realitate. Pentru că în aceste ultime două zile fusese cu Leslie şi Madison, uitase de ce se ascunsese trei ani. Leslie stătea în

picioare de cealaltă parte a mesei, cu cardiganul şi geanta pe braţ, ţinând cartea într-o mână şi cartea de vizită în cealaltă. Se uita concentrată la ea.

Întinzându-se peste masă, Ellie îi luă cartonaşul.

— Rescrierea trecutului, spuse ea. Aş vrea să mă întorc la perioada când nu eram grasă, rosti ea cu vehemenţă. Să găsim locul ăsta. Ellie şi Leslie o priviră pe Madison.

— Doar nu credeţi în chestia asta? Trebuie să fie o înşelătorie. Dacă cineva ar putea să trimită o persoană înapoi în trecut, acel cineva ar apărea la 60 de minute, şi cum rar se întâmplă să pierd o emisiune… Se opri, sperând să le smulgă un zâmbet. Nu-i plăceau ghicitoarele. Când era adolescentă, una îi citise în palmă şi îi spusese că o aştepta un viitor minunat, completat cu patru copii. După divorţ, se gândise de mai multe ori la şarlatanca aia.

— De ce nu vă duceţi voi două, iar eu am să… Începu Madison, dar expresia feţelor lui Leslie şi Ellie o făcu să bată în retragere. În regulă. Ce am de pierdut? Viitorul meu nu poate fi mult mai rău decât trecutul.

— Ba da. Ai putea ajunge bogată, renumită şi abandonată de toate persoanele pe care le-ai cunoscut vreodată pentru că au decis că acum eşti snoabă, glumi Ellie.

— Sau ai putea fi aleasă preşedinta Carnavalului de Iarnă din oraşul tău, de la care se aşteaptă să strângă bani, dar şi să-i cheltuiască, spuse Leslie.

— Sau… Începu Ellie. Madison ridică mâna.

— Mă predau. Aţi câştigat. Aşadar, cum găsim Everlasting Street?

— Parcă am văzut o redacţie de ziar undeva, îşi aminti Leslie.

— E lângă farmacie. Mă întreb câţi abonaţi are.

— Cel puţin un sfert din oraş, spuse Madison, zâmbind. Ceea ce e cam de două ori mai mult decât are ziarul din Erskine.

— Mergem? întrebă nerăbdătoare Leslie.

— Lăsaţi-mă pe mine să achit nota de plată, spuse Ellie cu un mic zâmbet răutăcios.

Cinci minute mai târziu, mergeau pe strada principală spre redacţia ziarului. Însă nu făcuseră două sute de metri, când văzură un indicator pe care scria „*Everlasting Street*”. Era mai mic decât celelalte şi aproape ascuns după frunzele arămii ale unui fag magnific, totuşi era acolo.

— Trăieşte aici de-o viaţă, dar nu a auzit de strada asta, bombăni Ellie, uitându-se la indicator.

— Ei bine, doamnelor, mergem? întrebă din nou Leslie. Nu aşteptă răspunsul, şi o luă înainte, urmată imediat de Ellie. Madison venea cu reţinere în urma lor.

— Treaba asta zău că e absurdă, spuse Madison. Nu ştiu ce speraţi să aflaţi.

Ghicitoarele caută să obţină tot ce pot. Am văzut o dată un documentar la TCL şi am descoperit cum găsesc ele indicii despre viaţa ta în hainele pe care le porţi, în bijuteriile tale, chiar şi în ţinuta ta. Apoi, indiferent cât de puţine le spui, ele se leagă de aceste indicii. Totul e numai teatru. Comentatorul a luat două lecţii, iar la sfârşit a spus cuiva viitorul. S-a descurcat foarte bine cu ghicitul, dar…

În timp ce Madison vorbea, îşi continuau drumul. Strada îngustă era pustie. Pe nicio parte nu erau case. La un moment dat, însă, se lăsa înspre dreapta, şi se pomeniră în faţa unei case mari în stil victorian, la vederea căreia Madison amuţi.

Casa nu era imensă, dar era frumoasă. Lira zugrăvită

într-un fel complicat, de parcă era desprinsă din pliantul unei companii distribuitoare de vopsele.

Culoarea de bază era verde-gri, cu nuanţe de maro şi verde închis. Balconaşul avea baluştri, vopsiţi cu meticulozitate în cele trei tonuri.

— Aş fi vrut să vadă şi Alan asta, spuse Leslie încetişor, li plac la nebunie casele victoriene.

— E o imitaţie, probabil, bombăni Madison.

— Nu, o contrazise Leslie. Mă pricep cât de cât la construcţii, şi asta sigure veche.

— Uitaţi-vă la liliac, le atrase atenţia Ellie, arătând cu capul spre o tufă înaltă de trei metri din dreapta casei. Leslie se întoarse spre Ellie.

— Liliacul nu înfloreşte primăvara? Acum suntem în octombrie.

O clipă, cele două femeie se uitară una la alta uimite.

— Aveţi de gând să intraţi în vreun soi de transă? E plantă. Plantele înfloresc în diferite perioade. Şi ce? A ei înfloreşte în octombrie, a voastră în mai. Terminaţi cu prostiile! Pentru că tot nu se mişcau, Madison le apucă de braţ şi le trase spre gărduleţul alb care împrejmuia casa.

— Zău aşa, fetelor! M-aţi târât până aici, iar acum daţi înapoi.

Nici Ellie, nici Leslie nu răspunseră, şi Madison le conduse către veranda din faţă. Acolo nu era nici măcar o frunză uscată. Era curată şi îngrijită ca şi grădina.

— Nu cred că pomilor ei le cad frunzele, şopti Ellie.

— Am sentimentul că liliacul ar fi înflorit ca acum chiar dacă am fi în ianuarie, îi replică Leslie. Madison ridică mâinile exasperată.

— Sigur! Madame Zoya e verişoară primară cu Merlin,

şi… Oh, nu, e reîncarnarea lui şi… Când văzu că vorbeşte singură, renunţă să mai continue şi puse degetul pe butonul soneriei.

Femeia care deschise uşa ar fi putut părea o bunică dolofană, plăcută, doar că avea părul vopsit într-un portocaliu ţipător. Pe de altă parte, se gândi Ellie, bunicile din ziua de azi făcuseră cunoştinţă cu LDS-ul şi alte asemenea „noutăţi", aşa că era posibil să aibă şi părul portocaliu.

— Poftiţi înăuntru, le invită ea cu bunăvoinţă, deschizând larg uşa. În interior, casa era mobilată în stil francez, cu ţesături drăguţe, în culori vii şi canapele şi scaune cu tapiserie groasă. Remarcând expresia lui Leslie, femeia râse.

— Răposatul meu soţ iubea stilul victorian, lămuri ea. Avea o voce plăcută, catifelată şi caldă, care te făcea să ai încredere în ea. Cum putea să-ţi facă rău cineva cu o astfel de voce? însă eu nu m-am omorât niciodată după acest stil, aşa că am ajuns la un compromis. Exteriorul este victorian, iar interiorul, confortabil. Să nu aud de canapele cu păr de cal!

Le zâmbi tuturor, aşteptându-se parcă să râdă odată cu ea, dar Leslie şi Ellie cercetau din ochi fiecare colţ al casei. Numai Madison se uita la ea.

— Dumneavoastră sunteţi madame Zoya? întrebă ea cu o undă de dispreţ.

Femeia nu se arătă ofensată.

— Este pseudonimul profesional. Eu mă numesc Bertie, prescurtare de la Brutilda. E un nume de familie. Ei bine, cu ce vă pot fi de folos, tinere doamne?

Apelativul „tinere" le făcu pe Ellie şi pe Leslie să zâmbească, dar niciuna nu vorbi. Să fi spus de ce veniseră ar

fi însemnat să admită că ea putea să… Ei bine, ce anume pretindea că poate să facă?

— Noi, ăă, am găsit cartea dumneavoastră de vizită, începu Ellie, apoi trebui să îşi dreagă glasul. Dumneavoastră, ăă, ghiciţi viitorul?

— Oh, vai de mine, nu, protestă madame Zoya/Bertie/Brutilda. Eu trimit oamenii înapoi în timp ca să-şi schimbe viaţa.

Habar n-am care e viitorul unei persoane. Sau trecutul. Eu doar asta pot să fac.

Se aflau tot în foaierul adorabilei case. În stânga, pe sub o arcadă, intrai în camera de zi, în dreapta, în sufragerie. În faţa lor era scara principală care ducea la un hol unde două măsuţe elegante flancau o uşă deschisă.

Înăuntru se vedea colţul a ceea ce părea să fie un pat cu baldachin.

— Doar asta? repetă Ellie uimită.

— Atât, spuse voioasă madame Zoya. Şi-acum, dacă vă interesează, să mergem în spate şi, după ce discutăm detaliile financiare, putem începe.

— Aaal exclamă Madison. Detaliile financiare. Madame Zoya îşi întoarse fulgerător capul şi o fixă pe Madison cu o privire care ar fi îngrozit orice şcolar.

— Da, dragă, confirmă ea cu fermitate. Am şi eu cheltuieli la fel ca tine, aşa că cer bani pentru serviciile mele. Zâmbind slab, Madison făcu un pas înapoi.

— Aş vrea să ştiu mai multe despre dumneata înainte să iau o decizie, îi ceru Leslie zâmbind. La urma urmelor, n-am mai auzit de cineva care poate să facă aşa ceva.

Surâsul plăcut al lui madame Zoya reveni când se uită la Leslie. Nu le invită să stea jos sau să intre în camera de zi.

— Fac exact ce scrie pe cartea mea de vizită, ajut oamenii să-şi rescrie trecutul.

Fu rândul lui Ellie să facă un pas înainte.

— În regulă, împuşcă-ne că nu înţelegem, dar habar n-avem ce înseamnă asta. Poate vrei să ne explici de la început. O clipă, madame Zoya o privi intens pe Ellie, de parcă voia să se convingă că spunea adevărul. Chiar nu ştia ce înseamnă rescrierea trecutului? Privirea femeii o făcu pe Ellie să se simtă de parcă cerea să i se explice noţiunea de maşină sau televizor. Ca şi când ar fi trebuit să ştie. O clipă, fu tentată să ia *Pagini Aurii* şi să-i arate femeii că era singura persoană la care scria *„Trecut Rescriere”.*

Însă nu avea de gând să rateze un subiect bun, aşa că îşi muşcă limba ca să-şi păstreze remarcile pentru ea şi se uită la femeie cu regret. Nu, scuze, dar nu ştia ce însemna a rescrie trecutul.

Când madame Zoya păru satisfăcută că niciuna dintre ele într-adevăr nu ştia ce putea să facă, începu să turuie atât de repede încât abia puteau să o urmărească.

— Vă pot trimite în trecut doar pentru trei săptămâni. Firește, voi veţi alege când şi unde vreţi să mergeţi, iar la sfârşitul perioadei veţi reveni aici, fără să fi trecut o secundă. Atunci vi se va da de ales. Vă puteţi păstra viaţa aşa cum e acum sau puteţi urma viitorul pe care tocmai vi l-aţi creat. Totuşi, trebuie să vă avertizez că alegerea noului viitor comportă riscurile necunoscutului. În viaţa asta poate aţi scăpat de accidente şi de moartea celor dragi, dar cine ştie ce se va întâmpla în cealaltă? A venit odată la mine un bărbat care a ales noul viitor, apoi i-a căzut braţul. Mă rog, nu chiar căzut. Mai degrabă i-a dispărut. În vechea lui viaţă nu fusese acolo unde s-a petrecut accidentul în noua lui viaţă, aşa că

nu rămăsese fără braţ. Dar asta e riscul pe care ţi-l asumi. Mai aveţi întrebări?

Leslie şi Madison stăteau uitându-se cu ochi mari la femeie neînţelegând pe deplin. Însă Ellie era obişnuită să fie atentă la poveşti, şi era familiarizată cu stilul prescurtat folosit acum.

— Aşadar, dacă rămân cu ce au acum, vor ţine minte noul viitor, calea pe care nu au urmat-o? Şi iau cu ele în trecut cunoştinţele actuale? întrebă Ellie.

— Decizia lor, spuse madame Zoya. Ţin minte sau uită după cum doresc. Şi, da, se întorc cu tot ce ştiu acum. Pot aibă optsprezece ani şi să deţină cunoştinţa unei femei şaizeci. O mulţime de oameni aleg aşa.

Madison nu înţelesese întru totul ce se spusese, dar cunoştea cuvântul „uitare".

— Eu aş vrea să uit ce mi s-a întâmplat din ziua în care ne-am cunoscut noi trei, spuse ea încetişor. Madame Zoya o auzi:

— E alegerea ta. Aşadar, ce aţi hotărât?

— Cât costă treaba asta? întrebă Ellie. Ea era propriul său agent, aşa că nu avea nicio reţinere să discute despre bani.

— O sută de dolari. Cele trei femei se priviră uluite, dar Leslie îşi reveni prima.

— Vrei să spui că ne trimiţi înapoi contra a doar o sută de dolari?

Ochii lui madame Zoya scânteiară de veselie şi se uită direct la Madison.

— N-ai auzit asta la Canalul învăţăturii, nu-i aşa, dragă? Emisiunea aia era numai despre bani? Madison încercă să zâmbească, apoi îşi feri jenată privirea. Avea un interfon pe

verandă ca să poată spiona orice conversaţie particulară?

— Ce dracu'?! spuse Ellie băgând mâna în geantă după portofel. Fac cinste. Chiar dacă nu merge… Cu spatele la madame Zoya, le privi încruntată pe Leslie şi Madison, dându-le de înţeles că era sigură că toată treaba era o farsă… Pot să decontez cheltuielile ca cercetare. Întorcându-se spre madame Zoya, îi întinse trei bancnote de câte o sută de dolari. Zâmbind, femeia luă banii, îi strecură în buzunarul rochiei imprimate cu flori de levănţică, apoi arătă spre un hol de lângă sufragerie.

— Pe aici e biroul meu. Urmaţi-mă.

— Ţineţi-vă bine, le şopti Ellie celorlalte. Madame Zoya le conduse într-o cameră mică din spatele casei. Pe două laturi erau ferestre prin care se vedea o parte foarte umbrită a grădinii. Lujeri groşi de viţă sălbatică se căţărau pe un gard înalt, iar deasupra lor se aplecau crengile copacilor. Nu se zărea nicio floare, nicio fărâmă de culoare care să spargă verdele închis. Singurele obiecte din cameră erau trei scaune identice, cu spătar înalt şi tapiserie verde închis, aşezate cu faţa la fereastră, iar pe podea un covor mare, luxuriant, cu frunze îngemănate.

În ansamblu, camera era liniştitoare, iar scaunele le dădeau impresia că fuseseră aşteptate. Ellie încercă să înveselească atmosfera printr-o glumă.

— Şi dacă numai două dintre noi ar fi acceptat? întrebă ea zâmbind. Ai fi alergat repede să scoţi un scaun? Madame Zoya nu râse.

— Îmi aleg bine potenţialii clienţi. Ştiam că toate trei aveţi nevoie de mine.

Auzind-o, Madison încercă să se întoarcă şi să iasă din cameră, dar Ellie şi Leslie o prinseră de braţe şi o traseră

înapoi, apoi o duseră la scaunul din mijloc şi o aşezară acolo.

— Doare? întrebă Madison.

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse madame Zoya. Singura durere este cea pe care o suporţi în viaţă. Eu nu îţi voi cauza absolut nicio durere. Şi acum, fiecare dintre voi trebuie să-mi spună unde vrea să meargă.

— Vrei să spui, în timp? întrebă Ellie. Madame Zoya se uita la ea de parcă se îndoia de inteligenţa ei.

— Bineînţeles că în timp. Oh, mai e o cerinţă de care nu v-am spus. Madison se uită la Ellie şi la Leslie cu o privire *„V-am zis eu!”*

— Vreau să vă fotografiez. Am un album cu toţi clienţii mei-înainte şi după. Mă ajută să ţin minte.

— Putem vedea şi noi albumul? sări imediat Ellie.

— Tu eşti scriitoarea, nu-i aşa, dragă? întrebă madame Zoya, zâmbind. Ghicesc întotdeauna scriitorii. Ei încearcă mereu să transpună fiecare cuvânt în pagină, adică în bani pentru ei, nu-i aşa?

O spuse ca şi cum ăsta era singurul lucru care o interesa pe Ellie în viaţă. Aceasta încercă să zâmbească, simţind că se înroşeşte la faţă.

— Mă întorc într-o secundă şi sper ca până atunci să vă hotărâţi, spuse madame Zoya. În clipa în care ieşi din cameră, Madison explodă:

— În ce dracu’ ne-ai băgat?

— Ellie sau eu? întrebă calmă Leslie.

— Ce contează? Toată treaba asta e absurdă. Eu plec.

— Dacă e escroacă, am rămas fără trei sute de dolari, spuse Ellie încet, cu ochii pe uşă. Dar dacă poate să facă ce spune-nu că aş crede asta – îl poţi găsi pe Thomas.

— Înainte să fi avortat, spuse Leslie atât de încet, încât

abia o auziră.

Madison se aşeză la loc şi se uită drept în faţă la verdeaţa din grădină. Părea şocată.

— Dar tu? o întrebă Leslie pe Ellie. Vrei să te întorci în ziua în care ne-am cunoscut? înainte să-l fi întâlnit pe fostul tău soţ?

— Nu! refuză cu hotărâre Ellie. Cine ştie ce mi s-ar fi întâmplat? Poate aş fi cunoscut un tip normal, cumsecade, şi până acum aş fi avut cinci copii. Dacă se întâmpla aşa, n-aş fi avut timp să descopăr că pot să scriu. Nu, cu toate că era un nemernic-sau poate tocmai din cauză că era un nemernic şi voiam să evadez-am scris. Aş vrea să schimb doar nedreptatea care mi s-a făcut la divorţ. Dar tu?

Surâzând, Leslie dădu să răspundă, dar în clipa aceea intră madame Zoya cu un Polaroid ieftin.

— Zâmbiţi, dragelor, spuse ea, apoi le fotografie pe rând. Nu le arătă pozele care ieşiră din aparat. De fapt, nu se uită nici ea la ele, ci le puse pe pervazul ferestrei.

— V-aţi hotărât? întrebă ea, de parcă era vorba de masa de prânz.

— Da, răspunse Leslie, în timp ce Ellie şi Madison se mulţumiră să dea din cap.

Madame Zoya se uită la Madison.

— Tu eşti prima, dragă. Simt că tu ai pierdut cel mai mult.

— Parcă nu ghiceai în palmă, comentă Madison fără să gândească.

— Nu ghicesc, spuse madame Zoya, zâmbind în continuare. Dar am trăit destul ca să recunosc durerea în ochii unei persoane. Ia zi, unde vrei să mergi?

— În ziua în care ne-am cunoscut noi trei, răspunse

hotărâtă Madison. Nouă octombrie 1981.

— Şi tu?

— În urmă cu trei ani, şapte luni şi două săptămâni, spuse Ellie. Cu trei săptămâni înainte de data înfăţişării pentru divorţ. Madame Zoya se uită la Leslie.

— Eu nu ştiu data exactă, dar prin aprilie 1980, cu un an înainte de absolvirea colegiului, spuse Leslie. Vacanţa de primăvară, adaugă ea încetişor. Îi era jenă că celelalte auzeau asta, întrucât considera că era o prostie să-şi dorească să reîntâlnească un băiat pe care nu-l mai văzuse de douăzeci de ani. Dar cum putea ea să explice că era înlănţuită de iubire? Oricât s-ar fi străduit să explice, ştia că, prin comparaţie, problemele ei n-ar fi fost considerate la fel de serioase ca ale lor. Cum să fi concurat un soţ necredincios cu cele prin câte trecuseră Madison şi Ellie? Dacă-refuza să folosească, fie şi-n gând, cuvântul „când”-ea şi Alan divorţau, era sigură că el avea să fie corect, cinstit şi… „Pungaş”, parcă auzi glasul mamei sale.

— Eşti sigură, dragă? o întrebă madame Zoya. Absolut sigură?

— Da! răspunse cu fermitate Leslie. Sunt sigură. Foarte sigură.

— În regulă, atunci. Lăsaţi capul pe spate, închideţi ochii şi gândiţi-vă la perioada în care vreţi să ajungeţi. Ascultătoare, cu sentimente amestecate privind absurditatea întâmplării, femeile se rezemară de spătarele scaunelor şi închiseră ochii.

Imediat, toate trei avură impresia că pluteau. Era o senzaţie minunată, şi fiecare zâmbea în timp ce o trăia. După o clipă, plutirea încetă şi parcă treceau rapid printr-un tunel. Chiar înainte de a ajunge la capătul tunelului, Madison îşi

aminti că erau pe drum când ea vorbise de emisiunea pe care o văzuse la televizor, nu pe verandă. Atunci cum de o auzise madame Zoya? Nu apucă să găsească un răspuns-deschise ochii şi realiză că stătea pe o bancă în sala de aşteptare a Departamentului de Circulaţie din New York, şi înspre ea venea o Ellie foarte tânără, foarte subţire.

CAPITOLUL 18

MAI 1997 LOS ANGELES, CALIFORNIA

Ellie lăsă stiloul şi se uită iar la uşă. Pe biletul de pe uşa detectivului particular scria „*Mă întorc în zece minute*", dar ea aştepta de treizeci şi două de minute şi încă nu apăruse. Coborî din nou privirea în carnet. Făcea însemnări pe marginea unei poveşti cu trei femei care se întorc în timp şi îşi schimbă viaţa. Cartea puncta despărţirea de volumele ei obişnuite despre viaţa şi aventurile lui Jordan Neale, dar dacă era bună, avea să le placă cititorilor.

Se uită la ceas, apoi privirea îi coborî pe picioarele expuse de fusta scurtă din denim. Lăsând carneţelul pe bancă, lângă ea, îşi puse mâinile în jurul taliei. Şi-o măsurase în fiecare dintre cele trei zile de când se întorsese, şi simţise un fior de plăcere constatând că talia ei era iarăşi micuţă. Şi, în fiecare dimineaţă, se cântărise. Prima dată când văzuse acul oprindu-se la cincizeci şi cinci de kilograme, izbucnise în plâns.

În urmă cu trei zile, chiar înainte să împlinească patruzeci de ani, fusese trimisă înapoi la vechea ei viaţă, în fostul ei corp, mai subţire. Însă, mai important, fusese trimisă înapoi lapro-pria-i minte. Căci pentru prima dată după ani de zile, subiecte de cărţi îi umpleau imaginaţia. Avea energie. Avea sentimentul că i se vor întâmpla lucruri

bune, că era posibil. Acest sentiment de fericire era ciudat căci ştia ce lucruri oribile urmau foarte curând, dar întrucât nu i se întâmplase încă nimic nu era deprimată după divorţ.

— Cât timp se iroseşte cu deprimarea! şopti ea. Şedea pe o bancă de lemn în faţa biroului lui Joe Montoya, detectivul particular pe care îl angajase să-l investigheze pe viitorul său fost soţ. Se dusese la el în prima zi în care se întorsese şi-i spusese o mulţime de lucruri. Cele mai multe le aflase după divorţ, dar acum ştia ce punea la cale soţul ei. În prima ei vizită la detectiv, se aşezase de cealaltă parte a biroului lui, îşi deschisese carnetul şi începuse să-i înşire lista lucrurilor importante pentru divorţ.

— O să afirme că este coautor la cărţile mele, aşa că vreau să faci un raport al activităţilor lui zilnice care să arate că este prea ocupat să se distreze pe cheltuiala mea ca să mai aibă timp să mă ajute. Şi spuneai că ştii un expert contabil? Vreau să aflu ce-a făcut soţul meu cu banii mei de-a lungul anilor.

Bărbatul scria repede, ridicând uneori ochii pentru a o privi speculativ. Îşi putea imagina ce gândea, că majoritatea femeilor în pragul divorţului erau înecate în lacrimi şi nefericire. Aşa fusese şi ea – şi pierduse totul.

— O să pretindă că a făcut documentarea pentru cărţile mele, că a contribuit cu cel puţin jumătate la scrierea lor, continuă ea. Şi o să mai spună că a administrat în mod strălucit banii câştigaţi, aşa că am nevoie de un contabil care să verifice diferenţa dintre ceea ce am câştigat şi ce a rămas după el. Şi mai am nevoie de cineva care să-l facă să vorbească.

— Ce? întrebă Montoya.

— Lunecosul meu fost soţ-aproape fost, adică-o să

spună că nu a ascuns niciun ban, dar eu ştiu că a făcut-o pentru că, după divorţ, am aflat că…

— Cum adică, „după divorţ”? interveni detectivul.

— Scuze. Greşeala mea, răspunse ea zâmbind. Asta pentru că vreau atât de mult să scap de el încât am tendinţa să mă gândesc la divorţ ca la un lucru terminat.

Îşi dădea seama că nu acceptase explicaţia, dar nu îşi făcea griji că ar putea ghici adevărul.

— Ai pe cineva care să reuşească să-l tragă de limbă pe fostul… ăăă, soţul meu? insistă ea. Trebuie să fie un bărbat, de preferinţă unul care arată ca un beţiv sau chiar e. Detectivul lăsă stiloul jos.

— Care e legătura dintre un beţiv şi banii ascunşi?

— Fostul meu… Oricât s-ar fi străduit, nu putea şi pace să-l mai numească „soţul ei”. Se duce deseori seara la un bar. Cred că se întâlneşte acolo cu o femeie.

— Înţeleg, spuse Montoya, apoi se aplecă asupra biroului şi ridică stiloul.

— Ba nu înţelegi. Nu-i vorba de altă femeie. Inspirând adânc, se rezemă de spetează scaunului şi încercă să se calmeze. Domnule Montoya, pot să fiu sinceră cu dumneata?

— Ne-ar ajuta, zise el, aşezându-se mai bine în scaun.

— Adevărul e că, atunci când ai mulţi bani, pe judecători şi pe avocaţi nu-i interesează câtuşi de puţin cine cu cine se culcă. M-aş putea duce la tribunal cu fotografii color opt pe zece cu fostul meu soţ în pat cu doi bărbaţi, trei femei şi un cimpanzeu şi n-ar avea nicio importanţă. Pentru ei contează banii şi atât.

Bani, bani şi iar bani. Nu mă deranjează să-i dau jumătate din ce am câştigat în trecut, şi nu că ar merita, dar pot trăi cu asta. Însă îl cunosc, iar el o să spună la tribunal că

n-aş fi putut să scriu fără el. Şi, bazându-se numai pe cuvântul lui, judecătorul o să decidă că merită mult mai mult. O să spună că Martin Gilmore merită tot venitul meu din trecut şi jumătate din cel viitor, pentru că el m-a adus aici. Eu trebuie, şi încă foarte repede, să adun suficiente dovezi pentru a arăta la tribunal că Martin Gilmore nu e o persoană corectă, cu spirit de sacrificiu cum încearcă să pară. Vreau să dovedesc că fura bani de la mine şi că acum îi are ascunşi. Trebuie doar să aflu unde. Detectivul o urmărea cu atenţie. Ştia ce scriitoare de succes era, şi mai avusese şi alţi clienţi scriitori, aşa că ştia de drepturile de autor.

— Vorbeşti de milioane, nu-i aşa?

— Milioane în dolari, şi o cantitate inimaginabilă pierdută din demnitate şi respect de sine, spuse ea încet. El urmăreşte banii, însă eu mă lupt pentru echilibrul meu mintal. Pentru viitorul meu. El continuă să se uite la ea.

— Şi ce te face să crezi că va vorbi cu un străin despre banii ăştia? Cu un străin beţiv? Ellie zâmbi.

— Fostul meu soţ are o gură mare şi îi plac beţivii, spuse ea. Rataţii îl fac să se simtă bine, prin comparaţie.

— Şi vrei să vorbească de banii pe care i-a ascuns?

— Da. Unde sunt banii pe care i-a scos din conturile mele bancare de-a lungul anilor? Am făcut şi eu nişte socoteli, deşi cheltuia-cheltuieşte-exagerat, eu am câştigat mai mult. Dar nu ştiu unde sunt acele sume. În ultimele trei zile am cercetat fiecare bucată de hârtie din casă, dar n-am găsit nimic. Singura speranţă este ca el să vorbească. Montoya ridică întrebător din sprâncene.

— Şi crezi că o să-i mărturisească unui străin?

— Da, afirmă cu fermitate Ellie. Martin adoră să se laude, să le spună oamenilor ce deştept este. Dacă infiltrezi

pe cineva lângă el, cineva care are o poveste tristă despre o nevastă care îl jecmăneşte, Martin îşi va da în vileag toate secretele, învăţându-l cum să întoarcă roata. Detectivul pufni, clătină din cap, apoi începu din nou să scrie.

— În regulă, vine beţivul. Am un prieten actor care…

— Cum arată?

— În ultima piesă a fost un marţian verde cu două capete, dar cred că se va descurca uşor. Detectivul îi zâmbi şi ea îi răspunse.

— Ce urmează? întrebă el. Ellie îi dădu toate detaliile de care avea nevoie ca s-o ajute să dovedească că fostul ei soţ ascundea bani de ani de zile. Dacă îi putea găsi, nu avea să fie condamnat pentru furt; oh, nu, faptul că lua bani de la soţia lui era perfect legal. Majoritatea oamenilor ar fi fost de acord că era imoral, însă ea văzuse că legii nu îi păsa de imoral, numai de ilegal. Nu, Ellie putea doar, dacă dovedea că banii erau la el, să-l forţeze să-i împartă, să-i dea înapoi jumătate din ei, potrivit legilor cu privire la proprietatea comună. Şi, poate, dacă reuşea în asta, atunci judecătorul n-ar fi crezut că Martin era cinstit când susţinea că o ajutase să scrie cărţile. După prima întâlnire cu detectivul, se întorsese acasă cu Range Roverul ei roşu, în casa pe care o împărţea cu Martin. Data trecută, judecătorul hotărâse că Martin obţinea casă, dar Ellie trebuia să plătească ipoteca. „Raţionamentul" era că Ellie îl „forţa" pe Martin să se întoarcă la cariera abandonată pentru a se ocupa de activitatea ei şi, întrucât acolo exista un mic studio de înregistrări, el trebuia să aibă casa aia.

Când intră, se bucură că Martin nu era acolo; nu credea că ar fi suportat să-l privească. De fapt, nu putea să se uite nici prin casă, pentru că ştia că ar fi văzut toate lucrurile ei

personale care, data trecută, deveniseră ale lui Martin: vasele de gătit, aparatura fotografică, fotografii făcute în ani şi ani, cărţi de bucate, chiar şi câteva haine. Aşa că, o luă la fugă, ieşi pe uşa din spate şi coborî dealul către atelierul ei. Ştia că, dacă istoria se repeta, judecătorul avea să-i ia şi iubitul ei atelier. I-l va da lui Martin, pentru că credea minciunile lui. Însă la doar câteva luni după ce ea va semna acordul de proprietate, Martin avea să închirieze totul, ca să se mute în Florida, să trăiască în lux pe banii ei.

În timpul primelor trei zile după întoarcerea în trecut, fusese atât de ocupată încât nu se uitase la nimic. Lucrase din nou!

Avusese trei ani lungi în care se gândise doar la nedreptatea îngrozitoare care i se făcuse. Luni întregi se întrebase de ce-l crezuse judecătorul pe Martin.

Sincer vorbind, nu mai spera că o să înţeleagă vreodată de ce i se făcuse asta, dar poate că, acum, avea să poată schimba ceva. Prima dată fusese luată prin surprindere de acele acuzaţii. Nu făcuse altceva decât să se plângă de nedreptatea întregului proces. Când reapăruse în orăşelul de lângă L.A. unde locuiseră ani de zile, îi trebuise ceva timp să îşi aducă aminte că, după ce înaintase divorţul, se mutase la un hotel. În acel timp doar plânsese şi vorbise la telefon cu avocatul ei. Mândrianu o lăsase să apeleze la prieteni sau la rude, aşa că aşteptase singură într-o cameră. Dar de data asta nu va proceda la fel. Şi, îşi reaminti, încă mai avea dreptul să fie în casă, la fel ca Martin, şi dacă îl vedea-asta era. Însă până acum, deşi venise de mai multe ori, ba chiar stătuse înăuntru ore întregi căutând hârtii, nu-l văzuse.

În cele trei zile îşi petrecuse foarte mult timp redactând scrisori şi solicitând documente. De la editura ei

ceruse o depoziţie sub jurământ din care să reiasă că soţul ei nu negociase niciodată un contract pentru ea. Îi ceru administratorului banilor ei o declaraţie în care să mărturisească că soţul ei nu îi scrisese sau telefonase niciodată cu privire la vreo investiţie. Trei zile, Ellie scotoci prin documente şi adună tot ce putu. La tribunal avea să se spună că minţea privitor la venitul ei, de aceea solicită editurii bilanţul financiar pentru fiecare an.

Aşa că acum stătea pe bancă, aşteptându-l pe detectiv pentru a revizui împreună lista. Şi voia să discute cu el despre sănătatea ei mintală. De fapt, să vadă dacă avea vreo idee despre cum putea să dovedească că e întreagă la minte. În timpul primului divorţ Martin spusese că ea fusese de două ori la psihoterapeuţi, ceea ce însemna că era dezechilibrată şi, prin urmare, incapabilă să îşi administreze veniturile. Când auzise asta, râsese. Era chiar ridicol. Dar nimeni altcineva nu râsese. Chiar şi acum, ştiind ce urma, problema asta cu sănătatea mintală era un punct spinos. Cum poţi dovedi că eşti întreg la minte?

Se gândea atât de concentrată la această chestiune încât nu observase că cineva urcase scările, venind pe hol. Când se uită la uşă şi văzu un bărbat rezemat de ea, tresări.

— Oh! Scuze! Nu te-am văzut, spuse ea.

Era înalt, având în jur de şaizeci şi cinci de ani sau poate chiar şaptezeci, dar se menţinea bine. Ca mulţi bărbaţi din California, era îmbrăcat în costum de cow-boy. De regulă, ţinuta asta era de paradă, dar intuitiv Ellie ştia că nu era şi cazul bărbatului ăsta. Probabil că îşi petrecea majoritatea zilei călare şi animalul lui preferat era, fără îndoială, tăuraşul texan.

— N-am vrut să te sperii, zise el cu blândeţe. Era unul

dintre acei bărbaţi pe care femeile erau invidioase pentru că vârsta îi avantaja. Ridurile din colţurile ochilor îl făceau mai chipeş decât fusese, probabil, când era tânăr. Purta blugi Levi's, o cămaşă crem cu nasturi de argint, cizme de cow-boy, iar în mâini ţinea o pălărie cafenie de cow-boy. Însă erai atât de gânditoare, încât aş fi putut să mân o cireada de vite pe aici şi n-ai fi remarcat nimic. Ea îi zâmbi. Bărbatul ăsta o făcea să se simtă la largul ei, de parcă erau prieteni vechi.

— Mă gândeam cum să dovedesc că nu sunt nebună. Ai vreo idee?

Crezuse că vorbele ei vor fi considerate o glumă, însă el o privi cu seriozitate.

— Dacă ai venit la domnul Montoya, bănuiesc că e vorba de un proces, iar dacă încerci să dovedeşti că eşti în deplinătatea facultăţilor mintale, atunci trebuie că ai bani. Nimănui nu-i pasă de sănătatea mintală a unui sărac. Deci, cine încearcă să obţină controlul asupra banilor tăi? Ellie se uită la el cu gura căscată.

— Fostul meu soţ, reuşi ea să articuleze în cele din urmă. În curând, oricum.

— Pare logic, spuse bărbatul. Ce face? Afirmă că întotdeauna ţi-a „administrat" banii şi, întrucât eşti nebună, o să ţi-i administreze şi după ce îl părăseşti? Şi cum tu eşti femeie, iar el e bărbat, probabil că judecătorul îl ascultă pe el.

Poate din cauza felului în care îi vorbise sau a muncii uriaşe pe care o depusese în ultimele trei zile, sau pentru că trecea iarăşi prin toate astea, Ellie îşi luă faţa în mâini şi izbucni în plâns.

Ca un cavaler din trecut, bărbatul se aşeză pe bancă

lângă ea, scoase o batistă curată, albastră, şi i-o întinse.

— Îmi pare rău, rosti ea, printre suspine. De obicei nu plâng în faţa altora, dar toate astea sunt atât de îngrozitoare, şi nimeni nu mă crede! Oamenii au impresia că tribunalele din America sunt corecte şi juste şi dacă cineva ajunge la proces o să aibă parte de o judecată dreaptă. Şi oamenii cred că dacă am câştigat atâţia bani, am putere. Dar n-am, pentru că nimeni nu mă crede. Toţi îl cred pe el. Nu înţeleg. Orice spun eu, consideră că mint, dar orice spune el, cred. Le-am mărturisit că are o grămadă de bani ascunşi undeva, darnici avocatul meu, nici al lui, şi nici judecătorul nu m-au ascultat. A afirmat că a fost coautor la cărţile mele, şi ei au acceptat pur şi simplu, deşi n-ar putea numi trei titluri ale cărţilor mele, cu atât mai puţin subiectul. Totuşi, eu am încercat să le dovedesc că dacă am fost suficient de sănătoasă la minte să câştig bani, atunci cu siguranţă am reuşit şi să îi bag într-o bancă, însă ei au spus nu, asta nu e adevărat. La urma urmelor, scriitorii sunt mincinoşi notorii, nu-i aşa? Şi acum nu-mi vine să cred că mă destăinui unui necunoscut!

Ellie încerca să-şi oprească lacrimile şi îşi tot ştergea ochii cu batista.

— Deci de acolo te ştiu, spuse cow-boy-ul, uitându-se lung la ea.

Ellie îşi trase nasul.

— Poftim? De unde?

— De pe coperta unei cărţi. Soţia mea le are prin toată casa. Eşti… Care-i numele? Ea îl tot pomeneşte. Erau ani de când nu o mai recunoscuse cineva după coperta unei cărţi. În primul rând, se îngrăşase atât de mult încât nu mai semăna cu cea din poză şi, în al doilea rând, dacă nu ţi s-a publicat o carte de trei ani, publicul te uită. Dar acum nu era grasă şi

tocmai îi apăruse o carte în urmă cu şase săptămâni. Mai era încă în primele cinci locuri pe lista celor mai bine vânduţi scriitori. Îşi trase din nou nasul.

— Care nume? Alexandria Farrell sau Jordan Neale?

— Asta e! exclamă bărbatul. Ambele. Soţiei mele îi plac la nebunie cărţile tale. Cu adevărat. Vrea să fie ca femeia din carte. Care din ele e aia?

— Jordan, preciza Ellie. El făcu semn din cap spre carnetul de lângă ea:

— Nu-mi spune că scrii încă una!

— Poate nu tot cu Jordan Neale, dar, oricum, altă carte. Felul în care el se uita la ea o făcea să se simtă mult mai bine. De ani de zile nu receptase decât milă din partea oamenilor, milă că era grasă, că nu scria, că lăsase un bărbat s-o învingă.

„Eu nu l-aş fi lăsat să câştige", auzise de o mie de ori. Adevărul era că dacă asta i s-ar fi întâmplat altcuiva, şi ea ar fi spus că ar fi luptat până la victorie. Dar femeile care afirmau uşor astfel de lucruri nu se confruntaseră cu un judecător care le considera mincinoase şi dezechilibrate.

— E uimitor, spuse bărbatul, apoi întinse mâna. Sunt Marcellus Woodward, dar toată lumea mă strigă Woody. Îi strânse mâna simţind că era caldă, uscată şi arsă de soare.

— Ellie Abbott, se prezentă ea, apoi se corectă. Gilmore. Gilmore până la divorţ, dar…

— Ei bine, domnişoară Abbott, repetă el zâmbind, sunt foarte încântat că te-am cunoscut. N-ai vrea să vii acasă cu mine, nu-i aşa?

Ea se uită la el, clipind des. Trecuse mult de când un bărbat încercase s-o agaţe.

— Nu, nu, preciză el, zâmbind. *„Are dinţi frumoşi"*, se gândi ea. De fapt, dacă n-ar fi fost cu treizeci de ani mai mare

ca ea…

— Locuiesc în nord, la o fermă, şi e vineri, aşa că poate ţi-ar plăcea să petreci weekend-ul cu soţia mea, cu mine şi cu băieţelul nostru. Va fi şi fratele meu acolo, plus vreo cincizeci de ajutoare de la fermă. Dar poate ai prefera să stai şi să scoţi la iveală mizerii despre soţul tău. La asta, Ellie râse, râse de-adevăratelea.

— Eşti drăcos, nu-i aşa? întrebă ea rânjind. Ai văzut ceva interesant-o scriitoare renumită drept dar pentru soţia ta-şi nu te laşi, nu-i aşa?

— Ia dă-mi puţin carnetul ăla al tău, îi ceru el, întorcându-i zâmbetul forţat.

Ellie i-l întinse şi el scrise câteva nume, apoi i-l înapoie. Numele erau ale unor oameni importanţi din Los Angeles şi din împrejurimi. De fapt, o făcură să se uite la el cu ochii mari.

— Cunoşti vreunul dintre oamenii ăştia? o întrebă.

Unul dintre nume era al unui bancher pe care şi ea îl ştia de mulţi ani.

— Da.

— Atunci sună şi întrebă de mine. Probabil că pot chiar să-ţi trimită prin fax o poză de-a mea. Vreau să mă verifici ca să nu mai crezi că sunt drac.

Ellie îşi coborî ochii pe foaie. În toţi anii cât fusese măritată îi fusese absolut credincioasă soţului ei. Nici măcar nu cochetase cu alt bărbat.

În urmă cu trei ani, nici nu i-ar fi trecut prin gând să accepte o invitaţie pentru weekend, nici cu prietenii, darămite cu un străin. Dacă voia să facă ceva ce nu avea legătură cu munca şi adunatul banilor ca să aibă Martin ce cheltui, el începea să scâncească spunând că el nu mergea

niciodată nicăieri, dar era adevărat că el nu era o celebritate.

— Ei bine? o trezi Woody. Vrei să mergi sau nu?

Când Ellie ridică ochii spre el, inima îi bătea foarte tare. Era o nesăbuinţă din partea ei să accepte invitaţia unui bărbat pe care îl cunoscuse pe un hol.

— Sigur. De ce nu? spuse ea în cele din urmă. Woody zâmbi, apoi se ridică.

Era atât de înalt încât Ellie îşi lăsă capul pe spate ca să se uite la el.

— Ne întâlnim la patru la aeroport. Dar vreau să suni şi să întrebi de mine ca să nu-ţi fie teamă că am să sar pe tine. Spuse asta cu un licăr în ochi care mărturisea că voia, dar se abţinea. Ea râse. Nu se mai simţise de ani de zile atât de bine.

— Ce haine să-mi iau? întrebă ea. Ochii lui luciră şi mai puternic.

— Tot ce cheltuieşti acum nu vei mai împărţi cu el, aşa că îţi sugerez să-ţi cumperi o garderobă nouă, completă şi geamantane s-o care. Ai grijă să-ţi iei ceva şi pentru călărit. Ochii lui Ellie se măriră de groază.

— Călărit? Pe un cal? Woody râse.

— Ţi-am putea pregăti un tăuraş, dar cred că…

— Foarte nostim, comentă ea. În regulă, cred că voi fi acolo, încă nu-i venea să creadă că făcea asta. Woody se uită la ceas, apoi la uşa detectivului, care era tot încuiată.

— Acum trebuie să plec, dar dacă îl vezi pe Montoya, spune-i că am trecut pe aici şi că i-am transmis să-şi cumpere un ceas care îi arată când au trecut zece minute.

— Bucuroasă, spuse Ellie, apoi se uită cum cobora scările, oprindu-se doar o clipă pentru a-i face cu mâna. Rămasă pe bancă, se gândi că, imediat ce termina de revăzut lista cu detectivul, avea să… Ce? Să facă ce spusese Woody,

adică să-şi petreacă weekend-ul amintindu-şi tot ce-i făcuse Martin?

Brusc, se hotărî să nu-şi mai irosească viaţa din cauza lui Martin Gilmore. Din ziua în care intentase divorţul numai asta tăcuse. Se pregătise opt luni ca să convingă un judecător că era o persoană bună, nu o mincinoasă nevropată cum o caracterizase Martin. Dar totul fusese zadarnic. De la divorţ, să bălăcea într-o aşa autocompătimire, încât fostul ei soţ îi domina viaţa mai mult decât atunci când erau căsătoriţi. Se uită la uşa închisă a biroului, apoi la scările care duceau afară şi la şoseaua spre centrul Los Angeles-ului. Rodeo Drive.

În general, era nemulţumită de Los Angeles, dar nu şi la capitolul cumpărături. De când se întorsese, deschisese geanta doar ca să scoată şi să bage cheile de la maşină, dar acum începu să cotrobăie prin ea.

Găsi un card argintiu şi se uită la el. Avea o linie de credit nelimitat şi, cum spusese Woody, cu cât cheltuia mai mult, cu atât mai puţin avea de împărţit. Zâmbind, Ellie se ridică. Dă-l încolo de detectiv, se gândi ea. Avea cumpărături de făcut!

CAPITOLUL 19

Fix la patru p. m., Ellie intră în parcarea aeroportului mic, dar suficient pentru avioanele particulare care aterizau acolo. Era foarte surescitată, în ciuda faptului că îl sunase pe Steven Bird de la bancă şi îl verificase pe Woody.

„Un om foarte de treabă, spusese Steven. Îl cunosc de ani de zile".

Ea îi pusese câteva întrebări şi nu se miră când află că „băieţelul" lui Woody abia învăţa să meargă. Putea să creadă

că un astfel de bărbat avea o soţie destul de tânără ca să facă un copil doar cu doi ani în urmă şi că Woody era suficient de „activ" pentru asta. După ce închise telefonul, se hotărî să vadă ce jucării putea găsi pentru copil. Şi, totodată, să cumpere un cadou sau două pentru gazdele ei.

Bazându-se pe îmbrăcămintea lui Woody, se hotărî să rişte şi se duse la un magazin plin de bijuterii şi obiecte de artă americană indigenă.

La cinci minute după ce intră în parcare, un bărbat se îndreptă către ea.

— Tu eşti Jordan Neale? întrebă el.

Era un bărbat arătos, plăcut, ce avea în jur de treizeci de ani, îmbrăcat în denim, de sus până jos, la tel ca Woody, dar îşi dădu seama că ţinuta lui era de fason, nu de muncă. Omul ăsta nu era nicicum cow-boy. Contabil, presupuse ea. Sau poate avocat. Părea inteligent şi educat.

— Se poate spune şi aşa, afirmă ea coborând din Range Rover. Jordan Neale e un personaj din cărţile mele, iar pseudonimul meu este Alexandria Farrell, însă numele meu legal este Ellie Abbott. Bărbatul zâmbi.

— Înţeleg. Woody… Zâmbind, bărbatul lăsă fraza neterminată şi ridică din umeri. Eu sunt Lew McClelland şi lucrez pentru el. Bagajul tău e în spate?

Auzind întrebarea, ea luă un aer un pic vinovat.

— Sper că n-ai un avion care poate duce doar bagaje de cincisprezece kilograme pentru că eu, ei bine, eu am făcut ceva cumpărături. Adevărul era că Ellie compensase cei trei ani în care nu achiziţionase nimic. Când ai douăzeci de kilograme, ba chiar mai mult, în plus, oglinzile reprezintă duşmanul. Dar acum, revenind la cincizeci şi cinci, îi plăcuse enorm să probeze haine, şi cumpărase aproape tot. Gândul la

nota de plată pe care avea s-o primească o făcu să zâmbească.

— Sunt sigur că ne descurcăm, spuse bărbatul, apoi deschise portbagajul şi văzu muntele de geamantane de piele. Ellie trebuise să coboare bancheta din spate ca să încapă toate.

— O parte din ele sunt daruri pentru soţia şi fiul lui Woody, se justifică ea.

Cu capul lăsat într-o parte, el se uită la ea.

— Ai cumpărat toate astea într-o singură după-amiază?

— Conţinutul şi geamantanele, preciză ea, ridicând bărbia sfidător.

— Tu şi Valerie o să fiţi cele mai bune prietene, bombăni el, apoi trase valiza din vârful grămezii. După cum descoperi, Woody nu se întorcea cu ei. I se spusese că apăruse ceva neaşteptat şi că avea să sosească mai târziu la fermă. În schimb, doi dintre angajaţii lui Woody, Lew şi un alt bărbat, o vor conduce acolo.

În timp ce urca pe scara avionului, Ellie se uită în spate la Lew.

— Te întorci mai târziu ca să-l iei pe Woody?

Pe afară, avionul era drăguţ, dar nu deosebit de luxos. Poate că exagerase luându-şi atâtea haine. Pe de altă parte, ceva ce spusese sau poate felul în care o spusese, o făcuse să creadă că Woody învârtea o grămadă de bani.

— Nu. Are alt avion. Întorcând capul, Lew se uită peste pistă. Acolo, strălucind în soare, se afla un aparat mare, argintiu. Nu unul comercial, ci unul particular, genul prezentat în *Architectural Digest*, cu interiorul căptuşit cu mahon şi mătase.

— E al lui? întrebă Ellie.

— Al lui, răspunse Lew.

— Înţeleg, spuse ea, apoi urcă restul treptelor. Lew venea chiar în spatele ei, şi îi făcu semn spre un scaun din cabină. Era singurul pasager. Nu o miră că pe locul de lângă ea găsi un prânz la pachet, alcătuit din sandvişuri mici cu diverse umpluturi, o conservă de scoici afumate, o cutie de biscuiţi, altă cutie cu bomboane de ciocolată Godiva, şi o sticlă de şampanie. La început, Ellie fu tentată să se repeadă la mâncare, dar se răzgândi şi o împinse mai încolo. Aflase unde ajungeau cutiile de bomboabe-direct pe coapsele ei.

Cei doi bărbaţi verificau cadranele de pe panoul de control, iar Ellie îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Miliardar, se gândi ea.

— Ce părere ai? auzi ea şi, când deschise ochii, văzu că Lew îi întindea o farfurie cu mâncare: pui la grătar, salată şi nişte legume înăbuşite. În cealaltă mână, ţinea o sticlă cu apă.

— Mulţumesc, spuse Ellie, apoi îi zâmbi: „O fi însurat?" se întrebă ea, apoi îi veni să-şi dea palme pentru că se gândea la aşa ceva. Era încă măritată. Dar nu pentru mult timp, îşi zise ea, luând mâncarea oferită.

— O să ajungem în aproximativ o oră, aşa că imediat ce decolăm poţi să îţi părăseşti locul, o informă Lew. În spate sunt cărţi şi reviste. Dacă ai nevoie de ceva, dă-ne de ştire. Zâmbind, Lew se aşeză în scaunul pilotului lângă celălalt bărbat care se întoarse, o salută şi îi zâmbi, dar apoi îşi concentrară atenţia asupra panoului de bord.

Aterizară înainte ca Ellie să fi terminat de citit toate articolele din trei reviste *People*. I se păreau ciudate aceste

ştiri, ştiind ce avea să se întâmple în următorii trei ani. Ştia ce căsnicie avea să se destrame, cine avea să moară şi cine avea să fie implicat într-un scandal.

Mult mai rău era ce avea să se întâmple cu prinţesa Diana în doar câteva luni.

Când avionul ateriza, fu recunoscătoare că trebuia să închidă revistele. Nu-i plăcea să ştie viitorul. În *People* apăruse odată un articol despre ea, dar din fericire nu era în numerele pe care tocmai le răsfoise. Nu voia să se vadă zâmbitoare şi suplă, ştiind că în următoarele câteva săptămâni avea să treacă prin cel mai cumplit calvar din viaţa ei.

— Gata? întrebă Lew în timp ce deschidea uşa avionului.

Când Ellie se uită afară, văzu minunatul peisaj al nordmm Californiei, cu dealuri unduitoare şi munţi cu creste înzăpezite în depărtare. Observă şi nişte puncte mici, care sigur erau vite.

— Totul e al lui, bănuiesc, spuse Ellie când ajunse pe ultjma treaptă.

— Toţi cei o mie de acri, răspunse Lew, distrându-se pe seama uimirii ei.

— Cât facem până la fermă?

— Vreo patruzeci şi cinci de minute. Lui Valerie nu-i place ca avioanele să aterizeze în apropierea casei şi să-l deranjeze pe Mark.

— Lasă-mă să ghicesc, începu Ellie. Marcellus Woodward al Doilea, pe scurt Mark.

Lew se uită la ea, înclinându-şi puţin capul.

— Eşti deşteaptă, nu-i aşa?

— Vinovată, recunoscu Ellie râzând. Nu cred că eşti

doar un pilot, am dreptate?

— Facultatea de Comerţ de la Harvard, primul în grupa mea, răspunse el zâmbindu-i. Pilotajul e un hobby, şi Woody mă lasă pe aparatul ăsta, dar nu pe cel cu reacţie.

„Flirtează cu mine", se gândi Ellie, apoi îşi dădu seama că îi răspundea. De când nu se mai uitase un bărbat aşa la ea?

În timp ce îl urma pe Lew la jeep-ul care îi aştepta, îi trecu prin cap: *„Poate ar trebui să scriu o carte despre un miliardar care are un asistent care…* „Se gândi la subiect tot drumul până la fermă.

Era aproape şase treizeci când ajunseră. Casa era lungă şi joasă, făcută din bârne, şi fusese proiectată să arate ca o cabană din Vechiul Vest, dar n-ar fi putut înşela pe nimeni. În primul rând, pentru că era cam cât un stadion de fotbal.

— Mă întreb ce pădure a fost distrusă pentru asta, nu se putu abţine Ellie să mormăie.

— Una din cele deţinute de Woody, răspunse Lew. Iar sub copaci a găsit petrol, puţin aur, şi s-ar putea să existe şi ceva uraniu. Lew conduse maşina pe lângă clădire, mai merse câteva minute, coti pe după o plantaţie de bumbac, şi în faţa lor apăru o căsuţă perfectă-micuţă, aşezată sub copaci viguroşi şi cu un aspect câştigat prin trecerea timpului.

— Clădirea originală a fermei? întrebă Ellie. Lew zâmbi, realizând câtă intuiţie avea.

— Exact, spuse el. Valerie o consideră casa de vară. Ellie zâmbi şi se gândi la casa de vară a lui Leslie, întrebându-se cum se descurcau celelalte două în noile lor vieţi. Dacă Madison avea să-i închidă telefonul lui Roger, viaţa ei…

— Scuze, visam cu ochii deschişi, zise Ellie când îşi

dădu seama că Lew vorbea cu ea.

— Riscul de a fi scriitor, aş zice, comentă el, deschizând portiera.

Ellie coborî din maşină şi se uită în jur în timp ce Lew începu să-i scoată geamantanele din portbagaj. Se gândi că ar fi trebuit să-l ajute, dar voia să vadă interiorul casei, să exploreze ferma; să…

Pentru prima dată după mulţi ani chiar voia să facă tot felul de lucruri. Îl privi cu vinovăţie pe Lew, apoi urcă pe veranda casei. Era minunată! Probabil că avea şase metri lăţime, şi mobilierul de acolo era masiv şi acoperit cu pernuţe în carouri roşu cu alb. Deschise uşa de plasă şi intră. Era evident că interiorul fusese aranjat de un decorator de specialitate, o persoană cu gust, deşi era simplu, fără zorzoane. Draperiile erau dintr-o pânză vărgată, obişnuită, iar scaunele arătau moi şi confortabile.

— Îţi place? întrebă Lew din spatele ei. Când se întoarse spre el, văzu că era interesat de reacţia ei. Îşi feri privirea pentru a-şi ascunde zâmbetul. Trecuse mult timp de când unui bărbat îi păsase cu adevărat dacă ei îi plăcea sau nu ceva.

— Îmi place la nebunie, răspunse ea cu sinceritate. El râânji.

— Altora nu. Consideră că, la banii lui, Woody ar trebui să aibă o casă de oaspeţi potrivită cu statutul lui.

— Jacuzzi de marmură, ceva de genul ăsta? întrebă Ellie.

— Exact. Un tip a fost dezamăgit că robinetele nu sunt din aur.

— Mie îmi place aşa cum e. Valerie a decorat-o? De data asta, faţa lui Lew se lumină.

— De fapt, soţia mea. Şi-ar fi dorit să se ocupe de aşa ceva, deci Valerie i-a încredinţat sarcina asta.

— Drăguţ, comentă Ellie ferindu-şi din nou privirea, dar se gândi. La naiba! Soţie.

După mine, poate face carieră în domeniu.

— Se străduieşte, dar pe aici nu sunt prea multe case de decorat. Lew stătea în mijlocul maldărului de geamantane şi părea că aşteaptă ceva. Doar nu bacşiş, nu-i aşa? se întrebă ea. Apoi îşi dădu seama că trebuia să-i permită să plece.

— Am eu grijă de astea, spuse ea. Du-te acasă. El zâmbi mulţumit.

— Cina e la opt, în casa mare.

Dacă ţi se face foame până atunci, caută în frigider. E plin. Şi cutreieră prin împrejurimi.

— Ne vedem la cină? îl întrebă când ajunse la uşă.

— Nu. Or să fie doar familia şi musafirii. Dar am să vin dimineaţă.

După plecarea lui, Ellie se uită în jur şi se simţi un pic singură. Nu acţionase niciodată atât de îndrăzneţ să accepte invitaţia unui străin, să zboare într-un avion particular spre o destinaţie necunoscută.

— Experienţe noi, îşi zise, vorbind singură. Asta voise şi asta avea.

Petrecu câteva minute explorând restul casei de vară. Avea un singur dormitor, cu o baie alăturată, o bucătărioară în care frigiderul era aprovizonat ca pentru o familie de patru persoane pentru două săptămâni. Reveni în camera de zi, apoi ieşi pe veranda ce înconjura toată casa; o parcurse în întregime, uitându-se la munţi, inspirând adânc aerul curat. În spatele clădirii văzu un grajd, aşa că intră din nou în casă, îşi puse o pereche de blugi noi, o cămaşă din denim,

proaspăt apretată, şi bocanci noi de drumeţie. De asemenea, îşi fixă în jurul şoldurilor o centură veche, şi pe braţ două brăţări din argint.

„E uimitor ce pot face nişte haine noi pentru un om", se gândi ea. Şi, bine-nţeles, nu strica să ai şi un corp „nou" pentru ele.

În timp ce se apropia de grajd, senzaţia de singurătate o părăsi şi se gândi că trăia aventuros. Pe cine avea să întâlnească? Ce avea să vadă?

Auzea cai în grajd, dar oameni nu. Nici afară nu părea să fie cineva. Însă era drept că era aproape şapte şi se îndoia că un cow-boy aştepta până la ora aia ca să cineze. Înăuntru observă un bărbat aplecat asupra copitei unui cal, pe care o ţinea între coapse şi, învăluiţi de razele soarelui care se filtrau printr-o fereastră amplasată sus, el şi calul reprezentau cea mai erotică privelişte pe care o văzuse Ellie vreodată. Nu era un bărbat înalt, nu avea peste un metru şaptezeci şi cinci, dar ei îi plăceau bărbaţii mai scunzi. Purta blugi şi cizme rezistente, tocite-nu ca cele de cow-boy cu vârf ascuţit, ci cu botul pătrat şi tălpi groase. Nu avea cămaşă şi, după culoarea aurie a pielii se părea că era ceva obişnuit pentru el. Un şorţ de piele, ca cele de pe vremuri ale fierarilor, îi proteja partea din faţă.

Văzut din profil, era imaginea virilităţii, având coapse puternice strânse în blugii uzaţi şi decoloraţi, iar spatele numai muşchi ce se dilatau spre braţele încordate pe copita animalului. Calul era puternic, de tracţiune, şi Ellie, pentru că se documentase pentru una din cărţile ei, recunoscu că era un frizian. Muşchii masivi ai calului se potriveau cu cei ai bărbatului şi forţa emanată de el.

Ellie se uită la profilul lui: o gură cu buze pline şi bine

conturate. Între ele, bărbatul ţinea două caiele. Nasul lui lung avea nări uşor dilatate. Ochii îi erau coborâţi căci se uita la copită, iar genele dese şi negre păreau aripile unui fluture. Sub părul scurt, foarte negru, remarcă fruntea înaltă, uşor încreţită din cauza concentrării. Ellie stătea nemişcată şi privea această scenă. Nu auzea nimic, nu o interesa nimic altceva. Simţurile ei erau acaparate de acest bărbat. Era la câţiva metri de el, dar îi simţea mirosul pielii încălzită de soare, înmiresmată de fin, asudată de muncă.

Încet, minunat de încet, bărbatul întoarse capul şi se uită la ea. Clipi repede, şi cum totul în corpul ei părea să fi amorţit, ea parcă simţi mişcarea aerului produsă de acele gene dese. Când ochii li se întâlniră, Ellie inspiră adânc, uimită. Erau la fel de negri ca părul, şi intenşi ca un şoc electric. Când o privi, timpul se opri. Corpul n-o mai asculta. Nu respira, nu gândea. Ca şi cum ochii aceia o transformaseră în stană de piatră.

Şi totuşi se simţea înaintând spre el. Dar parcă nu mergea, ci era atrasă spre el printr-o putere magică, printr-o forţă nevăzută, mistică, hipnotică.

Nu ştiu cum, dar se pomeni lângă el. Lent, ca într-un film rulat cu încetinitorul, el se ridică, iar copita calului alunecă în jos, printre coapsele lui. Ellie clipi repede şi des; simţea aceste mişcări. Încet, fără să-şi ia o clipă ochii dintr-ai ei, îşi scoase caielele dintre buze. Ea era destul de aproape acum ca să vadă bine acele buze-cea de jos arcuită, rotundă, suculentă, îmbiind-o s-o atingă cu ale ei.

El îşi atinse cu vârful limbii mijlocul buzei de jos, şi văzând acel vârf umed, rozaliu, Ellie simţi că i se înmoaie genunchii.

Bărbatul întinse o mână pentru a o sprijini, şi ea ştiu că

dacă o atingea totul avea să fie pierdut. Dar în secunda următoare, uşile mari ale grajdului se deschiseră larg şi încăperea se umplu de lumină şi zgomot şi oameni şi animale, iar intimitatea dintre ei dispăru. Vraja se destramă, şi Ellie scutură din cap pentru a se dezmetici. Era la doar câţiva centimetri de un bărbat pe care nu-l văzuse în viaţa ei şi pe cale să o sărute. Întorcându-se repede spre stânga, văzu trei bărbaţi care se uitau la ei cu o curiozitate făţişă.

— Calul, spuse ea. Îmi arată cum se potcoveşte un cal.

Zâmbetele atotcunoscătoare de pe feţele bărbaţilor erau identice.

Fără să mai spună un cuvânt, şi fără să se mai uite la bărbat, se întoarse şi ieşi în fugă din grajd cu viteza, dacă nu graţia, unui ogar italian. Se opri doar când ajunse înapoi în casa de oaspeţi unde închise şi zăvorî toate uşile, apoi trase draperiile pentru a împiedica să intre chiar şi lumina zilei.

Când, în sfârşit, se simţi în siguranţă, se aşeză pe un scaun, puse mâna pe carnet şi pe stilou şi, ca o scriitoare ce era, aşternu pe hârtie tot ce văzuse şi simţise. Cine ştie când putea folosi scena asta într-o carte?

CAPITOLUL 20

Când Ellie intră în casă pentru cină, era prea surescitată ca să se mai gândească şi la altceva în afară de acel bărbat. Cine era? De ce să reacţioneze în felul ăla? Pentru una dintre cărţile ei, se documentase despre fenomenele oculte, şi câteva persoane cu capacităţi de medium cu care discutase puseseră aproape totul pe seama vieţilor anterioare. Să-l fi cunoscut într-o viaţă trecută?

Exista o poveste aici?

Nu-i stătea mintea la îmbrăcăminte, dar avea o mulţime de lucruri, aşa că nu era o problemă. Îşi puse un

costum tricotat, cu pantaloni bleumarin care o costase mai mult decât cheltuise în ultimii trei ani pe îmbrăcăminte, nişte cercei micuţi de aur cu lapislazuli, şi porni spre casa cea mare cu câteva minute înainte de opt.

Cu toate că se gândea doar la El, Valerie o cuceri pe loc. Era înaltă, frumoasă şi din Texas. Ce avea zona asta de dădea femei care parcă nu aveau temeri, dubii, ezitări? Oare femeile timide erau depistate de la naştere şi trimise în alte state?

— Iată-te, spuse Valerie, coborând năvalnic o scară care trebuie să fi avut şase metri înălţime. Picioarele ei lungi şi zvelte erau acoperite de pantaloni negri de mătase, la care asortase un fel de şal împletit de mână ce plutea când se mişca.

Avea părul blond-roşcat, care îi cădea pe spate în onduleuri mari. Ochii ameţitor de verzi îi zâmbeau lui Ellie de sub gene ca funinginea. Valerie Woodward putea fi comparată cu lumina unui bec de două sute de waţi.

„*Aş vrea să fi fost Madison*”, se gândi Ellie în timp ce îi zâmbea gazdei sale.

Madison ar fi fost pe aceeaşi treaptă cu această frumoasă făptură, în timp ce ei îi venea să se furişeze pe uşa din spate. Însă Valerie nu avea de gând s-o lase să-i scape. O luă pe Ellie de braţ şi o conduse spre sufragerie.

— Nu mi-a venit să cred când Woody mi-a spus că a cunoscut-o pe Alexandria Farrell. Nici nu ştii ce mult îmi plac cărţile tale! Toate prietenele mele le citesc.

Sper că nu te deranjează că am invitat câţiva oameni să te cunoască.

Auzind-o, Ellie păli. Ce însemna pentru cineva din Texas „câţiva oameni”?

În timp ce mergeau spre uşă, aceasta se deschise ca prin farmec, şi Ellie văzu o cameră cu o masă la care puteau sta cel puţin cincizeci de persoane. Avu impresia că majoritatea nordului Californiei era acolo. Ellie făcuse cumpărături toată ziua, dar Valerie improvizase o mică petrecere cam cât un banchet de stat.

Imediat ce intră, viaţa ei nu-i mai aparţinu. Fu înconjurată de femei care îi întindeau cărţi pentru autografe, spunându-i ce mult le plăceau romanele ei. Nici nu prea apucă să mănânce, întrucât fiecare persoană o întreba acelaşi lucru: De unde îşi lua ideile? încerca să fie cât mai sinceră cu putinţă, dar nu prea putea să spună că azi, de exemplu, intrase în grajd, văzuse un lucrător de la fermă cu şorţ de piele şi caiele între buze, şi fusese cât pe-aci să-i sfâşie hainele. Şi chiar dacă nu avea să-l mai revadă, era sigură că va include scena asta, într-o bună zi, într-o carte de-a ei. Întrucât era oaspetele de onoare, persoanele de lângă ea se schimbau odată cu felul de mâncare. O fi trăind Valerie la o fermă, înconjurată mai ales de vaci, dar ştia să trăiască. Farfuriile erau franţuzeşti, sticlăria italiană, argintăria englezească. Dai mâncarea era americană şi din belşug.

Nu că Ellie ar fi apucat să mănânce mult înainte ca următoarea persoană să se aşeze şi să spună: „Întotdeauna am vrut să întreb un scriitor de unde se inspiră".

În timp ce Ellie răspundea deja pentru a patra oară, se uită spre Valerie. Woody stătea în capul mesei, Valerie în dreapta lui. Nu se aşezase în celălalt capăt, ci lângă soţul ei. „*E nebună după el*", concluziona Ellie. Cunoscând-o, văzuse că era mult mai tânără decât Woody, deci presupusese că se măritase cu el pentru bani. Şi Lew îi întărise impresia asta,

afirmând că lui Valerie îi plăcea să cumpere mult. Însă acum îşi dădu seama că nu era adevărat. Valerie era îndrăgostită cu adevărat de soţul ei. Imaginea celor doi o făcu pe Ellie să se simtă foarte singură.

Nu era drept ca un bărbat să aibă un megasucces şi pe cineva care să-l iubească.

Dar o femeie care avea succes… Nu voia să se gândească la ce se întâmplase cu propria ei căsnicie. Nu voia să-şi amintească totul şi să se întrebe cum ar fi trebuit să procedeze pentru ca Martin să nu fie invidios pe reuşita ei.

Cina părea să nu se mai termine, şi Ellie se abţinu cu greu să nu se uite la ceas (nou, în montură cu turcoaze) din zece în zece minute.

În cele din urmă, la nouă treizeci, toată lumea fu invitată afară la un pahar şi la o baie sub clar de lună, în piscina încălzită.

— Sper că ţi-ai adus costum, spuse Valerie venind lângă Ellie. Lew spunea că ai făcut ceva cumpărături.

— Da, îi confirmă Ellie, zâmbind. Am cumpărat şi câteva cadouri pentru fiul tău.

Auzind de copil, Valerie se topi toată. Se aplecă spre Ellie şi spuse încet:

— Mâine o să stăm de vorbă. Trebuia să-i invit pe toţi oamenii ăştia, altfel nu mi-ar fi iertat-o niciodată. Însă mâine o să fie numai familia şi ai să te poţi juca cu fiul meu. Fu rândul lui Ellie să se topească, pentru că Valerie vorbea de familia pe care fiecare şi-o doreşte: un grup cald, iubitor cu care să trăieşti, să împarţi şi bune şi rele.

— Abia aştept, spuse Ellie cu sinceritate.

— Bun! zise Valerie, apoi salută patru persoane care aveau în mâini pahare cu băuturi şi farfurioare cu gustări.

Da, tocmai veneam, strigă spre altcineva. Poţi să pleci când vrei, îi şopti lui Ellie. Ai scăpat. Apoi se îndepărtă. Ellie rămase în loc, ezitând. Ar fi putut să se ducă după Valerie şi s-o întrebe cine era potcovarul din grajd. Era ca Lew, un tip care studiase la Harvard şi, întâmplător, pilota avioane?

Sau era un potcovar nomad ce avea trei neveste în trei localităţi? Aveau Valerie şi Woody o mulţime de probleme cu musafirele ce intrau în călduri din cauza lui? Era un fel de gigolo care avea grijă ca toate femeile care îi vizitau să se simtă bine? Ellie îşi dădu seama brusc că toate ideile astea erau rele. Oare cine spusese, Leslie sau Madison, că nu toţi bărbaţii sunt răi? Madison. Ea afirmase că Thomas fusese foarte bun.

— Vino cu noi, o invită un bărbat, uitându-se peste umăr la Ellie. Clar de lună şi apă caldă. Ce mai vrei? Ellie se abţinu să spună „Intimitate". Acum era scriitoarea Alexandria Farrell, nu Ellie Abbott, aşa că trebuia să se comporte cât mai bine. Îi zâmbi bărbatului şi tacu un semn din mână, dându-i de înţeles că ar fi vrut să meargă, dar apucase să promită altceva.

Oftând şi ridicând din umeri, bărbatul ieşi în curtea interioară luminată cu artă.

Ellie fugi pe o uşă laterală care ştia că dădea către micuţa casă de oaspeţi în momentul acela, un paradis de pace şi refugiu.

O dată ce se văzu singură, departe de ceilalţi, se simţi uşurată, dar şi ciudat, de parcă avea să se întâmple ceva. Era surescitată, în aşteptare. Un timp stătu pe verandă, uitându-se în noapte. Auzea muzica de la petrecere, dar se bucura că nu era acolo. Unde era el? se întrebă. De ce nu venise la ea?

După vreo treizeci de minute începu să i se facă frig şi, frecându-şi braţele, intră în casă. Încercă să scrie în jurnal, dar nu se putea concentra. Aştepta ceva.

„Sau pe cineva”, îşi zise supărată pe sine. Avea aproape patruzeci de ani şi…

Zâmbind, se gândi că mai avea trei ani până să-i împlinească, dar dacă era teleportată înainte tot atât de repede cum fusese trimisă înapoi…

Patruzeci, îşi repetă. N-ar trebui să se plimbe prin cameră ca un leu în cuşcă. Ar trebui să… Ce? Să ia lecţii de croşetat?

La unsprezece făcu un duş, impunându-şi să se calmeze, pentru că se purta ca o adolescentă, deşi era măritată şi trecută de vârsta la care să se emoţioneze din orice. Acum ar fi trebuit s-o intereseze doar reţete şi viitorii nepoţi pe care nu-i va avea pentru că nu făcuse copii. Când ieşi de sub duş, era mai calmă, era iar fatalista pe care Jeanne ar fi recunoscut-o uşor. Aşadar, avusese câteva momente cu un tip într-un grajd… Un asistent arătos al unui miliardar flirtase cu ea, iar un bărbat de la o petrecere îi făcuse o invitaţie pe care alesese să o considere foarte personală… Se băgă în pat, încercând să citească una din cărţile cumpărate în acea zi, dar nu reuşi. Stinse lumina şi închise ochii.

Spre mirarea ei, i se făcu somn, dar un zgomot puternic o ridică instantaneu în şezut. Îl auzi din nou. Unu. Doi. Trei. Patru. Patru bocănituri pe podeaua de lemn a verandei. Ellie deschise ochii atât de larg încât o durură. Un cal mergea foarte încet pe veranda ce înconjura casa. Auzea bocănitul fiecărei copite.

Ellie nu se gândi prea mult ce să facă. Dacă ar fi fost întrebată, ar fi spus că trecuse de vârsta când ieşea din casă

nemachiată, dar acum nu se gândi deloc la cum arăta. Nici la faptul că nu avea pe ea decât o cămaşă de noapte subţire, din bumbac. Azvârli plapuma jos şi o rupse la fugă desculţă. Afară nu mai era aprinsă nicio lumină, ca atunci când se întorsese de la petrecere. Acum totul era cufundat în întuneric. La început nu-l văzu şi, pentru o clipă, se gândi că poate i se păruse. Fugi spre spatele casei. Era acolo. Luna se vedea în spatele lui, aşa că îi apăru o siluetă. Era îmbrăcat în negru, pe un cal negru, în beznă.

Dar Ellie ştia că era El. O simţea. Şaua de piele scârţâi, şi văzând licărul a ceva alb, un nasture poate, ştiu că el întindea braţul spre ea.

Nu ezită. Nu se gândi o clipă să nu meargă cu el sau să vorbească cu el, să-l întrebe cum îl cheamă, de viaţa lui, unde făcuse şcoala, nimic. Nu, în clipa de faţă tot ce simţea era… doar asta, simţea.

Îi prinse mâna mare, caldă, bătătorită-exact genul care îi plăcea la nebunie, adică a unui bărbat util-şi sări pe cal în spatele lui. Cămaşa de noapte strâmtă nu era deloc potrivită pentru călărie. Era atât de scurtă, încât abia îi acoperea fundul.

Îşi strecură braţele în jurul pieptului lui şi, preţ de o clipă, îşi lăsă capul pe spatele lui, inspirând adânc. Muncise, dar nu mirosea a sudoare, ci pur şi simplu masculin.

Trupul lui se atingea de-al ei în timp ce călăreau, iar ea îşi simţea sânii pe spatele lui. De când nu mai experimentase aşa ceva? în viaţa ei cunoscuse un singur bărbat, soţul ei. Când devenise căsnicia ei asexuată?

La început, el călări la pas, înaintând neauzit prin fermă. Ellie nu prea explorase locul, dar acum în lumina lunii vedea clădirile lungi şi joase în care, probabil, oamenii

dormeau. O atrăgea ideea că doar ei doi erau treji.

După câteva minute, îşi slăbi strânsoarea braţelor în jurul lui. Apoi îşi ţinu răsuflarea, căci el întinse mâna în spate, şi-o trecu peste coapsa ei dezgolită, mângâind-o, mergând apoi mai departe, spre fundul ei gol. Senzaţia pe care o încercă Ellie aproape că o făcu să cadă de pe cal. El chicoti înăbuşit, apoi spuse încet:

— Ţine-te bine. Acestea erau primele vorbe rostite între ei. Îi plăcu glasul lui. Era doar o şoaptă, dar profundă şi plăcută. În clipa următoare, s-au întors brusc şi au intrat pe o pistă de călărie. Aici erau copaci mai puţini şi nicio clădire, aşa că Ellie putu să vadă pe lângă el pista liberă.

Dar, imediat, el smuci frâiele, îşi duse picioarele spre spate, şi calul o rupse la fugă cu o viteză care o ameţi. Se agăţă strâns de el, îşi îngropa faţa în spatele lui cald şi se ţinu cu toate puterile. Goniră câteva minute, apoi cotiră din nou şi încetiniră. De data asta începură să urce. Auzea copitele calului călcând pe piatră. De vreo câteva ori, chiar au căzut pietre. După un timp, terenul deveni plat, şi Ellie slăbi strânsoarea.

Acum, înaintau încet şi cu grijă şi, când înălţă capul, Ellie văzu că se aflau pe o cărare care părea mai îngustă decât calul. Se agăţă de el, dar nu-i era deloc frică. Avea impresia că, atâta timp cât îl atingea, era în siguranţă.

Mai merseră un timp, apoi el opri calul. Nu-i venea să-şi ridice capul de pe spatele lui. Îi plăcea să-şi sprijine obrazul pe omoplatul lui. Ar fi stat aşa veşnic.

Dar simţea că el aştepta ceva, aşa că, încet, întoarse capul şi se uită în dreapta.

Priveliştea îţi tăia răsuflarea. Sub ei se întindea întreaga fermă. Casa cea mare era în mijloc şi, văzute de la

distanţa asta, luminile erau frumoase. Se vedea chiar şi scânteierea apei din piscină. În noaptea răcoroasă şi liniştită, râsetele şi muzica ajungeau până la ei. Dar cu toate că auzea oameni, nu simţea că face parte dintre ei. Stând pe calul mare, cu doar o fărâmă de pânză pe corp, şi ţinându-se de un bărbat pe care nu-l cunoştea, era cineva dintr-un alt timp şi loc. Se uită pe furiş la el. El o privea, dar într-un fel care o răscoli, şi ştiu că dacă o săruta, avea să fie pierdută. Dar nu o sărută. În schimb, îi zâmbi. Nu larg, ci doar un zâmbet mic, ca pentru a-i spune *„îţi mulţumesc că ai venit cu mine”*, dar nu rosti niciun cuvânt.

Se întoarse, dădu pinteni calului, şi începură să coboare dealul. Lipită de spatele lui, Ellie se uită cum clădirile fermei se apropiau tot mai mult.

Coborâşul dură mult mai mult decât urcuşul. Nu mai goneau nebuneşte. Ca şi cum el nu voia ca această noapte sau această plimbare să se sfârşească.

Dar se termină. Când opri calul, Ellie văzu că se aflau chiar în locul din care o luase, în spatele căsuţei de oaspeţi. O parte din ea voia să-l invite înăuntru, să-şi petreacă restul nopţii în pat cu el. Dar o altă parte voia să se oprească doar la ce făcuse-fară cuvinte. Zâmbind în sinea ei, îşi aruncă piciorul peste şa şi se ţinu de braţul lui în timp ce coborî pe pământ. Urcând treptele verandei, realiză că luna o lumina din spate, astfel încât cămaşa ei de noapte era transparentă ca pânza de păianjen şi, la gândul ăsta, inima îi bătu mai repede. O dată ajunsă pe verandă, se întoarse iarăşi spre el, dar deja pleca. Zâmbind în întuneric, se întoarse şi intră în casă.

CAPITOLUL 21

Dimineaţa următoare, Ellie se trezi cu sentimentul că mai existau speranţe pentru viitor. Terapeuta ei îi spusese că deprimarea era, de fapt, doar lipsă de speranţă.

„Când e speranţă, orice altceva se duce la canal".

De ce atenţia acordată de un bărbat o făcea pe o femeie să decidă că, la urma urmei, viaţa nu era chiar atât de rea? Când avea douăzeci şi unu de ani, Elie ştia că important era succesul, îşi părăsise oraşul natal şi fugise în marele, viciosul New York în căutarea faimei şi averii.

Şi ce se întâmplase? Primul bărbat care umblase după ea o făcuse să-şi uite visele. Renunţase la tot ce-şi dorise, încercând să-i asigure lui Martin succesul.

Însă nu reuşise. Nu îl putuse forţa să întreprindă ceva ca să obţină ceea ce spunea că voia. Nu îl putuse împiedica nici să saboteze orice efort făcut de ea.

Dar nici nu ratase o a doua şansă, profitase de ea. Întorsese spatele ocaziilor de a deveni pictoriţă, dar nu mai avea de gând să repete greşeala. Când Daria o sunase ca s-o anunţe că voiau să-i publice toate cărţile şi să-i trimită grămezi de bani, Ellie spusese: *„Ce vrei să fac ca să te ajut?"*

În agitaţia care urmase, încercase să-l implice şi pe Martin în succesul ei, dar el refuzase să participe. *„Dacă un om nu face nimic, nu trebuie să-şi recunoască vina când greşeşte"*, spusese Jeanne. „Dar *nici nu poate afirma că a contribuit la succes"*, ripostase Ellie. *„Numai că el a făcut-o!"*

Oricum, succesul nu o schimbase pe Ellie. Era tot fata cu capul în nori, care putea să renunţe la tot pentru a urma un bărbat.

„Eşti artistă, spusese Jeanne. Creatoare adevărată. Cu penelul pe pânză sau pe calculator, tot artistă eşti". Auzind-o, Ellie zâmbise. *„Şi, mai presus de toate, eşti romantică. Ai*

nevoie de romantism, iar pentru tine, arta asta reprezintă. Puţin îţi pasă de bani. Tu vrei romantism".

Aşa că acum, întinzându-se în timp ce se dădea jos din pat, Ellie se simţea mult mai bine decât în ultimii ani. Noaptea trecută se consumase cea mai romantică întâlnire din viaţa ei. Ieri murea de curiozitate să afle cine era bărbatul, dar azi nu. Se gândea că nu era nimic dacă nu avea să-l mai vadă niciodată. De fapt, poate că nici nu voia să-l revadă. Probabil că era mai bine să cristalizeze în minte noaptea trecută şi s-o păstreze acolo pentru totdeauna, aşa cum un fotograf îngheaţă timpul. Se îmbrăcă pe îndelete în blugi şi o cămaşă de bumbac cu nasturi argintii, nimic care să ia ochii, dar era sigură că Valerie avea să ştie până la ultimul peni cât costa tot ce era pe ea. Scoase darurile pentru Mark, dar se hotărî să nu le ia acum. Din câte ştia, majoritatea oaspeţilor de aseară era încă în casa cea mare, aşteptând-o. Când ajunse, dădu să bată la uşă, dar era întredeschisă, aşa că intră. Casa părea mai frumoasă ziua decât noaptea când, datorită iluminării, semăna cu un decor de teatru. Valerie apăru imediat, de parcă o simţise. Purta blugi care trebuie că fuseseră făcuţi pentru ea – şi, dacă se îngraşă cu un sfert de kilogram, n-ar mai fi încăput în ei. Era demoralizant să vezi că arăta mai bine la lumina zilei, îmbrăcată sport, decât noaptea, în rochia sofisticată.

— Te aşteptam cu toţii, spuse Valerie.

Ellie se abţinu să nu ofteze. Oare tot weekend-ul avea să fie aşa?

— Îţi promit că e ultima dată, zise Valerie, de parcă i-ar fi ghicit gândurile. Toate ajutoarele de la fermă sunt aici, cu cărţi pe care aşteaptă să le semnezi. Fă şi asta, apoi eşti liberă. Promit!

Ellie încercă să spună ceva amuzant, ceva care s-o facă pe Valerie să râdă. În alte împrejurări ar fi putut „dar nu după cuvintele „ajutoare de la fermă". Oare avea să fie şi el acolo?

Se străduí din răsputeri să îşi controleze bubuitul inimii, sperând că nu era auzit.

— Sunt sigură că va fi bine, îngână ea, apoi îi veni să-şi dea palme pentru replica fără sare. În weekend-ul ăsta nu avea să impresioneze pe nimeni cu inteligenţa ei, asta era sigur. Valerie aşezase un teanc de cărţi scrise de Ellie pe o măsuţă, lângă uşile care dădeau în curtea interioară. În prag, cu pălăria în mâini, stătea un cowboy. Zâmbi timid când o văzu pe Ellie. Cu ani în urmă, în Oklahoma, doi cowboy veniseră la ea pentru autografe. Unul o rugase să-i semneze o carte pentru soţia lui, dar celălalt doar stătuse acolo şi o privise fără să clipească.

Primul îl întrebase dacă voia să cumpere un volum. „*Nu, vreau s-o cumpăr pe ea*" spusese bărbatul, cu simţire.

Gândindu-se la asta, Ellie îi zâmbi bărbatului, apoi se aşeză la măsuţă.

Era o fermă mare, la care lucrau o mulţime de femei şi bărbaţi. Valerie părea să fi cumpărat tot tirajul ultimelor cărţi ale lui Ellie, aşa că fiecare angajat avea cel puţin trei exemplare pe care voia să primească autografe. Unii chiar zece. După o oră, Ellie era flămândă, însetată şi plictisită. În timp ce semna, Valerie aranjase un bufet lângă un perete, şi camera se umplea de ajutoare şi administratori, cowboys adevăraţi cu balegă pe cizme (şi pe covorul oriental al lui Valerie) şi imitaţii de cowboys cu licenţe obţinute în est. Fiecare aducea platouri mari, pline de mâncare, şi lui Ellie îi lăsa gura apă de la miros.

— Vine ultimul om, auzi ea din spate glasul inconfundabil al lui Woody.

Ellie era aplecată asupra unei cărţi pe care o semna pentru o tânără care avea o listă lungă de rude cărora voia să le ofere câte un exemplar, şi zâmbi când îl recunoscu. Nu mai vorbise cu el de când se cunoscuseră în faţa biroului detectivului.

— Acesta este cel mai puţin valoros, spuse Woody pe ton de tachinare.

Ellie simţi dragostea din glasul lui, şi zâmbi mai larg. În sfârşit, avea să-l cunoască pe fiul lui Woody. Închise cartea şi o înmână femeii, care îi mulţumi.

Întorcându-se, se aştepta să vadă un băieţel, aşa că era cu ochii în jos. Însă remarcă o pereche de cizme negre cu tălpi groase. Şi, imediat, ştiu cine stătea în faţa ei.

— Ţi-l prezint pe frăţiorul meu, zise Woody deasupra capului ei. Este şi el pe aici, dar e cam timid, urăşte petrecerile, aşa că nu l-am văzut aseară.

Timid? se gândi Ellie. Şi cum defineşti tu, mai exact, timiditatea? îi veni să întrebe. Încet, ridică privirea, descoperind treptat trupul bărbatului, un trup pe care îl cunoştea destul de bine din noaptea trecută.

El zâmbea. Zâmbea în felul ăla enervant specific bărbaţilor atunci când ştiu ceva ce tu nu ştii. Era fratele proprietarului, dar ea nu ştiuse. Crezuse că era un potcovar. Însă el ştiuse cine era ea. Vârsta îţi dă unele avantaje, se gândi Ellie. În primul rând, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa reputaţiei tale sau a comportamentului greşit.

Ce-ar fi făcut în această situaţie Jordan Neale, eroina ei? se întrebă Ellie.

Adică, dacă n-ar fi avut o căsnicie fericită cu Max?

În minte îi veni o scenă din filmul *să prinzi un hoţ*-Grace Kelly îşi strecura languroasă un braţ pe după gâtul lui Cary Grant şi…

Zâmbind cât de dulce putu, încercând să nu arate că era afectată în vreun fel de acest bărbat, Ellie se ridică de pe scaun, apoi se înălţă în vârful picioarelor, îşi petrecu mâna de după gâtul fratelui lui Woody şi îl sărută. Nu pătimaş şi îmbrăţişându-l sălbatic, ci lung, plăcut, cu multă căldură. El rămase nemişcat, iar când ea se dădu înapoi, o privi amuzat. Şi cu interes. Oh, da. O privea cu foarte mult interes. Ellie întoarse capul şi se uită la Woody. În spatele lui, chiar şi Valerie părea uimită. De fapt, întreaga încăpere încremenise. Furculiţele se opriseră în drum spre gură. Un bărbat rămăsese pe jumătate ridicat de pe scaun.

Vraja fu ruptă de un om mai în vârstă, care arăta de parcă se născuse în şa. Avea o burtă care i se răsfrângea peste catarama centurii şi mersul unui adevărat cow-boy. Se opri de cealaltă parte a bărbatului.

— Eu urmez, spuse el, şi se aplecă, ţuguindu-şi buzele şi închizând ochii.

Toată lumea izbucni în râs. Încordarea din cameră se risipi.

Râzând, oamenii începură să-l bată pe spate pe fratele lui Woody care nu-i fusese prezentat încă-apoi şi pe ea. Două impulsuri mai puternice o împinseră în faţă, la pieptul lui. Cât despre el, stătea pur şi simplu acolo, zâmbind la glumele făcute pe seama lui, fără să spună un cuvânt, doar uitându-se la Ellie.

— Şi mie îmi era milă de tine că eşti singură acolo, spuse Valerie atât de încet încât numai Ellie o auzi. Credeam că te plictiseşti. Bărbatul întinse mâna şi rosti tare,

acoperind murmurul din jur:

— Jessie Woodward. Mă bucur să te cunosc. Râzând, Ellie îi strânse mâna.

Tensiunea din cameră se risipise de tot. Oamenii nu mai mergeau în vârful picioarelor din respect pentru „scriitoare", ci se bucurau de o dimineaţă liberă, de mâncare pe gratis şi de prilejul de a sta la taclale.

— Ei, aş! îi spuse Woody fratelui său. Voi doi, valea de-aici!

Cât despre Ellie, ea nu putu rosti un cuvânt pentru că tocmai îşi dăduse seama ce i se spusese. Cerul să o ajute, căci numele bărbatului era Jessie!

CAPITOLUL 22

O dată ajunşi afară, departe de ceilalţi, singuri, era mai mult decât stânjenită. Ce putea să spună, *„Cum se simte calul tău în dimineaţa asta?"*

Se uită de vreo două ori la el şi zâmbi slab, dar nu reuşi să zică nimic. Trăiseră împreună… Ce? Poftă trupească? Ceva mai mult?

Cu toate că scrisese câteva cărticele sexy şi, în ultimii doi ani, tăcuse nişte lucruri nebuneşti pentru ea –, nu era genul care să calce strâmb.

În timp ce se apropiau de uşa casei de vară, Ellie îşi simţi picioarele ca de plumb. Ce aştepta el acum de la ea? O dimineaţă dezlănţuită în pat? Noaptea trecută, la lumina lunii, ar fi putut s-o facă. Ar fi regretat, probabil, dar ar fi făcut-o.

Însă acum era zi şi era cu un bărbat cu care schimbase doar câteva vorbe. Îl pipăise pe tot corpul, dar nu vorbise cu el. Însă Jessie rezolvă totul.

Păşi pe verandă şi ţinu uşa deschisă ignorând faptul că Ellie stătea pironită în loc, la câţiva paşi de scară.

— Pun pariu că ţi-e foame, spuse Jessie. Am auzit că aseară Valerie te-a ţintuit la o masă ca să dai autografe, apoi a trebuit să răspunzi la întrebări, iar în dimineaţa asta la fel. Ce-ar fi să-ţi fac o omletă de mărimea statului ăla care îi place lui Valerie atât demult?

Ellie deschise gura să protesteze. Căci în ultimii trei ani fusese grasă, şi învăţase că astfel de fete nu trebuie să mănânce în public. Chiar şi în restaurante, se pot alege cu priviri dezgustate din partea altor femei. Îşi aminti că acum nu mai era grasă, aşa că putea mânca fără nicio problemă. Când stomacul ei chioră, se uită cu ochi mari la Jessie. Apoi râseră amândoi şi încordarea dintre ei dispăru.

— Vino, o chemă el şi intră în casă, lăsând-o să-l urmeze din proprie voinţă.

Când ajunse în bucătărioară, el scotea deja farfurii din dulap şi ingredientele din frigider.

— Pari familiarizat cu casă, zise ea încercând să converseze. Se gândi că era exact genul de bărbat care o atrăgea. Totuşi, Dariei nu i-ar fi plăcut. Dar, pe de altă parte, Daria afirma că şi Mel Gibson o lasă rece. Ellie se căţăra pe un scaun înalt, de cealaltă parte a barului care separa bucătăria de camera de zi.

În câteva secunde, Jessie aşeză în faţa ei un pahar micuţ cu suc de roşii, cu o crenguţă de ţelină şi seminţe plutind la suprafaţă.

— Alcool? îl întrebă.

— Da, răspunse el, aruncându-i un zâmbet pieziş, atotştiutor, apoi îşi încreţi sprâncenele. Ca să te relaxeze pentru mai târziu.

„Parcă mi-ar ghici gândurile. Parcă ar şti că de asta mi-e frică”, îşi zise Ellie, dar râse. Întorcându-se cu spatele la ea, Jessie începu să trebăluiască, sigur pe el.

— Ce vrei să ştii? o întrebă Jessie. Băutura era tare, exact aşa cum îi plăcea ei. După numai o sorbitură, începu să se destindă.

— Despre ce să ştiu? Jessie întoarse capul doar cât să-i arunce o privire întrebătoare, dar care îi arăta că ştia foarte bine despre ce vorbea el.

Ellie mai bău o dată din pahar.

— Totul despre fiecare, răspunse ea în final. Începe cu tine.

— Despre mine nu sunt prea multe de spus. Fratele meu e cel care…

— Nu! îl avertiză Ellie. Tu.

— În regulă. Am patruzeci şi doi de ani, am fost însurat cândva, dar n-a mers. Eu eram prea mult plecat şi ea se simţea singură, aşa că a încercat să scape de melancolie. Cu bărbaţi, de cele mai multe ori. Nu aveam copii, aşa că am divorţat.

Îi puse în faţă o farfurie cu tortilla şi un castron cu sos mexican cu ardei iute şi roşii.

— Altceva? întrebă ea în timp ce el puse nişte praz pe un tocător şi începu să-l mărunţească. Judecând după felul în care mânuia cuţitul, mai făcuse asta înainte.

— Nu prea multe. Lucrez pentru fratele meu de un număr de ani. Zece? Poate că numai opt, dar nu ţin minte.

— Ce faci?

— Administrez locul ăsta, în primul rând. Ea îşi dădea seama că nu-i plăcea să vorbească despre sine şi, din punctul ei de vedere, asta era în favoarea lui. Martin vorbea fără

oprire. Uneori, Ellie se ascundea în debaraua de haine, după fustele lungi, doar ca să aibă parte de câteva minute de liniște.

— În regulă, spuse ea, hotărându-se să-l lase-n pace. Ce poți să-mi povestești despre Woody și Valerie? îl văzu destinzându-se, pentru că întrebările nu îl mai vizau pe el.

— Cu ce să încep? își zise el. Valerie a fost aleasă pentru frumusețe și fertilitate.

Woody a fost însurat treizeci de ani cu o femeie foarte de treabă, dar nu aveau copii, așa că și-a petrecut timpul făcând bani. Tot ce atingea părea să se transforme în bani. Dacă Woody înfigea o furcă în pământ, dădea peste o mină de aur. Ellie se prefăcu interesată de tortilla din mâna ei, dar asculta cu atenție. Îi părea bine că nu distingea nicio urmă de invidie în glasul lui când vorbea despre norocul fratelui său.

— Pe neașteptate, ea s-a îmbolnăvit și a murit după vreo șase săptămâni, iar Woody s-a pomenit dintr-odată singur. Nu avea deloc experiență cu femeile. Jessie puse prazul într-o tigaie, apoi începu să toace roșii și ardei verzi. Și atunci a apărut Valerie. Era din Texas, absolventă a unui colegiu particular și scump, și nemăritată. Cu experiență, dar necăsătorită.

La asta, Jessie se uită la Ellie, poate ca să vadă cum avea să reacționeze. Însă Ellie nu comentă nimic. Nu voia să-l întrerupă.

— S-au cunoscut chiar întâmplător. Fratele ei era în spital având un picior rupt când soția lui Woody era și ea internată, și fiind un spital mic, particular, unde regula este „*numai cei mai buni*”. Valerie nu a trebuit să se intereseze ca să afle că Woody era bogat. Fratele meu a lăsat-o gravidă aproape înainte să se închidă sicriul soției lui. Ellie nu avea

de gând să creadă cu naivitate în povestea lui cu sărmanul bogătaş sedus de o femeie mai tânără. Simţea că, indiferent cum se cunoscuseră sau câţi bani erau în joc, Valerie şi Woody se iubeau.

— Cred că fratele tău petrecea foarte mult timp cu tine când trăia prima lui soţie, dar acum stă cu tânăra şi frumoasa lui soţie şi cu fiul lor. Pentru că Jessie nu comentă nimic, ea se uită la el şi, preţ de o clipă, se gândi că avea să se înfurie şi, logic, ea avea să dea înapoi. Oh, de ce nu putuse să-şi ţină gura?

Dar Jessie o privi uluit, apoi izbucni într-un râs zgomotos.

— Tu chiar te pricepi să detectezi minciuna, nu-i aşa? spuse el. Eşti singura persoană care n-a crezut povestea mea că Valerie era o piranha ce urmărea banii fratelui meu. Dar Ellie nu râse.

— De ce ai vrea ca toată lumea să creadă asta? întrebă ea. El rânji.

— De fiecare dată când povestesc asta unei femei, vrea să-mi dovedească faptul că ea nu e o căutătoare de aur, aşa că îmi cade direct în braţe.

În mod normal ar fi fost amuzată de vorbele astea, dar nu acum. Dimpotrivă, se mânie. Folosea şi cu ea acelaşi refren şi stătea acolo, privind-o, aşteptând o replică, dar ea nu găsea ce să spună. Din fericire, sună telefonul, dar când răspunse, un glas de bărbat întrebă de Jessie. Evident, toată lumea de la fermă ştia unde era el. Ştergându-şi mâinile cu un prosop, el ocoli barul şi luă receptorul. Pe măsură ce asculta, faţa lui căpăta o expresie sumbră. Primul gând al lui Ellie fu că Woody suferise un atac de cord.

— Vin imediat, spuse încet Jessie, apoi închise. Trebuie

să plec, zise el şi porni către uşă. Îmi pare rău pentru micul dejun şi pentru… Glasul i se stinse.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea ducându-şi mâna la gură de frică. E vorba de Woody?

— Nu. Unul dintre oameni s-a sinucis aseară şi tocmai a fost găsit.

Auzind cuvântul „sinucis", inima lui Ellie se opri. În ultimii trei ani, gestul ăla o obsedase, o urmărise peste tot. Întinzând mâna, Jessie îi atinse obrazul şi îi zâmbi:

— Uite ce e, noi doi trebuie să stăm de vorbă. Între noi e ceva şi… Nici el nu părea să înţeleagă mai mult decât ea. După ce mă ocup de chestia asta cu Lew, mă întorc şi vom petrece un timp împreună. Imediat, deschise uşa şi ieşi din căsuţă.

O clipă, Ellie rămase în loc, ameţită. Dacă nu o atingea, nu avea nimic, dar când îl simţea, nu mai putea să gândească normal. Iar când el…

— Lew! strigă ea şi, în secunda următoare, era pe terasă şi alerga să-l prindă din urmă pe Jessie. Lew McClelland? întrebă ea. Bărbatul care m-a adus aici. El s-a sinucis?

— Da, spuse Jessie, mergând repede. Auzi, tu eşti musafir, de ce nu te întorci…

— De ce s-a omorât? insistă Ellie. Era un om de treabă. Mi-a plăcut foarte mult.

— Lew era deprimat, foarte deprimat. Ştiam şi eu şi alţii treaba asta, dar nu puteam face nimic. Acum e prea târziu. Încercând să ţină pasul cu el, Ellie începu să gâfâie şi, când se împiedică de o piatră, se prinse de braţul lui. Jessie o ajută să-şi recapete echilibrul, apoi se încruntă.

— Cred că ar fi mai bine să te întorci. De fapt, nu e

momentul potrivit pentru o vizită. Ellie se prefăcu că nu l-a auzit.

— Ce ţi s-a spus la telefon? îl întrebă.

— Asta e curiozitate de scriitor sau interes adevărat?

— Îmi plăcea de el, răspunse Ellie, hotărâtă să nu renunţe.

— Bine, cedă Jessie oftând. Sharon, soţia lui, l-a găsit azi-dimineaţă. Spune că aseară s-au certat rău. Ea voia de mai multe luni să plece de la fermă, să se întoarcă în Est ca să-şi poată face o carieră, dar Lew a refuzat să plece, aşa că aseară i-a cerut să divorţeze. S-ar părea că Lew s-a împuşcat de disperare. O clipă, Ellie se ţinu de braţul lui Jessie şi se uită în ochii lui negri. Dar nu-l vedea. Parcă îl privea pe acel bărbat cumsecade care o întâmpinase la aeroport.

— Lew nu era chiar atât de îndrăgostit de soţia lui, spuse ea. Flirta cu mine.

Şi, oricum, era mândru că ea încerca să se realizeze. Mi-am dat seama de asta din felul în care zâmbea când mi-a mărturisit că soţia lui a decorat casa de vară.

Jessie se încruntă.

— Doar pentru că un bărbat flirtează cu o femeie… începu el, dar se opri. Doi bărbaţi trecură călare pe lângă ei. După expresia feţelor lor, era evident că auziseră de Lew. Când fură din nou singuri, Jessie se aplecă spre ea şi coborî glasul.

— Eu ştiu ceva mai mult. Sincer vorbind, nu m-a surprins foarte tare. Sharon mi se confesează de mult timp. În Lew parcă erau doi oameni. Pe plan profesional era bun, dar nu era uşor să trăieşti cu el, iar Sharon a renunţat la multe.

Ce auzea acum îi suna atât de cunoscut şi o călca atât

de mult pe nervi, încât simţi că explodează.

— Lasă-mă să ghicesc, mârâi ea printre dinţi. Soţia lui susţine că a renunţat la o carieră profitabilă ca să vină aici, la mama naibii, doar pentru a fi împreună cu el. Că trăieşte pentru el. Jessie îi lăsase braţul şi probabil avea impresia că o luase razna, dar Ellie nu se opri.

— Spune-mi, continuă ea cu venin în glas, n-a avut reţineri să-ţi povestească viaţa ei nefericită? Ţi-a mărturisit că tot ce îşi dorea era un soţ, dar pe Lew îl interesau mai mult banii decât ea? A dat de înţeles că s-ar fi putut ca Lew să fie… ei bine, dezechilibrat mintal?

Jessie se holba uluit la ea, şi privirea lui îngrozită o făcu pe Ellie să-şi revină.

— Scuze, spuse ea, şi dădu să se îndepărteze de el. Sunt sigură că nu-i adevărat ce-am zis. Sunt sigură că e o femeie ele treabă, iar eu vorbeam din proprie experienţă, dar… Jessie nu-şi modificase deloc expresia. Ellie se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Trebuie să… îmi schimb hainele, se bâlbâi ea, căutând un motiv să plece, în loc să se întoarcă pur şi simplu şi s-o ia la fugă. Cred că Valerie are nevoie de mine pentru… pentru ceva. Îmi pare rău pentru ce am spus, mai adăugă Ellie, dorind cu disperare ca el să nu aibă impresia că este nebună. La divorţ i se ceruse să dovedească faptul că era întreagă la minte, dar nu o putuse face atunci şi nu putea nici acum. Am reacţionat aşa pentru că îmi plăcea Lew, chiar mult însă cu un l-am simţit deprimat şi cred că, după tot ce am îndurat în ultimii trei ani, mi-aş da seama când o persoană e deprimată Madison este, dar nu Lew.

— Cine e Madison? întrebă răstit Jessie.

— Cineva cunoscut.

— Ce reprezintă el pentru tine?

Ellie avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama la ce se referea Jessie, căci mintea ei era la Lew.

— Ea. Madison e o ea. Trase adânc aer în piept. Dacă mă întrebi de bărbaţii din viaţa mea, am un soţ care, probabil, la ora asta ia masa cu cineva şi i se plânge ce nemernică sunt pentru că am fugit în weekend, numai Dumnezeu ştie unde şi cu cine. Şi sunt sigură că asta o să mă coste şi mai mult decât m-a costat soţul meu. Ştia că afirmaţiile ei nu păreau logice pentru el, dar cum ar fi putut să-i explice viitorul pe care şi-l cunoaşte deja? Chiar că trebuie să plec, zise încetişor. El stătea uitându-se la ea, aşa că îl fulgeră cu privirea, dorindu-şi ca el să plece. Nu era pentru ea. Treaba asta cu Lew îi reamintise că era încă măritată şi avea de trecut printr-un proces de divorţ înfiorător. Minunata ei evadare se transformase într-un fiasco. Mai întâi, Valerie o expusese ca pe-un trofeu, apoi Jessie recunoscuse că îi servise acelaşi refren ca tuturor femeilor cu care voia să se culce. Gata cu fanteziile ei despre iubire şi viitor. Iar acum, asta… Moartea unui bărbat care îi plăcuse foarte mult.

— Cred că ai dreptate, spuse ea resemnată. Nu e cel mai potrivit moment pentru o vizită. Cred… Spune-i lui Valerie… Nu mai găsi cuvintele potrivite, aşa că… se întoarse şi o rupse la fugă spre casa de oaspeţi, intră şi închise hotărâtă uşa.

CAPITOLUL 23

Când Ellie lua o decizie, nu-i lua mult să se pună în mişcare, „Îi punctul *meu cel mai tare, dar şi cel mai slab*”, îi spusese ea Dariei. Dacă alegerea era bună, atunci era grozav, dar dacă însemna să lase în urmă o posibilă carieră în artă şi

să urmeze un bărbat… Oricum, o oră şi jumătate mai târziu avea bagajele făcute, se scuzase faţă de Valerie şi stătea pe verandă, aşteptând un şofer ca să ajungă înapoi la L.A. Valerie îi spusese că Woody trimitea un avion să ia nişte rude ale lui Lew de la aeroport, aşa că nu era vorba de un drum suplimentar făcut anume pentru ea. Valerie fusese atât de tulburată de vestea morţii lui Lew încât nu mai dăduse atenţie celor ce se petreceau în jurul ei.

Aşa că acum Ellie aştepta. Mica ei escapadă îndrăzneaţă se terminase cu grozăvia unei morţi, iar acum se întorcea la propriul ei coşmar.

Trei ani se gândise la ce i-ar fi plăcut să-i facă acelui bărbat dacă ar fi putut s-o ia de la capăt. Îşi imaginase cum va angaja un detectiv particular care să-l urmărească pe fostul ei soţ. Se gândise mult cum să găsească o persoană care să-i intre pe sub piele şi să afle unde ascunsese banii pe care îi furase de la ea.

Petrecuse luni, chiar ani, închipuindu-şi tot ce voia să-i facă.

Dar acum stătea pe o bancă, având în faţă munţii Californiei, şi îi era groază că trebuia să se ocupe de astfel de lucruri. Cu ani în urmă, când se plângea cuiva de soţul ei, persoana în cauză spunea: *„Dacă nu-l placi, de ce nu divorţezi de el?”. „Prea multă bătaie de cap”,* răspundea ea pe loc. Martin adora haosul şi deruta. Devenea mai puternic făcându-i pe alţii nefericiţi. Însă Ellie avea nevoie de pace şi linişte.

Numai aşa putea să gândească, să inventeze poveşti, să viseze cu ochii deschişi şi…

— Urcă! Ellie ridică privirea şi îl văzu pe Jessie într-un jeep deschis care tocmai oprise în faţa ei. Se uita încruntat la

ea, de parcă nu-i convenea ceva, dar oricum nu-l ascultă.

— Mă întorc la L.A.

— Nu, spuse el. Am nevoie de tine. Auzindu-l, Ellie îl privi uimită. Era ăsta un mod modern de a face curte?

— Poate că n-ai înţeles că sunt măritată şi, fie că-l vreau sau nu, am un soţ.

Nervos, Jessie se aplecă peste scaunul de lângă el şi deschise larg portiera din dreptul pasagerului.

— Nu în felul ăla, preciză el. Adică, am nevoie de tine şi în felul ăla, dar asta mai poate aştepta. Obţine divorţul ăla afurisit înainte să te iau eu, dacă asta vrei, dar în momentul de faţă am nevoie de mintea ta.

— În mod sigur ai face-o pe Madison fericită, bombăni Ellie, dar nu se ridică de pe bancă pentru a urca în maşină. Vine cineva să mă ia. Trebuie să mă întorc la L.A.

— Nimeni nu părăseşte ferma azi, i-o tăie el. Ordinul şerifului. Crede că s-ar putea ca Lew să fi fost omorât. Jessie nici nu clipi în timp ce urmărea reacţia lui Ellie la acest anunţ.

— Soţia lui? întrebă ea încet. El nu-i răspunse. Continua să stea acolo, uitându-se la ea în tăcere, iar ea îşi dădu seama că nu avea să audă nimic până nu făcea ca el.

Deşi îşi dorea să rămână fermă pe poziţie şi să nu cedeze în faţa lui, curiozitatea de scriitoare fu mai puternică decât voinţa. Strâmbându-se, se ridică, coborî treptele verandei şi urcă în maşină. El nu vorbi până nu plecară.

— Nu. Nu soţia lui. Ea a fost cu adevărat distrusă de moartea lui.

Ellie continuă să se uite drept în faţă.

— Înţeleg, spuse ea. Îl simţi pe Jessie privind-o, dar nu reacţiona. Asta nu era treaba ei. Ea avea probleme

importante care aveau să înceapă foarte curând. Şi dispunea de numai trei săptămâni. La un moment dat îi trecu prin cap că ar fi trebuit să-l întrebe unde o ducea. Dar nu o făcu. După un timp, opri, coborî din maşină, deschise o poartă, apoi urcă din nou şi trecu dincolo de poartă, iar de data asta Ellie fu mai rapidă decât el-coborî şi închise poarta în urma lor.

— Îmi plac femeile utile, comentă el când urcă din nou în maşină, apoi băgă în viteză şi porni mai departe. Ellie zâmbi-"utilitatea" îi plăcuse şi ei la el.

Merseră un timp în tăcere, şi Ellie îşi dădu seama că ar fi trebuit să fie supărată.

Prea era sigur de el. Ştiuse că putea s-o convingă să îl însoţească şi presupusese… „Oh, la dracu' cu asta", se gândi ea. Făcuse prea multă psihoterapie dacă ajunsese să considere că era rău că mergea pe un drum pustiu cu un bărbat frumos.

— Unde mă duci? întrebă ea. În vreun loc secret unde ai de gând să mă siluieşti?

El era cu ochii la drum, însă văzu că zâmbea uşor.

— Parcă scriai romane poliţiste? spuse el.

— Da. Dar şi de dragoste. Aşadar, unde mergem?

— Departe de toţi, zise el, apoi coti la stânga şi brusc se aflau între munţi, printre copaci, iar în faţa lor se zărea un lac frumos. El opri maşina şi o privi. Spune-mi tot. Vreau să aflu ce ştii, preciză el, apoi coborî şi se îndreptă spre lac.

Ellie îl urmă. Acum el stătea pe un bolovan mare de la marginea apei, aruncând pietricele.

— Am perceput totul vizual, nu mintal. Şi poate din cauza asta un om bun este acum mort. Ellie îşi dădu seama că voia să se descarce, aşa că se aşeză pe o piatră şi aşteptă.

— Este frumoasă, o adevărată minune, spuse el, şi Ellie

ştiu că se referea la Sharon, soţia lui Lew. Şi îmi era milă de ea. Era talentată, şi afirma că e prinsă în capcană.

Mi-a mărturisit că… Oprindu-se, Jessie mai adună nişte pietricele.

— Că îl iubea foarte, foarte mult pe Lew, completă Ellie, în ciuda intenţiei sale de a tăcea. Şi nu îşi putu ascunde amărăciunea din glas.

— Da, confirmă Jessie, apoi se întoarse şi se uită la ea. De unde ştii toate astea?

Nu era momentul să-i dezvăluie problemele ei. Ridică din umeri.

— Am trecut prin ceva asemănător. Lew s-a plâns vreodată de ea?

— Niciodată. Era mândru de ea. N-aş fi ştiut că ceva nu mergea dacă nu mi-ar fi spus Sharon.

— La câţi alţii s-a mai văicărit?

— Nu ştiu. Credeam că discuta numai cu mine. De data asta, Jessie era mâhnit.

— Şi ce-i povestea asta cu şeriful? întrebă Ellie.

— Eu sunt de vină. Gura mea mare. Azi-dimineaţă m-ai făcut să mă întreb dacă Lew chiar s-a omorât. M-am dus şi i-am spus şerifului. Două ore mai târziu, l-a arestat pe Bowie. Se uită la Ellie. Îl mai ţii minte pe bărbatul care a vrut să te sărute? La început, nu înţelese la ce se referea; apoi îşi aminti de cow-boy-ul cu burta mare, care îşi ţuguiase buzele şi îi făcuse pe toţi să râdă. Zâmbi.

— Ăla e Bowie, şi a fost ridicat pentru a fi interogat.

— Poftim? Mie nu mi s-a părut a fi ucigaş.

— Nu, nu este, dar îi plac femeile, şi acum câţiva ani a avut loc un incident nefericit cu o musafiră beată a lui Valerie. Când s-a trezit din beţie şi l-a văzut pe Bowie la

lumina zilei, s-a hotărât să depună plângere împotriva lui. Woody a trebuit să intervină şi să facă uz de influenţa lui ca să-l scape.

— Deci se întâmplă din nou?

— Nu, dacă pot s-o împiedic! spuse Jessie. Întorcându-se uită la ea. Dacă ea l-a omorât, cum aflăm asta? O privea de parcă se pricepea cu adevărat la treburi de genul ăsta.

— I-ai spus şerifului ce ştii? întrebă ea.

— Aşa a intrat în bucluc Bowie. Dacă nu afirmam eu că mă îndoiesc că Lew era chiar aşa deprimat cum credea toată lumea poate că şeriful nu mi-ar mai fi pus atâtea întrebări şi n-ar fi aflat că că Bowie râvneşte la nevasta lui Lew.

— Înţeleg. Şi dacă eu tăceam…

— Exact. E vina noastră, comună. Cum facem să reparăm lucrurile?

Una era să scrii o carte despre o femeie care intră în bucluc în timp ce investighează crime, şi cu totul alta să încerci ceva de genul ăsta pe propria-ţi piele. Ellie se ridică.

— Uite ce e, s-ar putea ca femeia asta să fie o ucigaşă. Nu cred că vreau să rămân prin preajmă ca să mă conving. Sunt aici pe o perioadă de timp limitată, şi nu vreau să-mi schimb atât de mult viitorul încât să mor. Jessie se uită la ea nedumerit.

— Ştii, uneori faci afirmaţii foarte ciudate. Vorbeşti despre lucruri care nu s-au întâmplat încă de parcă tu le ştii deja. Ca şi cum cunoşti viitorul.

— Asta-i o prostie, protestă Ellie repede. Cum poate cineva să cunoască viitorul? Am vrut doar să spun că… adică.

— Continuă, zise el. Aştept.

— Adevărul e că trebuie să mă întorc la LA cât mai

repede cu putinţă. Am mai puţin de trei săptămâni ca să-l opresc pe fostul meu soţ în curând fostul meu soţ să ia tot ce am câştigat eu din scris şi să mă lase îndatorată pentru totdeauna, ca să nu mai pomenesc că îmi ia demnitatea şi respectul faţă de mine

— Cum de poţi să fii sigură că o să facă asta?

— Îl cunosc.

— Da. Mai că pot să te cred. Ai intuiţie când e vorba de oameni. Tu n-ai acceptat ceea ce alţii au presupus a fi adevărat despre Woody şi Valerie. Aş putea să spun oricui că este materialistă, şi voi fi crezut. Dar tu n-ai cumpărat povestea. Ellie se uită la el pe sub gene.

— Le-ai spus multora minciuna asta?

— Numai femeilor, răspunse el foarte serios. Vreau să rămâi ca să mă ajuţi să aflu…

— Ai de gând să-mi ceri să rămân şi să te ajut să faci cercetări privitor la o criminală, nu-i aşa?

— Nu ştii sigur că e criminală. Şi, în plus, cărţile tale nu sunt cu o femeie care investighează crime?

— Crezi că scriitorii experimentează ceea ce scriu? Când ar mai scrie? Jessie rânji.

— În regulă, a meritat să încerc. Ce-ar fi să iei masa cu ea, să vezi ce spune, şi să-mi dai mie timp să mă uit prin nişte dosare? Poate găsesc ceva.

— Nu, el sigur n-a scris niciodată nimic, spuse ea, dar fireşte că asta nu avea nicio legătură cu soţia lui Lew, Sharon. Ellie îşi luă faţa în mâini o secundă, apoi se uită iar la Jessie, încercând să fie mai calmă.

— Uite ce e, aş vrea să te ajut, dar nu pot. N-am timp. Trebuie să-mi schimb propriul… destin. Am crezut că îmi pot permite să mă distrez un weekend, dar s-a dovedit foarte

nedistractiv.

— Tot? întrebă încet Jessie. Ellie se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de el. Dacă era nevoie, avea să se întoarcă pe jos până la fermă. Jessie fu lângă ea într-o clipită.

— Nu pleca, o rugă el, prinzând-o de braţ. Ellie se uită la mâna lui. Era puternică, arsă de soare şi caldă. „*Nu te uita la el, îşi impuse ea. Concentrează-te pe mâna lui. Nu te uita la el.* „Dar nu rezistă. El o privea într-un fel special şi, în clipa următoare, era în braţele lui. O parte din ea voia să facă dragoste cu el chiar acolo, lângă lac. Voia ca el să-i scoată hainele şi s-o atingă şi…

Plângea! Nu ştia când începuse, dar se agăţa de el de parcă reprezenta singurul ei sprijin în viaţă, şi plângea pe tăcute, dar profund. Poate de vină erau ochii ăia ai lui. Poate din cauză că se afla iar în preajma unui bărbat, după atâţia ani în care fusese singură, dar toată pustietatea ultimilor ani o copleşi. Nu voia să mai treacă iar prin acel divorţ. Nu voia să audă din nou cum era acuzată de viclenie şi trădare. Nu voia să-i asculte punându-i sub semnul întrebării sănătatea mintală.

Jessie nu păru surprins şi nu se pierdu cu firea. Aplecându-se, o luă în braţe şi o duse lângă lac unde o aşeză pe pământ, cu spatele lipit de un copac şi o ţinu aşa cât plânse. După un timp, ea se linişti. Cămaşa lui era udă de lacrimi pe un umăr.

Îi întinse o batistă curată.

— Te simţi mai bine? o întrebă încetişor. Suflându-şi nasul, ea dădu din cap, şi Jessie îi dădu la o parte, cu blândeţe, o şuviţă de pe ochi.

— Încearcă să te omoare? De asta ştii cum a fost cu Lew? Ellie încuviinţă, ferindu-şi privirea. Avusese nevoie de

mult timp ca să poată recunoaşte acest lucru. Invidia şi ura pe care le simţea Martin pentru ea o depăşeau.

— Nu ştiu sigur, dar cred că asta urmăreşte. Terapeuta mea consideră că încearcă să mă facă să mă sinucid.

Mi-a indus sentimentul că sunt o ratată, de parcă nimic din ce am realizat nu are importanţă. Indiferent ce tăceam, pentru el nu era suficient de bun. Şi mi-a spus că eu l-am privat de şansa de a avea succes. Iar celorlalţi le povesteşte că sunt egoistă şi avidă de bani. Îşi petrece viaţa vorbindu-mă de rău.

Îşi suflă din nou nasul şi inspiră adânc.

— Dacă aş muri, ar avea banii şi libertate. Jessie o trase înapoi în braţele lui, iar ea simţea pe obraz umărul lui ud. Începea să-şi revină.

— Îmi pare rău că m-am făcut de râs, dar…

— Te-a crezut cineva? întrebă el. Te-a crezut cineva când ai spus că încearcă să te facă să te sinucizi?

— N-am mai spus nimănui asta. Tu eşti primul, preciza Ellie, ştergându-şi nasul.

Soţul meu afirmă în stânga şi în dreapta că mă iubeşte, şi lumea chiar îl crede. Cei mai mulţi oameni nu sunt mincinoşi ca el; mulţi nici n-au cunoscut vreodată un om ca el.

— Aşadar, sărmanul Lew a avut de ales între a se sinucide şi a fi omorât.

Pentru că tăcea, Ellie îşi ridică faţa de pe umărul lui şi se uită la el.

— N-ai renunţat, nu-i aşa? întrebă ea.

— Câtuşi de puţin, răspunse el degajat. Dar am nevoie de ajutorul tău. Cred că ştii mai multe decât crezi. Ellie se ridică în picioare, dar Jessie rămase în aceeaşi poziţie,

rezemat de copac.

— Nu știu nimic, spuse. Absolut nimic. Și nici tu. Poate că ea l-a împins la sinucidere sau poate că l-a omorât. Pe de altă parte, poate că e o femeie foarte cumsecade și totul s-a întâmplat exact cum a povestit.

— Adică Bowie s-a dus aseară la ei acasă și Lew l-a amenințat cu o pușcă de vânătoare? întrebă Jessie, cu mâinile la ceată.

— Probabil că asta a determinat-o s-o facă acum, spuse Ellie fără să gândească, apoi își duse mâna la gură. Dar Jessie schiță un zâmbet slab și închise ochii:

— Îmi imaginez că a trebuit să te documentezi mult pentru cărțile tale și ai ajuns să știi o mulțime de lucruri despre mintea criminalilor.

— Suficient ca să realizez că sunt niște oameni foarte periculoși! spuse ea, dar el nu deschise ochii. De fapt, zâmbi. Și, în acea clipă, în mintea lui Ellie se aprinse un beculeț. Poate că era din cauză că plânsese în brațele puternice ale unui bărbat.

Poate din cauză că se simțea iar dorită și nu doar o mașină de făcut bani pentru Martin. Indiferent de motiv, atunci renunță la dorința ei de răzbunare. Trei ani din viață îi pierduse, fiind imobilizată de trauma nedreptății suportate și dorința neîncetată de dreptate. Dar acum obținea ce voia: șansa de a o lua de la capăt. Acum și-a dat seama că nu avea să facă ceea ce plănuise în lunga perioadă de nefericire. Nu avea să se întoarcă în casa lor de lângă Los Angeles, ca să-și petreacă fiecare minut răzbunându-se pe Martin. Nu, nu avea să se coboare la nivelul lui. Adevărul era că răul i se întâmplase, și supraviețuise. La vremea aceea, toți cei implicați fuseseră de acord că nu văzuseră un divorț mai

urât ca al ei şi niciun judecător atât de subiectiv şi răzbunător. Totuşi, lăsase în urmă toate mizeriile cu care fusese împroşcată. Dar acum realiza că nu evenimentele o doborâseră, ci reacţia ei. Nu fusese vorba de banii pe care trebuia să-i plătească soţului ei leneş şi crai, ci de faptul că îi fusese distrus respectul de sine. Martin o acuzase că îi păsa numai de ea, şi judecătorul îi dăduse dreptate.

În timp ce se gândea, Jessie rămăsese tăcut, iar când se întoarse şi se uită la el, văzu că o urmărea.

— În tine se dau lupte grele, nu-i aşa? întrebă el încet.

— Da, răspunse. Dar ştii ceva? Nu-mi mai pasă. Zâmbi. Zâmbi cu adevărat. Se uită în jur la frumuseţea peisajului şi inspiră adânc. O fi fost sistemul juridic din acest stat o parodie, dar aerul era dumnezeiesc. Nu vreau să mă întorc acasă, spuse ea.

Nu mă aşteaptă nimic acolo. Şi când ziceai că vrei s-o invit pe soţia lui Lew la masă? Jessie nu zise nimic, iar când îl privi se pierdu în ochii lui. De data asta nu mai fugi şi nici nu începu să plângă. Acum se aplecă şi îl sărută.

CAPITOLUL 24

Într-o secundă Leslie era în casa victoriană a unei femei pe nume madame Zoya, iar în următoarea în camera de la căminul studenţesc.

Stătea acolo clipind des, dezorientată, nesigură de ceea ce vedea. În cameră erau două paturi, al ei, strâns frumos şi ordonat, cu o cuvertură pe care o avea încă din primul an aici, şi celălalt, al colegei de cameră. Primul gând al lui Leslie fu că trebuie să se ţină de capul Rebeccăi să-şi facă patul. Şi ordine pe birou şi…

Apoi îşi dădu seama unde se află, şi i se păru imposibil.

Făcu un pas înapoi.

Şi atunci simţi şi schimbarea petrecută cu trupul ei. Era mai uşoară cu cel puţin opt kilograme faţă de acum zece minute. Mintea i se limpezea acum şi, cu toate că nu-i venea să creadă ceea ce vedea şi simţea, totul părea să fie real.

— Oglinda, spuse ea cu voce tare, apoi încercă să-şi amintească perioada studenţiei.

Unde era… Aha, pe partea dinăuntru a uşii dulapului. Deschizând uşa, îşi redescoperi imaginea de la douăzeci de ani. Se uită lung la o Leslie Aimes pierdută de foarte mult timp. Nu era vorba doar de trupul pe care o viaţă de exerciţii îl transformase în acest robot frumos. În fiecare dimineaţă când se trezea îşi amintea de acel corp şi îi era dor de el. Îi era dor de perioada când se putea apleca şi întinde şi răsuci cu uşurinţă şi graţie.

Însă, nu asta o surprindea în timp ce se privea în oglindă. Ceea ce o uimea era expresia de speranţă.

— Când am pierdut-o? se întrebă ea cu glas tare. Când m-am schimbat?

Reflecţia din oglindă avea ochi verzi scânteietori, veseli. Era o fată care credea în sine, era sigură că avea să ajungă departe. Nu se aştepta să sfârşească prin a fi o gospodină care făcea parte din tot soiul de comitete. Nu era o femeie îngrozită că soţul ei avea s-o părăsească pentru o fată foarte tânără.

Aplecându-se puţin, Leslie îşi examina faţa. Nu existau riduri, nici încreţituri, doar piele pură, netedă.

— Şi fetei ăsteia nu-i e frică de nimeni, îşi spuse. Şi gândul ăsta fu un şoc pentru ea. Când începuse să se teamă? Când descoperise că nu avea să fie o Mare Dansatoare? Când se întorsese spăsită la Alan, simţind că e o ratată? Ce se

întâmplase cu ea de nu mai avea această scânteie?

Când telefonul sună, Leslie tresări şi se uită în jur după cineva care să răspundă.

Apoi îşi aminti că ea trebuia să facă asta.

— Alo?

— Leslie? Tu eşti? Era Alan.

— Da, reuşi să spună. Îşi petrecuse o viaţă cu el, aşa că impulsul de a-i povesti ce i se întâmplase era puternic. Dar se abţinu. Cum s-o facă? Să înceapă cu momentul în care îi dăduse papucii cu zece zile înainte de nuntă şi să termine cu Bamby?

— Vorbeşti ciudat. Nu eşti bolnavă, nu-i aşa? întotdeauna fusese atât de sec? Unde era romantismul?

— Nu, răspunse ea încet, ţinând strâns receptorul. Încerca să îşi amintească exact cum arăta Alan în anul dinaintea absolvirii colegiului.

— Se întâmplă ceva cu tine, insistă el. Te-am sunat doar ca să-ţi spun că vin să te iau mâine dimineaţă la opt să mergem acasă împreună. Leslie ştia că maşina lui Alan avea să se strice în drum spre colegiul ei şi toată vacanţa de primăvară va încerca să găsească piese de schimb ca să o repare. Desigur, ea avea să rămână singură toată acea săptămână, dansând singură în studioul de la şcoală, mâncând singură.

— Mai eşti la telefon? întrebă el, de data asta aproape furios.

— Da, răspunse Leslie. Tocmai mă gândeam cât mi-ar plăcea să te revăd. Ce vrei să facem împreună săptămâna viitoare?

— Împreună? Glumeşti? Când mama ta şi a mea ne planifică fiecare minut? Trebuie să pregătim nunta. Tu ştii

mai bine decât mine ce avem de făcut.

„Şi la treizeci şi nouă de ani realizezi cât timp ai pierdut”, se gândi ea. Ce vine după nuntă e important. Poate că dacă ar fi petrecut mai mult timp împreună, dacă ar fi discutat cu adevărat, atunci n-ar mai fi fugit la New York şi…

— Te porţi foarte ciudat, spuse Alan. Sper că până mâine o să-ţi treacă. Avem o grămadă de treabă săptămână care vine. Mama a invitat nişte oameni importanţi să-şi petreacă la noi weekend-ul viitor, şi cred că noi doi ar trebui să ne hotărâm unde o să locuim. Leslie deschise gura să spună că aveau să cumpere vechea casă Belville, dar se abţinu. Un lucru era sigur la Alan: nu se schimbase. La douăzeci de ani era la fel de dominator ca la patruzeci.

Pe birou, lângă telefon, era un plic din hârtie groasă, crem. Punând receptorul pe umăr, Leslie îl deschise. Era o invitaţie de la Halliwell J. Formund IV de a-şi petrece apropiata vacanţă de primăvară cu el, familia lui şi oaspeţii lor la domeniul lor. Dacă accepta, mâine dimineaţă avea s-o ia o maşină.

O parte din ea fu tentată să-i spună lui Alan că avea şi altă invitaţie, dar de ce să ardă podurile? De ce să producă durere în mod inutil?

— Am să fiu gata, rosti Leslie, cât de dulce putu. Să mă suni dacă ai vreo problemă.

— Ce vrea să însemne asta? se răsti Alan.

— Nimic. Spuneam doar… Nu contează. Las-o baltă. Dacă mă cauţi şi nu răspund, să ştii că sunt la studioul de dans.

— Ca întotdeauna, nu? întrebă el. Auzindu-l, Leslie trânti receptorul în furcă. În toţi aceşti ani se condamnase neîncetat pentru că fugise şi îl lăsase pe bietul Alan aproape

în faţa altarului. Însă acum îşi reaminti de ce. Pentru că era un îngâmfat.

Un om plin de el, mulţumit de sine. Oricum, Alan cu care se măritase nu mai putea fi caracterizat aşa. Dominator, da. Poate chiar autoritar câteodată. Dar avea modestie… Cu ochii mari, Leslie se uita în gol. Ea îl schimbase pe Alan? Faptul că fugise la New York zdruncinase atitudinea lui nesuferită pe care o uitase de-a lungul anilor?

„Ce ironie!” se gândi ea. În toţi anii căsniciei lor fusese împovărată de acest lucru îngrozitor, dezonorabil pe care credea că i-l făcuse dragului şi scumpului Alan, iar acum îşi dădea seama că fusese cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face.

— Hmmm, îngână ea zâmbind, în timp ce ridica receptorul. Dacă abandonul îl transformase în bine, ce avea să se întâmple dacă îşi petrecea vacanţa cu alt bărbat? La gândul ăsta, izbucni în râs; apoi formă numărul reşedinţei Formund şi acceptă invitaţia.

— Nu e treaba mea, dragă, dar n-ai greşit magazinul? Vânzătoarea avea părul vopsit într-un gri metalic şi un costum care nu s-ar fi şifonat nici dacă ar fi călcat-o trenul. Leslie reuşise să găsească în dulapul ei de la cămin numai o pereche decentă de pantaloni şi o singură cămaşă, care totuşi era prea înzorzonată. Cu ce să se îmbrace devenise dintr-odată preocuparea numărul unu, aşa că acum era în cel mai bun magazin din oraş studiind oferta.

— Nu, nu cred că l-am greşit, răspunse Leslie, deranjată de femeia care se amesteca în treburile ei. Leslie nu fusese niciodată risipitoare, astfel că cea mai mare parte a banilor pe care tatăl ei îi trimitea în fiecare lună se afla în

contul ei din bancă.

— Dacă ai fi fost pe punctul de a împlini patruzeci de ani, magazinul ăsta ar fi fost perfect pentru tine, continuă vânzătoarea.

— Dar eu… începu Leslie, apoi se opri. Oglinda din stânga ei îi reaminti ce se întâmplase. Acum nu avea patruzeci de ani. Trebuia să admită că până şi la lumina rece din magazin arăta minunat.

— M-aţi putea ajuta? întreba Leslie pe un ton plăcut. Am fost invitată să-mi petrec vacanţa la familia Formund şi…

— Familia Halliwell Formund?

— Da, chiar asta preciza Leslie cu un aer inocent. Vânzătoarea miji ochii.

— Cred că au un fiu cam de vârsta ta.

— Mă puteţi ajuta să aleg ceva de îmbrăcat? Nu prea pot să apar în pantaloni mulaţi, nu-i aşa?

— Nu, rosti femeia încet şi Leslie îşi dădu seama la ce se gândea. Dacă era drăguţă cu Leslie şi Leslie se mărita cu un Formund, putea să câştige o clientă pe viaţă, şi comisioanele. Te ajut cu mare plăcere dragă, toarse vânzătoarea.

CAPITOLUL 25

La cinci minate după sosire, Leslie îşi regreta decizia. Ce căuta ea aici? fusese instalată într-o casă de oaspeţi cu două dormitoare împreună cu alte trei fete. La început, încercaseră să o implice în activităţile lor, dar când Leslie le refuză, începură să şuşotească despre ea. Trecuse mult de când fusese atât de tânără şi uitase complet de concurenţa asta inutilă.

Lui Leslie îi stătea pe limbă să le ţină o prelegere

despre faptul că nu era nevoie să se distrugă reciproc, încercând să pună mâna pe cel mai bun bărbat. Erau destui prin preajmă. Îi spusese toate astea propriei sale fiice atunci când Rebecca se lupta pe viaţă şi pe moarte cu cea care îi fusese cândva cea mai bună prietenă.

Bineînţeles, din cauza unui băiat. Trei luni mai târziu se bucurase să le vadă pe fete din nou împreună, iar pe băiat pus pe lista „jigodiilor", însă ştia că la fel de uşor ar fi putut să fie invers.

— De unde eşti? o întrebase una dintre fete pe Leslie. Şi la ce eşti studentă?

Tonul era inconfundabil: Leslie nu era considerată ca făcând parte din elita obişnuită a petrecerilor lui Hal. Adevărul era că şi Leslie se întreba de ce fusese invitată, în timp ce se îndepărta de fete şi de insinuările lor, ştiu ce i-ar fi spus fiicei ei. Fusese chemată pentru silueta ei de balerină. Nu treceau băieţii bogaţi printr-o perioadă de distracţie cu fete „nepotrivite" înainte de a se potoli şi a se însura cu vreo tânără cu sânge albastru al cărei tătic era proprietarul Kansas-ului sau ceva asemănător?

„*Sunt prea bătrână pentru asta*", îşi zise Leslie în timp ce părăsea casa de oaspeţi. Găsise pe patul ei o listă a activităţilor care aveau să se deruleze pe parcursul săptămânii şi, citind-o, îşi dori să fi rămas în campus şi să danseze. N-ar fi fost minunat ea, după toţi anii ăştia, să se bucure din nou de un corp care să poată sări cu uşurinţă? Să facă piruete fără s-o doară degetele de la picioare?

Plecând de acolo, începu să hoinărească pe domeniu. Când descoperi pe pământ un coşuleţ de nuiele, o pereche de mănuşi de grădinărit şi un foarfece, i se păru firesc să le ia şi să înceapă să cureţe trandafirii.

— Te-ai plictisit deja? întrebă cineva în spatele ei. Leslie se întoarse şi văzu, pe potecă, o femeie mai în vârstă. Purta o fustă decolorată şi un jerseu care trebuie că avea douăzeci de ani. Oricum, Leslie era gata să parieze că cristalul eu diametrul de un centimetru care îi atârna la gât pe un lanţ de aur era un diamant veritabil. Femeia asta era stăpâna domeniului.

— Scuzaţi-mă, spuse Leslie, întinzând coşuleţul. Acesta probabil că e al dumneavoastră. N-am vrut…

— E în regulă, o întrerupse femeia zâmbind. De ce să nu stau la umbră şi să te las pe tine să munceşti? Sinceră să fiu, urăsc grădinăritul. Mă ocup de asta pentru că mi-a spus doctorul să fac mişcare.

— E şi foarte plăcut, o completă Leslie, râzând. Cel puţin asta cred bărbaţii. Eu una nu am considerat niciodată că balega de vacă are ceva romantic. Femeia râse.

— Nici eu. Dar mi s-a repartizat sarcina şi, vrând-nevrând, trebuie să mă achit cumva de ea, sau să las impresia asta. Aluzia era limpede aşa că, încă surâzând, Leslie începu să taie trandafirii uscaţi.

Doamna Formund se aşeză pe o băncuţă de fier sub un stejar din apropiere.

— Tu care eşti? o întrebă. Nu, stai aşa, trebuie să fii dansatoarea. Nimeni altcineva nu s-ar mişca aşa ca tine fără ani de exerciţii. Leslie îşi întoarse faţa pentru a-şi ascunde îmbujorarea. De mult nu-i mai spusese nimeni aşa ceva.

— Aveţi cumva idee de ce m-a invitat fiul dumneavoastră? încercă ea să afle. Nu avea de gând să pretindă că nu ştie cu cine discuta.

— Cred că întrebarea importantă ar fi de ce ai acceptat.

Leslie nu o privi, dar simţi scepticismul din glasul

femeii. Nu încăpea îndoială că era asaltată de fete care voiau să se apropie de bogatul ei fiu.

— Ca să văd domeniul, firește, spuse Leslie. Am auzit de grădini și am vrut să le văd. Și, de asemenea, am vrut să fiu departe de iubitul meu o perioadă. Trebuia să aflu dacă mai sunt și alți bărbați pe lume în afară de el.

— Ai procedat înțelept, zise doamna Formund. Eu am avut o jumătate de duzină de cereri în căsătorie înainte de a mă mărita.

— Eu nici măcar n-am ieșit cu altcineva în afară de Alan, mărturisi Leslie încet.

— Vai de mine! exclamă doamna Formund. La vârsta pe care o ai, ar trebui să… Of! uite că vine doctorul meu. Dă-mi foarfecele ăla și pleacă pe furiș, să nu te vadă.

Oh, bravo! Ai tăcut un rând întreg. O să-i raporteze soțului meu că m-am spetit muncind. Zâmbind, Leslie se ghemui după stratul de trandafiri, apoi se furișă în lungul potecii, având grijă să nu ridice capul prea mult. Hoinări pe domeniu, iar când se întoarse în casa de oaspeți celelalte fete tocmai plecau la prima petrecere.

— Ai de gând să-ți faci o intrare aparte? întrebă ironică una dintre ele, examinând-o pe Leslie de sus până jos. Pe manșeta cămășii ei albe de bumbac era pământ, iar pe pantaloni câțiva scaieți.

— Nu, dar tocmai am ajutat-o pe mama lui Hal în grădină și am pierdut noțiunea timpului, spuse Leslie mieros, iar fata se făcu aproape grena la față de ciudă. Toată lumea știa că pentru a fi cerută în căsătorie trebuia, mai întâi, să te pui bine cu mama băiatului. Pe când cele trei fete părăseau în grabă casa de vară, Leslie se apostrofă în gând: *„Să-ți fie rușine!”* Dar nu se simțea deosebit de rușinată

câştigând o dispută răutăcioasă. Dimpotrivă, îi părea bine. Nu voia să meargă la chef. Nu-i plăcuseră niciodată petrecerile decât dacă le organiza ea, dar ştia că trebuia să meargă. Avea o rochiţă neagră, perfectă, care îi sublinia toate curbele trupului de dansatoare, dar nu intenţiona să o poarte, după cum nu voia nici să umble după pradă ca celelalte. Însă făcu un duş şi se îmbrăcă pentru că, la urma urmei, era musafir, or ea avea idei stricte privitor la comportamentul adecvat al unui musafir.

Din păcate, petrecerea o plictisi. Doar o adunătură de puşti care erau fascinaţi de băutură şi unul de altul, iar Leslie se simţea bătrână. O fi fost corpul ei tânăr, dar nu şi mintea. Şi acum, că era aici, se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să nu se fi comportat atât de aspru cu Alan. În definitiv, dacă se recăsătorea cu el…

Plecă înainte de nouă şi se întoarse în casa de oaspeţi unde se băgă în pat şi, după doar o jumătate de oră, dormea. Se trezi pentru scurt timp, pe la trei, când le auzi pe celelalte fete intrând. Le auzi comentând: *„E aici. În pat. Singură”* şi chicotind, ceea ce însemna că băuseră prea mult. În timp ce o lua din nou somnul, îşi aminti că nu-l văzuse pe Hal la petrecere. Dar nu era sigură că l-ar fi recunoscut.

Trecuseră, totuşi, aproape douăzeci de ani de când îl văzuse ultima dată.

O treziră sforăiturile celorlalte. Se uită la ceas. Era cinci şi câteva minute.

Sculându-se, se duse la baie şi se gândi să-şi aranjeze părul, să se fardeze şi să se îmbrace. Însă fata care o întâmpină în oglindă nu avea nevoie de machiaj, iar părul ei era moale şi mătăsos, nu uscat cum avea să devină în ciuda tratamentelor scumpe. Zâmbind, Leslie nu se mai deranja

nici măcar să se pieptene, ci îşi trecu degetele prin el pentru a-l descâlci, apoi se întoarse în dormitor şi îşi puse blugi şi o cămaşă. Iarba era acoperită cu rouă şi, dacă era posibil, grădina părea şi mai frumoasă la ora asta. Nu se auzeau maşini de tuns gazonul, nu se vedeau grădinari. Descoperi o potecuţă şi porni pe acolo, dorindu-şi să nu fi făcut atâta zgomot pe pietricelele rotunde. La capătul ei, se uită printre copaci şi văzu cea mai frumoasă privelişte imaginabilă. Cuibărită la umbra glicinei curgătoare era o casă de vară. Nu era mare ca a ei-cea pe care avea s-o deţină într-o bună zi dar era absolut fermecătoare. Părea desprinsă dintr-un basm pentru copii, cu acoperişul ei de stuf şi pereţii zugrăviţi într-un crem deschis.

— Frumoasă, nu-i aşa?

Se întoarse şi, într-un fel, nu fu deloc surprinsă să-l vadă pe Hal în spatele ei. Ce o făcuse să creadă că nu l-ar fi recunoscut? Nu voise să admită în faţa lui Ellie şi a lui Madison, dar de-a lungul anilor îi urmărise îndeaproape cariera. Ba chiar se abonase la nişte reviste obscure pentru că puteau conţine articole despre Hal.

Acum se uita la el, ştiind că la un moment dat în viaţă avea să arate mai bine. La douăzeci de ani era un băiat plăcut, cu păr castaniu şi ochi căprui, dar obişnuit, nici pe departe la fel de chipeş ca Alan. Însă Leslie ştia că ridurile vârstei, părul cărunt şi un corp păstrat viguros şi suplu aveau să facă din Hal o minunăţie de bărbat la patruzeci de ani.

— Da, spuse Leslie. Senină. El zâmbi, încreţindu-şi ochii la colţuri.

— Exact aşa o descrie şi mama. A proiectat-o şi a construit-o în primul an după ce s-a măritat cu tata.

Consideră că această căsuţă i-a salvat sănătatea mintală.

Leslie râse.

— Tatăl tău e chiar atât de rău? Citise câteva articole vaste şi aflase că tatăl lui era de groază.

— Mai rău. E tot atât de puternic pe cât e mama de…

Se întrerupse, de parcă nu ştia cum să-şi descrie mama.

— Rezistentă, completă Leslie. Aş zice că mama ta e fundaţia solidă pe care tatăl tău s-a ridicat. Un om nu poate lua lumea în piept fără o bază bună, solidă. Asta era părerea lui Leslie după ce o cunoscuse. Dacă soţul ei trimitea doctorul după ea, însemna că-şi dorea să rămână sănătoasă. Hal se uită la ea mirat şi poate chiar puţin şocat.

— Da, ai dreptate. Mama e cea rezistentă în familia noastră, dar nu mulţi îşi dau seama. Tata e atât de…

— Dinamic?

— Exact, dinamic. Leslie se întoarse şi se uită iar la casa de vară cuibărită între copaci, dar îi simţea privirea aţintită asupra ei.

— De ce m-ai invitat aici? Era o întrebare care o obsedase douăzeci de ani. Ne-am întâlnit undeva şi nu mai ţin eu minte?

— Nu, nu chiar, spuse el. Dar te urmăresc de trei ani şi… Tăcu, pentru că Leslie se întorsese şi îi aruncase o privire tăioasă, chiar îşi ascunse faţa în mâini ca pentru a se apăra.

— N-am vrut să spun nimic rău. Sunt bărbat şi mă uit după toate fetele frumoase, bine? Leslie zâmbi.

— Scuze. Dar când eşti dansatoare… Lăsă fraza neterminată.

— Da, îmi imaginez că, având un corp ca al tău, toţi perverşii din campus te urmăresc. Apropo, de ce ai plecat

aseară atât de devreme de la petrecere?

— Eu… începu ea.

— Nu cunoşteai pe nimeni şi era prea mult zgomot şi prea mare aglomeraţie? sugeră el. Leslie râse.

— Exact. Ai intuiţie bună, nu-i aşa?

— Destul de bună, spuse el amuzat.

— Aşadar, de ce m-ai invitat? insistă ea. Şi să nu îndrăzneşti să mai spui ceva despre corpul meu.

— Asta va fi greu, comentă el. Cerule! Trecuseră mulţi ani de când nu mai cochetase cu cineva. De fapt, făcuse asta vreodată? Alan nu era chiar genul care să flirteze.

— Poate ar trebui să te întreb de ce-ai acceptat, începu Hal. Am auzit că eşti logodită şi te măriţi în secunda în care ai absolvit colegiul.

— I s-a stricat maşina, deci urma să-mi petrec vacanţa singură, şi voiam să văd locul ăsta. Poate am să le povestesc copiilor mei că am vizitat domeniul Formund şi l-am cunoscut pe Halliwell J. Formund IV care e acum preşedintele Statelor Unite. Ea intenţionase să glumească, dar el nu râse. Chiar se uita lung la ea de parcă era o vrăjitoare.

— De unde ştii aşa ceva? întrebă el încet.

— Oh, cred că am auzit ceva, parcă, spuse Leslie, încercând s-o dreagă.

— Nu aveai cum. Toată familia mea presupune că am să intru în afaceri bancare, ca tata şi unchii mei. Ideea cu politica este numai în capul meu deocamdată.

— Poate că arăţi a politician, zise ea, zâmbind. De fapt, parcă te văd pe afişele din campanie. Ba chiar pot să mi te imaginez în Congres, presa considerându-te viitorul preşedinte. El nu schiţă niciun zâmbet, ci se uită la căsuţa

mamei sale.

— Cred că mă vezi aşa cum mă văd eu. Dar familiei mele nu o să-i convină.

— Nu o să le placă faptul că fiul lor vrea să ajungă preşedintele Statelor Unite? întrebă Leslie, neîncrezătoare. El o privea pierdut de parcă se gândea la ceva.

— Ţi-ar plăcea să-ţi petreci ziua cu mine? Vreau să spun, doar noi doi? Am putea să luăm un coş cu mâncare şi să plecăm cu barca. Ideea îi surâse lui Leslie. Ştia că avea aproape patruzeci de ani, dar se afla în trupul unei tinere de douăzeci, şi în ea urlau hormonii pe care nu-i mai simţise de mulţi ani. Perspectiva unei zile de leneveală pe un lac, cu un tânăr chipeş care o considera frumoasă, era extrem de atrăgătoare. El îi interpretă greşit ezitarea.

— N-am să te ating nici cu un deget, preciză el. Promit.

— Atunci, categoric nu merg, spuse ea fără să se gândească. În clipa următoare amândoi râdeau. Cu ochi scăpărători, Hal o luă de mână şi porniră în fugă spre casa cea mare, dar el se opri în faţa uşii.

— Dacă intri cu mine să luăm mâncarea, în câteva secunde va afla toată casa. E decizia ta. Uitându-se la el, Leslie se minună cât de grijuliu era. Ştia că era logodită şi îi oferea şansa să păstreze secretul asupra a ceea ce făcea. Câţi băieţi de vârsta lui s-ar fi gândit la aşa ceva?

— Ai să fii un preşedinte bun, zise ea, apoi deschise uşa bucătăriei şi intră. Dorea să afle Alan. Lasă să încerce şi Alan ce simţise ea în ultimele luni din cauza asistentei lui, Bambi. Cu un bucătar-şef şi două ajutoare, încăperea forfotea de activitate, dar după cât de repede se mişca Hal printre oameni, se vedea că era o prezenţă familiară. Ştia unde se ţineau coşurile pentru picnic şi cele mai bune alimente.

Cincisprezece minute mai târziu ieşeau din bucătărie, cu tot ce le trebuia.

— Faci asta des? îl tachină ea.

— Nu cu o fată, dacă asta vrei să afli, dar, da, am plecat deseori pe lac luând mâncare cu mine.

— Credeam că tinerilor ca tine le plac petrecerile şi fetele şi… cam atât.

El se uită uimit la ea.

— Tinerilor ca mine, repetă. Şi ce înseamnă asta? Tu nu eşti „tânără" ca mine? Totuşi aseară ai plecat pe furiş de la o petrecere minunată. Zâmbi. Cel puţin, aşa mi s-a spus, că a fost minunată.

— Tu n-ai fost acolo? întrebă ea cu ochii mari.

— Urăsc petrecerile.

— Dar dacă vrei să ajungi politician, va trebui să mergi la o mulţime de dineuri.

— Presupun că vor avea un scop, şi va trebui să şi munceşti, aşa-i?

— Aşa-i, confirmă Leslie, zâmbind. Ce vor gândi oaspeţii tăi când vor descoperi că nu eşti aici? Că ai fugit cu o dansatoare? Şi, mai important, ce va crede familia ta?

— Că sunt norocos, răspunse Hal. Cât despre ceilalţi, pot să se distreze singuri.

Fetele sunt aici pentru că vor să se mărite cu banii tatălui meu.

— Ah!

— Adică? Leslie se hotărî să fie sinceră.

— Nu ştiam că-ţi dai seama.

— Nu prea avea cum să-mi scape, nu-i aşa? N-ai crede câte întâlniri „accidentale" am avut. Dacă se mai preface una că se îneacă în piscină, am să…

— Cu sutien sau fără? îl întrerupse Leslie.

— Două cu, una fără, răspunse Hal şi amândoi izbucniră în râs. Merseră pe o potecuţă până ajunseră la un râu mic. O canoe verde era legată de un doc de lemn.

— Râul ăsta se varsă în unul mai mare la vreo jumătate de milă de aici, spuse Hal în timp ce punea coşul în canoe. E ultima ta ocazie să dai înapoi.

— Şi să ratez şansa de a le lăsa pe celelalte cu buza umflată? Nu, mulţumesc. Ştii să vâsleşti? Hal zâmbi.

— Da. Eşti sigură că vrei să-ţi petreci ziua cu mine? întrebă el din nou, în timp ce Leslie se pregătea să pună piciorul în canoe.

Ea se uită în ochii lui. Erau căprui, catifelaţi şi blânzi. Dar în adâncul lor putu să vadă acea fundaţie de piatră care o ducea cu gândul la stăpâna domeniului.

— Semeni cu mama ta, nu-i aşa? spuse ea încet.

— Da, răspunse el simplu. Familia ei nu e strălucitoare, precum cea a tatălui meu, n-a făcut munţi de bani. Dar ai ei ştiu ce vor şi îşi urmăresc interesul. Nu renunţă.

Felul în care o spusese şi în care se uita la ea îi zbârli părul de pe ceafă. Ca şi cum i-ar fi spus că o voia. Era absurd, firește, dar asta simţea. Sincer vorbind, nu voia să se gândească la asta. Era o zi frumoasă şi dorea să se plimbe cu barca alături de un băiat chipeş care flirta cu ea.

— Dacă îmi ceri să mă mărit cu tine, am să-i spun lui Alan şi o să te bată măr.

Când Hal se lumină la faţă, Leslie ştiu că îl prinsese cu garda lăsată, iar râsul lor destinse atmosfera. În timp ce o ajută să urce în canoe, Hal spuse:

— L-am văzut şi l-aş putea învinge.

— Când l-ai văzut? întrebă Leslie, în timp ce barca se

desprindea de doc.

— Prin campus. Ţi-am spus că te-am urmărit.

— Ai făcut pe detectivul? Asta nu o să dea bine când îţi vor scormoni trecutul, căutând lucruri murdare pentru că vei candida la preşedinţie. O spuse ca pe o glumă, însă el rămase serios.

— Ai vorbit din nou de parcă ai şti ce o să se întâmple. Nu că aş crede în astfel de lucruri, dar eşti, cumva, clarvăzătoare? Aplecându-se puţin peste margine, Leslie îşi lăsă mâna în apă.

— Nu, deloc. Doar că… Nu putea explica deloc faptul că ea trăise deja unele lucruri.

Cum să înţeleagă el că, în ciuda acum arăta, mai avea o zi până să împlinească patruzeci de ani, că era măritată şi avea doi copii aproape adulţi?

— Mai eşti aici? întrebă el.

— Da, îl asigură ea, zâmbind. Sunt aici pentru cel puţin trei săptămâni. El deschise gura dorind să vorbească, dar renunţă şi continuă să vâslească. După un timp, zise:

— Îmi plac fetele enigmatice. Iar tu eşti extrem de misterioasă.

— La fel de misterioasă ca Cynthia Weller? nu se putu abţine să-l întrebe. Ştia că avea să se însoare cu Cynthia şi să aibă trei fete.

— Nu cred că numele îmi e cunoscut. Ar trebui?

— Nu, nu încă. Hal ocoli un copac care căzuse în râu.

— Vreau să-mi povesteşti totul despre tine.

— Să vezi dacă sunt corespunzătoare? întrebă ea, surâzând. La început. Hal se încruntă, dar apoi zâmbi.

— Am sentimentul că mă cunoşti foarte bine, parcă ştii mai multe lucruri despre mine decât ştiu eu însumi. Şi să-ţi

răspund la întrebare-da, – asta vreau să aflu.

Când se uită la el, îi descoperi ambiţia în ochi. În fiecare articol pe care îl citise despre Halliwell J. Formund IV se vorbise despre ochii lui. Semnatarii articolelor afirmau că îl puteai confunda cu băiatul de alături atâta timp cât nu-l priveai direct în ochi. O dată ce priveai în ochii aceia, vedeai ce îl propulsa în călătoria spre Biroul Oval. Cu ochii aţintiţi în viitor fusese titlul unuia dintre articole. „*El nu face greşeli*”, se scrisese acolo. Acesta nu e un bărbat care, mai târziu, va fi surprins în vreo poză cu o pipiţă în bikini pe genunchi. S-ar părea că Hal a decis încă de la optsprezece ani că vrea să fie preşedinte şi, de atunci, şi-a organizat viaţa în funcţie de acest ţel. Soţia lui, Cynthia Weller, i se potrivea-tovarăşa perfectă pentru un viitor preşedinte. Este drăguţă, dar nu ieşită din comun, este cultivată, dar nu nemaipomenită. Se îmbracă în stil conservator, are un simţ al umorului moderat şi un trecut fără o urmă de scandal. Nu încape îndoială că va fi o Primă Doamnă perfectă. Gândindu-se la descrierea soţiei lui Hal, Leslie îşi dădu seama că i se potrivea şi ei. Nu ar fi provocat controverse şi nici nu ar fi stârnit mânie în rândul poporului american. Nu era elegantă ca Jacqueline Kennedy, dar nu era nici ca Hillary Clinton.

— În regulă, spuse ea uitându-se la Hal. Tata este antreprenor de construcţii şi…

CAPITOLUL 26

— Ce i-ai făcut fiului meu? o întrebă Millicent Formund pe Leslie, privind-o pe sub gene. Ai idee câtor tinere le cerem să defileze prin faţa lui, dar pe el nu-l interesează? Totuşi, în ultimele două zile şi-a petrecut fiecare minut cu tine, ignorându-şi total ceilalţi oaspeţi. Lui Leslie îi plăcea foarte

mult femeia asta. Îi amintea de cineva din comitetul pentru strângerea fondurilor de la biserică. Când Lillian Beasley suna şi cerea o donaţie, nimeni nu putea să refuze.

— Vă întrebaţi cum de o fată din clasa mijlocie ca mine îl poate interesa mai mult decât exemplarele pursânge, cu picioare lungi? întrebă Leslie, cu sprâncenele ridicate.

— Dragă, dacă încerci să mă cataloghezi drept snoabă, nu ţine. Tatăl meu a condus un camion. Leslie zâmbi.

— Da? Şi câte a trebuit să conducă? Millie râse.

— De fapt erau ale lui, dar le şi conducea, şi a avut câteva. Îmi dau seama ce îi place fiului meu la tine.

— E un tânăr foarte serios, şi vrea să facă lucruri deosebite în viaţă, spuse Leslie.

Are o mare importanţă pentru viitorul lui cu cine se însoară.

Millie tăcu un moment şi se uită cu interes la Leslie.

— Eşti înţeleaptă, nu-i aşa? întrebă ea retoric, apoi îşi strecură braţul pe după al lui Leslie. Te pricepi cumva să umbli cu vopselele?

— Am zugrăvit casa noastră de vară când eram… Fusese pe cale să spună „când eram gravidă”. Când eram adolescentă, termină ea.

— Nu, mă referem la acuarele. Millie se strâmbă. Asta a fost tot ideea doctorului meu. A hotărât că viaţa mea e atât de stresantă încât trebuie s-o las mai moale, aşa că s-a aliat cu familia mea şi m-au convins să iau ore particulare de pictat. Însă n-am deloc mână, sunt absolut îngrozitoare. Dar e relaxant. Oricum, cu toţi musafirii ăştia, am rămas în urmă cu lecţiile.

— Cineva ţine mult la dumneavoastră, nu-i aşa? Grădinărit pentru mişcare şi pictat acuarele pentru relaxare.

Şi doctorul vine acasă.

— Sunt foarte norocoasă, spuse Millie încet, apoi zâmbi. Crezi că ai putea încerca să pictezi?

— Mi-ar face mare plăcere, dar nu ştiu nimic despre asta. Şi, sincer vorbind, nu trebuie să vă petreceţi ziua cu mine. Îmi pot găsi uşor o ocupaţie.

— De fapt, mi-ar plăcea compania ta. Şi, pe lângă asta, se pare că ziua asta trebuie să mi-o petrec lângă tineri, e rândul meu să-i supraveghez. Felul în care o spuse o făcu pe Leslie să râdă.

— Nu poate fi chiar atât de rău. Dacă le daţi suficientă mâncare şi îi ţineţi departe de marijuana, o să fie în regulă.

— Ai un suflet bătrân, nu-i aşa? Ei bine, vino să mă ajuţi să-mi car lucrurile. O să ne instalăm lângă piscină, ca să pot vedea tot ce se petrece.

Leslie se bucură că i se oferea ocazia să aibă o perioadă liniştită în care putea să se gândească. Petrecuse două zile cu Hal şi-l plăcea mult. De fapt, prea mult.

Ajunseră lângă piscină unde, sub o umbrelă mare, erau instalate două şevalete.

Asta însemna că Millie contase pe faptul că Leslie avea să-şi petreacă ziua cu ea, ca să picteze împreună. Fiind şi ea mamă, Leslie ştia că Millie voia s-o cunoască mai bine pe tânăra asta care s-ar fi putut să intre în viaţa ei.

— Ce trebuie să fac? întrebă Leslie când Millie îi înmână o trusă din lemn pentru pictură. Înăuntru erau un teanc gros de hârtie, pensule şi două duzini de borcanele din ceramică în care erau vopsele de culori diferite.

— Lecţia de săptămâna asta este… Millie luă o foaie şi se uită pe ea. Capturarea acţiunii cu pensula. Zâmbind, ridică ochii spre Leslie. Asta înseamnă că pictăm cât mai repede cu

putinţă ceea ce vedem.

— Dacă nu mă va judeca nimeni, sună destul de uşor, spuse Leslie.

— Nimeni, te asigur. Se apucară de lucru. Leslie evită şevaletul. Luă teancul de hârtie, îl puse în poală, înmuie pensula în apă, apoi în vopseaua roşie. În faţa lor era o fată într-un bikini roşu, şi un băiat în chiloţi de baie albaştri, care încerca s-o ia în braţe ca s-o arunce în piscină. O dată pregătite vopselele, Millie îşi concentra întreaga atenţie asupra hârtiei şi Leslie văzu imediat că, în pofida afirmaţiilor că nu se pricepea deloc, reuşise să prindă scena din doar câteva atingeri de pensulă.

Şi, în timp ce lucra, nu scotea o vorbă.

Urmându-i exemplul, Leslie se lăsă în voia gândurilor, în timp ce mâinile îşi vedeau de treabă. Îi plăcea Hal, chiar mai mult decât îşi imaginase vreodată. Din multele articole pe care le citise de-a lungul anilor, bănuise că el se pricepea să-şi ascundă în faţa lumii adevăratul eu.

L-ar fi putut iubi, se gândi. Şi simţea că el era deja îndrăgostit pe jumătate de ea. Acum, beneficiind de acel instinct câştigat cu vârsta, ştia că, dacă voia, ar fi putut să-l aibă. Dar cum ar fi fost viaţa ei cu el? Ştia deja că în douăzeci de ani avea să fie aproape de a obţine preşedinţia. Nu ştia dacă avea să reuşească, dar avea şanse mari. Dacă urma drumul ăsta, îşi pierdea viaţa cu Alan şi Rebecca şi Joe. Avea să aibă alţi copii şi alt soţ. Mediumul spusese că puteau să aleagă să uite vieţile anterioare. Leslie avea posibilitatea să opteze pentru o viaţă cu Hal şi să uite de familia pe care o avea acum. Putea să nu-şi mai amintească deloc că plecase la New York pentru a deveni dansatoare şi eşuase, lucru care o urmărise toată viaţa. Ar fi putut să treacă peste faptul că se

simţise vinovată că fugise de nunta cu iubitul ei din copilărie. Şi putea s-o uite pe Rebecca, fiica ei, care mereu se plângea că mama ei era o mototoală şi pe Joe, fiul ei, care se ascundea la orice controversă, pentru că semăna cu mama lui şi ar fi făcut aproape orice pentru linişte şi pace. Dar ce fel de viaţă ar avea cu Hal? Bogăţii dincolo de cele mai îndrăzneţe închipuiri. N-ar mai fi nevoie să-şi vopsească singură casa. Şi n-ar mai tolera să-i fie umplută casa de antichităţi de neatins. Nu, ar angaja un decorator care… *„Să umple casa cu antichităţi”,* bombăni Leslie pentru sine, apoi mototoli foaia şi o aruncă pe terasa din piatră. Luă o coală curată, fără să observe că Millie o urmărea cu interes. Nu, era pierdută în lumea ei, încercând să ia cea mai importantă decizie din viaţa ei.

— Uite-l că a venit, spuse Millie, întrerupând în cele din urmă meditaţia lui Leslie.

Când ridică privirea, fu uimită să vadă că Millie îşi închisese trusa de pictat şi acum bea ceai cu gheaţă şi ronţăia un sandviş mic luat de pe o tavă de lângă ea.

Când fusese adusă mâncarea? De asemenea, şase fete în costum de baie apăruseră prin preajmă, se uitau pe furiş la ea şi şuşoteau. Când se uită la ceas, descoperi că trecuseră trei ore. Lângă ea, pe terasă şi pe gazonul din jur, cineva îi împrăştiase în evantai acuarelele. Leslie se simţi jenată că fusese atât de adâncită în gânduri încât uitase unde se afla.

— Am pierdut noţiunea timpului, se scuză ea, zâmbind slab. Ce naiba comentau fetele alea, uitându-se la ea? îi stătea pe limbă să le spună că erau nepoliticoase, dar nu voia să vorbească precum o mamă conservatoare.

— Nicio problemă, spuse Millie. De fapt, vreau să cunoşti pe cineva.

Leslie ridică privirea şi văzu, apropiindu-se de ele, un bărbat înalt, cu părul cărunt şi ochi de un albastru închis şi, judecând după felul în care se uita la Millie, se gândi că era îndrăgostit de ea. Oare i se va dezvălui vreun secret de familie?

— Leslie dragă, îţi fac cunoştinţă cu un vechi prieten de-al meu, Geoffrey Mardson.

Politicoasă, Leslie întinse mâna, dar el o ignoră, trecu în spatele ei şi luă una dintre acuarelele pe care le făcuse.

— Unde ai studiat? o întrebă.

„Oamenii ăştia sunt atât de politicoşi!" se gândi Leslie.

— La firma de construcţii a tatălui meu, glumi ea. Dar domnul Mardson nu zâmbi.

— Dă-mi trei zile din viaţa ta şi am să-ţi spun ce ai. La început, Leslie nu pricepu despre ce vorbea, dar Millie zâmbea la ea.

— Ştie el ce spune. Picturile tale sunt foarte bune. Leslie se uită la domnul Mardson.

— Brut. Necizelat, desigur, dar talent există, zise el, luând altă acuarelă şi cercetând-o cu ochii îngustaţi.

— Credeţi că aş putea… să fac ceva cu… că am…? întrebă ezitant Leslie.

Înainte ca domnul Mardson să apuce să răspundă, Millie interveni:

— Geoffrey dragă, de ce nu rămâi în camera albastră, ştiu cât de mult îţi place, ca să-ţi petreci restul săptămânii aici? Ai putea să lucrezi cu Leslie şi să-ţi dai seama dacă chiar are talent sau picturile de azi sunt doar o întâmplare fericită.

— Ce ofertă mărinimoasă, Millicent! se bucură Geoffrey. Accept. Amândoi se întoarseră şi se uitară la Leslie.

— Dacă eşti de acord, draga mea, preciza Millie. Leslie trase adânc aer în piept pentru că presimţea că răspunsul la întrebarea asta avea să-i schimbe viaţa definitiv.

— Da, mi-ar plăcea, rosti ea în cele din urmă. Cred că aş vrea să aflu dacă sunt în stare şi de altceva decât să fac parte din comitete. Răspunsul păru s-o nedumirească pe Millie, deşi zâmbi.

— Şi cum rămâne cu dansul tău?

— Sărituriile mele nu sunt destul de înalte… În fine, să spunem doar că Broadway-ul e în siguranţă. Millie o luă de braţ.

— Pictatul este mult mai… mă rog, util. Leslie ştia că Millie voia să spună că, în adevărata profesiune a femeii de mamă şi soţie, era mai de bun-simţ să pictezi decât să sari în faţa oamenilor îmbrăcată sumar. Şi, în sinea sa, Leslie îşi zise că pictatul putea să-i ocupe zilele în cursa electorală.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL 27

Cele trei femei stăteau în picioare în cămăruţa lui madame Zoya, şi fiecare din ele era ameţită de schimbarea rapidă a timpului. Faţa zâmbitoare a lui madame Zoya le făcu să-şi revină.

— Şi ce aţi hotărât? întrebă ea, uitându-se la Leslie. Dar Leslie era prea dezorientată ca să răspundă.

— Eu vreau viaţa cea nouă, interveni Ellie, pentru că mintea ei de scriitoare ştia la ce se referea mediumul. Şi ea se gândise mult în ultimele săptămâni. Dar vreau să ţin minte tot. Nu vreau să uit ce mi s-a întâmplat în trecut. Coborî glasul şi schiţă un zâmbet. Sau ce s-a făcut pentru

mine.

Madame Zoya dădu din cap, apoi se uită iar la Leslie.

— Şi tu?

— Eu vreau viaţa pe care o am, preciză Leslie încet, dar şi eu vreau să ţin minte tot. Există ceva ce nu trebuie să uit.

— Un bărbat, spuse Ellie, zâmbind.

— Oh, nu, răspunse repede Leslie. Nu un bărbat. Eu. Vreau să nu mai uit de mine.

— Ce înseamnă…? începu Ellie, curioasă. Însă madame Zoya o întrerupse:

— Şi tu, dragă? întrebă ea cu blândeţe în timp ce se întorcea spre Madison.

Aceasta nu arăta bine. Parcă tocmai fusese în iad şi nu îşi revenise încă. O clipă, se clătină pe picioare ca şi cum avea să leşine, dar apoi înălţă capul şi se uită la medium.

— Viaţa cea nouă, şopti ea. Şi vreau s-o uit pe cea veche. Nu vreau să-mi amintesc nimic, preciza fără urmă de ezitare în glas.

— S-a făcut, spuse madame Zoya. Şi acum, dragelor, valea! mai am şi alţi oameni de ajutat. Lui Ellie îi veni să strige: „*Asta-i tot? Nu vrei să auzi ce ni s-a întâmplat*?" Dar se abţinu. În primul rând, era derutată. Momentan avea două vieţi în cap, şi o mie de amintiri care se contraziceau. Care erau adevărate şi care nu?

Încet, mai mult pe dibuite, cele trei găsiră drumul spre uşa de ieşire. Nu era uşor, căci trecuseră trei săptămâni de când merseseră pe coridoarele alea.

În cele din urmă ajunseră în mica verandă a lui madame Zoya, şi lumina soarelui aproape că le orbi. Madison îşi reveni prima, pentru că mintea ei nu era acaparată de amintiri contradictorii. În timp ce Ellie şi Leslie clipeau des

din cauza luminii şi încercau să realizeze ce se întâmpla, Madison începu să cotrobăie în geanta mare care îi atârna pe umăr.

— Ştie vreuna dintre voi ce s-a întâmplat cu celularul meu? întrebă Madison. Sunt sigură că acum un minut îl aveam.

— Celularul? repetă Ellie nedumerită, de parcă n-ar fi auzit niciodată de aşa ceva.

— Trebuie să spun că treaba asta a fost cu certitudine ilegală, zise Madison, continuând să caute în geantă.

— Ilegală? întrebă Leslie, privindu-şi mâinile. Avea vopsea sub unghii.

— Da, confirmă Madison. Ne-am dus acolo să ni se ghicească şi n-am aflat nimic.

Zău aşa, femeia asta ar trebui oprită. Ellie şi Leslie o priveau de parcă îşi pierduse minţile, dar Madison nu remarca. Încă mai scotocea în geantă.

— Doamne sfinte! exclamă Madison. De unde au apărut mizeriile astea? Ţinea între două degete un pachet de ţigări, îndepărtându-le de propriul corp de parcă s-ar fi putut contamina de la ele. Gestul acela le smulse pe Ellie şi Leslie din gândurile lor. Acum se uitau amândouă la Madison-se uitau cu adevărat.

Oare imaginaţia lor era de vină că nu li se mai părea tot atât de slabă ca acum o zi? Sau o fi fost faptul că acum plesnea de sănătate? Nu mai era cenuşie la faţă. Şi ochii ei aveau ceva…

— Eşti iarăşi drăguţă, spuse Ellie. Madison râse.

— Mulţumesc, zise ea. Nici tu nu arăţi rău.

— Nu, eu sunt… Ellie fusese pe cale să spună grasă, dar când se uită în jos descoperi că hainele atârnau pe ea.

— Fiţi atente la asta! interveni Madison, arătându-le geanta. Nu reuşesc să găsesc nimic din ce e al meu în ea şi… Se întrerupse, căci se uita cum era îmbrăcată. Poate să-mi spună cineva ce se petrece? De ce port hainele astea ieftine şi unde îmi este celularul? Mi-l poţi împrumuta pe al tău, Ellie?

Ellie se uita cu ochii mari la Madison, ca la un film SF. Numai că asta era realitatea. Timpul fusese blând cu Madison. Arăta mai în vârstă decât în urmă cu nouăsprezece ani când se cunoscuseră, dar acum nu mai părea înfrântă de viaţă.

Acum în ochii ei strălucea o lumină interioară.

— N-am celular, spuse Ellie încet. Nu mi-au plăcut niciodată telefoanele.

— Ştiu, zise Madison, uitându-se la Ellie răbdătoare. Ne-ai spus că le-ai urât întotdeauna, dar şi că, după ce ai avut copilul, ai vrut să fii în permanenţă în contact cu el.

— Copilul? repetă Ellie cu o privire tâmpă. Madison se uită uimită de la Ellie la Leslie.

— Ce e cu voi, fetelor? V-a spus şarlatanca aia ceva îngrozitor? De ce vă purtaţi aşa ciudat?

— Copilul, zise din nou Ellie. Madison se aplecă, astfel încât nasul ei era aproape de al lui Ellie.

— Da, copilul. Ai un fiu în vârstă de doi ani. Tu şi al doilea soţ al tău, Jessie, aveţi un băieţel.

— Jessie, exclamă Ellie, cu ochii mari. În acel moment, amintirea vieţii ei cu Martin îi era atât de limpede în minte încât abia dacă mai ştia de Jessie. La auzul numelui, îşi aduse aminte. Nate, rosti ea. Nathaniel. Se uită uimită la Leslie. Am un fiu pe care îl cheamă Nathaniel şi sunt măritată cu Jessie Woodward.

— Mă bucur mult pentru tine, şopti Leslie, apoi o îmbrăţişă. Mă bucur mult, mult de tot.

— Îmi scapă ceva? întrebă nerăbdătoare Madison. Şi am putea merge undeva să mâncăm? Sunt lihnită de foame. Mi-ar plăcea să mă tratez cu un desert savuros, însiropat. Se uită la ele pe sub gene.

Dacă îi spune vreuna dintre voi lui Thomas, am să neg. S-a săturat să mă audă văitându-mă pentru fiecare gram pe care îl pun pe mine.

— Tu? Tu te îngraşi? întrebă Ellie.

— Nu putem fi toţi ca tine, să uităm să mâncăm. Cu ochii mari, Ellie se privi din nou. Nu putea fi posibil, dar hainele ei păreau şi mai largi decât fuseseră cu un minut în urmă. Madison nu era conştientă că spusese ceva neobişnuit.

— Nu înţeleg cum ai uitat. Am avut discuţia asta aseară. Spuneai că noi două avem metabolisme opuse-cu cât eşti mai fericită, cu atât eşti mai subţire, iar dacă ai fi vreodată cu adevărat deprimată, probabil ai ajunge cât o casă. Apoi ai spus că eu sunt invers, că fericirea mă face să mănânc, iar eu am zis că dacă aş fi vreodată nefericită, aş cântări, probabil, patruzeci de kilograme.

— Asta aşa e, confirmă Ellie. Amândouă avem dreptate. Şi am fost aşa.

Madison se uită la ea de parcă o lua razna.

— Cred că ar fi bine să stăm jos şi să mâncăm ceva, propuse Leslie. Şi cred că ar trebui să auzim povestea vieţii lui Madison.

— Dar eu v-am spus totul din prima seară când am sosit aici, spuse Madison. Îmi amintesc foarte clar că v-am povestit că am fost model la New York, că l-am cunoscut pe Thomas la Universitatea Columbia şi că mi-am luat licenţa

în…

— Nu! strigă Ellie. Trebuie să ne spui în ordinea corectă.

— Da, zise Madison, zâmbind, bucuroasă că Ellie îşi amintea ceva. Tu ai hotărât că nu se spune poanta înaintea glumei. Dacă îţi aminteşti asta, de ce nu ai ţinut minte şi celelalte lucruri?

— De tâmpită, răspunse Ellie, luând-o pe Madison de braţ.

— Corect, întări şi Leslie, luând-o pe Madison de celălalt braţ, şi porniră toate trei spre centrul oraşului. De fapt, lui Ellie i-a plăcut atât de mult povestea ta încât vrea s-o folosească în următoarea ei carte, aşa că trebuie s-o mai audă o dată. Nu vrea să-i scape niciun amănunt.

— Leslie are sută la sută dreptate, spuse Ellie. Să intrăm aici şi poţi să ne povesteşti iar totul. Începe de când ne-am cunoscut noi, în New York. Se uită pe la spatele lui Madison la Leslie. Acolo s-a întors, nu-i aşa?

— Da, îi confirmă Leslie în timp ce deschidea uşa restaurantului.

— Ce înseamnă asta? se miră Madison. Cum adică „s-a întors”? Vă purtaţi absolut ciudat.

— Hormonii rămaşi de la sarcină, motivă repede Ellie.

— E caraghios! spuse Madison în timp ce erau conduse la o masă. Eu am născut patru copii şi nu m-am manifestat aşa. Auzind-o, Ellie şi Leslie se opriră din mers şi se uitară una la alta. Leslie vorbi prima.

— Patru, şopti ea.

— Şi Thomas, adăugă Ellie, iar în clipa următoare o luară practic la fugă şi se aşezară la masă vizavi de Madison. După ce făcură comanda, Ellie se aplecă peste masă şi spuse:

— Fiecare cuvinţel. Vreau să aud totul despre viaţa ta din clipa în care ai plecat de la Direcţia de Circulaţie.

— Dar ştiţi deja cea mai mare parte, aşa că de ce…

— Îţi voi dedica ţie următoarea mea carte, preciza Ellie repede.

— Ai să menţionezi acolo şi numele copiilor mei? întrebă Madison zâmbind.

Ellie se uită în jur şi, după cum bănuise, majoritatea celor din restaurant o priveau pe Madison. La patruzeci de ani, era încă atât de frumoasă încât hipnotiza lumea.

Însă Ellie ştia că doar ieri aceeaşi femeie intrase în magazine şi restaurante şi nimeni nu-i dăduse vreo atenţie deosebită.

— În regulă, spuse Madison. Îmi amintesc clar că v-am povestit toate astea, dar dacă voi vreţi să repet… Cu ce să încep? După ce m-am despărţit de voi la Circulaţie, acum nouăsprezece ani, mi-am făcut un plan ca să ies în evidenţă la agenţia de modeling. La urma urmei, fetele superbe din Montana sunt ceva obişnuit la New York, aşa că trebuia să fac ceva să mă remarc. Madison o văzu pe Ellie uitându-se la Leslie.

— Sunteţi sigure că vreţi să auziţi asta?

— Mai mult decât vreau să-l sun pe… soţul meu, comentă Ellie. Şi pe fiul meu. Aşa că dă-i înainte. Mă ţii în suspans.

— Bine, acceptă Madison, zâmbind. Şi eu vreau să-mi sun copiii şi, ca să fiu sinceră, poate am sărit câteva detalii picante când v-am povestit despre mine. Deci, unde eram? Primul lucru pe care l-am făcut după ce m-am despărţit de voi a fost să arunc mapa aia de prezentare cumplită realizată de fotograful din orăşelul meu natal. Sărmanul om! El a fost

bine intenţionat, dar pozele alea nu aveau niciun haz. Pe urmă… Se uită la celelalte două cu o expresie de nedumerire pe faţă.

Uneori te uiţi în urmă la viaţa ta şi, gândindu-te la lucrurile pe care le-ai făcut te întrebi de ce şi, chiar, de unde ştii că le-ai făcut. Nici până în ziua de azi nu înţeleg cum de-am simţit cum trebuie să procedez, dar m-am uitat în cartea de telefon şi am găsit numele unui fotograf şi l-am rugat să-mi realizeze un portofoliu. Însă nu era oricine, ci Cordova. Auzind asta, Ellie îşi ţinu respiraţia, apoi se uită la Leslie, care era şi mai impresionată. Deşi niciuna dintre ele nu avea legătură cu lumea fotografiei sau a modei, numele le era cunoscut. Se spunea că acest Cordova transformase modelingul într-o formă de artă. Existau galerii pline cu lucrările lui.

— Oricum, continuă Madison, poate că îi citisem undeva numele, nu ştiu. Era foarte tânăr, tocmai absolvise o universitate din Vestul Mijlociu şi îşi luase licenţa în fotografie, dar intenţiona să-şi petreacă viaţa fotografiind fructe! Vă imaginaţi? Un talent ea al lui! în ziua în care l-am cunoscut se ocupa de portocale, iar pozele aveau să fie puse în nu ştiu ce magazin alimentar şi aveau să fie văzute numai de cumpărătorii de acolo. Dar eu m-am dus la el la studio şi l-am convins să mă fotografieze având pe mine numai un şarpe. Uimită, Ellie clipi de câteva ori, apoi spuse:

— Sărmana Nastassja Kinski!

— De ce ţi-e milă de actriţă? o întrebă Madison în timp ce i se punea în faţă o farfurie plină cu fructe de mare pe un strat de cartofi prăjiţi. Ellie şi Leslie comandaseră salată de homar rece.

— Nu contează, spuse Ellie. Povesteşte mai departe.

Luând furculiţa, Madison zâmbi.

— Îmi amintesc de parcă s-a întâmplat ieri. Şi mi-l amintesc pe omul care a adus şarpele. Se uită la Ellie şi la Leslie. Un şarpe cu adevărat mare.

CAPITOLUL 28

Madison stătea în faţa uşii Direcţiei de Circulaţie din New York şi era atât de dezorientată încât, preţ de câteva secunde, nu ştiu unde se afla. Când întoarse capul şi îşi observă imaginea în geamul unei brutării, tresări. Nu mai văzuse de mult faţa aia. Continuă să se holbeze la ea însăşi, văzându-se la fel ca ceilalţi.

Când avea douăzeci şi unu de ani şi era obişnuită cu acea reflecţie, nu-i acordase mare atenţie. De fapt, de cele mai multe ori, regreta că arată bine, pentru că frumuseţea care îi interesa atât de mult pe ceilalţi o împiedica să realizeze ceva dincolo de ea. Acum, la aproape patruzeci de ani, aflase ce dar i se făcuse şi ar fi trebuit să-l preţuiască. O parte din ea era tot fata aceea proaspătă din Montana, căreia îi era dor de casă şi se simţea singură. O parte din ea voia să se întoarcă acasă şi avea nevoie de un pretext pentru asta.

Însă acum, mulţi ani mai târziu, Madison ştia şi ce o aştepta acasă. De data asta, avea de gând să-şi schimbe viaţa. Pe trotuar era un coş de sârmă pentru gunoi şi, proptindu-şi de el geanta mare şi grea, începu să cerceteze conţinutul acesteia-bomboane, două cutiuţe de plastic pline cu fard ieftin, o revistă medicală, o cutiuţă în care era lănţişorul primit de la mama ei când împlinise cinci ani şi mapa cu fotografiile făcute în Montana. Deschizând-o, Madison se uită cu neîncredere la fotografii, în urmă cu nouăsprezece ani lumea ştia mult mai puţine despre modeling decât acum. Era

bine sau rău? se întrebă ea, apoi îşi zise că nu avea timp pentru cugetări filosofice. Oricum aflase că fotografiile astea nu aveau s-o introducă în sanctuarul oamenilor care puteau s-o propulseze spre succes.

Rememorând prima ei vizită aici, îşi aminti ce oribil se simţise în biroul agenţiei de modeling. Recepţionera era o piticanie afurisită, urâtă pe dinăuntru şi pe dinafară, care avea o plăcere deosebită să facă fetele frumoase să aştepte. După ce se uitase la Madison, îmbrăcată cu rochia de vară cu volane în faţă, răsfoise albumul cu fotografii şi scosese un pufnet dispreţuitor. Toate fetele din birou zâmbiseră, căci ştiau că, probabil, tocmai îşi ratase şansa.

Iar acum, Madison îşi aminti cât de furioasă fusese. Cum îndrăznea o recepţionera să se erijeze în judecător? gândise Madison la vremea aceea. Mânia o făcuse să se uite de sus la femeie, dându-i de înţeles ce credea despre ea.

Mare greşeală! mai târziu aflase că recepţionerele erau primii evaluatori şi şefii agenţiilor aveau încredere în judecata lor.

— Nu eşti fotogenică, nu-i aşa? spusese femeia, apoi îi înapoiase mapa de prezentare cu un zâmbet superior. Acum Madison se simţea jenată amintindu-şi de aroganţa ei şi de faptul că, la vremea aceea, furia o făcuse să iasă din birou ca o furtună. Acelaşi lucru se întâmplase la alte două agenţii. Toată viaţa i se spusese că era zdrobitor de frumoasă, dar să i se comenteze trăsăturile una câte una…

Fusese prea mult pentru ea. Aşa că atunci când sunase Roger, se bucurase de pretextul care i se oferea să părăsească metropola şi să se întoarcă acasă.

De data asta avea să facă lucrurile altfel, pentru că acum ştia ce o aşteaptă acasă.

Uitându-se iar în geantă, Madison scoase cutiuţa cu lănţişorul de la mama ei, apoi aruncă la coşul de gunoi bomboanele, fardul şi mapa. Luă un carnet de bancă şi se uită câţi bani avea. În cont erau aproape şaptesprezece mii de dolari, şi ştia că mai mult de jumătate erau de la tatăl ei.

Uitându-se la carnet, Madison zâmbi. Cu nouăsprezece ani în urmă, se înfuriase pentru asta. Nu o recunoştea ca fiind a lui, dar îi trimisese banii lui murdari.

Însă acum era mai bătrână, mai înţeleaptă şi înţelegea mult mai bine lumea. Acum aflase cum e cu patima şi cum poţi să faci lucruri pe care să le regreţi o viaţă. Ştia că există taţi care n-ar fi trimis niciun ban, indiferent câţi aveau.

Ca o concluzie, se uită la banii primiţi de la tatăl ei şi îi consideră un dar. Îşi revizui şi părerea despre oraşul natal. Cu ani în urmă fusese supărată că „o făcuseră" să se ducă unde nu voia pentru a deveni ceva ce nu-şi dorea.

Toate astea o înfuriaseră şi avusese grijă să le plătească tuturor nefăcând ce se aşteptau. Cheltuise banii oraşului şi ai tatălui ei pe Roger. Şi, când stătuse în New York, nu încercase prea mult să primească contracte pentru modeling. Mai târziu, când se întorsese în Montana, le spusese prietenelor ei din liceu că New York-ul era un loc rece şi dur, iar ea nu voise să trăiască acolo. Deranjaţi au fost doar negustorii care îi plătiseră drumul. Nu era de mirare că, până după divorţ, Madison îşi vizitase rar oraşul natal. Când s-a despărţit de Roger, faţa şi trupul ei mărturiseau ce i se întâmplase, aşa că nimeni nu-i mai vorbi despre modeling. Asta era şansa ei să schimbe lucrurile. Acum era altă femeie. Acum ştia cât de valoroasă este o şansă.

În apropiere era o cabină telefonică şi, înăuntru, atârnată de-un lanţ, o carte de telefon. Răsfoind repede

paginile, Madison găsi capitolul în care erau trecuţi fotografii şi-i ată, Michael Cordova. Cu ani în urmă cineva o întrebase dacă fusese vreodată fotografiată de Cordova. Madison zâmbise şi spusese că atunci când fusese ea la New York nimeni nu auzise de Cordova. Mai târziu, în timp ce mânca un iaurt, se gândise la asta. N-ar fi ciudat să-l fi cunoscut pe Cordova, să-şi fi început împreună carierele?

Băgă bani în telefon ca să-l sune, dar se răzgândi. Avea să se ducă personal la el, ca să facă tot ce putea pentru a-l convinge s-o fotografieze.

— Nu mă ocup de modele, spuse uitându-se în vizorul aparatului său Hasselbland.

În faţa lui era o masă plină cu portocale care fuseseră vopsite pentru a îl arăta mai bine. Era scund, creştetul capului său abia dacă îi ajungea lui Madison până la umăr. Avea un nas coroiat, o gură fără buze, şi ochi pătrunzători ca de vultur.

— Am auzit de tine tocmai în Montana, zise ea pe un ton inocent, dar şi seducător. Studioul lui era într-un depozit vechi, murdar, probabil neîncălzit.

El întoarse capul repede şi o măsură de sus până jos.

— Vrei să laşi prostiile şi să-mi spui ce urmăreşti?

N-aş fi putut face asta la douăzeci şi unu de ani, se gândi Madison, dar acum tonul şi atitudinea lui erau o uşurare pentru ea. Îi era greu să pară a fi o fată tânără.

— Vreau să mă fotografiezi.

— Nu mă ocup de modă, spuse el, nederanjându-se să se uite la ea. Caută în Paginii Aurii. Acolo găseşti o sută cărora le-ar face mare plăcere să te fotografieze.

Lui Madison îi veni să-i povestească despre cele trei

săptămâni în care trebuia să îşi schimbe întregul viitor, aşa că nu avea timp de implorat.

— Dacă ştii să foloseşti aparatul, ştii să faci şi fotografii de modă, spuse ea mai supărată decât intenţionase să se arate.

— Eşti…

— Hotărâtă, completă ea repede. Şi, evident, am mai multă încredere în tine decât ai tu însuţi. Ce pierzi dacă dai greş? Revii la fructe. Dar dacă faci din mine o vedetă, ce ţi se poate întâmpla? Ai cumpărat aparatul ăla vechi?

O clipă, îşi ţinu răsuflarea. Avea s-o azvârle afară? El făcu două poze la rând fără să se uite la ea.

— Plăteşti filmul şi developarea.

— S-a făcut, acceptă ea imediat. Luase un taxi până la studioul lui ca să nu ajungă transpirată şi, pe drum, făcuse o schiţă-o femeie culcată pe-o parte, cu un şarpe uriaş înfăşurat în jurul ei.

— Cineva mi-a spus cândva că i-ar plăcea să vadă o fată cu nimic pe ea în afară de un şarpe. Fotograful nu răspunse. Îşi vedea de treabă. Avea un asistent, un omuleţ cu figură de şoarece, care băga filmele în aparat.

— Un şarpe mare, preciza Madison. El se întoarse şi se uită la ea.

— Nu fac poze porno. Madison se enervă.

— Ia mai scuteşte-mă, vrei? Sunt o fată înaltă şi frumoasă din Montana, dar fete înalte şi frumoase găseşti pe la toate colţurile în lumea modelingului. Am nevoie de ceva aparte. Nu porno, ci artă. Artă care şochează. Poţi s-o faci sau nu? Dacă nu, spune-mi ca să nu-mi mai pierd timpul. Pentru prima dată, văzu în ochii lui interes şi aşteptă cu răsuflarea la gură.

— Chiar ai un cap pe umeri, nu-i aşa?

— O minte bătrână într-un corp tânăr, dar lansez pe piaţă partea tânără. Nimeni nu plăteşte pentru cea bătrână. Când îl văzu zâmbind, ştiu că îl convinsese. Îi venea să danseze de bucurie, dar rămase nemişcată şi aşteptă.

Îi dădu schiţa pe care o făcuse. El o privi ceva timp, apoi îşi scoase portofelul din buzunar, luă din el o carte de credit şi i-o dădu asistentului său.

— Fă-mi rost de un şarpe. Tânărul se uită îngrozit.

— De unde să…? şopti el, incapabil să termine fraza.

— Suntem la New York, aşa că găseşte-mi un şarpe, unul mare. Mâine dimineaţă la nouă să fie aici. Apoi Cordova îşi concentra atenţia asupra lui Madison, privind-o ca pe o marfă.

— Ai grăsime pe şolduri şi un ochi mai mare decât celălalt. Madison zâmbi. I se mai spusese asta, dar la acea vreme se înfuriase. Acum, nu.

— Atunci va trebui să mă luminezi în aşa fel încât să nu se vadă defectele, nu-i aşa? El nu răspunse, dar văzu că ochii îi străluceau. *„Cred că mă place”,* se gândi ea.

— Cine te machiază? o întrebă.

— Ai vreun prieten? se interesă ea, cu speranţă în glas.

— Culmea, da! Să fii aici mâine dimineaţă la şase. O să fie ceva de muncă la tine.

În trecut, o remarcă precum asta ar fi făcut-o să se simtă jignită, dar acum doar zâmbi.

— Aşa e. Mai bine spune-i prietenului tău să aducă o mistrie şi o pungă de ciment.

O să-i ia mult să mă facă să arăt la fel de bine ca portocalele tale.

El se strădui să nu zâmbească, dar nu reuşi.

— Du-te. Ieşi afară de aici. Încearcă să dormi puţin. Poate ţi se vor uniformiza ochii. Şi fă ceva cu rochia aia. Îmi vine să vărs numai când mă uit la ea.

Madison porni către uşă şi, când ajunse, el se întorsese deja la aparatul de fotografiat.

— Mulţumesc, spuse ea, dar el nu reacţiona. Afară, se uită în geantă şi văzu că avea o cheie şi, slavă Domnului, adresa hotelului ieftin din centru, la care stătea. Dacă nu şi-ar fi notat-o nu şi-ar mai fi amintit-o după atâţia ani.

Când ajunse în cămăruţa ei de hotel, scoase din dulap şi din sertarele scrinului toate hainele pe care şi le adusese cu ea. Doamna Welch, patroana singurului magazin de îmbrăcăminte din Erskine, îi donase o întreagă garderobă. „E greu să găseşti lucruri mărimea ta, dar eu am reuşit", o asigurase ea pe Madison cu o zi înainte de a se urca în avion. Acum, uitându-se la haine, Madison se îngrozi. Nu avea decât materiale înflorate şi cu carouri, volane şi năsturei aurii. Nu era de mirare că recepţionera de la agenţia de modeling o tratase cu dispreţ. Totuşi, din câte îşi amintea, şi celelalte speranţe fuseseră îmbrăcate exact ca ea.

Lăsând hainele pe pat, Madison se duse la Saks. Se întoarse după trei ore, epuizată şi trânti pe podea pungile grele de cumpărături.

Nu luase decât alb şi negru. Nu cumpărase nimic care să nu fi fost perfect în 1981, dar şi în anul 2000. Clasic. Uni. Simplu. Şi incredibil de scump. Cumpărase o pereche de pantaloni negri de lână care, în mod obişnuit, costau o mie două sute de dolari, dar ea îi achiziţionase la reduceri cu „doar" şase sute. O bluză albă de bumbac, din Italia, două sute cincizeci de dolari. Îşi alesese şi o curea Hermes cu pantofi şi poşetă în ton.

În drumul de întoarcere se oprise la un salon de cosmetică şi îşi vopsise genele. Avea de gând ca atunci când se prezenta la agenţia de modeling să arate o faţă lipsită de machiaj. Intenţiona să-şi expună pielea, nu s-o ascundă sub un strat de fard. Genele ei aveau să fie doar negre, nu îmbâcsite de rimel.

În dimineaţa următoare, la cinci şi jumătate, Madison era la studioul lui Cordova.

Nu mâncase nimic din ziua precedentă de la amiază, şi spera să reziste şi în continuare tot aşa. Trebuia să scape cât mai repede de vreo şapte kilograme.

Spre mirarea-şi încântarealui Madison, fotograful părea hotărât să facă o treabă serioasă, pentru că acolo o aşteptau doi bărbaţi. Erau tineri şi fără experienţă, dar entuziaşti. Iar când Madison auzi cum îi cheamă, fu cât pe ce să leşine. Ştia că unul dintre tineri avea să ajungă la Hollywood şi că, într-o viitoare seară de Oscar, numele lui avea să fie pomenit ca răspuns la întrebarea *„Cine te-a machiat?"* Acum se uita lung la Madison, cu o pensetă în mână, şi se încrunta.

— Scumpo, la sprâncenele alea trebuia să fi adus o maşină de tuns gazonul.

Celălalt era coafor, iar într-o bună zi nu numai că va deţine propriul său salon, ci şi propria linie de produse pentru îngrijirea părului-extrem de scumpe.

— Şi eu ce să fac cu asta? se întrebă el retoric, băgând mâna în părul lui Madison şi strângându-l în pumn. Madison le zâmbi celor doi şi spuse:

— Băieţi, sper că aţi adus o scară. Îi făcu să râdă şi, ca urmare, câştigă doi prieteni. Îi explică tânărului coafor cum s-o tundă în stilul lui Jennifer Aniston din *Prietenii,* o

tunsoare care făcuse furori în toată ţara anul trecut, dar în 1981 era complet necunoscută. La nouă a. m. fix, uşa studioului se deschise şi intrară doi bărbaţi uriaşi, asudaţi, îmbrăcaţi cu tricouri, cărând un şarpe imens.

„Ce dracu' am făcut?" se gândi ea, exact când Cordova îi şopti la ureche:

— Dai înapoi? Cei doi bărbaţi transpiraţi puseră şarpele pe podea şi se uitară la Madison. Era machiată, părul moale îi încadra faţa, şi era îmbrăcată doar cu un chimonou subţire.

— Eu vreau cincizeci de fotografii, spuse unul dintre ei hlizindu-se la Madison.

Întorcându-se cu spatele, Madison se strâmbă. Una era să te dezbraci în faţa fotografului şi a celorlalţi doi bărbaţi pe ei în mod sigur nu îi interesa ea, ca femeie-dar tipii ăştia…

— Sper să dea pozele pe internet, mormăi ea.

— Pe ce? întrebă coaforul.

— Nu contează, spuse Madison, apoi inspiră adânc şi dezlegă cordonul halatului, dar nu şi-l scoase. Zâmbind, îşi zise: *„Ce dracu'? Când ai douăzeci de ani, vrei să rămâi acoperită, dar când ai patruzeci, te bucuri când cineva îţi cere să te dezbraci.* „Goală, se întoarse şi se uită la şarpe.

— Să trecem la treabă!

Când Madison intră în biroul celei mai bine cotate agenţii de modeling din New York, primul ei gând fu că se simţea bătrână. Încăperea era plină de fete destul de tinere ca să-i fie fiice. Dar, lângă uşă, era o oglindă şi o singură privire îi confirmă că trupul ei era la fel de tânăr ca al acestor copile. Se bucură însă că vârsta era singurul lucru pe care îl aveau în comun. Celelalte erau îmbrăcate la fel ca ea

când intrase prima dată pe uşile astea. Purtau hainele lor de „duminică”, ceea ce însemna costume sumare şi o mulţime de bijuterii. Machiajul lor era în stilul considerat clasic în toate „şcolile de frumuseţe” din întreagă Americă: prea mult şi prea evident. Stând lângă ele, în bluza albă şi pantalonii negri, cu pielea strălucitoare fără pic de machiaj, Madison arăta ca o perlă perfectă pe stratul de pietriş dintr-un acvariu. La birou o întâmpină aceeaşi recepţionera urâtă, sașie, urâcioasă, pe care şi-o amintea atât de bine.

— Da? spuse ea ridicând ochii spre Madison.

În trecut, privirea arogantă şi ostilitatea femeii o înfuriaseră pe Madison. Dar, de data asta, îi zâmbi dulce.

— Aş vrea să-mi prezint portofoliul şi, dacă e posibil, să vorbesc cu doamna Vanderpool, spuse Madison. Secretara încercă să nu o arate, dar era impresionată de aspectul lui Madison. Evident, femeia recunoştea calitatea şi preţul hainelor de pe ea.

— Ai programare?

— Am, răspunse Madison. Data trecută căzuse în capcana asta. La ora unsprezece, şi cred că acum e unsprezece.

— Eu aştept de trei ore! protestă o fată din spatele lui Madison.

— Nici măcar n-am deschis până acum o oră, se răsti recepţionera; apoi se uită în registrul cu programări. Nu te văd aici. Madison îi arătă în dreptul orei unsprezece.

— Ce nume e ăsta, Madison? o întrebă pe un ton aspru. Madison rezistă dorinţei de a-i răspunde la fel.

— Cel pe care mi l-a dat mama, spuse ea, continuând să zâmbească. Poate ai vrea să te uiţi peste portofoliul meu cât timp aştept, adăugă ea punând pe birou albumul mare şi

negru care, de data asta, avea coperte din piele, nu de plastic.

Mai mult decât orice pe lume, Madison voia să stea acolo şi să vadă faţa femeii când dădea cu ochii de fotografiile pe care i le făcuse Cordova. În cele din urmă, petrecuse trei zile cu fotograful. O dată ce creativitatea se dezlănţuise, nimic nu-l mai putuse reţine. Când i se adusese un paner mare cu piersici ca să le fotografieze, îl trimisese pe coafor să cumpere o perucă neagră, ieftină, iar pe asistent să găsească nişte haine „de care poartă ţigăncile". După povestea cu şarpele, asistentul nu mai era uimit de nimic.

Cordova o fotografiase pe Madison îmbrăcată ca o ţigancă, şezând în mijlocul a o mie de piersici. Mă rog, păreau o mie, fiind aranjate în jurul unui deal artificial.

În biroul agenţiei, Madison îşi impuse să rămână cu spatele la recepţionera în timp ce se mergea spre singurul scaun neocupat. Când se întoarse pentru a se aşeza, avu satisfacţia s-o vadă pe femeiuşcă aia îngrozitoare uitându-se la fotografii cu gura căscată. Când descoperi că Madison o urmărea, închise gura şi albumul. Apoi, ridicându-se de la birou, luă teancul de portofolii, îl trânti pe al lui Madison deasupra şi se îndreptă spre uşa biroului în care doamna Vanderpool hotăra soarta a sute de tinere. Recepţionera bătu scurt, iar când deschise uşa se auzi: *„Ar fi bine să fie important".* Evident, doamnei Vanderpool nu-i plăceau întreruperile. Brusc, Madison îşi dădu seama că inima îi bubuia. Oare nu fusese prea agresivă? Poate trebuia să-şi fi făcut mapa de prezentare cu un fotograf bun din New York. Ceva simplu. Comun. Nu cu un şarpe.

Trecuseră probabil numai câteva minute până când uşa se deschise din nou, dar lui Madison i se părură ore. Şi, în uşă, nu apăru mucoasa de recepţionera, ci doamna

Vanderpool însăşi. Madison nici nu respiră în timp ce femeia cu părul grizonant şi rochiţă obişnuită scana încăperea. Când o văzu pe Madison, se opri.

— Tu eşti Madison Appleby? Madison îi zâmbi politicos şi dădu din cap. Nodul din gât o împiedica să vorbească.

— Vrei să vii în biroul meu?

— Da, mulţumesc, reuşi să spună Madison.

O urmă pe doamna Vanderpool în biroul ei, şi uşa se închise în urma lor.

CAPITOLUL 29

— Asta e, fără îndoială cea mai minunată poveste pe care am auzit-o vreodată, spuse Leslie.

— Chiar şi a doua oară? întrebă Madison, zâmbind.

— Aş putea s-o ascult şi de o mie de ori, şi de fiecare dată mi s-ar părea mai bună, interveni Ellie. Şi ce s-a întâmplat mai departe?

— Dar restul îl cunoaşteţi, spuse Madison, uitându-se după chelneriţă. Credeţi că au o listă cu deserturile?

— Suntem în Maine, cere coacăze, zise Ellie nerăbdătoare. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat mai departe. Leslie îşi puse mâna pe braţul lui Ellie.

— Dar ştim ce s-a întâmplat, nu-i aşa? Nu i-am văzut fotografia în reviste ani la rând?

— Ici şi colo, spuse Madison, zâmbind, dar am mai făcut şi altceva, n-am stat doar în faţa aparatului de fotografiat. Însă povestea aia o ştiţi. Oh, bun, iată că vine cu meniul.

— Madison, rosti Leslie încet, îţi cumpăr tot de pe lista aia dacă ne spui restul poveştii.

Râzând, Madison alese o felie mare de tort de ciocolată cu glazură de îngheţată tot de ciocolată.

— Am fost cuminte, începu Madison, în timp ce chelneriţă îi punea desertul în faţă.

— Şi ce înseamnă asta? o încuraja Ellie.

— M-am prezentat la ora stabilită la selecţia iniţiată de firmele interesate, şi am obţinut toate contractele. Nu vreau să mă laud, dar rezultatul a fost că am apărut pe coperta a trei reviste de modă şi mi s-a oferit un contract avantajos pentru produse cosmetice la sfârşitul a doar opt săptămâni. Madison se opri ca să ia o linguriţă de tort. Însă când am ţinut în mână cecurile primite pentru munca mea, m-am gândit că aş fi putut trimite doi copii la colegiu cu banii ăia. Şi de aici mi-a venit ideea, iar restul îl ştiţi.

— Ba nu!! protestară celelalte imediat. Madison se uită la ele, nevenindu-i să creadă că putuseră uita ceva atât de important.

— Am folosit banii ca să încep să studiez pentru a-mi lua licenţa, spuse ea.

— Licenţa în ce? întrebă Ellie cu sufletul la gură. Madison se uită la ea uimită.

— Ştii la fel de bine ca mine că sunt doctor.

— În medicină? întrebă Leslie cu ochii mari.

— Da. Sunt fizioterapeut. Mă bucur că am ales specialitatea asta pentru că am avut o profesoară minunată la Columbia, doctoriţa Dorothy Oliver. A fost de parcă ne-am fi cunoscut dintotdeauna. Celelalte se priveau uluite. La început zâmbiră, pe urmă, dintr-odată, izbucniră în râs. Îşi împinseră scaunele în spate, se ridicară, se luară de braţ şi începură să danseze fericite. Ceilalţi consumatori ridicară privirea, încruntându-se la început, însă când văzură cât de

radioase erau cele două femei, zâmbiră. În restaurant cânta muzica, ceva liniştitor, dar Ellie şi Leslie păreau să danseze pe un ritm de swing din anii cincizeci.

— Doctor! strigă Ellie. E doctor.

— Da, medic, repetă Leslie râzând. Fiind vorba de dans, Ellie fu surclasată de Leslie, aşa că făcu un pas înapoi, şi în secunda următoare Leslie fu în vârful picioarelor.

Într-un fel, trecuseră optsprezece ani de când nu mai dansase, dar în altul, în ultimele două săptămâni petrecuse două ore pe zi exersând. Acum îşi ridică mâinile deasupra capului într-o arcuire graţioasă şi începu să se învârtească în cercuri mici, înaintând printre mese. Clienţii restaurantului recunoscură talentul şi experienţa, îşi concentrară atenţia asupra lui Leslie, iar când Ellie începu să bată din palme în ritmul muzicii, i se alăturară şi ei. Leslie se învârtea prin tot localul, nepierzându-şi o clipă echilibrul. Când ajunse lângă masa lor, se opri. Iar atunci, începură aplauzele. Zâmbind, roşie la faţă de stinghereală, dar şi de plăcere, Leslie făcu o reverenţă adâncă, ca o balerină la capătul unui număr solo.

Câteva momente mai târziu, stând lângă Madison, Ellie şi Leslie se uitară cu ochi strălucitori la ea.

— Încă ai talent, spuse Madison, adresându-i-se lui Leslie.

— Nu, nu chiar, răspunse ea. Adevărul e că n-am avut niciodată.

— Dar tocmai am văzut… Leslie simţi nevoia să ia o înghiţitură de apă. O fi avut ea ieri douăzeci de ani, dar azi avea patruzeci şi corpul ei nu era în formă.

— Sunt o dansatoare mai bună decât media, dar nu fac parte dintre cele mai bune.

Or, eu am vrut întotdeauna să fiu cea mai bună.

— Dar… începu Madison, însă Ellie i-o reteză.

— Şi cum l-ai cunoscut pe Thomas? întrebă ea. Uitându-se în farfuria goală, Madison zâmbi.

— Mai ţineţi minte că, atunci când ne-am întâlnit, v-am spus că am fost părăsită de un băiat de la mine de acasă?

— Da, confirmă încet Leslie. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu se spune poanta înaintea bancului, nu-i aşa? îi aminti Madison, zâmbind.

Băiatul care mi-a dat papucii, Roger, aşa îl chema, mi-a scris de câteva ori în timp ce eram la New York şi, datorită lui, mi s-au întâmplat cele mai bune lucruri din viaţa mea. Roger mi-a povestit că fratele unui prieten de-al lui din colegiu studia la Universitatea Columbia. La vremea aceea eu nu făceam nicio diferenţă între colegii, dar universitatea aia era în New York, aşa că m-am înscris.

Uitându-se la paharul cu apă, schiţă un zâmbet misterios.

— Pe atunci nu ştiam ce şcoală prestigioasă era Columbia şi cât de greu eşti admis.

Oricum, pe parcursul întregului liceu, pe lângă temele mele, le făcusem şi pe cele ale lui Roger. Aşa că, în esenţă, aveam două pregătiri. Eu studiasem intensiv engleza şi istoria, dar Roger, vrând să impresioneze, urmaşe cursurile de fizică şi chimie. În fine, ca să n-o mai lungesc, am trecut cu note mari toate testele. Mi s-a spus să fac cerere pentru bursă, dar eu am vrut să-mi plătesc singură studiile.

— Aşa că te-ai dus la Columbia mulţumită lui Roger, spuse Leslie zâmbind şi uitându-se semnificativ la Ellie.

— Da, dar când am ajuns acolo, eram mult prea timidă ca să mă prezint fratelui prietenului lui Roger… Nu ştiu cum să vă explic… Nu credeam că făceam parte din clasa

oamenilor care urmează medicina.

— Eu n-am observat niciodată asta, tu ai observat, Leslie? întrebă Ellie, mimând inocenţa.

— În mod sigur eu te-am considerat întotdeauna sclipitor de deşteaptă, spuse Leslie, zâmbind.

— Mă măguliţi, zise Madison. În orice caz, Roger mi-a povestit în scrisorile lui ce i se întâmplase şi cred că asta m-a făcut să-mi aleg specialitatea şi, astfel, s-o cunosc pe minunata mea profesoară, doctoriţa Dorothy Oliver. Şi, printr-o şansă una la un milion, s-a dovedit că nepotul ei era tipul amintit de Roger. Madison se opri o clipă, de parcă ar fi aşteptat ca această coincidenţă extraordinară să stârnească un val de exclamaţii din partea celor două, dar ele rămaseră tăcute, aşteptând să continue.

— Aşa că, în anul doi, l-am cunoscut în cele din urmă pe Thomas, şi ne-am îndrăgostit pe loc unul de altul. La o zi după ce am absolvit facultatea, ne-am căsătorit. Ellie şi Leslie se rezemară de speteaza scaunelor şi zâmbiră satisfăcute.

— Şi aveţi copii, spuse Leslie, nu ca o întrebare, ci ca o afirmaţie.

— Da, patru, confirmă Madison, zâmbind. Şi eu şi Thomas am fi vrut o duzină dacă s-ar fi putut. Ne plac la nebunie copiii. Pentru ei merită să trăieşti. Dacă nu i-am fi avut… în fine, nu-mi imaginez cum ar fi fost viaţa mea fără Thomas şi fără copii.

— Şi acum locuiţi în New York? întrebă Ellie.

— Nu. Nu v-am spus… Of, nu mai ţineţi minte nimic. Toţi şase locuim în Montana, în Erskine. Avem o clinică acolo. Ellie se documentase cândva privitor la clinicile din oraşele mici şi ştia că scoteau bani puţini. Fără să-şi dea seama, spuse încet:

— Oh, aşa e. Thomas era înstărit.

— Ba nu, o contrazise repede Madison. Am folosit banii mei. Ai lui Thomas sunt în bancă, pentru copii, şi nu ne atingem de ei.

— Din modeling, îi spuse Leslie lui Ellie. A câştigat bine ca model.

— Nu, preciza Madison, apoi se uită o clipă în ceaşca de cafea. Chelneriţă le luase farfuriile şi le umpluse din nou ceştile. O să vi se pară ciudat, dar am făcut bani la bursă. A fost straniu, dar mă uitam la lista companiilor ce aveau acţiuni pe piaţă şi ştiam, pur şi simplu, care aveau să urce. Se uită la celelalte, crezând că vor fi surprinse, darnici una nu comentă nimic. Totul a început destul de inocent. Într-o zi, un coleg de facultate citea cu glas tare situaţia de la bursă şi i-am spus care acţiuni aveau să urce. A fost de parcă aş fi ştiut ce produse aveau să prindă la poporul american. Am început să investesc încă de atunci toi ce puteam economisi de pe urma muncii de fotomodel. Iar când a apărut internetul, am investit puternic. Eram sigură că avea să meargă! Le zâmbi luminos. Casă scurtez povestea, amcâştii, ai milioane. Nici acum nu văzu nici urmă de uimire pe feţele prietenelor ei. Am considerat că eram datoare oraşului meu natal pentru că, dacă nu m-ar fi trimis cei de acolo la New York, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu mine. Aş fi putut sfârşi prin a rămâne pe veci acolo şi a mă mărita cu vreun tip pe care nu puteam să-l sufăr, şi… Glasul i se stinse ca şi cum ideea era prea bizară pentru a o continua.

— Oricum, am discutat cu Thomas despre ceea ce voiam, şi el a fost de acord din toată inima, aşa că am investit cea mai mare parte din bani în echipament pentru a înfiinţa o clinică în Erskine. Am practicat amândoi medicină

generală un an şi ceva, dar n-am renunţat o clipă la pasiunea noastră-medicina recuperatorie. Aşa că acum avem un spital mic, în care lucrează şase specialişti în terapie fizică. Şi ştiţi ceva? Clinica nu numai că îşi acoperă cheltuielile, dar e chiar profitabilă, astfel că putem să le dăm angajaţilor noştri prime grase de Crăciun. Avem o mulţime de cazuri de răniţi la schi prin staţiunile din apropiere, şi astfel ne acoperim cheltuielile. De asemenea, ne permitem să acordăm îngrijire medicală gratuită oricărui locuitor al orăşelului nostru. Se uită la Ellie şi la Leslie, aşteptând întrebări, dar cum amândouă rămaseră tăcute, Madison continuă:

— Viaţa e ciudată, nu-i aşa? Când mi s-a spus prima dată că eram trimisă la New York să devin model, m-am considerat manipulată. Am crezut că voiau să fac Erskine cunoscut, astfel încât să poată profita ei. Realizez că eram supărată până şi pe tata-care, în treacăt fie spus, e un om de treabă şi îşi vede des nepoţii pentru că mi-a trimis bani să plec. Nu ştiu ce s-a schimbat în mintea mea dar, dintr-odată, resentimentul a dispărut. Şi ştiţi ceva? M-am schimbat din ziua în care ne-am cunoscut. După ce am plecat de la Direcţia de Circulaţie, ştiam ce trebuia să fac şi unde să mă duc.

— Aproape ca şi cum cineva te-ar fi atins cu o baghetă magică, spuse Ellie încet.

— Da! Exact! Şi, pentru că mi-am modificat atitudinea, mi s-au întâmplat numai lucruri bune. L-am cunoscut pe Thomas, avem o familie frumoasă, şi…

— Şi oraşul tău natal a prosperat, completă Ellie.

— Da, dar şi eu îi datorez totul, nu-i aşa? Mă bucur că am putut să fac ceva ca să îi răsplătesc pentru că m-au trimis la New York şi au avut grijă de mine după ce a murit mama şi după ce iubitul meu m-a părăsit.

— Ce s-a întâmplat cu Roger? întrebară la unison Ellie şi Leslie, făcând-o pe Madison să râdă.

— Sărmanul băiat! spuse Madison, clătinând din cap. Îmi este tare milă de el! Nu ştiu dacă credeţi asta după ce v-am povestit ce mi-a făcut el mie-partea aia o ţineţi minte, nu-i aşa?

— Da! confirmaseră într-un glas Leslie şi Ellie.

— M-a sunat la New York la puţin timp după ce am ajuns acolo şi m-a anunţat că l-a călcat o maşină şi că era într-o stare foarte gravă. Era la pământ, atât fizic, cât şi psihic. Mi-a spus că are nevoie de mine şi m-a implorat să mă întorc acasă să-l ajut Considera că, întrucât o îngrijisem pe mama, ştiam tot ce trebuia şi că eram singura de pe pământ care îl putea ajuta.

— Şi tu ce i-ai răspuns? întrebă Leslie.

— Ştiţi, chiar şi azi mă mai simt puţin vinovată pentru ce i-am făcut. Acum, că sunt mai bătrână, îmi dau seama cât suferea, dar, la vremea aceea, nu m-am gândit decât la cum mă părăsise după tot ce făcusem pentru el. I-am spus… Madison avea o faţă vinovată. I-am spus că familia lui îşi permitea să angajeze cea mai bună infirmieră şi că nu aveam de gând să fiu asistenta lui medicală, fără plată. Am fost haină la inimă, nu-i aşa?

Când Madison remarcă cum se uitau Leslie şi Lllie una la alta, şi văzu bucuria care le lumina feţele, le fulgeră cu privirea.

— Dacă iar vă apucaţi să dansaţi, jur că mă ridic şi plec. O dată a fost interesant, dar a doua oară ar fi jenant. Zâmbind, Ellie o întrebă:

— Şi ce s-a întâmplat cu bunul Roger?

— Mmmm. Aici mă simt vinovată. Nu a primit

îngrijirea de care avea nevoie după accident. Dar, şi mai rău, i s-a pus un diagnostic greşit. I s-a spus că n-o să mai meargă niciodată, şi se pare că nimeni n-a pus la îndoială asta.

— Vrei să spui că şi-n ziua de azi e tot într-un scaun cu rotile? întrebă Ellie.

— Da. Este cumplit, zău. Părinţii lui au fost întotdeauna cei mai reci oameni din lume, şi cred că le era ruşine cu fiul lor imperfect, aşa că l-au izolat la etajul al doilea al casei lor. I-au angajat un infirmier să aibă grijă de el, dar nimeni nu a pus sub semnul întrebării diagnosticul iniţial. Nici măcar nu i s-a mai făcut vreo radiografie, astfel că nu s-a ştiut că mai putea, totuşi, să fie recuperat. Madison făcu o scurtă pauză. Aşa cum v-am spus, o perioadă după ce m-a sunat, ne-am scris, dar cred că părinţii lui au descurajat corespondenţa, întrucât mereu au considerat că eu eram inferioară fiului lor. Oricum, Roger nu şi-a mai revenit. Părinţii lui au murit cu ani în urmă într-un accident maritim, iar Roger a moştenit casa şi o grămadă de bani. Dar asta nu l-a făcut fericit. S-a însurat de trei sau patru ori-şi după fiecare divorţ este din ce în ce mai sărac. Ştiu atâtea pentru că de trei ori pe săptămână vine la clinica noastră. Eu am observat că şira spinării nu îi fusese retezată, cum i se spusese. Am lucrat din greu la recuperarea lui, dar… Madison îşi ridică mâinile neajutorată. Adevărul e că Roger nu are starea de spirit necesară. El are nevoie de cineva care să-l preseze şi să-l implore şi…

Cred că are nevoie de o persoană care să-l facă să creadă că este acelaşi căpitan al echipei de fotbal şi cel mai popular băiat din liceu şi colegiu. Dar nimeni nu-i poate da iluzia asta. E prea târziu. Păcat! Dacă părinţii lui n-ar fi fost nişte zgârie-brânză şi i-ar fi asigurat terapia

corespunzătoare, Roger ar fi putut merge din nou. Şi cine ştie ce ar fi putut deveni?

— Da, cine ştie, repetă Ellie uitându-se la Leslie. Roger era un tip tare cumsecade, nu-i aşa?

— Nu cred că ar trebui să-l judeci doar după ce mi-a făcut mie, spuse Madison.

Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă mă întorceam atunci când m-a sunat şi…

— Nu! strigă Ellie, apoi se uită spre masa alăturată şi coborî glasul. Ai procedat bine că nu te-ai întors la el.

— Bineînţeles, spuse Madison, încruntându-se. Oricum, consider că îi sunt datoare.

Dacă nu m-ar fi părăsit, oraşul nu m-ar fi trimis la New York. Şi dacă nu mi-ar fi scris, nu m-aş fi înscris la Columbia. Chiar şi după ce Dorothy m-a prezentat lui Thomas, dacă fratele lui n-ar fi fost prieten cu Roger, poate că nu am fi ajuns să ne cunoaştem pentru că… Madison zâmbi. Ei bine, Thomas e dintr-o familie bogată, şi să spunem doar că e puţintel circumspect cu fetele drăguţe care sunt prietenoase cu el. Thomas poate să te intimideze.

— Dar nu pe tine, spuse încet Leslie.

— Nu, nu pe mine. Eu l-am înţeles din prima clipă. El şi cu mine… În fine, n-o mai lungesc, sunt fericită. Ştiu că e un mod învechit de a gândi, dar sunt fericită. Am familie şi prieteni, şi munca mea. Viaţa mea nu e palpitantă; de fapt, e obişnuită, dar îmi place. Uneori oamenii văd fotografii de-ale mele, mai ales cea cu şarpele şi nu le vine să creadă că am renunţat la şansa de a fi „supermodel” ca să conduc o clinică în micuţul şi plictisitorul Erskine. Dar… Emoţia păru s-o copleşească şi, un moment, îşi feri privirea, încercând să se liniştească.

— Dar voi ce aveţi de povestit? întrebă ea.

— Eu sunt foarte fericită, începu Ellie, întrucât mintea începea să i se limpezească.

Ambele se uitară întrebător la Leslie.

— Eu nu ştiu, zise aceasta cu sinceritate. Am nişte lucruri de clarificat în viaţa mea, şi încă nu ştiu cum o să meargă, întrebaţi-mă peste şase luni. Se ridică. Nu ştiu cum e cu voi, dar eu mă simt dintr-odată foarte obosită. Aş vrea să mă întorc şi să trag un pui de somn.

— Mă încântă ideea, spuse Madison.

— Şi pe mine, adăugă Ellie, dar, când rostea asta, se gândea*: „Toate minţim. Avem câte ceva de făcut în particular.* „Ea voia să ajungă la cea mai apropiată papetărie ca să cumpere un stilou şi hârtie pentru că povestea lui Madison îi dăduse o idee pentru o carte.

— Gata? întrebă Leslie, şi Ellie îşi dădu seama că stătea la masă, pierdută în gânduri. Madison ieşi prima, iar Leslie rămase s-o aştepte pe Ellie.

— Vreau să aud ce s-a întâmplat între tine şi fostul tău soţ, îi zise încet. Cum s-au desfăşurat lucrurile la tribunal?

— Ar avea sens dacă ţi-aş spune că trebuie să stau jos ca să îmi amintesc?

— Sigur, o aprobă Leslie. Şi eu trebuie să mă gândesc la ce mi s-a întâmplat.

Ellie se uită întrebătoare la Leslie.

— Te-ai întors, dar ai ales să nu schimbi nimic. Preşedintele tău s-a dovedit a fi o javră? Spune-mi că atunci când o să candidezi, n-ai să-l votezi.

Leslie nu zâmbi la gluma lui Ellie.

— În realitate, a fost adorabil. Cred că e mai drăguţ decât soţul meu, mai deştept, poate, în mod cert, mai atent şi,

cu siguranţă, mai amabil.

— Uau! Şi l-ai lăsat? Leslie nu răspunse imediat.

— Ai înţelege dacă ţi-aş mărturisi că îmi iubesc foarte mult familia, dar, în acelaşi timp, sunt sătulă de ea?

— Da, înţeleg. Şi ce-ai de gând să faci? Leslie zâmbi.

— N-am nicio idee. Absolut niciuna. Ellie râse.

— În regulă, aşa că acum o să ne prefacem că tragem un pui de somn, dar, în realitate, o să facem fiecare ceva pe ascuns. Madison o să-i sune pe ai ei şi o să le spună cât îi iubeşte şi ce dor îi este de ei, iar tu ai să…?

— Am să fac o plimbare lungă şi am să încerc să-mi dau seama ce să fac cu viaţa mea. Gata cu fanteziile despre un băiat din colegiu şi ce-ar fi putut să fie. De acum înainte trăiesc în prezent. Leslie zâmbi. Iar tu… lasă-mă să ghicesc…

Exagerând, Leslie îşi duse un deget la tâmplă, prefăcându-se că se gândeşte intens. Tu ai să aşterni pe hârtie tot ce ţi-ai imaginat când a vorbit Madison, ca să-i foloseşti povestea într-o carte-fară să fii dată în judecată, adică. Ellie râse.

— Sunt chiar atât de transparentă?

— Da şi nu, răspunse Leslie serioasă. Cred că, în sfârşit, am înţeles ce importantă este individualitatea pentru fiecare, iar pe tine poveştile alea din capul tău te fac să fii tu însăţi. Înlătură-le şi ai să fii…

— O femeie grasă şi deprimată, continuă Ellie.

— Corect. Şi, apropo de asta, nu-i în colţ un mic magazin de îmbrăcăminte? înainte să pleci, cred că ar trebui să treci pe acolo. Doar nu vrei să te întorci acasă la Jessie şi la Nate purtând nişte haine de două ori mai mari decât ai nevoie, nu-i aşa? Gândul că îşi recăpătase trupul o făcu pe Ellie să zâmbească. Dar nu doar atât. Mulţumită lui Jessie, îşi

recâştigase respectul de sine.

Când ajunseră acasă, Madison fugi înăuntru, evident nerăbdătoare să pună mâna pe telefon. Dar nici Leslie, nici Ellie nu intrară. Ellie porni înapoi spre oraş în căutarea unei papetarii, iar Leslie îşi continuă drumul, pierdută în gânduri.

CAPITOLUL 30

Ellie îşi rezemă capul de tetiera scaunului din avion şi zâmbi. Era iarăşi de unde pornise, dar, de data asta, viaţa ei era cu totul alta. Trecuseră două zile de când se întorsese din… Ce? încă nu ştia cum să-i zică. Călătorie în timp?

Un fel de transfer cosmic?

Indiferent ce era, îi schimbase viaţa radical. Ţinea minte prin ce trecuse prima dată la divorţ, dar acum perioada aceea părea o poveste imposibilă pe care nimeni n-ar fi crezut-o. Închizând ochii, derula evenimentele desfăşurate a doua oară. Seara trecută, ea şi Leslie stătuseră până târziu, şi îi povestise totul.

— Jessie şi-a dat seama de tot, spuse Ellie, zâmbind amintirii, înainte să-l pot iubi pe Jessie, a trebuit să mă eliberez de mânie şi de nevoia disperată de a mi se face „dreptate”. Când am reuşit, am putut să răspund la întrebările pe care mi le punea. Iar el…

— Ce? se interesă Leslie.

— Nu mi-am dat seama decât mai târziu, dar nimeni n-a stat să judece povestea divorţului meu în mod logic. Poate din cauză că autocompătimirea de care dădeam dovadă în perioada aceea era atât de puternică, nimeni nu a remarcat altceva. Iar eu nu vedeam adevărul.

— Şi ce s-a întâmplat de data asta? întrebă Leslie încet, uitându-se la uşa închisă de la camera lui Madison.

Avuseseră grijă să nu spună nimic care s-o fi făcut pe Madison curioasă. Nu voiau să-i amintească nimic despre viaţa ei anterioară.

— Jessie, rosti Ellie cu simplitate. Eu l-am ajutat pe el şi el, pe mine.

— Să nu-mi spui că aţi rezolvat misterul unei crime! Nu v-aţi pus în pericol viaţa, nu-i aşa? întrebă Leslie îngrozită.

— Păi, de fapt, cred că… da. Jessie a hotărât că noi puteam să facem lucruri pe care poliţia nu le putea face, de pildă montarea unui microfon în telefonul lui Sharon.

De fapt, numai eu puteam să fac asta, pentru că Jessie este avocat.

— Eu credeam… începu Leslie, dar se abţinu.

— Că trăia pe spinarea fratelui său miliardar? întrebă Ellie, zâmbind. Şi eu. Însă am aflat că renunţase la o clientelă importantă în L.A. ca să lucreze pentru fratele lui şi… în fine, n-o fi Jessie miliardar, dar nici sărac nu e. Şi în niciun caz nu trebuie să-mi fac griji că urmăreşte bruma de bani pe care o câştig eu. Leslie strânse uşor mâna lui Ellie şi îi zâmbi.

— Mă bucur pentru tine. Aşadar aţi ascultat ilegal telefonul unei femei, şi pe urmă ce?

— Am descoperit că avea un amant şi că toţi banii lui Lew erau moşteniţi de la tatăl lui, ceea ce însemna că, dacă divorţau, banii îi rămâneau în exclusivitate lui, nu erau consideraţi proprietate comună. Dacă ar fi fost moştenitoarea lui, deci dacă Lew murea, Sharon primea tot. Iată motivul, dar ne trebuia şi o dovadă. O clipă, Ellie se strâmbă dezgustată. Nu mi-a plăcut ce a făcut Jessie, dar a mers, astfel că totul s-a terminat cu bine. Leslie se gândi o secundă.

— A încercat s-o seducă pentru a o trage de limbă. Probabil că ştia că este bogat, aşa că, dacă a putut ucide pentru bani, cu siguranţă putea şi să se mărite din interes.

— Exact, confirmă Ellie. Jessie voia să organizeze totul ca în Agatha Christie-el s-o facă să mărturisească, iar poliţia să audă tot din camera alăturată. Am protestat, pentru că nu era deloc original, însă el mi-a răspuns că nu voia să scrie o carte, ci să prindă o criminală. În tot cazul, planul a funcţionat. Eu şi doi poliţişti ne-am ascuns după o uşă, iar Jessie a ademenit-o pe Sharon în casa lui, cu o sticlă de şampanie pentru ea şi una de whisky scoţian pentru el; apoi s-a dat la ea. Trebuie să-ţi precizez că el bea ceai, nu whisky. Când ea a început să se pilească, m-a şocat să-l aud ce mult îşi ura fratele bogat. În câteva minute, Sharon a început să plănuiască cum putea Jessie să scape de Woody, omorându-l. A afirmat că era uşor şi că poliţia locală era prea tâmpită ca să poată deosebi o crimă de o sinucidere. După alte câteva pahare de şampanie, chiar se lăuda cum se furişase ea în spatele lui Lew şi începuse să îl sărute. Povestea că el era atât de bucuros că nu mai e supărată, încât nici nu băgase de seamă când ea îi pusese mâna pe revolver.

— Pot să cred asta, zise Leslie. Când e vorba de sex, bărbaţii nu se mai gândesc la nimic altceva.

— Aşa s-a întâmplat şi cu sărmanul Lew. Ea l-a împuşcat, apoi a dat vina pe Bowie, pentru că ştia că deja pândea prin faţa casei lor. Însă Sharon i-a mărturisit lui Jessie că ea îl încurajase, dezbrăcându-se în fiecare seară, la aceeaşi oră, în faţa unei ferestre deschise, astfel că Bowie ştia când să apară ca să vadă spectacolul.

— Măi să fie! Aşadar, tu şi Jessie aţi rezolvat crima. Dar cum a fost cu divorţul tău?

Ellie inspiră adânc.

— În tot timpul ăsta, ştiam că data procesului se apropia rapid, dar în niciun caz nu puteam să-l las pe Jessie singur.

— Bineînţeles că nu! La urma urmei, nu spuneai tu că Sharon era frumoasă?

— Cu un kilogram de fard, arăta bine, dar nu era ca Madison, asta-i sigur, comentă Ellie pe un ton veninos. Uitându-se în jos, Leslie zâmbi.

— Şi ai ratat procesul?

— Nu mi-am dat seama, dar în toate zilele alea în care încercam să lămurim moartea lui Lew, Jessie îmi punea întrebări despre divorţ. A trebuit să mai născocesc câte ceva, pentru că lucrurile pe care le ştiam nu se întâmplaseră încă.

Oricum, despre madame Zoya nu voiam să-i povestesc.

— Nu te condamn, spuse Leslie. Dar, până la urmă, i-ai relatat totul?

— Destul de multe.

Era un bun ascultător, iar eu îmi doream să discut cu cineva, mai ales cu un avocat. Ştiu că ce mi s-a făcut a fost greşit din punct de vedere moral, dar întotdeauna am considerat că şi din punct de vedere legal. Făcând o pauză, Ellie zâmbi. Sharon a fost trimisă la puşcărie cu doar o zi înainte de data procesului, dar în dimineaţa stabilită, Jessie m-a dus la L.A. – cu avionul personal, aş putea adăuga –, dar nu am mers la tribunal. Vezi tu, eu priveam totul deformat. Trăiam cu impresia că toată lumea îl crezuse pe Martin şi de asta urma să i se dea totul. Însă Jessie şi-a dat seama de adevăr.

— Povesteşte-mi, o presă Leslie cu sufletul la gură.

— Mai ţii minte că ţi-am spus că, de-a lungul anilor,

Martin mi-a luat o grămadă de bani?

— Da, răspunse Leslie. I-a găsit?

— Da. Ellie îşi trecu mâna peste faţă. Când mă uit în urmă, tot nu-mi vine să cred că am fost atât de naivă. Eu! Autoarea de romane poliţiste! în fine, Jessie a presupus, iar mai târziu s-a dovedit că a avut dreptate, că Martin, la sfatul avocatului său, a dat banii ăia, în păstrare, unui prieten de-al lui. Ţi-am spus că nu era ilegal să ia bani de la mine întrucât, după lege, erau consideraţi şi ai lui. Dar, la divorţ, Martin trebuia să semneze un document din care să reiasă că nu ascunsese niciun ban, aşa că avocatul l-a pus să dea altcuiva banii înainte. Cu toate că Martin nu avea banii în posesia sa, avea controlul asupra lor şi a folosit o sută cincizeci de mii de dolari ca să-l mituiască pe judecător.

— Poftim?! exclamă Leslie, cu ochii mari. Martin l-a mituit pe judecător?

— Da şi nu, răspunse Ellie. Jessie şi-a dat seama. Era nedumerit de ce i-am povestit eu. Ştia că, într-un proces, nimeni nu crede pe nimeni şi nimănui nu-i pasă dacă fostul meu soţ a fost sau nu aşa-zisul coordonator al carierei mele. Mi-a pus o mie de întrebări şi a căpătat greu răspunsuri de la mine pentru că nu reuşeam să trec peste ideea fixă că judecătorul l-a crezut pe Martin.

— Dar a fost vorba numai de bani, spuse Leslie.

— Corect. După ce m-am dus iar la tribunal, de data asta cu Jessie, el mi-a povestit ce se întâmplase. Martin intrase în cabinetul judecătorului, deşi acolo era şi un stenograf al tribunalului, şi i-a spus că avea să contribuie cu o sută cincizeci de mii de dolari la fondurile pentru realegerea lui. După ce a făcut această ofertă, judecătorul a afirmat că era sigur că el fusese mereu în spatele carierei

mele şi că unui om atât de talentat trebuia să i se permită să-mi controleze cărţile. La urma urmelor, nu era deloc sigur că sunt o femeie întreagă la minte.

— Spuneai că a fost de faţă şi un stenograf?

— Da. Într-un fel, totul era legal.

— Să înţeleg că banii nu au ajuns în fondurile pentru campanie?

— Nu. Şi Jessie ştia asta. Cum totul fusese înregistrat, a fost uşor să se verifice data la care i-au fost daţi judecătorului cei o sută cincizeci de mii de dolari şi să se vadă că el nu i-a predat.

— Şi Jessie a obţinut informaţia asta? întrebă Leslie mirată.

— Da, şi a folosit-o ca să schimbe totul. În ziua în care trebuia să mă prezint la înfăţişare, Jessie a scris un bilet-Încă nu vrea să-mi spună ce a scris în el-şi l-a dat să-i fie înmânat judecătorului în biroul lui. Zece minute mai târziu, acesta a cerut să vorbească cu Jessie. Discuţia a durat o oră, după care am intrat în sala de şedinţe.

— Şi pe urmă? Rezemată în coate, Ellie închise ochii şi zâmbi amintindu-şi.

— Să fi văzut faţa lui Martin! Când am intrat în sală, era arogant, se uita de sus la mine, ştiind că avea să câştige totul, însă trei ore mai târziu, a ieşit negru la faţă de furie. Totul fusese împărţit pe jumătate, aşa cum trebuia. Şi să vezi ce ironie! Cum Martin cheltuise majoritatea banilor câştigaţi de mine pe ceea ce i-a spus judecătorului că era „proprietatea lui personală", până la urmă, el îmi era dator.

— Şi cum a rămas cu casa şi cărţile tale?

— Casa a fost vândută, şi eu am primit jumătate din bani. Nici nu s-a mai pus problema ca lui să i se acorde

controlul asupra cărţilor mele sau să primească ceva din ceea ce am să mai câştig.

— De data asta, n-a rămas el eu casa şi tu cu plăţile.

— Nu! Ellie se ridică în picioare şi căscă.

— Aşa că asta a fost. Am aflat în sfârşit de ce a fost crezut Martin.

— Şi asta te-a eliberat, nu-i aşa? întrebă Leslie, ridicându-se şi ea.

— Da. Niciodată n-a fost vorba de bani-nedreptatea m-a dărâmat.

— Şi cu Martin ce s-a întâmplat?

— A ajuns la sapă de lemn. Şi trebuie să meargă la muncă, spuse Ellie, zâmbind.

— La muncă? Să se întreţină singur? replică Leslie, şi amândouă izbucniră în râs. Dar cu banii pe care i-a dat prietenului său spre păstrare ce s-a întâmplat?

Ellie zâmbi.

— Jessie şi-a dat seama că avocatul lui Martin ştia unde erau aşa că, în timpul pauzei de prânz, a avut o discuţie cu el. După aceea, avocatul a prezentat tribunalului copia unui extras de cont care dovedea că Martin ascunsese o sumă frumoasă, aşa că am primit jumătate din ea. Ellie închise ochii doar pentru o clipă, apoi se uită la Leslie.

— Prima dată mi s-au golit conturile, dar am descoperit că mă pot descurca.

Iar a doua oară, banii mi se păreau, nu ştiu de ce, murdari. N-am vrut să mă ating de ei. I-am donat pe toţi pentru ajutorarea copiilor care au suferit abuzuri.

O clipă, cele două femei rămaseră tăcute, apoi îşi zâmbiră şi izbucniră în râs. Ca la un semnal, repetară micul dans din restaurant. Iar când, în cele din urmă, se duseră la

culcare, încă mai râdeau.

Acum Ellie se întorcea acasă la ferma lui Woody unde locuiau, acasă la Jessie, soţul ei, şi la fiul ei care abia învăţa să meargă, un copil despre care avea amintiri, dar pe care nu-l văzuse niciodată personal. Ideea o făcu să râdă. Cumpărase trei saci mari de nailon pentru cadourile pe care le luase pentru Jessie şi Nate, pentru Valerie, Woody şi fiul lor, Mark. Cu ochii închişi, zâmbi fericită.

În clipa următoare se gândi: Ce-ar fi să scrie o poveste despre…

Zece minute mai târziu, nota repede intriga unui nou roman.

CAPITOLUL 31

Când Leslie intră în casă, rămase la intrare şi se uită cu alţi ochi la camera de zi-descoperi multe lucruri care nu-i plăceau. Ce pretenţios arătau antichităţile de neatins ale lui Alan! Transformase ceea ce ar fi trebuit să fie o cameră confortabilă, pentru toată familia, într-o încăpere pe care puteai s-o admiri, dar nu s-o foloseşti.

— Pune-le acolo, îi spuse ea bărbatului care îi cărase geamantanul şi pungile de cumpărături, arătând holul de la intrare. Era acelaşi care o dusese la aeroport, cel care flirtase un pic cu ea. Foarte ciudat. Dar, acum se uitase la ea de parcă îl interesa cu adevărat. Iar ea înţelegea de ce. La biserică venea o femeie care nu era deosebit de drăguţă, iar silueta ei nu era nici pe departe ca a lui Leslie, însă oriunde mergea, toţi bărbaţii se uitau după ea. Bineînţeles că declanşase multe bârfe şi invidie printre femei, dar ea se întrebase mereu ce avea femeia aia de toţi bărbaţii o admirau.

Încercase să afle de la Alan.

— Nu ştiu, răspunsese el, pe un ton ce o informa că nu voia să analizeze subiectul. E ca şi cum se aşteaptă să fie privită, aşa că este.

La vremea aceea, Leslie nu înţelesese, dar acum înţelegea. Doar cu câteva zile în urmă fusese din nou fată, avusese un trup tânăr, şi ţinea minte cum e să fii dorită.

Oare toţi anii ăştia se pedepsise pentru ceea ce credea că îi făcuse bărbatului iubit? La fiecare ceartă, lăsase de la ea pentru că se considera o ratată?

Indiferent ce se întâmplase, acum, în timp ce intra în casă, ştia că, la interior, era altă femere.

— Mulţumesc, îi spuse ea şoferului, dându-i o bancnotă de zece dolari.

— Eu vă mulţumesc, zise omul, privind-o astfel încât să-i dea de înţeles că era disponibil şi altă dată.

— Bună, mamă, se auzi Rebecca, coborând scara şi trecând pe lângă geamantanele şi pungile de la picioarele lui Leslie. Înainte să pleci, ai uitat să-mi speli de mână puloverul galben, aşa că a trebuit să-l trimit la curăţătorie. Pe tata o să-l apuce nervii când o să afle cât a costat. După asta, trecu pe lângă mama ei şi se îndreptă spre bucătărie. Leslie se uită lung după ea. Înainte de călătoria în Maine, i-ar fi spus cu un glas plângăreţ fiicei sale că ar fi putut să-şi spele singură puloverul, dar acum nu avea chef de aşa ceva. Alan intră din grădină. Avea pantalonii călcaţi perfect şi o cămaşă apretată. Abia dacă se uită la soţia sa.

— Credeam că n-ai să te întorci până mâine, zise el în timp ce verifica teancul de corespondenţă de pe masa din bucătărie. Te-ai certat cu fetele? întrebă el, chicotind la propria-i glumă. Luă două plicuri şi, când trecu pe lângă

Leslie, o sărută absent pe obraz, apoi începu să urce scara. Încă nu o privise cu adevărat.

— Eu şi Bambi trebuie să mergem la un client. Apoi intră în baie.

În clipa următoare, coborî Joe.

— Bună mamă, o salută el. Mă bucur că te-ai întors. Leslie zâmbi, dar apoi Joe spuse că îi era foame.

— Când mâncăm? o întreba în timp ce ieşea pe uşa din faţă. Leslie rămase nemişcata o clipă. De când era familia ei aşa? se chestiona ea. Când deveniseră o mână de străini care locuiau în aceeaşi casă, fiecăruia păsându-i doar de nevoile lui? Intră în bucătărie, crezând că Rebecca era încă acolo.

— Nu-mi place camera asta, spuse ea cu glas tare. Costase o avere, dar ei nu-i plăcea. Se duse la chiuvetă, umplu ceainicul şi îl puse la fiert.

Nu aici am intrat înainte să plec din casa asta? Nu asta făceam?

Apa dădu în clocot, aşa că îşi pregăti o ceaşcă de ceai, apoi se duse la fereastră şi seuită afară la vechea casă de vară din spate. Îşi aminti de cea a lui Millicent Formund. Şi îşi aminti ce învăţase în ultimele câteva zile.

Puse în chiuvetă ceaşca, se duse în holul de la intrare şi luă şase pungi grele de cumpărături, apoi le cără afară, către casa de vară. În drumul de întoarcere de la aeroport, trecuse pe la un magazin de artă meşteşugărească şi aproape golise rafturile. În faţa casei de vară puse pungile pe iarbă, apoi împinse uşa şi intră. Se uită în jur cu un ochi de femeie care se pricepea la construcţii. Majoritatea stricăciunilor din interior se datorau neglijenţei, şi puteau fi uşorreparate.

Se uită la lucruri. Foarte puţine erau ale ei. Alan scosese rafturile de sus ale bibliotecii pe care o

recondiţionase Leslie şi pusese acolo un televizor.

Bineînţeles că tăcuse o gaură în spate pentru cabluri, dar televizorul fusese mai lat decât raftul, aşa că apăruse o gaură şi mai mare, deci nu mai rămăsese mare lucru din biblioteca ei. Joe îşi depozitase în casa de vară tot echipamentul vechi de sport. Rebecca pusese cutii pline cu haine şi cărţi în faţa glasvandului care dădea spre ceea ce fusese odată grădina cu trandafiri.

O clipă, lui Leslie îi veni să închidă uşa ca să nu mai vadă mizeria. Poate că era mai mult decât putea duce. Cum avea să-şi convingă familia să facă curăţenie în casa asta pentru ca ea s-o poată folosi?

Însă îşi aminti faţa fetei care o privise din oglindă. Aceleia nu îi era frică de nimeni şi de nimic. Stând cu mâna pe clanţa uşii ştiu că, acum, ăsta era punctul de cotitură din viaţa ei. Reacţia din clipa asta avea să-i hotărască restul vieţii. I se oferise o a doua şansă, iar ea alesese viaţa asta şi aceşti oameni pentru că îi iubea. Dar mai învăţase că trebuia să se iubească şi pe sine.

Adevărul era că nu ştia ce o aştepta în următoarele luni. De mult presimţea că soţul ei o să-i ceară divorţul pentru a se putea însura cu o femeie care avea, probabil, aceeaşi atitudine neînfricată pe care o avusese Leslie cândva. Şi dacă se întâmpla aşa, ce avea să facă atunci? Avea să-i fie şi mai frică decât în aceşti ultimi ani?

Şi cum avea să-i afectele viaţa preluarea sau nepreluarea casei de vară?

— N-o să mi-o afecteze deloc! spuse ea hotărâtă, apoi se uită iar în jur. Şi, de data asta, aproape că se imagină în casa de odinioară-perfectă şi frumoasă. Aşa fusese şi ea. Dar şi ea, la fel ca şi casă, fusese preluată de familia ei.

Zâmbind, Leslie deschise larg uşile, apoi se duse la televizor, îl luă şi smulse cablul din perete. Fermecătoarea ei bibliotecă aproape că nu mai avea spate. Încă zâmbind, scoase televizorul pe uşă, şi îl aruncă cu toată puterea. Acesta zbură vreun metru, apoi se izbi de marginea unui mic zid de piatră şi se rostogoli în josul pantei înspre grătarul din grădină.

Când lovi acel adevărat cuptor de cărămidă al lui Alan, ecranul televizorului se făcu zob, iar Leslie se gândi că nu auzise în viaţa ei un zgomot mai satisfăcător. Şi asta îi dădu tărie. Se întoarse în casa de vară şi începu să care afară restul vechiturilor. Patinele lui Joe ajunseră lângă televizorul lui Alan. Apoi Leslie închise uşile. Una dintre balamale era aproape smulsă, dar Leslie putu s-o repare. Urmară hainele şi hârţoagele Rebeccăi, strânse în ani.

Şi, cu fiecare obiect pe care îl arunca, Leslie părea şi mai puternică şi… ei bine, era cea de altă dată.

„V-am spus? o auzi pe Rebecca ţipând. A luat-o razna!"

Se lupta cu o cuşcă de iepuri ruptă pe care copiii o aruncaseră acolo. O azvârli spre celelalte lucruri care formau deja un morman în faţa iubitului grătar al lui Alan. Ridicând privirea, îi văzu pe toţi trei venind în fugă spre ea-Rebecca părea mânioasă, Alan îngrijorat, iar Joe parcă se amuza.

Nu le dădu atenţie, ci intră iar în casa de vară şi luă două pungi cu hrană pentru iepuri, veche de doi ani. *„S-ar putea să mai avem nevoie de ea"*, protesta Rebecca când Leslie dorea s-o arunce. Oricum, Rebecca ţinea cu dinţii de tot ce avea şi nu renunţa niciodată la nimic.

— Leslie, iubito, s-a întâmplat ceva? întrebă Alan din prag. Folosea tonul potrivit clienţilor dificili. *„Omul ăla era nebun, aşa că i-am vorbit aşa"*, îi povestise el, apoi îi

exemplificase.

— Nimic, spuse ea, aruncându-i o fărâmă de zâmbet, apoi ridică o cutie cu ornamente de Crăciun stricate pe care Alan jura că avea să le repare într-o bună zi. Seuză-mă, zise ea, apoi trecu pe lângă el şi aruncă totul afară.

— Poţi să te opreşti o clipă? insistă el.

— Nu, nu pot. Vreau să fac curăţenie în locul ăsta ca să-mi pot amenaja un studio aici.

— Studio? repetă el uluit. Iubito, ştiu că nu ţi-e uşor, ba chiar te-a deranjat că ai împlinit patruzeci de ani, dar cred că eşti un pic cam bătrână să te apuci să dansezi iar. Leslie îl ignoră, luă o altă cutie cu instalaţii electrice adunate de-a lungul a mulţi ani. Când ajunse la uşă, Alan puse mâinile pe cutie, dar privirea pe care i-o aruncă Leslie îl făcu să dea înapoi, însă când ea se pregătea s-o arunce, Alan îi făcu semn cu capul lui Joe şi copilul luă cutia.

— Mulţumesc, spuse Leslie, apoi se întoarse. Alan intră după ea.

— Ascultă, iubito, dacă voiai să faci curat în casa asta veche, de ce nu ne-ai spus? Puteam să facem împreună. Ca o familie, în mod ordonat, nu aruncând lucrurile lângă grătar şi peste el. Ai văzut că l-ai stricat?

— L-am stricat? repetă ea încet, în timp ce ridica o cutie cu chitanţe din 1984.

Eu ţi-am stricat grătarul?

— Da, l-ai distrus, spuse Alan cu severitate, crezând că este îngrijorată.

Leslie se duse la uşă şi, uitându-se la Alan, azvârli cu putere cutia. Bucăţi de hârtie zburară peste toată peluza, în tufe şi copaci, dar Leslie le ignoră şi se întoarse în casă simţind că fierbea de mânie. Îşi privi soţul.

— Eu ţi-am stricat grătarul tău? Dar cum rămâne cu ce ai făcut tu casei mele de vară?

— A ta? întrebă el uimit. Credeam că e a noastră.

— Nu, Alan, îl contrazise ea încet. Era a mea, întotdeauna a fost.

Tu pari să fii stăpân pe toată viaţa noastră, dar casa de vară era a mea.

Alan le făcu semn Rebeccăi şi lui Joe să adune hârtiile care zburau, apoi închise uşa.

— Leslie, iubito, ştiu că pentru o femeie nu e uşor să împlinească patruzeci de ani, dar…

— N-are nicio legătură cu asta! În toţi anii lor de căsnicie, dacă Alan striga la ea, Leslie plângea. Dar nu şi acum. Acum îl înfrunta.

— Care-i problema, Alan? Micile mele istericale te reţin de la rendez-vous-ul cu Bambi?

— Bambi? Ce dracu’ are ea cu treaba asta?

— Totul şi nimic, răspunse Leslie, încercând să se liniştească. Nu ştiuse că acumulase atâta mânie.

— Asta n-are absolut nicio logică, spuse Alan, şi ea văzu că era furios. În ultimele zile, Leslie luase hotărârea să nu mai permită ca fericirea ei să fie legată de vreun bărbat. Ellie şi Madison aveau cariere de succes, dar ea nu. Acele două femei se aveau pe ele, aşa că îşi puteau permite să adauge vieţii lor un bărbat. Însă Leslie avea doar un bărbat. În săptămână petrecută cu Hal şi familia lui îşi dăduse seama că dacă alegea viaţa cu el, peste douăzeci de ani avea să fie exact ca acum. Ar fi fost atât de implicată în viaţa lui, încât n-ar mai fi avut timp pentru ea. Fata neînfricată ar fi fost pierdută din nou.

— Corect, spuse Leslie, de data asta mai calmă. Alan,

n-aş mai putea trăi nici măcar o zi ca până acum. Toată viaţa mea v-am dat-o ţie şi copiilor, şi acum ei sunt aproape adulţi, aşa că vreau ceva şi pentru mine.

— Şi vrei casa asta veche? întrebă el, continuând să se uite la ea de parcă era nebună. Puteai doar să spui şi nu…

— Nu! strigă ea. Nu puteam pentru că tu nu mă vezi.

— E caraghios. Bineînţeles că te văd. Eşti acolo. Ea înainta spre el.

— Ba nu mă vezi. Nu pe mine. Vezi o femeie care te hrăneşte şi îţi cumpără haine şi îţi găseşte ciorapii şi îţi organizează petrecerile. Dar nu realizezi că sunt o persoană separată de tine. El o privea cu ochi îngustaţi.

— Ai fost în Maine şi ţi-ai petrecut weekend-ul discutând prostii feministe, nu-i aşa?

— Vreau să divorţăm, spuse ea, apoi se uită şocată la el. De unde veniseră vorbele alea? Cum se gândise la asta? Alan tăcu. Se uită lung la ea, neîncrezător. Când Leslie vorbi din nou, era liniştită:

— Nu mai pot suporta. Îmi pare rău că te-am părăsit cu ani în urmă, dar trebuia să mă fi iertat de mult. Am încercat să-mi îndrept greşeala. Dar nu mai pot suporta umilinţa asta. Dacă o vrei, poţi s-o iei.

— Pe cine să iau? întrebă Alan încet şi, pentru prima dată în mulţi ani, era atent doar la ea.

— Pe Bambi! Leslie scuipă numele cu tot veninul pe care îl simţea.

— Bambi? Crezi că mă interesează Bambi?

— Tot oraşul ştie de voi doi, aşa că… Se întrerupse pentru că Alan zâmbi, apoi începu chiar să râdă.

— Eu şi Bambi? Asta crezi tu? De asta ai fost atât de rece cu mine în ultimele luni? Ea e motivul pentru care te-ai

îndepărtat de mine?

Ea voi să se apere, dar ştia că fusese rece cu el. De fiecare dată când întinsese mâna s-o atingă, se gândise: *„Acum cât timp a atins-o pe ea?”*

Alan se aşează pe canapea, ridicând un nor de praf în jur. Ignorându-l, se uită la Leslie.

— Am crezut că poate ai alt bărbat, spuse el încetişor.

— Eu? întrebă ea neîncrezătoare. Eu sunt între două vârste…

— Eşti la fel de frumoasă ca în ziua în care m-am însurat cu tine, zise Alan. Şi am angajat-o pe Bambi ca să te fac geloasă. A ţinut?

Leslie avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă.

— Să mă faci geloasă?

— Întotdeauna a existat o parte din tine la care nu am putut să ajung. Mereu ai fost atât de independentă! Alte neveste îşi cheamă soţul dacă văd un şoarece pe podea, dar nu a mea. Nu, Leslie a mea poate rezolva tot. Uită-te la casa asta. Tu ai reconstruit-o. Ştii cum mă simt când te văd folosind un ferăstrău electric şi eu nu sunt în stare să deosebesc o lamă de o pânză? în toţi anii ăştia am vrut să te determin să ai nevoie de mine, dar n-am reuşit. Nu există nimic să nu poţi face perfect. Nici dacă s-ar fi gândit o mie de ani, nu i-ar fi trecut prin cap că astfel de probleme avea Alan. Se aşează lângă el.

— N-ai fost supărat că am fugit şi te-am părăsit cu doar două zile înainte de nuntă?

— La dracu’, nu. Adică, da, am fost, dar… merita să te am. Dacă nu te-ai fi întors, aş fi fost îndurerat, poate pentru totdeauna, dar te-ai întors. Şi în toţi anii ăştia m-am mândrit, fără să recunosc, că am o soţie care a fost dansatoare la New

York.

— Am eşuat. De asta am revenit. Alan îi luă mâna.

— N-ai ratat nimic în viaţa ta. Dacă tu crezi că nu erai la fel de bună ca celelalte dansatoare este pentru că îţi era atât de dor de mine, încât voiai să nu reuşeşti ca să te poţi întoarce la mine. Leslie ştia că era o urmă de adevăr în vorbele lui. Lui Madison îi fusese atât de dor de casă încât se întorsese în fugă la un bărbat nepotrivit. Făcuse şi ea acelaşi lucru? Găsise un pretext pentru a se întoarce acasă? După ce plecase de pe domeniul familiei lui Hal, se întorsese la colegiu şi dansase. Şi o parte din mintea ei se întrebase cât de bune erau fetele din New York dacă ea nu era considerată aşa. Şi petrecuse două săptămâni cu Alan, un Alan mult mai tânăr decât acesta, dar acelaşi bărbat. Şi simţise pentru el aceeaşi iubire copleşitoare care fusese în inima ei de când îl cunoscuse pe terenul de joacă, în clasa întâi.

— Alan, spuse ea uitându-se în ochii lui. Ştiu să pictez.

— Tu te pricepi la orice.

— Nu, ştiu să pictez pe hârtie. Scene. De fapt, mai ales oameni. Acuarele, deşi am de gând să încerc şi altceva. El păru să nu înţeleagă.

— Tot mai vrei să… ştii tu?

— Dar tu?

— Eu? întrebă el, şocat. Eu n-am intenţionat niciodată să divorţez. Te-am vrut pe tine înapoi. Aşa simţea şi Leslie, simţea că lipsise mult timp. Când Alan o luă în braţele, începu să plângă.

— Mi-a fost tare dor de tine, spuse el. Şi te iubesc foarte mult. Mereu te-am iubit.

Mai ţii minte? Ţi-am spus că te voi iubi întotdeauna.

Da, ţinea minte. I-o spusese din prima zi, când erau

elevi. Ea stătuse lângă leagăne şi se uitase lung la acel băiat pe care nu-l mai văzuse, incapabilă să spună ceva.

Amintirea o făcu să plângă şi mai tare, şi el o îmbrăţişa mai strâns; apoi o sărută pe gât, şi mâinile lui începură să-i descheie nasturii de la rochie. Când Joe deschise uşa, Alan strigă la el să iasă afară. Mai târziu, după ce făcură dragoste pe podeaua casei de vară, Leslie zise:

— Alan, concediaz-o pe Bambi.

— S-a făcut, spuse el, apoi începu iar s-o sărute.

EPILOG

TREI ANI MAI TÂRZIU MAINE

Ellie îi lăsase pe Jessie şi pe fiul ei în Bangor şi pornise singură în lungul coastei. Nu i se puseseră prea multe întrebări, dar îşi dăduse seama că el ar fi vrut să ştie de ce îşi dorea să se întoarcă într-un loc unde petrecuse doar un weekend cu ani în urmă. „*E ceva ce simt nevoia să fac*", era tot ce îi spusese. Chiar se simţea împinsă spre asta, se gândi ea, dar nu intră în amănunte.

Îi sărutase luându-şi la revedere de la ei, apoi plecase spre oraşul în care viaţa i se schimbase radical. Dar acum ajunsese de trei ore şi tot nu găsise casa victoriană a lui madame Zoya. Întrebase o chelneriţă care spunea că crescuse în orăşel, dar fata râsese la ideea că acolo ar fi existat un medium.

— Vă referiţi la o ghicitoare în palmă? întrebase fata.

— Era ceva mai mult, răspunsese Ellie în defensivă, dar nu-i putuse spune fetei ce i se întâmplase, cum de altfel nu putuse să povestească nimănui. În timp, încercase de câteva ori să-i relateze totul lui Jessie, dar îşi dăduse seama că nu avea s-o creadă, aşa că se oprise. Însă în ultimele luni simţise

dorinţa copleşitoare să se întoarcă în Maine şi s-o revadă pe femeia-medium. Îi luase ceva timp să-l convingă pe Jessie şi să pună la punct călătoria, dar reuşise.

Ellie ieşi din restaurant şi încercă să-şi aducă aminte cum găsiseră ele prima dată strada şi casa. Înainte să plece de acasă, căutase peste tot cartea de vizită a lui madame Zoya, dar nu o găsise. Le trimisese un e-mail lui Leslie şi lui Madison, dar nici ele nu le mai aveau. Rătăci pe strada principală, uitându-se la toate indicatoarele, apoi se întoarse şi o văzu. Zâmbind, porni pe stradă, şi la capătul ei văzu casă, exact ca înainte, tot atât de perfectă. Îşi spuse că era caraghioasă, dar inima îi bătea cu putere când ciocăni la uşă. Îi deschise o doamnă micuţă cu părul cărunt. Era plăcută la vedere, dar nu era madame Zoya.

— Probabil că vreţi să vedeţi casă, spuse femeia. Aici vin foarte mulţi turişti, şi unii dintre ei sunt destul de amabili să-mi mărturisească cât de mult admiră clădirea asta.

— Nu, de fapt, speram s-o văd pe madame Zoya, zise Ellie.

— Oh, vai de mine, asta-i ceva nou pentru mine, spuse femeia. Madame cum?

— Zoya, repetă Ellie.

— Mă tem că n-am auzit de ea.

— Locuiţi de mult aici? Femeia zâmbi.

— Tata a construit casa asta ca dar de nuntă pentru mama. Trăiesc în ea de o viaţă.

— Oh! Ellie fu dezamăgită. La ce se aşteptase? Dacă o femeie cu puterile lui madame Zoya ar fi fost uşor de găsit, ar fi apărut la ştirile de seară.

Mulţumesc, spuse în timp ce se întorcea să coboare

scările.

— Staţi puţin, zise femeia. Nu vreţi să intraţi? Cred că v-ar prinde bine o ceaşcă de ceai, iar mie în mod sigur mi-ar plăcea să am companie. Ellie se gândi că ar fi trebuit să se întoarcă la Bangor, dar intră în casă în urma femeii.

— Apropo, pe mine mă cheamă Primrose, se prezentă ea, iar când Ellie zâmbi, adăugă: Ştiu. E un nume foarte demodat, dar părinţii mei erau oameni de modă veche. Dumneavoastră cine sunteţi?

— Ellie Woodward, răspunse ea, uitându-se prin casă.

Interiorul era acelaşi ca atunci când fusese aici cu Leslie şi Madison. Nu aveţi o soră sau nu cunoaşteţi pe cineva care îşi vopseşte părul în portocaliu?

Ochii lui Primrose licăriră.

— Nu, şi cred că mi-aş aminti. De fapt, cred că toată lumea din oraş ar ţine-o minte. Luaţi loc. Tocmai puneam ceainicul pe foc când aţi bătut la uşă, aşa că ar trebui să fie gata. Ellie se aşeză pe canapea şi, când rămase singură în cameră, rezistă cu greu tentaţiei să spioneze, dar oricum nu avu timp căci Primrose se întoarse în câteva secunde. După ce servi ceaiul şi o convinse pe Ellie să-şi umple farfuria cu prăjiturele, Primrose spuse:

— Sunt sigură că sunt o babă băgăcioasă, dar aici trăim foarte izolaţi, aşa că poate ai vrea să-mi spui mie ce voiai să vorbeşti cu această madame… Cum ziceai că o cheamă? Ellie se uită la femeie pe deasupra ceştii de ceai. Minte, se gândi ea, şi indiferent ce îi spun va ajunge la madame Zoya.

— De fapt, voiam doar să discut puţin cu ea.

— Atâta tot? întrebă Primrose, părând dezamăgită.

— Şi voiam să-i povestesc despre prietenele mele, şi despre mine, dar dacă nu e aici… Ellie lăsă ceaşca jos.

— Ce drăguţ! spuse Primrose. Şi ce fac prietenele dumitale? Pe de o parte Ellie ar fi vrut s-o forţeze pe femeie să spună ce ştia, dar, pe de altă parte, îi era atât de datoare lui madame Zoya încât voia să-i transmită pe orice cale informaţiile.

— Sunt foarte fericite, începu Ellie. Leslie Headrick pictează tot timpul, şi soţul ei este foarte mândru de ea. Ambii copii sunt acum la colegiu, şi Leslie consideră că e într-o a doua lună de miere.

— Ce plăcut e să auzi de bine! Şi cealaltă amică a dumitale?

— Madison continuă să-şi administreze clinica din Montana, şi a mai născut un copil. Spune că ar vrea să aibă o duzină dacă se poate. Toate trei am ţinut permanent legătura de când… mă rog, de când am fost ultima dată aici, şi cred că suntem mulţumite acum. Primrose ronţăia o prăjiturică cu glazură roz şi ornată cu un boboc de trandafir.

— Asta te include şi pe dumneata? Şi dumneata eşti fericită?

— Da, răspunse încetişor Ellie. Foarte. Am un soţ minunat şi un fiu adorabil, iar editorul meu consideră că ultima carte pe care am scris-o este cea mai bună.

— Oh, asta-i bine, spuse Primrose. Chiar foarte bine. Se ridică brusc. Şi-acum, draga mea, trebuie să mă scuzi, am treabă.

— Da, bine-nţeles, zise Ellie. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, şi sper… însă Primrose chiar se grăbea spre uşa din faţă de parcă abia aştepta să scape de Ellie şi, câteva clipe mai târziu, Ellie se afla pe verandă, dincolo de uşa închisă.

— A fost o despărţire bruscă, spuse ea, şi ieşi în stradă. Scotocind în poşetă, scoase celularul şi sună la hotelul din

Bangor. Sunt în drum spre casă, îi comunică ea lui Jessie.

— Bine. Mie şi lui Nate ne e dor de tine.

— Şi mie mi-e dor de voi, zise Ellie, apoi închise şi se îndreptă spre locul unde parcase maşina închiriată. Imediat ce Ellie ieşi din raza vizuală, Primrose lăsă perdeaua să cadă la loc, apoi porni pe coridorul lung. Intră într-o cameră mică, ai cărei pereţi aveau un tapet eu trandafiri. Singurul mobilier era reprezentat de trei scaune mari, iar pe podeaua de stejar era un covor. Traversând încăperea, Primrose apăsă pe un trandafir care arăta ca oricare altul de pe perete, şi se deschise o uşă. Dincolo de uşă era o cămăruţă, puţin mai mare ca o debara, dar lângă peretele îndepărtat se afla o măsuţă, pe care era un glob mare din sticlă, pe care unii oameni l-ar numi globul de cristal. În stânga, într-un cuier, erau nişte haine de catifea şi o perucă de un portocaliu aprins. Pe tot peretele din dreapta, din tavan până în podea, erau fotografiile unor oameni.

Primrose se duse la măsuţă şi luă o foarfecă. Încet, începu să decupeze fotografii din nişte broşuri. O fotografie era a lui Ellie, decupată dintr-un anunţ referitor la apariţia pe piaţă a următoarei ei cărţi. Alta era a lui Leslie, din programul unei expoziţii cu picturile ei, iar ultima, a lui Madison, decupată dintr-o broşură cu *„absolvenţii remarcabili”* ai liceului ei din Montana.

Pe acel perete erau pozele făcute celor trei femei cu ani în urmă, şi acum, lângă fiecare, Primrose le prinse pe cele noi; apoi făcu un pas înapoi şi se uită la diferenţă. În fotografiile iniţiale, în ochii femeilor se citea tristeţea care acum dispăruse. Zâmbind mulţumită, Primrose mai făcu câţiva paşi înapoi şi se uită la întregul perete. Erau peste o sută de fotografii de femei şi bărbaţi, şi lângă fiecare era şi

una nouă. În cele mai multe cazuri în a doua fotografie era evidentă diferenţa uimitoare în felul în care cei imortalizaţi priveau lumea. O clipă, Primrose se uită la un bărbat care purta ochelari negri. Rămăsese orb în urma unui accident suferit la vârsta de paisprezece ani. Lângă fotografia cu ochelari negri se afla o alta a unui bărbat care se uita spre aparat şi zâmbea.

Oftând încet de mulţumire, Primrose trase sertarul, scoase din el trei cărţi de vizită şi le strecură în buzunar. Părăsi cămăruţa închizând uşa după ea, apoi porni către ieşire. O dată ajunsă afară, se opri un moment pe verandă şi zâmbi; apoi coborî scările, mergând înspre stradă.

SFÂRŞIT